STEVE BERRY

ENIGMA REGINEI

Combinația perfectă de istorie și acțiune..

STEVE BERRY

ENIGMA REGINEI

Traducerea: Bogdan Marchidanu

Editura RAO
Octombrie 2015

Versiune electronică 1.0

Pentru Jessica Johns şi Esther Garver

Vă spun că jilţul meu a fost jilţ de regi.
Nimeni nu-mi va succeda
Şi n-ar trebui să-mi succeadă decât un rege.
Elisabeta I

Prolog

PALATUL WHITEHALL
28 IANUARIE 1547

Katherine Parr îşi dădea seama că se apropia sfârşitul. Mai rămâneau doar câteva zile, poate doar câteva ore. Păstrase tăcerea în ultima jumătate de oră şi doar privise, în vreme ce medicii îşi încheiau examinarea. Sosise momentul adevărului.

— Sire, rosti unul dintre medici. Ajutorul oamenilor este acum în van. Cel mai bine ar fi să vă revedeţi trecutul şi să căutaţi mila Domnului întru Hristos.

Katherine continuă să privească, în vreme ce Henric al VIII-lea se gândea la sfat. Ţintuit la pat, regele scosese strigăte sfâşietoare de durere, încetă să mai urle şi îşi înălţă capul, cu faţa către cel care vorbise.

— Ce judecător te-a trimis ca să-mi dai această sentinţă?

— Suntem doctorii dumneavoastră. Nu ne-a dictat nimeni această sentinţă.

— Plecaţi de lângă mine, zbieră Henric. Plecaţi toţi!

Deşi grav bolnav, regele era încă în stare să poruncească. Oamenii îşi luară repede tălpăşiţa din dormitor, la fel ca şi toţi ceilalţi curteni înspăimântaţi.

Katherine se răsuci şi ea pe călcâie ca să plece.

— Te rog, regină bună, să rămâi, zise Henric.

Katherine încuviinţă.

Rămaseră singuri.

El păru să-şi adune puterile.

— Dacă un om îşi umple burta cu porc şi vânat, cu hălci de vită şi munţi de viţel, pe care le spală cu oceane de bere şi vin care nu se mai sfârşesc... Henric făcu o pauză... atunci el va culege roadele la asfinţitul vieţii. Nu va mai fi deloc fericit pentru burta lui umflată. Asta se întâmplă cu mine, regina mea.

Soţul ei spunea adevărul. O boală pe care o provocase chiar el îl consumase, îl rosese pe dinăuntru, stingându-i încet esenţa vieţii. Regele era umflat şi părea gata, gata să explodeze, incapabil să se mai mişte. Acest bărbat – care în tinereţe fusese atât de chipeş, care sărea cu uşurinţă peste cursuri mici de apă şi trăgea cel mai bine din Anglia cu arcul, care excelase în turniruri, fusese în fruntea armatelor şi înfrânsese papi – acum nu mai putea nici măcar să se bată cu un copil sau să ridice mâna fără chinuri. Era masiv, umflat, cu ochii micşoraţi, cu faţa lătăreaţă şi cu o bărbie dublă. Avea un aspect porcin.

Oribil!

— Sire, vorbiţi de rău despre dumneavoastră fără motiv, zise ea. Sunteţi stăpânul meu, căruia eu şi întreaga Anglie i-am jurat supunere absolută.

— Dar doar atât cât mai respir.

— Ceea ce veţi continua să faceţi.

Îşi ştia locul. Stimularea unei controverse între soţ şi soţie, în condiţiile în care primul deţinea întreaga putere şi cea din urmă absolut nimic, putea fi considerat un sport periculos. Însă, deşi slabă ca puteri, Katherine nu era lipsită de arme. Fidelitatea, amabilitatea, înţelepciunea, grija constantă şi educaţia strălucită – acestea erau instrumentele ei.

— Un bărbat îşi poate cultiva sămânţa de o mie de ori, zise ea. Dacă are grijă să evite molima şi să trăiască altfel bine şi sănătos, poate să stea drept ca un stejar până la sfârşit şi să alerge ca un cerb care încă domneşte peste

turma lui. Ăsta eşti tu, regele meu!

El îşi deschise palma umflată şi ea îşi puse palma în palma lui. Pielea lui era rece şi umedă, iar ea se întrebă dacă nu cumva moartea începuse deja să pună stăpânire pe el Ştia că are cincizeci şi şase de ani şi că domnea de aproape treizeci şi opt. Îşi luase şase soţii şi fusese tată pentru cinci copii pe care îi recunoscuse. Schimbase întreaga lume şi sfidase Biserica Catolică, înfiinţându-şi propria religie. Ea era a treia femeie cu numele de Katherine cu care el se însurase şi, slavă cerurilor, părea să fie şi ultima.

Iar asta îi dădea o umbră de speranţă.

Nu avusese nicio bucurie din căsătoria cu acest tiran, dar se achitase de obligaţii. Nu dorise să devină soţia lui, preferând să fie amantă, deoarece soţiile lui nu sfârşiseră bine. „Nu, doamnă, îi spusese el. Pe dumneata te văd într-un rol mai înalt.” Intenţionat nu arătase niciun fel de entuziasm la auzul ofertei lui, rămânând indiferentă la gesturile lui regale şi fiind conştientă că, pe măsură ce Henric îmbătrânea, capetele celor din jurul lui cădeau tot mai repede. Discreţia reprezenta singura cale de a atinge longevitatea. Ca atare, fără a avea de ales, se măritase cu Henric Tudor în cadrul unei ceremonii fastuoase în faţa întregii lumi.

Acum, cei patru ani de agonie maritală se apropiau de sfârşit.

Însă Katherine îşi ţinea bucuria ascunsă în suflet, având pe chip o expresie de îngrijorare şi în ochi o privire care putea fi percepută doar ca iubire. Avea talent în stăpânirea inimilor bărbaţilor mai în vârstă, după ce anterior îngrijise doi soţi pe paturile lor de moarte. Cunoştea sacrificiile cerute de rolul ei. De multe ori aşezase piciorul ulcerat şi urât mirositor al regelui în poala ei, ca să-l lângă cu poţiuni şi uleiuri, şi îi liniştise mintea, calmându-i durerile. Ea era singura căreia el îi îngăduia să facă aşa ceva.

— Iubito, şopti regele. Am o ultimă îndatorire pentru tine.

Ea încuviinţă.

— Cea mai mică dorinţă a Maiestăţii Voastre e lege în ţara asta.

— Există un secret. Unul pe care îl ţin în mine de multă vreme. Un secret pe care mi l-a transmis tatăl meu. Vreau ca el să fie transmis lui Eduard şi îţi cer ţie să faci asta.

— E o onoare să fac orice pentru tine.

Regele închise ochii şi ea îşi dădu seama că scurtul răgaz luat din chinurile durerii luase sfârşit. Gura lui se deschise şi el urlă:

— Călugări! Călugări!

În cuvintele lui se simţea groaza.

Oare fantomele clericilor cărora el le dăduse foc de vii ajunseseră să-i înconjoare patul rânjind la vederea sufletului lui muribund? Henric distrusese mănăstirile, confiscându-le averile şi pedepsindu-i pe cei care trăiau acolo. Doar ruine şi cadavre rămăseseră din fosta lor măreţie.

Regele păru să îşi vină în fire şi să se lupte să alunge vedenia.

— Când a murit, tatăl meu mi-a povestit despre un loc secret. Un loc ştiut doar de Tudori. Am avut grijă de acel loc şi m-am folosit cu înţelepciune de el. Fiul meu trebuie să afle de el. Îi vei spune despre el, regina mea?

Katherine era uimită că acest om, atât de nemilos în timpul vieţii, care dispreţuise orice şi pe oricine, părea să aibă încredere în ea în ceasul morţii. Se întrebă dacă nu cumva era vorba de un alt subterfugiu pentru a o prinde într-o capcană. Încercase asta o dată, cu multe luni înainte, când ea îl presase prea mult pe tema religiei. Episcopul Gardiner de Winchester profitase rapid de greşeala ei, obţinând permisiunea regelui de a o ancheta şi aresta. Din fericire, Katherine aflase la timp de complot şi reuşise să întoarcă soarta în favoarea ei. În cele din urmă, Gardiner fusese cel alungat de la curte.

— Evident că voi îndeplini tot ce-mi ceri, zise ea. Dar de

ce nu-i spui chiar tu fiului şi moştenitorului tău drag?

— Nu mă poate vedea aşa. Nu am permis niciunuia dintre copiii mei să mă vadă aşa. Doar ţie ţi-am îngăduit asta, iubito. Trebuie să ştiu că îţi vei îndeplini această datorie.

Ea încuviinţă din nou:

— Nici nu încape îndoială.

— Atunci ascultă-mă!

Cotton Malone ştia că o minciună ar fi fost mai bună, însă decise să spună adevărul, ca parte integrantă din noua înţelegere încheiată cu fosta lui nevastă. Pam îl urmărea cu o privire intensă, pe care el o mai zărise şi înainte. De această dată însă, privirea ei era înmuiată de un adevăr dificil de priceput.

El ştia ceva ce ea nu ştia.

— Ce are de-a face moartea lui Henric al VIII-lea cu ce ţi s-a întâmplat ţie acum doi ani? îl întrebă ea.

El începuse să-i spună povestea, dar se oprise. Nu se mai gândise de multă vreme la acele ore petrecute în Londra. Fuseseră nişte ore care îi deschiseseră ochii, din mai multe puncte de vedere. O experienţă tată-fiu în urma căreia doar un fost agent al Departamentului de Justiţie al Statelor Unite putea supravieţui.

— Alaltăieri, Gary şi cu mine ne uitam la ştiri, zise Pam. Un terorist libian, cel care a bombardat acel avion în Scoţia în anii 1980, a murit de cancer. Gary spunea că ştie totul despre el.

Şi el văzuse aceeaşi ştire. În sfârşit, Abdelbaset al-Megrahi murise. Fost ofiţer de informaţii, al-Megrahi fusese acuzat în 1988 de comiterea a 270 de crime în atentatul cu bombă comis asupra zborului 103 al companiei Pan Am deasupra localităţii Lockerbie din Scoţia. Însă completul de judecată din cadrul tribunalului din Olanda, compus din trei judecători scoţieni, dăduse verdictul final de vinovăţie şi

sentinţa de condamnare la închisoare pe viaţă abia în ianuarie 2001.

— Şi ce a mai zis Gary? vru să ştie Cotton.

În funcţie de ceea ce dezvăluise fiul lui, ajuns la vârsta de şaptesprezece ani, putea să-şi limiteze propriile comentarii.

Sau cel puţin aşa spera.

— Doar că în Londra voi doi aţi fost implicaţi în ceva care avea legătură cu teroristul ăla.

Nu era chiar adevărat, dar Malone se mândrea cu atitudinea fiului său. Orice ofiţer de informaţii bun ştia că o asemenea atitudine de tip urechi larg deschise şi gură bine închisă dă întotdeauna cele mai bune roade.

— Tot ce ştiu, spuse ea, e că acum doi ani Gary a plecat împreună cu tine de aici pentru o vacanţă de Ziua Recunoştinţei la Copenhaga. În schimb, aflu acum că el a fost la Londra. Niciunul din voi nu mi-aţi pomenit ceva despre asta.

— Ştiai că trebuie să fac o oprire acolo pe drumul spre casă.

— O oprire? Sigur. Dar a fost mai mult de atât şi tu o ştii prea bine.

Ei doi intrau în al patrulea an de după divorţ. Înainte de asta, fuseseră căsătoriţi timp de optsprezece ani. Malone îşi petrecuse întreaga lui carieră de ofiţer de marină împreună cu Pam. Devenise avocat şi începuse să lucreze la Departamentul de Justiţie în vreme ce era cu ea, dar îşi încheiase cariera de doisprezece ani ca agent al firmei Magellan Billet şi ca fost soţ al ei.

Iar divorţul nu decursese deloc bine.

Însă reuşiseră să o scoată la capăt până la urmă.

Cu doi ani în urmă.

Chiar înainte de toate întâmplările de la Londra.

Poate că era mai bine ca ea să afle totul.

Fără alte secrete, nu?

— Eşti sigură că vrei să auzi?

Şedeau la masa din bucătărie a casei din Atlanta unde

Pam şi Gary se mutaseră înainte de divorţ. Imediat după ce căsătoria luase sfârşit, Malone părăsise Georgia şi se mutase în Danemarca, socotind că a lăsat trecutul definitiv în urmă.

Cât de mult se poate înşela cineva?

Oare *el* chiar dorea să audă din nou ce se întâmplase?

Nu prea.

Însă le-ar fi prins bine amândurora.

— Bine, îţi povestesc!

Partea
întâi
Cu doi ani în urmă

Unu

LONDRA
VINERI, 21 NOIEMBRIE
6.25 PM

Cotton Malone se duse până la biroul Vămii de la aeroportul Heathrow şi întinse două paşapoarte – al lui şi al fiului său, Gary. Între el şi ghişeul înconjurat de pereţi de sticlă se găsea însă o problemă.

Ian Dunne, băiatul de cincisprezece ani.

— El n-are paşaport, îi spuse el vameşului, după care îi explică cine era şi cu ce se ocupa.

Un apel scurt adresat cuiva duse la încuviinţarea verbală a funcţionarului ca Ian să reintre în ţară.

Fapt care nu-l surprindea deloc pe Malone.

Presupunea că, de vreme ce CIA îl dorea pe băiat în Anglia, fuseseră făcute toate aranjamentele necesare.

Era obosit din pricina zborului îndelungat, deşi prinsese câteva ore de somn. Genunchiul încă îl mai durea din pricina loviturii încasate de la Ian în Atlanta, înainte de încercarea de a fugi din aeroport. Din fericire, propriul fiu, în vârstă de cincisprezece ani, Gary, reacţionase rapid şi îl placase pe scoţianul buclucaş înainte ca acesta să evadeze.

Favoruri pentru prieteni.

Întotdeauna o problemă.

De această dată era vorba de o favoare pentru fosta lui

şefă, Stephanie Nelle, de la Magellan Billet.

„E vorba de CIA”, îi spusese ea. Langley sunase direct. Cumva, cei de acolo fuseseră informaţi că Malone se afla în Georgia şi doreau ca el să-l escorteze pe băiat înapoi la Londra, unde să-l predea Poliţiei Metropolitane. După aceea, el şi Gary puteau pleca mai departe spre Copenhaga. Pentru serviciul făcut, primiseră bilete la clasa întâi până în Danemarca.

Nu era un aranjament tocmai rău. El luase bilete la clasa economică.

În urmă cu patru zile, zburase până în Georgia din două motive. Baroul statului Georgia cerea ca toţi avocaţii înregistraţi să efectueze anual douăsprezece ore de perfecţionare profesională continuă. Deşi el se retrăsese din marină şi de la firma Magellan Billet, îşi păstrase activă licenţa de avocat, ceea ce însemna că era obligat să respecte cerinţa anuală legată de instruire. Anul trecut participase la un eveniment la Bruxelles, o conferinţă de trei zile pe tema dreptului internaţional de proprietate. Anul acesta alesese un seminar în Atlanta pe tema dreptului internaţional. Nu era cea mai interesantă modalitate de a petrece două zile din viaţă, însă muncise prea mult pentru acea licenţă ca să-şi îngăduie să o piardă din asemenea motive puerile.

Exista şi un al doilea motiv, de natură personală.

Gary ceruse să petreacă vacanţa de Ziua Recunoştinţei cu el. Şcoala se încheiase şi fosta lui soţie, Pam, socotise că o excursie peste graniţă era o idee bună. Se întrebase de ce ea se arătase atât de reticentă şi aflase motivul cu o săptămână înainte, când Pam sunase la librăria lui din Copenhaga.

„Gary e furios, îi povestise ea. Pune o groază de întrebări.”

„La care tu nu vrei să răspunzi?”

„La care mi-e foarte greu să răspund.”

Afirmaţia nu era tocmai lipsită de sens. Cu şase luni

înainte, Pam îi dezvăluise un adevăr dureros în timpul unui alt apel telefonic Atlanta – Copenhaga. Gary nu era fiul lui natural. Băiatul era rezultatul unei relaţii care se consumase cu circa şaisprezece ani înainte.

Acum îi spusese şi lui Gary care era adevărul, iar băiatul nu era deloc fericit. Pe Malone, vestea îl năucise. Îşi putea doar imagina cum se simţea Gary.

„Niciunul din noi nu era uşă de biserică pe vremea aia, Cotton."

Lui Pam îi plăcea să-i amintească de acea realitate – ca şi cum el ar fi putut uita vreo secundă că mariajul lor se presupunea că luase sfârşit din pricina scăpărilor lui.

„Gary vrea să ştie cine e tatăl lui natural."

„Şi eu vreau acelaşi lucru."

Ea nu-i spusese nimic despre acel bărbat şi refuzase să răspundă la întrebările lui despre acest subiect.

„El nu mai are nicio implicare, motivase ea. E un străin pentru noi toţi. La fel cum femeile cu care ai fost tu nu au nimic de-a face cu povestea asta. Nu vreau să mai deschid acest subiect. Niciodată."

„Atunci de ce i-ai povestit lui Gary? Am convenit să o facem împreună, la momentul oportun."

„Ştiu. Ştiu. Greşeala mea. Dar trebuia să o fac.

„De ce?

Ea nu-i răspunsese. Însă el îşi putea imagina motivul. Lui Pam îi plăcea să deţină controlul. Asupra a toate. Numai că în povestea asta nu deţinea controlul. De fapt, nu-l deţinea nimeni.

„Mă urăşte, zisese ea. O văd în ochii lui."

„Ai dat peste cap toată viaţa băiatului."

„Astăzi mi-a spus că şi-ar putea dori să locuiască la tine.

El fusese obligat să replice:

„Ştii bine că n-aş profita niciodată de aşa ceva."

„Ştiu. E vina mea. Nu a ta. E atât de furios! Poate că o săptămână petrecută cu tine l-ar ajuta să mai scape de furie."

Ajunsese să-şi dea seama că nu-l iubea mai puţin pe Gary din pricină că băiatul nu purta genele Malone în el. Totuşi, s-ar fi minţit singur dacă ar fi afirmat că povestea nu îl deranja. Trecuseră de atunci şase luni şi adevărul încă îl durea. De ce? Nu era sigur. Cât fusese în serviciul militar, nu-i fusese deloc credincios lui Pam. Era tânăr, prost şi fusese prins cu mâţa în sac. Însă acum ştia că şi ea avusese aventuri. Niciodată dezvăluite până de curând. Oare ea s-ar fi abţinut dacă el n-ar fi călcat strâmb?

Se îndoia. Nu era în firea ei.

Aşa că nici el nu era de învinuit pentru această porcărie.

El şi Pam erau divorţaţi de peste un an când ajunseseră, în fine, într-un octombrie, să facă pace. Tot ce se petrecuse cu Biblioteca din Alexandria schimbase situaţia între ei.

În bine.

Iar acum povestea asta.

Unul din băieţii aflaţi în responsabilitatea lui era furios şi confuz.

Celălalt părea să fie un delincvent.

Stephanie îi spusese câte ceva. Ian Dunne se născuse în Scoţia. Tatăl era necunoscut. Mama îl abandonase de mic. Fusese trimis la Londra, ca să locuiască la o mătuşă, dar acolo începuse să plece de acasă întâi pentru perioade scurte, după care plecase de tot. Băiatul avea şi cazier – furturi mărunte, încălcări de proprietate, vagabondaj. CIA îl dorea deoarece cu o lună înainte unul dintre agenţii săi fusese împins sau sărise înaintea unei garnituri de metrou care intra în staţie. Dunne se găsea şi el acolo, în staţia Oxford Circus. Martorii declaraseră că era posibil ca el să fi furat ceva de la mort. Aşa că Agenţia trebuia să îl ancheteze.

Nu era deloc bine, dar nici nu îl preocupa cine ştie ce pe Malone.

În câteva minute, avea să pună capăt favorii făcute lui Stephanie Nelle, iar după aceea el şi Gary aveau să prindă zborul de legătură către Copenhaga şi să se bucure de

restul săptămânii, în funcţie, evident, de numărul de întrebări incomode la care fiul lui dorea un răspuns. Partea proastă era că zborul de Danemarca nu decola de pe Heathrow, ci de pe Gatwick, celălalt aeroport londonez important, aflat la o oră de mers spre sud. Mai erau câteva ore până la decolare, aşa că nu era grabă mare. Malone trebuia doar să schimbe nişte dolari în lire sterline şi să ia un taxi.

Părăsiră Vama şi se duseră la zona de bagaje.

Atât el, cât şi Gary îşi făcuseră bagaje uşoare.

— Poliţia mă va înhăţa? întrebă Ian.

— Aşa mi s-a spus.

— Ce se va întâmpla cu el? întrebă Gary.

Ridică din umeri.

— Greu de spus.

Şi chiar era greu. Mai ales atunci când era implicată CIA.

Îşi duse cureaua bagajului peste umăr şi îi mână pe ambii băieţi afară din zona de recepţie bagaje.

— Pot să îmi primesc lucrurile? întrebă Ian.

În America, atunci când îi fusese predat Ian, Malone primise o sacoşă de plastic în care se găseau un briceag Swiss Army cu de toate, un lanţ de gât din metal cu o efigie religioasă ataşată, un spray lacrimogen, o unghieră de argint şi două cărţi în format de buzunar, cu coperte lipsă.

Ivanhoe şi *Le Morte d'Arthur*.

Cotoarele maronii ale cărţilor erau pătate de apă, iar legăturile erau marcate de încreţituri albe, groase. Amândouă erau nişte tipărituri mai vechi de treizeci de ani. Pe pagina de titlu se găsea o ştampilă cu ORICE CARTE VECHE şi o adresă din Piccadilly Circus, Londra. Şi Malone adoptase un stil asemănător de a face inventariile, pe ştampila aplicată de el putându-se citi simplu COTTON MALONE, LIBRAR, HOJBRO PLADZ, COPENHAGA. Articolele din sacoşa de plastic îi aparţineau lui Ian şi fuseseră confiscate de vameşi când aceştia îl luaseră în custodie, pe aeroportul Miami International, după ce băiatul încercase să

intre ilegal în ţară.

— Asta depinde de poliţişti, răspunse el. Eu am ordin să vă predau lor pe tine şi sacoşa.

Înghesuise plasa în interiorul genţii lui de călătorie, unde avea să rămână până ce poliţia o lua în primire. Se cam aştepta ca Ian să reacţioneze violent, aşa că rămase vigilent. Văzu în faţa lui doi bărbaţi, amândoi îmbrăcaţi în costume negre, venind spre ei. Cel din dreapta, scund şi îndesat, cu păr castaniu, se prezentă ca fiind inspectorul Norse.

Întinse mâna, pe care Malone i-o strânse.

— El este inspectorul Devene. Suntem de la Poliţia Metropolitană. Ni s-a spus că îl veţi însoţi pe băiat. Am venit să vă ducem până la Gatwick şi să îl luăm în custodie pe maestrul Dunne.

— Apreciez oferta. Nu mă încânta prea tare perspectiva unui taxi scump.

— Măcar atâta să facem şi noi. Maşina ne aşteaptă afară. Unul dintre privilegiile muncii de poliţist este acela că putem parcă unde vrem noi.

Individul rânji în direcţia lui Malone.

Porniră spre ieşire.

Malone observă că inspectorul Devene luase poziţie în spatele lui Ian. „Inteligentă mişcare”, îşi zise el.

— Aţi fost responsabili de introducerea lui în ţară fără paşaport?

Norse încuviinţă.

— Da, alături de alte câteva persoane care lucrează cu noi. Cred că aveţi habar de ele.

Aşa era.

Ieşiră afară din terminal în aerul răcoros al dimineţii. Norii denşi dădeau cerului o nuanţă deprimantă de cenuşiu. În faţa trotuarului aştepta un Mercedes sedan albastru. Norse deschise portiera din spate şi îi făcu semn mai întâi lui Gary să urce, apoi lui Ian şi lui Malone. Inspectorul rămase afară până ce toţi trei se urcară în maşină, după care închise

portiera. Norse ocupă scaunul pasagerului din faţă, în vreme ce Devene se urcă la volan. Părăsiră incinta aeroportului şi apucară pe autostrada M4. Malone cunoştea ruta, căci era familiarizat cu Londra. Cu ani înainte petrecuse ceva vreme în Anglia cu diverse misiuni. De asemenea, marina îl detaşase acolo timp de un an. Traficul deveni din ce în ce mai aglomerat, pe măsură ce ei îşi croiau drum spre est, către oraş.

— Este în regulă dacă facem o oprire înainte de a merge spre Gatwick? întrebă Norse.

— Nicio problemă. Avem timp până la decolarea avionului. Măcar asta putem face şi noi în schimbul unui drum gratis.

Malone îl urmări pe Ian privind pe geamul maşinii. Nu se putu abţine să nu se întrebe ce avea să se întâmple cu el. Stephanie nu-i dăduse prea multe speranţe. Un puşti de pe stradă, fără familie, complet singur. Spre deosebire de Gary, care avea părul negru şi un ten sănătos, Ian era blond şi avea chipul palid. Cu toate astea, părea un puşti bun. Un puşti care pariase pe o mână proastă. Însă cel puţin era tânăr, iar tinereţea oferea şanse, iar şansele duceau la posibilităţi. Ce contrast faţă de Gary, care ducea o viaţă mai sigură şi mai convenţională! Gândindu-se la Gary pe străzi, rătăcit, singur pe lume, simţi că i se sfâşie inima.

Aerul cald sufla în interiorul maşinii, iar motorul torcea în vreme ce automobilul se strecura prin trafic.

Ochii lui Malone se închiseră din pricina diferenţei de fus orar.

Când se trezi, se uită la ceas şi îşi dădu seama că aţipise vreo cincisprezece minute. Se forţă să se trezească pe deplin. Gary şi Ian continuau să şadă tăcuţi pe banchetă. Cerul se întunecase şi mai mult. O furtună se apropia de oraş. Malone analiză din ochi interiorul maşinii şi observă pentru prima dată că nu se vedea nicio staţie de emisie-recepţie şi niciun altfel de echipament de comunicaţii. De asemenea, covoraşele de pe jos erau imaculate, iar

tapiţeria în stare excelentă. Cu siguranţă maşina nu semăna cu cele de poliţie în care mersese el.

Apoi îl examină pe Norse.

Părul castaniu al individului era tuns sub nivelul urechilor. Nu era neîngrijit, dar era des. Omul era proaspăt ras şi un pic supraponderal. Era îmbrăcat adecvat, în costum şi cravată, însă lobul urechii stângi fu cel care îi atrase atenţia. Găurit. Nu se vedeau cercei, însă gaura era clară.

— Mă întrebam, domnule inspector. Aş putea să văd şi eu legitimaţia dumneavoastră? Ar fi trebuit să v-o cer la aeroport.

Norse nu-i răspunse. Întrebarea îi atrase atenţia lui Ian, care îl studie pe Malone cu o privire curioasă.

— M-ai auzit, Norse? Aş vrea să-ţi văd legitimaţia.

— Bucură-te de drum, Malone!

Nu-i plăcu tonul repezit, aşa că se întinse spre scaunul din faţă şi se împinse înainte, cu intenţia de a se face mai bine înţeles.

De după tetiera scaunului se ivi ţeava unei arme.

— E suficientă legitimaţia asta? întrebă Norse.

— De fapt, speram la o legitimaţie cu poză.

Malone arătă spre armă.

— De când umblă Poliţia Metropolitană cu pistoale Glock?

Nicio replică.

— Cine eşti?

Arma se îndreptă spre Ian.

— Paznicul lui.

Ian se întinse peste Gary şi smuci de mânerul de crom al portierei în sus şi în jos, însă portiera rămase închisă.

— Ce chestii minunate sunt şi protecţiile pentru copii, zise Norse. Îi împiedică pe mucoşi să alunece afară!

Malone zise:

— Fiule, vrei să-mi spui şi mie ce se petrece?

Ian nu-i răspunse.

— Oamenii ăştia par să fi depus multe eforturi ca să te întâlnească.

— Stai pe locul tău, Malone, zise Norse. Chestia asta nu te priveşte.

Malone se lăsă pe banchetă.

— În privinţa asta suntem de acord.

Numai că în maşina aia se afla şi fiul lui.

Norse îşi ţinu capul întors către ei, cu privirea şi arma aţintite asupra lui Malone.

Maşina îşi continuă drumul prin aglomeraţia de dimineaţă.

Malone înregistră imaginile care se derulau dincolo de geamul portierei, încercând să-şi aducă aminte ce putea din geografia nordului Londrei. Îşi dădu seama că tocmai traversaseră podul peste Regent s Canal, cu un curs de apă care şerpuia prin oraş, ca până la urmă să se verse în Tamisa. Copaci maiestuoşi se aliniau de-a lungul şoselei cu patru benzi. Traficul era intens. Zări celebrul Lord's Cricket Ground. Ştia că faimoasa stradă imaginară Baker, creată pentru personajul Sherlock Holmes, se întindea la câteva străzi depărtare. Mica Veneţie nu era nici ea departe.

Traversară din nou canalul şi Malone se uită la adăposturile pentru bărci vopsite în culori vii, care se înşirau de-a lungul cursului de apă. Ambarcaţiuni alungite umpleau canalul, având o înălţime nu mai mare de trei metri pentru a putea trece pe sub podurile scunde. Şiruri întregi de case şi blocuri de apartamente în stil georgian se aliniau de-a lungul bulevardului, având în faţă copaci înalţi, cărora acum le lipseau frunzele.

Devene viră pe o stradă laterală. Alte case se iviră de o parte şi de cealaltă a maşinii. Peisajul semăna cu cel din Atlanta, unde Malone locuise pe vremuri. Încă trei viraje şi pătrunseră într-o curte mare, încercuită pe trei laturi de gard viu înalt. Mercedesul opri în faţa unui grup de foste grajduri construite din pietre de culori pastelate.

Norse se dădu jos. La fel şi Devene.

Cei doi deschiseră portierele din afară.

— Coborâţi, rosti Norse.

Malone coborî pe un pavaj din piatră de râu mărginit de licheni. Gary şi Ian se dădură jos prin partea opusă.

Ian încercă să fugă.

Norse îl împinse cu putere pe băiat înapoi în maşină.

— Nu face asta, rosti cu voce tare Malone. Fă ce ţi se spune! Şi tu, Gary!

Norse înfipse ţeava armei în gâtul lui Ian.

— Stai acolo!

Trupul individului îl ţintuia pe băiat de maşină.

— Unde e stickul de memorie?

— Care stick? întrebă Malone.

— Fă-l să tacă, ceru imperios Norse.

Devene îl izbi pe Malone cu pumnul în stomac.

— Tată, strigă Gary.

Malone se încovrigă şi încercă să-şi recapete respiraţia, făcându-i semn lui Gary că era în regulă.

— Stickul de memorie, repetă Norse. Unde e?

Malone se îndreptă ţinându-se cu mâinile de abdomen. Devene vru să-l lovească din nou, însă Malone îşi înfipse genunchiul în pântecele individului, după care îi izbi falca fără milă, cu pumnul drept.

Era el retras din serviciul activ şi ameţit din pricina diferenţei de fus orar, însă nu ajunsese vreun neajutorat.

Se răsuci la timp ca să-l vadă pe Norse îndreptându-şi arma către el. Zgomotul împuşcăturii se auzi la o fracţiune de secundă după ce Malone se trânti la sol. Glonţul se pierdu în tufişurile din spatele lui. Malone se agăţă de bancheta din spate a maşinii şi îl văzu pe Norse prin portierele pe jumătate deschise. Sări în picioare, se prinse de plafonul maşinii şi îşi împinse picioarele prin interiorul automobilului, proptindu-le în portiera din cealaltă parte.

Portiera pivotă cu putere şi îl izbi pe Norse, trimiţându-l pe falsul inspector de-a îndărătelea până în grupul de foste grajduri.

Malone se împinse prin portiera larg deschisă.

Ian fugea din curte spre stradă.

Malone se uită la Gary.

— Du-te cu el! Pleacă de aici!

Fu atacat de la spate.

Se izbi cu fruntea de piatra udă. Îl străbătu un fior îngrozitor de durere. Îl crezuse pe Devene ieşit din joc.

Mare greşeală!

Un braţ i se înfăşură în jurul gâtului. Încercă să se elibereze din strânsoare. Poziţia în care se afla îi îngăduia prea puţin spaţiu de manevră, iar Devene îi ţinea coloana vertebrală prinsă într-un unghi nefiresc.

Imaginea clădirilor din jurul lui începu să se estompeze.

Sângele îi curgea pe frunte şi îi intra în ochi.

Înainte ca întunericul să îl învăluie, mai apucă să-i vadă pe cei doi băieţi dispărând pe după un colţ.

Doi

BRUXELLES, BELGIA
7.45 PM

Blake Antrim nu era un fan al femeilor puternice. Le suporta, căci CIA era înţesată de astfel de femei. Însă asta nu însemna că trebuia să le tolereze şi după încheierea programului de lucru. Desigur dacă un lider de echipă, responsabil pentru nouă agenţi împrăştiaţi pe tot cuprinsul Angliei şi Europei, putea dispune vreodată de timp liber.

Denise Gerard era de origine dublă, flamandă şi franceză, o combinaţie care generase un exemplar feminin înalt, zvelt, cu un păr negru superb. Avea un chip care implora atenţia şi un corp pe care îţi doreai să-l îmbrăţişezi. Se cunoscuseră la Musée de la Ville de Bruxelles, unde descoperiseră dragostea comună pentru hărţi vechi, relicve arhitecturale şi picturi. De atunci petrecuseră multă vreme împreună, făcuseră câteva excursii în afara oraşului şi una la Paris, care se dovedise memorabilă.

Era pasională, discretă şi lipsită de inhibiţii.

Ideală.

Însă povestea ajunsese la final.

— Ce-am făcut? întrebă ea, cu voce moale. De ce să o sfârşim acum?

În întrebarea ei nu se ghicea nici tristeţea, nici şocul. Cuvintele fuseseră rostite cu mult calm, ca o modalitate de a transfera o decizie pe care ea deja o luase în privinţa lui.

Iar asta îl irita şi mai tare.

Denise era îmbrăcată cu o fustă de mătase care îţi atrăgea privirile, cu un tiv scurt care îi accentua sânii fermi şi picioarele lungi. El îi admirase întotdeauna abdomenul

plat şi se întrebase dacă era aşa ca urmare a exerciţiilor fizice sau a chirurgiei estetice. Nu observase niciodată vreo cicatrice, iar pielea ei de culoare caramel era netedă ca porţelanul.

Şi mirosul ei.

Miros dulce de lămâie amestecat cu rozmarin.

Denise se bucura de un nume în industria parfumurilor. Îi explicase în ce consta munca ei într-o după-amiază, la o cafea în apropiere de Grand Place, dar el n-o ascultase, căci în acea zi era preocupat de o operaţiune care se desfășurase prost în vestul Germaniei.

Iar astfel de operaţiuni cu rezultate proaste se înmulţeau în ultima vreme.

Un eşec după altul.

Funcţia lui era de coordonator al contraoperaţiunilor speciale pe teatrul european. Suna ca şi cum el făcea parte dintr-un război – ceea ce, dintr-un anumit punct de vedere, era adevărat. Războiul nedeclarat contra terorismului. Însă nu era bine să ia în derâdere aşa ceva. Ameninţările existau cu siguranţă şi proveneau din cele mai ciudate locuri. În ultima vreme, păreau să provină mai mult din partea aliaţilor Americii decât din partea duşmanilor ei.

De aici şi scopul unităţii coordonate de el.

Contraoperaţiuni speciale.

— Blake, spune-mi cum să procedez mai bine. Mi-ar plăcea să te văd în continuare.

Numai că Denise nu vorbea serios, iar el ştia asta.

Se juca cu el.

Se găseau în apartamentul ei, o locuinţă scumpă, de la începutul secolului trecut, care dădea înspre Parc de Bruxelles, un petic de verdeaţă flancat de Palais Royal şi de Palais de la Nation. Dincolo de uşile deschise de la terasa de la etajul trei, el văzu statuile emblemă clasice, încadrate de copaci cu crengi meticulos îngrijite. Mulţimile de funcţionari, alergători şi familii care umpleau în mod normal parcul plecaseră acasă. Îşi închipuia că Denise plătea o

chirie de câteva mii de euro pe lună. El nu-şi putea permite aşa ceva din salariul lui guvernamental. Însă oricum cele mai multe femei cu care avea legături câştigau mai mult decât el. Părea să fie un tip atras de genul profesionistelor.

Şi de trădătoare.

Precum Denise.

— Ieri am fost pe afară, zise el. În apropiere de Grand Place. Am auzit că *Manneken Pis* a fost îmbrăcată ca un ţambalagiu.

Faimoasa statuie se afla nu departe de primărie; era o sculptură de bronz, înaltă de şaptezeci de centimetri, înfăţişând un băieţel gol care urinează într-o fântână. Statuia se găsea acolo din 1618 şi devenise un simbol naţional. De câteva ori pe săptămână, băiatul de bronz era îmbrăcat cu un costum, de fiecare dată altul. Blake se dusese în apropierea acelui loc ca să se întâlnească cu un contact şi să aibă o discuţie rapidă.

Iar acolo o văzuse pe Denise.

Cu un alt bărbat.

Mergând la braţul lui, bucurându-se de aerul răcoros al zilei, oprindu-se lângă el ca să admire spectacolul şi să se sărute de câteva ori. Părea extrem de firească, exact aşa cum fusese întotdeauna cu el. Se întrebase atunci şi continua să se întrebe şi acum, oare câţi bărbaţi ţinea Denise în preajma ei.

— În franceză i se spune *le petit Julien*, zise ea. L-am văzut costumat de multe ori, dar niciodată ca ţambalagiu. Arăta bine?

Îi oferise şansa să spună adevărul, însă lipsa de sinceritate reprezenta un alt numitor comun al femeilor care îl atrăgeau.

O ultimă şansă.

— Ai ratat asta ieri? se miră el, cu o doză de neîncredere în voce.

— Am lucrat la ceva în afara oraşului. Poate că o să-l mai costumeze aşa.

El se ridică să plece.

Ea se ridică de pe scaun.

— Nu poţi să mai stai puţin?

Ştia la ce se referea. Uşa de la dormitor era deschisă.

Însă nu şi azi.

Îi îngădui să se apropie de el.

— Îmi pare rău că nu ne vom mai vedea, zise ea.

Minciunile lui Denise stârniseră o furie obişnuită în sufletul lui.

Încercase să opună rezistenţă, dar în cele din urmă cedă. Îşi ridică mâna dreaptă şi o prinse pe Denise de gât. Îi ridică trupul zvelt de la podea şi o trânti de perete. Îşi întări strânsoarea în jurul gâtului şi o privi drept în ochi.

— Eşti o curvă mincinoasă!

— Nu, Blake. Tu eşti un bărbat care înşală, reuşi ea să spună, fără ca privirea să-i trădeze teamă. Te-am văzut ieri.

— Cine era tipul?

Îşi slăbi strânsoarea suficient de mult ca ea să poată vorbi:

— Nu te priveşte.

— Eu. Nu. Împart.

Ea zâmbi.

— Atunci va trebui să-ţi modifici viaţa. Femeile banale trebuie să fie recunoscătoare pentru dragoste. Cele ca noi, care nu sunt chiar aşa de banale, ne descurcăm mult mai bine.

Adevărul din vorbele ei îl înfurie şi mai tare.

— Pur şi simplu nu oferi destul cuiva ca alţii să fie excluşi, zise ea.

— N-am auzit plângeri din partea ta.

Gurile lor se aflau la câţiva centimetri depărtare. Îi simţea respiraţia şi putea adulmeca mirosul dulce emanat de pielea ei.

— Am mulţi bărbaţi, Blake. Tu eşti doar unul dintre ei.

Din câte ştia ea, el lucra pentru Departamentul de Stat şi era detaşat acolo, la ambasada americană din Belgia.

— Sunt o persoană importantă, îi spuse el, continuând s-o ţină strâns de gât.

— Dar nu suficient de importantă ca să mă posezi de unul singur.

Îi admira curajul.

O prostie. Dar de admirat.

Îşi slăbi strânsoarea, după care o sărută cu duritate.

Ea îi răspunse. Limba ei o găsi pe a lui, semnalând că era posibil ca nu totul să fie pierdut.

El puse capăt îmbrăţişării.

După care o lovi cu genunchiul în abdomen.

Ea icni de durere.

Se încovrigă apucându-şi pântecele cu ambele braţe. Începu să se înece din pricina senzaţiei de greaţă.

Căzu în genunchi şi vomită pe parchet.

Atitudinea ei calmă dispăruse.

El se simţi excitat.

— Eşti un individ mărunt şi fără valoare, reuşi ea să îngaime.

Însă opinia ei nu mai conta.

Aşa că el plecă.

Intră în biroul lui de la Ambasada Statelor Unite, situată în partea de est a Parc de Bruxelles. Mersese pe jos de la apartamentul Denisei, simţindu-se satisfăcut, dar confuz. Se întreba dacă ea avea să cheme poliţia. Probabil că nu. În primul rând deoarece era vorba de o poveste de genul „el a spus, ea a spus”, fără martori, iar în al doilea rând deoarece orgoliul nu ar fi lăsat-o să recurgă la aşa ceva.

În plus, el nu-i lăsase niciun fel de urme.

Femeile de genul Denisei încasau şi mergeau mai departe. Însă încrederea ei în forţele proprii n-avea să mai fie niciodată atât de mare. Avea să se întrebe mereu: Oare îl pot juca pe individul ăsta pe degete? Sau ştie despre ce e

vorba?

Aşa cum ştiuse Blake.

Îndoielile ei îl mulţumeau.

Însă îi părea rău de genunchi. Habar n-avea de ce îl împinsese ea la asemenea gesturi extreme. Trădarea era un lucru suficient de rău. Însă minciuna nu făcea decât să-l înrăutăţească şi mai mult. Era vina ei. Cu toate astea, avea să-i trimită flori de dimineaţă.

Garoafe albastru-deschis. Favoritele ei.

Se conectă la computer şi introduse parola de acces din acea zi. Nu se întâmplaseră prea multe de la începutul după-amiezii, însă îi atrase atenţia un mesaj de alertă venit de la Langley. O chestie post 11 septembrie. Mai bine să diseminezi informaţia în reţea decât să o ţii pentru tine şi să ai parte de toate învinuirile. Cele mai multe alerte nu erau de interes pentru el. Specialitatea lui erau *contraoperaţiunile speciale*, adică misiunile ţintite care, prin definiţie, nu se încadrau în norme. Toate erau secrete, iar el îi raporta doar directorului de contraoperaţiuni. În acel moment erau în plină desfăşurare cinci misiuni, iar alte două se aflau în faza de planificare. Acea alertă, însă, îi era adresată doar lui şi era decriptată automat de computer.

KING'S DECEPTION ARE LIMITĂ DE TIMP. DACĂ NU APAR REZULTATE ÎN 48 DE ORE, ÎNCETEAZĂ OPERAŢIUNILE ŞI IEŞI.

Un mesaj deloc neaşteptat.

Lucrurile nu decurseseră bine în Anglia.

Până acum câteva zile, când ei reuşiseră, în fine, să prindă un fir.

Trebuia să afle mai multe, aşa că întinse mâna după telefonul de pe birou şi îşi sună omul din Londra, care răspunse la al doilea apel.

— Ian Dunne şi Cotton Malone au ajuns la sol, pe Heathrow, i se transmise.

Zâmbi.

Cei şaptesprezece ani petrecuţi în CIA îl învăţaseră cum să facă lucrurile bine. Cotton Malone, sosit la Londra cu Ian Dunne, era o dovadă în acest sens.

El făcuse posibilă întâmplarea.

Malone fusese pe vremuri un mahăr din Departamentul de Justiţie, care lucrase ca agent în cadrul Magellan Billet, timp de doisprezece ani înainte de a se retrage, după o întâmplare cu schimburi de focuri din Mexico City. Malone locuia acum în Copenhaga şi deţinea o librărie cu cărţi vechi, însă întreţinea o relaţie strânsă cu Stephanie Nelle, şefa de multă vreme de la Billet. Era o relaţie pe care o folosise ca să-l atragă pe Malone în Anglia. Un apel dat către Langley dusese la un apel dat procurorului general, care dusese la un apel către Stephanie Nelle, care îl contactase pe Malone.

Zâmbi din nou.

Ceva tot mersese bine în acea zi.

Trei

Windsor, Anglia
5.50 PM

Kathleen Richards nu fusese niciodată în castelul Windsor. Pentru o britanică pur-sânge, aşa ceva părea de neiertat. Însă cel puţin cunoştea istoricul castelului. Construit în secolul al XI-lea ca să păzească fluviul Tamisa şi să protejeze dominația normandă asupra unei Londre care se extindea tot mai mult, castelul slujise drept enclavă regală încă din vremea lui William Cuceritorul. Odinioară o construcţie din lemn, castelul era acum o fortificaţie masivă din piatră. Supravieţuise Primului Război al Baronilor din 1200, Războiului Civil Englez din anii 1600, celor două războaie mondiale din istoria recentă şi unui incendiu devastator în anul 1992, devenind cel mai mare castel locuit din lume.

Străbătuse drumul lung de aproape 30 de kilometri de la Londra printr-o ploaie de toamnă târzie. Castelul domina un promontoriu abrupt de calcar, iar zidurile, turelele şi turnurile cenuşii abia se distingeau prin furtuna de seară. Primise apelul de la şeful ei direct cu o oră înainte, iar acesta îi spusese să se îndrepte într-acolo.

Ordinul o şocase.

Trecuse de a douăzecea zi din cadrul unei perioade de suspendare de treizeci de zile fără plată. O operaţiune

desfăşurată în Liverpool care implicase vânzarea ilicită de arme către Irlanda de Nord se încheiase prost atunci când cele trei ţinte hotărâseră să o ia la fugă. Ea le urmărise cu maşina şi le ajunsese din urmă, dar nu înainte ca iadul să se dezlănţuie pe şoselele locale. În final, optsprezece maşini ajunseseră epave. Câţiva răniţi, unii grav, dar fără decedaţi. Fusese vina ei? Nu, considera ea.

Numai că şefii deciseseră altfel.

Iar presa nu se arătase deloc amabilă cu SOCA[1].

Agenţia pentru Criminalitate Organizată Gravă, versiunea britanică a FBI-ului american, se ocupa de droguri, spălare de bani, fraude, infracţiuni cibernetice, trafic de carne vie şi încălcări ale regimului armelor şi muniţiei. Ea era ofiţer acolo de zece ani. Când fusese angajată, i se spusese că un recrut bun dispune de patru calităţi – ştie să lucreze în echipă, să dobândească rezultate, ştie să conducă şi face diferenţa. Ei îi plăcea să creadă că avea la degetul mic cel puţin trei dintre aceste calităţi. Partea cu „lucrul în echipă” îi crease întotdeauna probleme. Nu că ar fi fost o persoană cu care era imposibil să te înţelegi, ci doar pentru că ea prefera să lucreze singură. Din fericire, evaluările legate de performanţe erau excelente, iar istoricul condamnărilor obţinute exemplar. Primise chiar trei citaţii de merit. Însă acel simţ de rebeliune – care părea să facă parte din caracterul ei – îi adusese permanent necazuri.

Iar ea se ura din pricina asta.

Aşa cum se întâmplase în ultimele douăzeci de zile, când stătuse închisă în apartamentul ei, întrebându-se când avea să-şi încheie cariera de om al legii.

Avea o slujbă bună. O carieră. Treizeci şi una de zile de concediu anual plătit, pensie, o mulţime de oportunităţi de instruire şi dezvoltare, şi servicii generoase de tip mama şi copilul. Nu că ar fi avut vreodată nevoie de ultimele două. Ajunsese să accepte şi faptul că mariajul poate nu îi era

---

[1] Serious Organized Crime Agency, Agenţia pentru Criminalitate Organizată Gravă (n.red.)

menit. Prea multe de împărţit.

Se întrebă ce căuta acolo, păşind pe teren sacru în interiorul castelului Windsor şi fiind escortată prin ploaie către St. George's Chapel, o biserică în stil gotic înălţată de Eduard al IV-lea în secolul al XV-lea. Zece monarhi englezi zăceau îngropaţi acolo. Nu-i fusese oferită nicio explicaţie privind motivul pentru care era nevoie de ea şi nici ea nu întrebase, atribuind totul acelui element de neprevăzut care făcea parte din fiinţa unui agent SOCA.

Intră, se scutură de picăturile de ploaie de pe umeri şi începu să admire tavanul înalt şi curbat, geamurile cu vitralii, stranele ornate din lemn care se înşiruiau pe ambele părţi ale coridorului lung. Deasupra fiecărei bănci atârnau flamuri colorate din vremea Cavalerilor Jartierei, formând două şiruri impresionante. Plăcuţele din alamă lăcuită îi identificau pe foştii şi actualii ocupanţi ai băncilor. Podeaua din marmură caroiată forma un coridor central, şlefuit până căpătase un luciu de oglindă şi întrerupt doar de o gaură căscată înaintea celei de-a unsprezecea strane. Patru bărbaţi erau adunaţi în jurul găurii, unul dintre ei fiind directorul ei, care o întâmpină la jumătatea drumului şi o conduse la distanţă de ceilalţi.

— Capela a fost închisă întreaga zi, îi zise el. Azi-noapte s-a petrecut un incident aici. A fost profanat unul dintre mormintele regale. Atacatorii au folosit explozibili cu percuţie ca să spargă podeaua şi să intre.

Cunoştea acest gen de explozibil. Provoca daune importante prin intermediul căldurii, fără a lăsa urme mari şi scoţând zgomote minimale. Simţise izul de la intrarea în capelă, o miasmă ascuţită de cărbune. Era un material sofisticat, indisponibil la vânzare pe piaţa liberă şi rezervat doar pentru forţele armate. În mintea ei apăru imediat întrebarea. Cine avea acces la un asemenea tip de explozibil?

— Kathleen, îţi dai seama că eşti pe punctul de a fi concediată.

Îşi dădea seama, dar auzul sentinţei o şocă.

— Ai fost avertizată, continuă directorul. Ţi s-a spus să-ţi temperezi felul de a fi. Dumnezeu mi-e martor că rezultatele tale sunt splendide, dar modul cum ajungi la ele reprezintă o cu totul altă chestiune.

Dosarul ei era plin de incidente similare celui din Liverpool. O echipă de hamali portuari prinsă cu 37 de kilograme de cocaină, dar şi două nave scufundate în procesul de prindere. Un incendiu violent stârnit de ea pentru a scoate afară nişte traficanţi de droguri care dusese la distrugerea unei proprietăţi imobiliare scumpe şi care s-ar fi vândut cu milioane de lire sterline ca bun confiscat. O bandă de infractori cibernetici oprită, dar patru oameni împuşcaţi în cursul arestării. Şi, cel mai rău caz, o gaşcă de detectivi particulari care strângeau ilegal informaţii confidenţiale pentru a le vinde apoi clienţilor corporatişti. Una dintre ţinte îndreptase arma spre ea şi atunci Kathleen o împuşcase mortal. Deşi evenimentul fusese socotit autoapărare, lui Kathleen i se ceruse după aceea să participe la şedinţe de terapie, iar psihoterapeutul trăsese concluzia că riscul reprezenta modul ei de a face faţă unei vieţi neîmplinite. Nenorocitul de doctor nu se obosise să-i explice şi ei diagnosticul, orice ar fi însemnat el. Ca atare, după cele şase şedinţe obligatorii, renunţase să se mai întoarcă pentru alte şedinţe de terapie.

— Am alţi paisprezece agenţi sub comandă, îi spuse şeful ei. Niciunul nu-mi provoacă dureri de cap ca tine. Oare de ce şi ei obţin rezultate, dar fără pagube colaterale?

— Nu eu le-am spus indivizilor din Liverpool să o ia la fugă. Ei au ales asta. Am decis că a pune mâna pe ei şi pe muniţia pe care o furau merita riscul.

— Au existat victime pe autostrada aia. Oameni nevinovaţi, în maşinile lor. Ce s-a întâmplat cu ei nu poate fi scuzat, Kathleen!

Auzise destule reproşuri la momentul suspendării.

— De ce mă aflu aici?

— Ca să vezi ceva. Vino cu mine.

Se duseră înapoi către locul unde se găseau ceilalţi trei oameni, în dreapta găurii din podea, Kathleen văzu un bloc negru de piatră care fusese spart în trei bucăţi egale, aşezate una lângă cealaltă, ca şi cum înainte fuseseră unite.

Citi ce scria pe faţa blocului de piatră.

ÎNTR-O HRUBĂ
DE SUB ACEST BLOC DE MARMURĂ
SUNT PĂSTRATE RĂMĂŞIŢELE
URMĂTORILOR:
JANE SEYMOUR, REGINA REGELUI HENRIC AL VIII-LEA
1537
REGELE HENRIC AL VIII-LEA
1547
REGELE CAROL I
1648
ŞI
UN PRUNC AL REGINEI ANNE

ACEASTĂ PLACĂ MEMORIALĂ A FOST AŞEZATĂ AICI LA
COMANDA
REGELUI WILLIAM AL IV-LEA, 1837

Unul dintre oamenii prezenţi îi explică faptul că Henric al VIII-lea îşi dorise un monument grandios aici, în capela St. George, care să depăşească prin fast monumentul tatălui lui de la Westminster. Fuseseră create o efigie de metal şi mai multe candelabre masive, însă Henric murise înainte de terminarea edificiului. După el venise o epocă a protestantismului radical, o perioadă istorică în care monumentele religioase nu erau înălţate, ci distruse. Ulterior, Maria, fiica regelui, orientase pentru scurtă vreme religia înapoi spre Roma, iar amintirea regelui Henric al VIII-lea, regele protestanţilor, devenise periculoasă. În cele din

urmă, Cromwell topise efigia metalică şi vânduse candelabrele. Henric fusese în final îngropat sub acea podea, locul fiind marcat doar de blocul de marmură neagră.

Kathleen se uită înăuntrul găurii de sub capelă. Un cablu de tensiune se furişa de-a lungul podelei şi dispărea în jos, unde spaţiul era luminat.

— Această criptă a mai fost deschisă o singură dată, rosti un alt bărbat dintre cei prezenţi.

Şeful lui Kathleen îl prezentă ca fiind paznicul acelui loc.

— 1 aprilie 1813. La acel moment, nimeni nu ştia unde fusese îngropat trupul fără cap al lui Carol I. Însă cum mulţi credeau că rămăşiţele puteau aparţine lui Henric al VIII-lea şi celei de-a treia soţii, Jane Seymour, locul ăsta a fost spart.

Iar acum părea să fi fost redeschis.

— Domnilor, spuse şeful lui Kathleen. Ne puteţi scuza puţin pe inspectorul Richards şi pe mine? Avem nevoie de câteva clipe.

Ceilalţi bărbaţi dădură din cap şi se retraseră către uşa principală, aflată la douăzeci de metri depărtare.

Lui Kathleen îi plăcea să-şi audă gradul. *Inspector.* Muncise mult ca să-l câştige şi ura faptul că acum era posibil să-l piardă.

— Kathleen, spuse şeful ei, cu voce joasă. Te implor ca măcar o dată să-ţi ţii gura închisă şi să mă asculţi.

Ea încuviinţă.

— Acum şase luni a fost vandalizată arhiva de la Hatfield House. Au fost furate câteva volume preţioase. O lună mai târziu, un incident similar a avut loc la arhivele naţionale din York. În săptămânile care au urmat, s-au petrecut mai multe furturi de documente istorice de pe tot cuprinsul ţării. Acum o lună, un bărbat a fost prins fotografiind pagini de la British Library, însă individul a reuşit să scape cu fuga. Iar acum s-a întâmplat asta.

Teama lui Kathleen se disipă treptat, fiind înlocuită de

curiozitate.

— Iar cu ceea ce s-a petrecut aici, continuă şeful ei, chestiunea s-a agravat. Să pătrunzi în această clădire sacră… un palat regal – făcu o pauză – este clar că hoţii ăştia urmăresc ceva.

Kathleen se ghemui la marginea gropii.

— Dă-i drumul, zise el. Uită-te bine.

Părea irelevant să deranjeze ultimele rămăşiţe ale unor fiinţe care trăiseră cu atâta vreme în urmă. Deşi superiorii ei de la SOCA puteau crede despre ea că e dură şi nesimţitoare, anumite lucruri contau enorm. Cum ar fi respectul pentru morţi. Însă aceea era scena unei infracţiuni, aşa că se lăsă pe burtă pe podea şi îşi vârî capul în groapă.

Cripta se sprijinea pe o arcadă din cărămidă, groasă de vreo doi metri şi jumătate, lungă de trei metri şi adâncă de un metru şi jumătate. Kathleen numără patru coşciuge. Unul deschis la culoare şi plumbuit, purtând inscripţia „regele Carol, 1648”, cu o deschizătură pătrată tăiată cu precizie chirurgicală în partea superioară a capacului. Două coşciuge mai mici erau intacte. Al patrulea era cel mai larg, ocupând peste doi metri. O carcasă exterioară de lemn, groasă de cinci centimetri, care se fragmentase prin putrezire. Sicriul interior plumbuit fusese, de asemenea, deteriorat şi părea să fi fost atacat cu violenţă în zona de mijloc.

Kathleen ştia ale cui erau oasele care se vedeau.

Ale lui Henric al VIII-lea.

— Coşciugele nedeschise aparţin lui Jane Seymour, zise şeful ei, regina îngropată alături de soţ, şi unui bebeluş al reginei Anne, care a murit mult mai târziu.

Kathleen îşi aminti că Seymour fusese cea de-a treia soţie, singura din cele şase care îi dăruise lui Henric un fiu legitim, Eduard, care în cele din urmă devenise rege şi domnise şase ani înainte de a muri chiar înainte de a împlini şaisprezece ani.

— Se pare că rămăşiţele lui Henric au fost răscolite, zise directorul. Deschizătura din sicriul lui Charles a fost făcută cu două sute de ani în urmă. Coşciugul lui şi celelalte două par să nu fi prezentat interes.

Kathleen ştia că Henric al VIII-lea fusese un bărbat înalt, de peste un metru nouăzeci, însă spre sfârşitul vieţii trupul i se umflase din pricina grăsimii. Acolo zăceau rămăşiţele pământeşti ale unui rege care se bătuse cu Franţa, Spania şi Sfântul Imperiu Roman, transformând Anglia dintr-o insulă la marginea Europei într-un imperiu în constituire. Sfidase papi şi avusese curajul de a fonda o religie proprie, care continua să facă prozeliţi cinci sute de ani mai târziu.

Să mai spună cineva ceva despre îndrăzneală!

Kathleen se ridică.

— Se petrec lucruri serioase, Kathleen.

Directorul îi dădu una dintre cărţile lui de vizită. Pe spate se vedea o adresă scrisă cu cerneală albastră.

— Du-te acolo, îi zise el.

Ea îşi notă adresa. Un loc cunoscut.

— De ce nu îmi poţi spune despre ce e vorba?

— Pentru că nimic din toate astea nu a fost ideea mea.

Directorul îi dădu înapoi insigna SOCA şi legitimaţia, care îi fuseseră confiscate cu trei săptămâni în urmă.

— Cum am mai zis, era cât pe ce să fii concediată.

Kathleen era perplexă.

— Şi atunci, de ce mă aflu aici?

— Te-au cerut ei în mod special.

Patru

LONDRA

Ian ştia exact unde se află. Mătuşa lui locuia în apropiere, iar el hălăduise de multe ori prin Mica Veneţie, mai ales în după-amiezile de weekend, când străzile erau pline de oameni. Când fugise de acolo definitiv, vilele elegante şi blocurile moderne îi oferiseră prima porţie de educaţie pe cont propriu din viaţă. Turiştii împânzeau zona, atraşi de cartierele frumoase, podurile din fier albăstrui şi multele puburi şi restaurante. Adăposturile pentru bărci şi vaporaşele umpleau apele maronii ale canalului între acel loc şi grădina zoologică, oferind exact genul de distracţii care favoriza furturile. În acel moment, Ian avea nevoie de o diversiune ca să scape de Norse şi de Devene, care în mod cert aveau să vină pe urmele lui după ce îşi isprăveau treaba cu Cotton Malone.

Poate că apartamentul mătuşii i-ar fi oferit un ascunziş sigur, însă ideea de a apărea la uşa ei îi întorcea stomacul pe dos. Oricât de mari ar fi fost pericolele cu care se confrunta în acea clipă, perspectiva de a fi obligat să o asculte pe cotoroanţa aia grasă părea şi mai rea. În plus, dacă indivizii care erau pe urmele lui ştiau că el se întoarce în acea zi, atunci cu siguranţă că aflaseră despre mătuşa lui.

Aşa că îşi continuă fuga pe trotuar, în direcţia opusă casei unde locuia ea, către o şosea aflată la cincizeci de metri înaintea lui.

Gary se opri şi rosti printre gâfâituri:

— Trebuie să ne întoarcem.

— Taică-tău a spus să plecăm. Oamenii ăia sunt răi. Ştiu

eu.

— De unde?

— Au încercat să mă omoare. Nu indivizii ăia doi, ci alţii.

— De aceea trebuie să ne întoarcem.

— O vom face. Dar mai întâi trebuie să ne facem nevăzuţi.

Americanul ăla habar n-avea ce însemnau străzile din Londra.

Acolo nu se pierdea vremea aşteptând necazurile şi cu siguranţă nu se pleca în căutarea lor.

Ian zări simbolul roşu, alb şi albastru al unei staţii de metrou, dar cum nu dispunea de bani sau de vreun card de călătorie şi cum nu avea nici răgazul necesar ca să fure aşa ceva, o astfel de rută de evadare nu avea cum să-i ajute. De fapt, îi plăcea faptul că Gary Malone părea pierdut. Înfumurarea pe care o zărise în aeroportul din Atlanta, atunci când Gary îl placase în cursul tentativei lui de evadare, dispăruse.

Asta era lumea lui.

Unde el cunoştea regulile.

Aşa că o luă înainte.

Zări în faţă lacul interior din Mica Veneţie, cu flotila de bărci butucănoase şi şirurile de magazine de fiţe. În stânga se înălţau blocuri moderne de apartamente. Circulaţia din jurul lacului maroniu-cenuşiu era moderată, dat fiind faptul că era aproape ora şapte într-o seară de vineri. Cele mai multe magazine de la stradă erau încă deschise. Mai mulţi proprietari se îngrijeau de bărcile amarate la chei, curăţându-le pe părţile laterale şi frecând exterioarele lăcuite. Unul cânta în timp ce lucra. Şiruri de lumini decorau lacul deasupra lui.

Ian decise că asta era şansa lui.

Se duse spre scările de acces şi coborî de la nivelul străzii la marginea lacului. Bărbatul era ocupat să cureţe o chilă din lemn de tec. Barca lui, la fel ca toate celelalte, era construită în formă de trabuc.

— Mergeţi spre grădina zoologică? întrebă el.

Omul se opri din lucru.

— Nu acum. Poate mai târziu. De ce întrebi?

— Mi-am zis că poate facem autostopul.

Barcagiii erau recunoscuţi pentru amabilitatea lor şi nu era deloc neobişnuit ca ei să îi plimbe pe turişti sau pe străini. Două dintre cursele de apă care îi plimbau pe pasageri erau amarate în apropiere, însă cabinele lor erau goale, căci weekendul aglomerat începea a doua zi. Ian încercă să pară exact aşa cum bărbatul din faţa lui îl percepea cu siguranţă – un tânăr care murea de pofta unei aventuri.

— Vă pregătiţi de weekend? întrebă el.

Bărbatul îşi scărpină ţeasta cu furtunul cu care spăla barca şi îşi dădu pe spate părul negru de pe frunte.

— Mă pregătesc să plec în weekend. Pe aici va fi plin de lume. Prea aglomerat pentru mine. Mi-am zis să pornesc spre est, în josul Tamisei.

Ideea părea excelentă.

— Şi aveţi nevoie de companie?

— Nu putem pleca, şopti Gary.

Însă Ian îl ignoră.

Bărbatul se uită întrebător la el.

— Care-i problema, fiule? Voi doi aveţi necazuri? Unde vă sunt părinţii?

Prea multe întrebări.

— Nicio problemă. Nu vă faceţi griji în privinţa asta. Ne gândeam că ar fi distractiv să navigăm un pic.

Ian aruncă o privire spre stradă.

— Pari teribil de nerăbdător. Trebuie să ajungi undeva?

N-avea de gând să mai răspundă la alte întrebări.

— Ne mai vedem pe aici.

Porni spre o alee care mergea paralel cu canalul.

— De ce nu sunteţi voi doi acasă? întrebă bărbatul în urma lor.

— Nu privi în urmă, spuse Ian încet.

Continuară să meargă pe aleea de pietriş.

În dreapta şi undeva deasupra, Ian zări un Mercedes albastru virând pe şoseaua care înconjura lacul. Speră că nu era vorba de aceeaşi maşină, însă atunci când Norse coborî din ea, îşi dădu seama că intraseră în bucluc. Poziţia lor, sub nivelul străzii şi în apropiere de canal, nu era deloc bună. Opţiunile de evadare erau limitate la a merge înainte sau a o lua înapoi, de vreme ce în dreapta lor se găsea cursul de apă, iar în stânga se înălţa un zid de piatră.

Observă că şi Gary îşi dăduse seama de impasul în care ajunseseră.

Nu aveau altceva de făcut decât să continue să fugă pe alee şi să urmeze cursul canalului de apă, însă Norse şi Devene cu siguranţă că aveau să-i prindă. Ştia că odată ce părăseau limitele lacului, le-ar fi fost aproape imposibil să evadeze căţărându-se pe malurile abrupte ale canalului, căci proprietăţile care mărgineau cursul de apă erau încercuite de ziduri. Aşa că fugi spre o scară de piatră, pe care o urcă sărind câte două trepte odată. Ajuns sus, se răsuci la dreapta şi străbătu un pod de fier care se arcuia peste canal. Podul era îngust, doar pentru pietoni, şi pustiu. La jumătatea drumului către celălalt capăt, în faţa lor se ivi Mercedesul, care opri cu roţile scrâşnind. Din el coborî Devene, care porni spre pod.

Ian şi Gary se întoarseră ca să fugă pe drumul pe care veniseră, însă fură întâmpinaţi de Norse, care se afla la zece metri depărtare.

Urmăritorii lor păreau să le fi anticipat mişcările.

— Hai să încetăm cu tâmpenia asta, zise Norse. Ştii ce vreau. Dă-mi stickul şi gata.

— L-am aruncat.

— Dă-mi-l. Nu mă scoate din sărite.

— Unde e tatăl meu? întrebă Gary.

Lui Ian îi plăcu diversiunea.

— Unde e tatăl lui?

— Yankeul nu e problema ta. Noi suntem problema ta.

Norse şi Devene se apropiau de ei. Podul era lat doar cât să încapă două persoane şi ambele capete ale lui erau acum blocate.

Urmăritorii se găseau la mai puţin de zece metri distanţă.

Ian îl zări în stânga lui pe individul masiv cu părul negru plecând cu barca de la chei. Părea să fi pornit mai devreme spre Tamisa. Prora bărcii coti stânga, drept spre pod. Trebuia să mai câştige câteva clipe, aşa că îşi vârî mâna dreaptă în geacă şi se întinse către balustrada de fier.

Îşi scoase repede mâna şi o îndreptă în lateral.

— Dacă mai faceţi un pas, ce vreţi voi ajunge în apă.

Bărbaţii se opriră.

Norse îşi ridică mâinile în aer, mimând predarea.

— Hei, nu e nevoie de aşa ceva. Dă-ni-l nouă şi am terminat cu tine.

Ian răsuflă uşurat în sinea lui. Niciunul din indivizi nu părea să fi observat că el nu ţine nimic în pumnul închis. Îşi păstră braţul sub nivelul balustradei, într-un unghi care nu le permitea niciunuia din urmăritori să-i descopere şmecheria.

— Ce zici de cincizeci de lire, propuse Norse. Cincizeci de lire pentru stick şi poţi pleca.

Zgomotul motorului bărcii se auzea tot mai aproape, iar prora ei dispăru de cealaltă parte a podului.

Era o încercare pe muchie de cuţit.

— Ce zici de o sută, rosti Ian.

Norse îşi băgă mâna în buzunar.

— Sari peste balustradă, şopti Ian spre Gary. Drept în barca aia care se apropie.

Un teanc de bani apăru în mâna lui Norse.

— Fă-o, rosti el printre dinţi.

În vreme ce Norse decisese să plătească, iar Devene aştepta să vadă ce face bărbatul care în mod clar era şeful lui, Ian se prinse de balustrada de fier şi sări peste ea.

Căzu trei metri în gol, sperând din suflet ca barca să fie acolo. Se izbi mai întâi de plafonul cabinei, apoi îşi pierdu

echilibrul. Se prinse de o mică bară metalică şi se ţinu de ea, în vreme ce picioarele i se răsuceau în aer. Atinse cu tălpile apa, dar reuşi să se tragă în sus la timp, în vreme ce barca ieşea de sub pod şi îşi continua drumul de-a lungul canalului.

Individul masiv cu păr negru stătea la pupa, manevrând timona.

— M-am gândit eu c-aţi avea nevoie de ajutor.

Ian aruncă o privire înapoi şi îl zări pe Norse sărind şi încercând să repete isprava băiatului. Trupul omului plonjă pe distanţa celor trei metri şi se izbi de pupa. În aceeaşi clipă, proprietarul bărcii înfipse un cot în pieptul lui Norse, trimiţându-l pe falsul inspector în apă.

Ian se uită cum Norse iese la suprafaţă şi se caţără pe mal.

Podul iluminat se găsea de-acum la cincizeci de metri depărtare.

Podul dispăru pe după o curbă la dreapta a canalului.

Ian mai apucă să-l vadă pe Gary Malone zbătându-se în strânsoarea lui Devene. Oare de ce nu sărise Gary? Nu-şi putea face griji în clipa asta pentru aşa ceva.

Trebuia să fugă.

Cercetă cu privirea canalul dinaintea lui şi zări un alt pod luminat. De data asta unul mai lat, mai solid, făcut din cărămidă. Pe pod se deplasau maşini într-un sens şi în celălalt. În vreme ce barca se apropia de pod, Ian sări pe malul cu iarbă. Îl auzi pe salvatorul lui strigându-l din urmă, în vreme ce el se rostogolea pe alee:

— Unde te duci? Credeam că vrei să navighezi!

Ian se ridică şi îi făcu semn cu mâna, după care se agăţă de o scară de metal şi se căţără până la nivelul străzii. Maşinile treceau pe lângă el în ambele direcţii. Ian traversă şoseaua şi se adăposti în uşa unui bar închis. Două ghivece mari de flori mascau adăpostul de stradă.

Se lăsă jos şi încercă să îşi vină în fire.

Izul acru al Londrei îi umplea nările. Privi în jur după

Mercedesul albastru, dar era mai probabil ca Norse şi Devene să fi presupus că el n-avea să mai rămână în acea zonă, mai ales după ce reuşise o asemenea evadare spectaculoasă. Adulmecă o aromă ispititoare de pâine proaspătă dinspre o brutărie aflată la câteva case depărtare, iar asta îi acutiză senzaţia de foame. Nu mai mâncase nimic de la prânzul frugal oferit de compania aeriană în timpul zborului. Din când în când, pe lângă el treceau oameni, însă niciunul nu-i acorda vreo atenţie. Puţini îl băgau în seamă. Cum ar fi fost ca el să fie cineva special? Poate chiar unic. Îşi putea imagina doar. Abandonase şcoala devreme, totuşi stătuse acolo destul cât să înveţe să scrie şi să citească. Se bucura de asta. Lectura era una dintre puţinele lui bucurii.

Iar asta îi aduse aminte de sacoşa de plastic pe care o cărase Cotton Malone.

Lucrurile lui.

Merita să încerce.

Aşa că părăsi adăpostul temporar.

Cinci

LONDRA
6.30 PM

Blake Antrim se dădu jos din taxi în noaptea ceţoasă. Cu o oră în urmă izbucnise o furtună, care acoperise oraşul cu o pătură de ploaie rece. În faţa lui se înălţa domul catedralei St. Paul, iar el spera că vremea neprielnică va descuraja mulţimile obişnuite de turişti să o viziteze.

Plăti cursa, apoi urcă treptele late de ciment către intrarea catedralei. Uşile masive de lemn se închiseră cu zgomot în urma lui. Dinspre Big Tom, ceasul din turnul sudic al catedralei, se auzi gongul care anunţa jumătatea orei.

Blake plecase imediat după ce vorbise cu agentul lui de teren şi recursese la un avion al Departamentului de Stat ca să zboare de la Bruxelles la Londra. În timpul zborului scurt trecuse în revistă toate rapoartele despre operaţiunea King’s Deception, amintindu-şi din nou toate detaliile acesteia.

Problema era simplă.

Scoţia intenţiona să-l elibereze pe Abdelbaset al-Megrahi, un fost ofiţer de informaţii libian, condamnat în 1988 pentru 270 de crime comise în timpul atentatului cu bombă asupra zborului Pan Am 103 deasupra localităţii Lockerbie. În anul 2001, al-Megrahi fusese condamnat la închisoare pe viaţă,

dar, după doar câţiva ani petrecuţi în spatele gratiilor, se îmbolnăvise de cancer. Ca atare, din aşa-numite raţiuni umanitare, scoţienii aveau să-i permită lui al-Megrahi să moară în Libia. Încă nu apăruse niciun anunţ oficial legat de decizie, deoarece negocieri strict secrete erau încă în desfăşurare. CIA aflase de această intenţie cu mai bine de un an în urmă, iar Washingtonul se opusese cu străşnicie, insistând ca autorităţile din Downing Street să oprească procesul. Însă englezii refuzaseră, spunând că era vorba de o afacere internă a Scoţiei, în care Anglia nu se putea amesteca.

De când şi până când? întrebaseră diplomaţii.

Londra se amesteca în politica Edinburgh-ului de o mie de ani. Iar faptul că ambele naţiuni erau unite sub drapelul Marii Britanii nu făcea decât să uşureze lucrurile.

Cu toate astea, continuaseră să refuze.

Plecarea acasă, în Libia, a lui al-Megrahi ar fi însemnat o palmă dată celor 189 de americani ucişi. CIA avusese nevoie de treisprezece ani ca să-l prindă pe acuzat, să-l aducă în faţa instanţei şi să îi dovedească vinovăţia.

Cum să-i dea drumul, pur şi simplu?

Gaddafi, liderul libian, ar fi folosit întoarcerea lui al-Megrahi ca să râdă în nasul americanilor şi ca să-şi consolideze poziţia în rândul liderilor arabi. Teroriştii din întreaga lume s-ar fi simţit întăriţi, cauzele lor devenind mult mai importante în lumina unei Americi slabe, care nu putea împiedica nici măcar un stat prieten să elibereze un criminal.

Blake îşi desfăcu nasturii de la haina de ploaie şi se apropie de altar, trecând pe lângă o capelă laterală unde lumânări în candele roşii licăreau în lumina de chihlimbar. Agentul lui alesese acest loc pentru întâlnire deoarece lucrase întreaga zi în arhiva catedralei, folosindu-se de o legitimaţie falsă de jurnalist, în căutarea unor informaţii suplimentare.

Urmă coridorul sudic către baza unei scări în spirală şi

privi încă o dată în jurul lui. Speranţele pe care şi le făcuse în legătură cu vremea păreau să fi fost împlinite. În jur se vedeau puţini oameni. Din fericire, operaţiunea King's Deception nu stârnise, până în acel moment, interesul britanicilor.

Trecu pe sub o arcadă, către o scară. În timp ce o urca, socoti. Pantofii lui de piele păşiră pe două sute cincizeci şi nouă de trepte înainte să ajungă în Galeria Şoaptelor.

Acolo îl aştepta un bărbat cu piele albicioasă, cu ochi de un verde-deschis şi o chelie plină de pete maronii de vârstă. Lipsurile din înfăţişarea omului erau compensate prin talent, căci era unul dintre cei mai buni analişti istorici ai lui Antrim, adică exact domeniul de care avea nevoie această operaţiune.

Intră din cadrul uşii într-o galerie circulară îngustă. O balustradă lustruită din fier oferea singura barieră de protecţie faţă de picajul de treizeci de metri până pe podeaua de marmură a navei catedralei. Antrim zări desenul imprimat în marmura de dedesubt, o stemă asemănătoare unei busole, centrată de un grilaj de alamă. Ştia că sub acea podea, în criptă, se găsea mormântul lui Christopher Wren, arhitectul care, cu aproape 400 de ani înainte, lucrase la construcţia catedralei. O inscripţie în latină, dedicată lui Wren, încercuia desenul asemănător unui soare. CITITORULE, DACĂ ÎI CAUŢI MONUMENTUL, PRIVEŞTE ÎN JURUL TĂU.

Antrim o făcu.

Nu arăta deloc rău.

Coridorul dintre balustradă şi zidul de piatră al galeriei era puţin mai lat de un metru şi de obicei plin cu turişti care doreau să filmeze tot. În seara asta, în afară de ei doi, nu se mai găsea nimeni acolo.

— Ce nume foloseşti? întrebă el cu voce joasă.

— Gaius Wells.

Îşi îndreptă atenţia către dom. Dintr-acolo îi priveau fresce luminate din spate şi care descriau viaţa sfântului

Pavel.

Zgomotul ploii se înteţea pe acoperiş.

— În acest moment îi avem pe Cotton Malone şi pe Ian Dunne în maşină, rosti Wells. Sper ca băiatul să fi păstrat stickul de memorie. Dacă da, atunci pariul ăsta s-ar putea dovedi câştigător.

Antrim nu era atât de sigur.

— Şarada pe care o rezolvăm e veche de 500 de ani, continuă omul lui Antrim. Piesele au fost atent ascunse. A fost greu să le găsim, dar înregistrăm progrese. Din nefericire, mormântul lui Henric al VIII-lea nu a dezvăluit nimic.

Antrim aprobase acea acţiune riscantă deoarece moartea timpurie a lui Farrow Curry îi dăduse înapoi, aşa că fuseseră obligaţi să-şi asume riscul. Mormântul fusese cercetat o singură dată până atunci, în 1813. La acel moment, însuşi regele, William al IV-lea, fusese prezent şi tot ce se petrecuse fusese riguros înregistrat. În acele relatări nu apărea nicăieri vreo menţiune despre deschiderea sicriului lui Henric. Ceea ce însemna că acele rămăşiţe umane rămăseseră intacte din 1548. Antrim sperase ca ei să descopere că bătrânul şi grasul Tudor luase secretul cu el în mormânt.

Însă acolo nu găsiseră altceva în afară de oase.

Un alt eşec.

Unul costisitor.

— Din nefericire, zise el, britanicii vor intra acum în alertă. Le-am profanat capela regală.

— A fost o acţiune curată. Fără martori. Nu ne-ar putea bănui niciodată.

— Ştim mai multe despre felul în care a murit Curry?

Trecuse o lună de când Farrow Curry fie căzuse, fie fusese împins în calea unei garnituri de metrou. Ian Dunne fusese acolo, căutând prin buzunarele lui Curry, şi fusese văzut ţinând un stick de memorie înainte de a se ciocni cu un bărbat, apoi fugind din staţia de metrou. Era obligatoriu

să audă ce are de spus acel băiat şi să pună mâna pe stickul de memorie.

Afară, ploaia continua să cadă în neştire.

— Îţi dai seama că e posibil ca totul să nu fie decât o legendă, zise Wells. Să nu conţină niciun sâmbure de adevăr.

— Deci ce a descoperit Curry? De ce era el atât de încântat?

Adevărat, Curry sunase cu câteva ore înainte de a muri şi raportase o descoperire. Era analist CIA pe bază de contract, specialist în criptare şi fusese special alocat operaţiunii King's Deception. Însă din pricina lipsei lui de rezultate din ultimele luni, Antrim începuse să se gândească la înlocuirea lui. Apelul schimbase această intenţie, iar Antrim trimisese un om la o întâlnire cu Farrow Curry la Oxford Circus, după care cei doi să plece ca să ancheteze descoperirea lui Curry. Întâlnirea însă nu mai avusese loc. Crimă? Sinucidere? Accident? Nu ştia nimeni. Oare stickul de memorie pe care îl deţinea Ian Dunne putea oferi nişte răspunsuri?

Blake spera asta.

— Începând de acum, voi fi aici, în oraş, îi spuse el lui Wells.

În seara aceea avea să se ducă la unul dintre restaurantele lui favorite. Talentele culinare cu care era înzestrat se limitau la instrucţiunile de pregătit în cuptorul cu microunde de pe semipreparate, aşa că mânca de cele mai multe ori în oraş, alegând calitatea în dauna economiilor. Poate că la datorie avea să fie şi o anume chelneriţă pe care o cunoştea. Dacă nu, avea să o sune. Se bucuraseră în trecut de câteva ori de clipe frumoase împreună.

— Trebuie să întreb, zise Wells. De ce Cotton Malone e implicat în toată povestea? Pare inutil.

— Ne trebuie tot ajutorul pe care îl putem primi.

— S-a retras. Nu văd unde ar putea fi de ajutor.

— Poate fi.

Mai mult de atât nu intenţiona să dezvăluie.

O ieşire se deschidea la câţiva paşi. Era ieşirea pe care o folosise el ca să urce în galerie. O altă ieşire aştepta în cealaltă parte.

— Stai aici până plec. N-are sens să fim văzuţi împreună jos.

Traversă aleea circulară, care înconjura zidurile superioare ale catedralei, şi ajunse la ieşirea îndepărtată. Wells se afla la treizeci de metri distanţă, cu privirile aţintite asupra lui. O placă fixată lângă ieşire îl informa că, dacă vorbea în şoaptă zidului, cuvintele puteau fi auzite în cealaltă parte.

De aici şi numele de Galeria Şoaptelor.

Decise să încerce. Se postă cu faţa la zidul cenuşiu de piatră şi murmură:

— Asigură-te că nu o dăm în bară cu Malone şi Dunne.

O fluturare din mână îi confirmă că fusese înţeles.

Wells dispăru pe sub arcadă. Antrim vru să procedeze la fel când în aerul nemişcat răsună un pocnet.

Apoi un ţipăt din cealaltă parte.

Un alt pocnet.

Ţipătul se transformă în geamăt.

O luă la fugă înapoi şi aruncă o privire în interiorul ieşirii. Nu văzu nimic, apoi înaintă. După câţiva paşi pe treptele circulare îl descoperi pe Wells prăbuşit cu faţa în jos, cu sângele curgându-i din două răni. Îl rostogoli cu faţa în sus şi zări o expresie de uluială în ochii omului.

Wells deschise gura ca să vorbească.

— Rezistă, îi spuse Antrim. Aduc ajutoare.

Mâna lui Wells îl prinse de mâneca hainei.

— Nu… ar fi trebuit… să se întâmple.

După care trupul deveni inert.

Antrim îi verifică pulsul. Nimic.

Realitatea îl învălui.

Ce dracu?

Dedesubt, auzi paşi îndepărtându-se. Era neînarmat. Nu se aşteptase la vreo problemă. De ce ar fi făcut-o? Începu să coboare cele 259 de trepte, cu ochii în patru, îngrijorat de faptul că atacatorul l-ar fi putut aştepta după următoarea turnantă. Ajunse la baza scării şi se uită cu mare atenţie în nava bisericii. Văzu doar câţiva vizitatori. În partea cealaltă zări o siluetă îndreptându-se cu calm către uşa de ieşire.

Un bărbat.

Care se opri, se întoarse şi îşi aţinti arma.

Antrim se aruncă la podea.

Însă nu auzi niciun glonţ venind spre el.

Sări în picioare şi îl văzu pe individ ieşind pe uşă.

O luă la fugă şi ajunse şi el la poarta de bronz, pe care o împinse.

Afară era beznă.

Ploaia continua să răpăie.

Îl zări pe individ, dincolo de treptele scării de acces spre biserică, mergând grăbit către Fleet Street.

Şase

Gary Malone fusese luat pe sus de pe pod şi băgat cu forţa înapoi în Mercedes. Mâinile îi fuseseră legate la spate şi capul acoperit cu o mască de lână.

Îi era frică. Cui nu i-ar fi fost? Însă era şi mai îngrijorat din

pricina tatălui său şi a lucrurilor care s-ar fi putut petrece în curtea aia. Nu ar fi trebuit să fugă, dar urmase ordinele lui taică-său. Ar fi trebuit să-l ignore pe Ian şi să rămână prin apropiere. În loc de asta, Ian sărise de pe podul ăla. Sigur, şi el fusese îndemnat să sară. Dar ce persoană sănătoasă la minte ar fi făcut asta? Norse încercase şi dăduse greş, iar acum individul, cu hainele ude, înjura şi blestema încontinuu în maşină.

Ian Dunne avea curaj.

Însă şi el avea curaj.

Cu o zi în urmă era acasă şi împacheta, cu mintea agitată. Cu două săptămâni înainte, maică-sa îi spusese că omul căruia el îi spusese „tată” întreaga viaţă nu era părintele lui natural. Îi explicase ce se întâmplase înainte de naşterea lui – o relaţie, urmată de sarcină – mărturisind şi cerându-şi iertare. Iniţial acceptase scuzele şi decisese că nu mai conta. Tatăl lui era tatăl lui. Însă curând după aceea începuse să pună la îndoială decizia.

Chiar conta.

Cine *era* el? De unde provenea? Cărui loc aparţinea? Aparţinea mamei lui, ca un Malone? Sau altcuiva?

Habar n-avea.

Dar dorea să afle.

Nu era nevoit să se întoarcă la şcoală decât peste vreo zece zile şi abia aştepta o vacanţă de Ziua Recunoştinţei în Copenhaga, la mii de kilometri depărtare de Georgia. Trebuia să plece de acolo.

Cel puţin pentru o vreme.

În sufletul lui se declanşase o furtună de resentimente pe care el le găsea tot mai greu de controlat. Fusese întotdeauna un băiat respectuos, ascultând de mama lui, fără să provoace necazuri, însă minciunile ei îl răscoliseră. Ea îi ceruse mereu să spună adevărul.

Atunci ea de ce nu procedase la fel?

— Eşti gata? îl întrebase mama lui înainte de plecarea spre aeroport. Am auzit că te duci în Anglia.

Tatăl lui îi explicase faptul că urmau să facă o oprire în Londra ca să predea poliţiei de acolo un băiat pe nume Ian Dunne, după care aveau să prindă un zbor de legătură către Copenhaga. Observase ochii ei roşii şi plânşi.

— Ai plâns?

Ea dăduse din cap.

— Nu-mi place când pleci. Mi-e dor de tine.

— E doar pentru o săptămână.

— Sper să fie atâta.

Ştia la ce se referea ea. La discuţia lor de cu o săptămână înainte, când, pentru prima dată, ea spusese că ar putea vrea să locuiască altundeva.

Maică-sa îşi muşca buza.

— O putem scoate la capăt, Gary.

— Spune-mi cine e tatăl meu natural.

Ea clătinase din cap.

— Nu pot.

— Nu. Nu vrei. E o diferenţă.

— Mi-am promis să nu-l fac niciodată parte din viaţa noastră. Am comis o greşeală când am fost cu el dar nu şi o greşeală atunci când te-am avut pe tine.

Auzise explicaţia şi înainte, dar îi venea greu să le separe pe cele două. Amândouă se bazau pe minciuni.

— Faptul că tu ştii cine e bărbatul acela nu va schimba nimic, spusese ea, cu voce spartă.

— Dar vreau să ştiu. M-ai minţit toată viaţa mea. Tu ştiai adevărul dar nu l-ai dezvăluit nimănui nici măcar tatei. Ştiu că şi el a făcut lucruri rele. Au existat alte femei. Tu mi-ai spus asta. Dar el nu m-a minţit.

Maică-sa începuse să plângă. Ca avocat, ea reprezenta oamenii în instanţă. Gary o urmărise o dată pledând într-un caz şi ştia ca martor ocular cât de dură şi de isteaţă se putea dovedi. Se gândea că poate şi lui i-ar fi plăcut să ajungă avocat într-o bună zi.

— Am cincisprezece ani, îi spusese el. Nu mai sunt un puşti. Am dreptul să ştiu. Dacă nu-mi poţi spune cine e tatăl

meu adevărat, atunci noi doi avem o problemă.

— Şi atunci pleci să trăieşti în Danemarca? întrebase ea.

El decisese să n-o lase mai moale.

— E posibil să fac asta.

Ea îl privise fix, printre lacrimi.

— Îmi dau seama că am dat-o rău în bară, Gary. E greşeala mea. Sunt vinovată.

Pe el nu-l interesa vinovăţia. Îl interesa doar încetarea stării de incertitudine care părea să se intensifice în sufletul lui de la o zi la alta. Nu dorea să ajungă să o urască – o iubea şi era mama lui dar nici ea nu uşura situaţia.

— Stai o vreme cu taică-tău, îl îndemnase ea, ştergându-şi lacrimile. Simte-te bine.

Exact asta avea de gând să facă.

Obosise să mai lupte.

Părinţii lui erau divorţaţi de mai bine de un an, chiar înainte ca tatăl lui să demisioneze din Departamentul Justiţiei şi să se mute peste mări şi ţări. De atunci maică-sa se mai întâlnise cu bărbaţi, dar nu prea des. Gary se întrebase mereu de ce. Însă nu s-ar fi simţit deloc confortabil să discute un asemenea subiect cu ea.

Părea în întregime treaba ei, nu a lui.

Locuiau într-o casă drăguţă, într-un cartier bun. El se ducea la o şcoală excelentă. Notele lui nu erau extraordinare, dar se situau peste medie. Juca baseball şi baschet. Nu încercase încă ţigările sau drogurile de orice fel, deşi avusese ocazia. Gustase din bere, vin şi ceva tării, dar nu era deloc sigur că-i plăcea vreuna dintre aceste băuturi.

Era un puşti bun.

Sau cel puţin aşa credea el.

Şi atunci de ce era atât de furios?

Zăcea acum pe o canapea, cu mâinile legate la spate şi capul acoperit cu o mască de lână, care îi lăsa descoperită doar gura. Călătoria făcută cu Mercedesul durase cam o jumătate de oră. Fusese avertizat că, dacă scotea vreo

vorbă, aveau să-i pună căluş.

Aşa că stătuse nemişcat.

Ceea ce îl ajutase la calmarea nervilor.

Auzi mişcare, dar fără voci. Doar sunete vagi de orologiu în depărtare. Apoi cineva veni şi se aşeză aproape de el. Auzi ceva pârâind, ca şi cum ar fi fost ruptă o pungă de plastic, apoi cum cineva mestecă.

Îi era şi lui puţin foame.

În nări îi pătrunse o aromă de lemn-dulce. Unul dintre dulciurile lui favorite.

— Mai aveţi ceva din chestia aia? întrebă el.

— Taci din gură, puştiule. Fii mulţumit că eşti încă în viaţă.

Şapte

Malone se trezi cu o durere cumplită de cap. Ceea ce ar fi trebuit să fie o simplă favoare se transformase într-o problemă majoră.

Clipi din ochi şi încercă să se concentreze.

Degetele lui dădură de sânge uscat şi un cucui urât pe frunte. Gâtul îl durea din pricina loviturii lui Devene. Atât geanta lui de voiaj, cât şi cea a lui Gary erau deschise. Hainele le fuseseră scoase şi împrăştiate pe jos, iar sacoşa cu obiectele personale ale lui Ian continua să se afle acolo, însă conţinutul ei fusese răscolit.

Se împinse în sus, cu picioarele ţepene şi obosite.

Unde era Gary?

Cineva se ostenise peste măsură ca să se asigure că îl găseau pe Ian Dunne. Şi mai deranjantă era extinderea reţelei de informaţii pe care ei o posedau, oricine ar fi fost aceşti *ei.* Cineva aflat într-o poziţie oficială dăduse ordin Vămii ca Ian să fie lăsat în ţară. În mod cert, Norse şi amicul lui erau nişte impostori, însă persoana sau persoanele care reuşiseră să scurtcircuiteze legile legate de paşaportul britanic erau cât se poate de reale.

Norse îi ceruse lui Ian un stick de memorie.

Trebuia să-l găsească pe Gary. Le spusese băieţilor să fugă. Poate că se găseau undeva pe aproape, aşteptând ca drumul să fie liber pentru a se putea întoarce.

Dar oare unde erau?

Se uită la ceas. Zăcuse în stare de inconştienţă cam douăzeci de minute. Îşi zări telefonul mobil printre hainele răvăşite. Să sune la poliţie? Sau poate pe Stephanie Nelle de la Magellan Billet? Nu. Asta era problema lui. În mod cert nu avea să o sune pe Pam. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca fosta lui soţie să afle despre povestea asta. Şi aşa era suficient de rău că pe vremuri îşi riscase viaţa în fiecare zi.

Dar acum să-l implice şi pe Gary?

Ar fi fost de neiertat.

Inspectă cu privirea împrejurimile, observând echipamentele din curte, câteva canistre de benzină şi un banc de scule. Afară, dincolo de uşa deschisă a şopronului în care se găsea, ploua. Se uită la aleea udă care ducea spre strada laterală de-a lungul căreia se înşirau copaci, aşteptându-se să-i vadă pe băieţi cum apar.

Ar fi trebuit să-şi adune hainele de pe jos.

Poliţia metropolitană trebuia implicată.

Asta ar fi însemnat să joace inteligent.

Un zgomot îi atrase atenţia, undeva la limita gardului viu care separa proprietatea de cea învecinată.

Cineva pătrundea pe acolo.

Să fie băieţii?

Din prudenţă, decise să se întindă şi să aştepte nemişcat.

Îşi lipi obrazul de pietrele reci şi închise ochii, întredeschizând pleoapele doar atât cât să vadă.

Ian se furişase pe străzile laterale şi se folosise de furtună, copaci şi gardurile care înconjurau proprietăţile stilate pentru a nu fi văzut. Avusese nevoie doar de câteva minute ca să revină în curtea unde oprise iniţial Mercedesul. Poarta de acces rămăsese deschisă, însă maşina dispăruse.

Privi în jurul lui.

În casele din jur nu părea să se afle nimeni.

Intră în şopronul deschis şi observă conţinutul ambelor bagaje ale celor doi Malone răsturnat pe jos. În interiorul slab luminat, Malone zăcea întins lângă un perete. Ian se furişă cu atenţie, îngenunche lângă bărbat şi îi auzi respiraţia greoaie. Ar fi vrut să-l scuture pe Malone ca să-l trezească şi să vadă dacă nu păţise ceva, dar nu el îi ceruse individului să se implice, şi oricum nu era nevoie de implicarea lui în continuare.

Căută ceea ce avea nevoie şi găsi sacoşa de plastic sub o cămaşă mototolită. Părea să nu fi fost considerată ca importantă. Şi de ce ar fi fost aşa? Indivizii ăia căutau un stick de memorie pentru computer. Nu căutau cărţi, un briceag şi alte câteva articole lipsite de semnificaţie.

Vârî totul la loc în sacoşă şi se uită iarăşi la Cotton Malone. Americanul părea un tip de treabă. Poate că şi tatăl lui fusese la fel. Însă din pricina unei mame lipsite de orice valoare, n-avea să afle niciodată cine fusese tatăl lui. Văzuse îngrijorare în ochii lui Malone atunci când îşi dăduse seama că Norse nu era de la Scotland Yard. Îngrijorare pentru *ambii* băieţi. Se simţise chiar un pic mai bine ştiind că Malone era cu el în maşină. Nu erau mulţi oamenii cărora să le pese de el, după cum nici lui nu-i păsase de cineva.

Însă nu acum era momentul să înceapă să-i pese.

Viaţa era dură, iar Cotton Malone avea să înţeleagă.

Sau cel puţin aşa îşi spuse în vreme ce se grăbea să iasă din acel loc.

Malone se ridică şi strigă:

— Unde e Gary?

Ian se răsuci pe călcâie. Surpriza de pe chipul băiatului se transformă repede în uşurare.

— La naiba! Am crezut că eşti leşinat.

— Ţi-am văzut grija. Te-ai întors doar după obiectele tale.

În ochii băiatului reveni expresia de sfidare.

— Nu eu te-am rugat să vii aici. Nu eu te-am implicat. Nu eşti problema mea.

Însă declaraţia sfidătoare fusese marcată de o undă de resemnare, cu o expresie pe chip pe jumătate defensivă, pe jumătate furioasă. Aşa că Malone repetă întrebarea:

— Unde e Gary?

— E la copoii ăia.

Malone se ridică în picioare. Simţea că i se învârte capul.

— Nu sunt poliţişti şi o ştii şi tu. Cum de l-au luat pe el şi nu te-au luat pe tine? Doar pe tine te voiau.

— Eu am scăpat. El nu.

Malone se întinse şi îl prinse pe Ian de umeri.

— L-ai abandonat?

— I-am spus să sară cu mine, dar n-a vrut.

Să sară?

Ascultă relatarea celor petrecute în Mica Veneţie şi a modului în care Ian sărise de pe pod.

— Gary e la indivizii ăia, spuse Ian.

Îi smulse sacoşa de plastic din mână.

— Unde e chestia aia pe care o vor ei?

Ian nu răspunse. Oare la ce se aşteptase? Era doar un puşti vagabond, care învăţase să supravieţuiască ţinându-şi pliscul închis.

— Îţi spun eu cum facem, zise Malone. O să te dau pe mâna poliţiei. După aia mă duc după Gary.

Îl prinse bine pe Ian de braţul stâng cu mâna dreaptă.

— Doar să îndrăzneşti să te mişti şi te las fără viaţă pe loc.

Vorbea serios.

Era mai mult decât mânios. Era înnebunit de furie. Furie îndreptată asupra delincventului din faţa lui şi furie îndreptată asupra lui însuşi. Un amestec devastator de frustrare şi frică. Aproape că fusese împuşcat din pricina acelui puşti, iar acum fiul lui era în pericol.

Îşi spuse că venise vremea să se calmeze.

— Ce intenţionezi să faci cu mine? se interesă Ian.

— Eşti în grija mea.

— Dar nu îţi aparţin.

— Foarte bine. Dacă ai fi fost al meu, între noi doi discuţia ar fi avut un caracter fizic mult mai pronunţat.

Îşi dădu seama că băiatul înţelegea.

— Ultima şansă, zise el. De ce te caută oamenii ăia?

— Am fost acolo, la Oxford Circus, în ziua aia, acum o lună când omul ăla a murit.

Opt

Ian stătea la capătul peronului, sub un indicator luminat cu IEŞIRE, şi cerceta cu privirea peronul plin de oameni.

Cine avea să urmeze?

Prima lui alegere era o femeie mai vârstnică, îmbrăcată cu haină cenuşie de tweed, care mergea săltat, ca un câine cu un picior schilodit, îşi ţinea poşeta la subraţ. Încuietoarea aurie a poşetei era desfăcută, iar marginile ei se depărtau cu fiecare pas chinuit al femeii. Unei astfel de invitaţii nu-i puteai rezista. Pentru o clipă, crezuse că ar putea fi vorba de o capcană. Uneori, poliţia planta oameni pe post de momeală în staţii. Dar după câteva secunde de observare atentă, Ian trăsese concluzia că femeia nu slujea drept momeală, aşa că îşi croise drum printre navetiştii de la acea oră de vârf către locul unde se afla ea.

Oxford Circus era staţia lui favorită. Liniile Bakerloo, Central şi Victoria Underground convergeau toate acolo. În fiecare dimineaţă şi în fiecare seară, zeci de mii de oameni treceau prin acel loc, cei mai mulţi îndreptându-se către magazinele din zona comercială, care se înşirau de-a lungul străzilor Oxford şi Bond, la treizeci de metri deasupra staţiei de metrou. Multe persoane, precum bătrâna pe care el o spiona, erau încărcate cu sacoşe de cumpărături – ţinte facile pentru cineva cu abilităţile lui, pentru care cheltuise cinci din cei cincisprezece ani ai lui de viaţă ca să le perfecţioneze.

Îl ajuta faptul că prea puţini îl considerau o ameninţare. Abia dacă trecea de un metru şaizeci şi cinci înălţime; avea păr blond şi des, pe care îl tundea regulat cu o foarfecă furată cu un an în urmă de la Harrods. Ajunsese chiar un frizer priceput şi se gândea deja la o carieră în hairstyling – într-o bună zi, după ce lăsa în urmă statul pe străzi. Deocamdată, această abilitate îi permitea să-şi întreţină o imagine personală pe care străinii o găseau atrăgătoare. Din fericire, fundaţiile care se ocupau cu actele de caritate în oraş îi ofereau o gamă largă de haine gratis sau cu bani puţini. Îi plăceau pantalonii reiaţi şi cămăşile cu nasturi, care îi dădeau un aer cultivat, asemănător cu cel evocat de personajul uneia dintre poveştile lui preferate, Oliver Twist. O imagine ideală pentru un hoţ de buzunare întreprinzător.

Mama lui, de origine scoţiană, îl botezase Ian, singurul lucru pe care i-l dăruise în afară de viaţă. Dispăruse când el împlinise trei luni. O mătuşă englezoaică îi luase locul şi îl blagoslovise cu numele de familie Dunne. Nu o mai văzuse pe mătuşă de trei ani, de când evadase pe o fereastră de la etajul al doilea al casei şi se făcuse nevăzut pe străzile Londrei, unde supravieţuise printr-o combinaţie de cerşetorie şi infracţiuni.

Poliţia îl cunoştea. Fusese arestat de câteva ori în alte staţii de metrou şi o dată în Trafalgar Square. Însă nu stătuse niciodată la închisoare. Existaseră trei adăposturi, tentative de a-l ţine într-un loc, însă evadase din toate. Vârsta era în favoarea lui, la fel ca şi statura. Mila era un concept uşor de manipulat.

Se apropiase de femeia în vârstă folosindu-se de mulţime ca de o acoperire. Metoda folosită de el era rezultatul unei practici îndelungate, astfel încât îi fusese simplu să se ciocnească uşor de ea.

— Scuze, zisese el, adăugând repede un zâmbet.

Femeia îi răspunsese imediat cu căldură şi cu un zâmbet pe măsură.

— Nu-i nimic, tinere.

Ian nu avuse nevoie decât de cele trei secunde de înregistrare a uşoarei izbiri dintre trupuri şi a răspunsului ei ca să-şi strecoare mâna în poşetă şi să scoată primul lucru pe care îl întâlnise în cale. Îşi mascase imediat mâna retrasă din poşetă sub pulpana hainei, după care se strecurase mai departe prin mulţime. O privire rapidă aruncată înapoi îi confirmase faptul că femeia nu îşi dăduse seama că tocmai fusese jefuită. Îşi croise drum spre marginea mulţimii şi furişase o privire asupra obiectului furat.

Un mic cilindru maroniu cu un capac negru de plastic.

Sperase să fie o brichetă sau altceva ce putea vinde sau negocia. Din nefericire, nu era decât un spray lacrimogen. Mai reuşise să fure unul sau două astfel de spray-uri în trecut. Clătinase dezgustat din cap şi vârâse obiectul în buzunar.

Privirea lui descoperise mai apoi o a doua oportunitate.

Bărbatul avea cam cincizeci de ani şi era îmbrăcat cu o haină de lână. Manşeta de la buzunarul din dreapta al hainei, băgată înăuntru, însemna o ocazie. Obţinuse unele dintre cele mai valoroase prăzi din buzunarele unor astfel de indivizi îmbrăcaţi elegant. Ţinta de acum era înaltă şi deşirată, cu un nas ca un cioc. Individul se uita în altă parte, către şinele de tren, şi îşi studia mereu ceasul, cu atenţia alternând între obiectul de la mână şi o tabelă electronică unde se anunţa că trenul avea mai puţin de un minut până să intre în staţie.

Un şuvoi de aer ieşise din tunelul negru, urmat de un muget care se intensificase încontinuu. Oamenii se strânseră în faţă, către marginea peronului, pregătiţi să ia cu asalt vagoanele imediat după deschiderea uşilor şi după apelul vocii înregistrate care îi avertiza să fie atenţi la intrarea în metrou.

Această a doua şansă se alăturase mulţimii şi reuşise să se plaseze chiar în faţă, într-o poziţie de pe care s-ar fi numărat printre primii intraţi în vagon. Acesta era

momentul de maximă diversiune. Toată lumea era obosită şi nerăbdătoare să ajungă acasă. Oamenii îşi lăsaseră garda jos.

De la prima ocazie nu obţinuse nimic.

Spera ca de data asta să iasă mai bine.

Îşi croise drum către bărbatul îmbrăcat elegant şi, fără a mai sta pe gânduri, îşi strecurase mâna dreaptă în buzunarul hainei. Aglomeraţia de trupuri îi furnizase camuflajul perfect. Degetele lui se înfășuraseră în jurul unui obiect dreptunghiular de plastic. Îşi retrăsese braţul exact în clipa în care din tunel apărea garnitura de tren.

În aceeaşi clipă, două mâini îl împinseseră pe bărbatul îmbrăcat elegant de pe peron în calea garniturii care se apropia.

Staţia de metrou se umpluse de urlete de spaimă.

Se auzise un scrâşnet copleşitor de frâne, care se transformase într-un tunet.

Frânele hidraulice şuieraseră cu putere.

Vocile se înălţaseră îngrozite în aer.

Ian îşi dăduse brusc seama că stătea pe peron cu obiectul furat de la mort în mâna descoperită, pe care toată lumea o putea vedea. Însă nimeni nu-i acordase atenţie – cu excepţia unui tip înalt, cu păr cărunt şi mustaţă pe măsură.

Atunci îşi dăduse seama.

Mâinile care îl împinseseră pe bărbat de pe peron ar fi putut aparţine acelui demon.

Privirile li se întâlniseră.

Căruntul se întinsese după ceea ce ţinea Ian. Probabil nu dorea defel ca obiectul să rămână în posesia băiatului.

Ian îşi retrăsese mâna şi se întorsese ca să o ia la fugă.

Două braţe îl prinseseră în acea clipă de la spate. Ian îşi înfipsese călcâiul în degetele atacatorului. Tocul încălţămintei zdrobise oasele învelite în piele fină.

Căruntul ţipase de durere şi îşi slăbise strânsoarea.

Ian o luase la fugă, dând oamenii la o parte din calea lui

şi îndreptându-se către ieşire.

Nu-l oprise nimeni. Mulţimea îşi îndreptase atenţia asupra trenului şi a omului care căzuse în faţa acestuia. Uşile vagoanelor se deschideau şi oamenii dinăuntru începeau să coboare pe peron.

Ian continuase să-şi croiască drum spre ieşire. Nu-şi dădea seama dacă bărbatul cărunt îl urmărea. Excursia în Oxford Circus se transformase de data aceasta într-o nebunie, iar acum nu-şi mai dorea decât să evadeze de acolo..

Găsise ieşirea într-un târziu şi începuse să urce scara.

În zonă se găseau puţini oameni, căci mulţimea continua să se agite pe peron. Auzise nişte fluiere înaintea lui şi se dăduse repede într-o parte când doi copoi trecuseră în fugă pe lângă el spre staţie. Încă nu ştia ce reuşise să subtilizeze din acel buzunar înainte ca bărbatul să zboare de pe peron, aşa că se oprise o clipă ca să studieze obiectul.

Un stick de memorie.

Clătinase din cap. Fără valoare. În seara aceea trebuia să-şi găsească ceva de mâncare într-unul dintre adăposturile gratuite pentru săraci. Şi abia aştepta să înfulece nişte pizza.

Vârâse stickul de memorie în buzunar şi se grăbise spre lift. Ajuns sus, trecuse printre barele de acces folosind un card de călătorie pe care îl subtilizase mai devreme de la un bărbat în Chelsea. Trecuse printre uşile de sticlă şi ieşise pe trotuar în ploaia măruntă. Aerul rece îl obligase să-şi închidă geaca şi să-şi ascundă ambele mâini în buzunare. Îşi pierduse mănuşile cu două zile înainte, undeva în East End. Străbătuse trotuarul aglomerat şi dăduse colţul străzii, trecând pe lângă chioşcuri de ziare şi tutungerii, cu privirea înfiptă în asfaltul denivelat.

— Aici erai! Te căutam, îi spusese pe negândite o voce prietenoasă.

Îşi ridicase privirea şi-l văzuse pe cărunt înconjurându-i calm umerii cu braţul şi trăgându-l spre o maşină parcată la

marginea trotuarului. De sub haina individului ieşea vârful unui cuţit, pe care îl simţise apăsat pe carnea moale a coapsei.

— Încet şi discret, şoptise bărbatul, sau îţi dau sângele.

Încă trei paşi şi ajunseră la portiera deschisă din spatele unui Bentley întunecat la culoare. Ian fusese împins înăuntru, iar căruntul se urcase după el, aşezându-se vizavi de el pe banchetele din spate.

Portiera se închisese şi maşina porni.

Ian îşi păstrase mâinile vârâte în buzunarele hainei şi rămăsese rigid pe loc.

Atenţia i se concentrase asupra celuilalt individ care stătea lângă cărunt. Mai în vârstă, îmbrăcat cu un costum de culoare gri-petrol cu vestă. Omul şedea drept şi se uita la Ian cu ochii lui verzi cu pete maronii, care păreau să spună că aparţin cuiva neobişnuit cu refuzurile. Capul îi era acoperit de o coamă deasă de păr alb, care se revărsa peste frunte până la sprâncenele încruntate.

— Vreau ceva ce se află la tine, spusese acest al doilea individ, cu o voce joasă, guturală, dar cu o dicţie impecabilă.

— Nu fac afaceri cu necunoscuţi.

Bărbatul cu aspect aristocrat schiţă un rânjet viclean.

— Nici eu nu fac afaceri cu derbedei de pe stradă. Dă-mi stickul.

— Ce e aşa de important la el?

— Nici nu-mi stă în caracter să mă explic.

Ian simţise un şir de picături reci de sudoare curgându-i pe spate. Ceva din expresiile celor doi oameni din faţa lui semnala disperarea lor.

Iar lui nu-i plăcea asta.

Aşa că minţise.

— L-am aruncat.

— Hoţii de buzunare, ca tine, nu aruncă nimic.

— Nu păstrez gunoaie.

— Omoară-l, ordonase individul mai în vârstă.

Căruntul se întinsese în faţă, având cuţitul scos, gata să-l înfigă.

— Bine, bine, acceptase Ian. E la mine.

Mâna bărbatului mai în vârstă oprise atacul căruntului.

Maşina începuse să încetinească din pricina traficului.

Dincolo de geamul portierei se vedeau alte vehicule încetinind, se părea din pricina unei semnalizări rutiere din faţa lor. Era oră de vârf la Londra şi nimeni nu se deplasa cu viteză. Ian îşi trecuse repede în revistă opţiunile şi decisese că erau limitate la număr. Căruntul continua să ţină cuţitul strâns şi se uita fix la el. Celălalt individ era la fel de atent, iar spaţiul limitat al interiorului maşinii nu lăsa prea mult loc de manevră.

Îşi retrăsese mâna stângă şi arătase stickul.

— Asta vreţi?

— Ce băiat bun, spusese bărbatul în vârstă.

Apoi Ian îşi mişcase mâna dreaptă şi aproape că zâmbise.

Degetele lui se înfăşuraseră în jurul spray-ului lacrimogen. Crezuse că e inutil. Acum devenise nepreţuit.

Bărbatul în vârstă întinsese mâna după stick.

Ian îşi scosese mâna dreaptă şi declanşase butonul spray-ului.

Cei doi indivizi urlaseră de durere, acoperindu-şi ochii în încercarea disperată de a uşura usturimea pe care o resimţeau.

— Ucide-l, acum, ordonase bărbatul în vârstă.

Cu ochii închişi, căruntul lăsase cuţitul şi îşi dusese mâna la spatele hainei.

De unde scosese o armă de foc.

Ian apăsase din nou spray-ul.

Căruntul urlase.

Ian deblocase cea mai apropiată portieră şi se strecurase afară, pe asfaltul ud, între două maşini care abia înaintau. Înainte de a trânti portiera, înşfăcase arma albă de pe podeaua maşinii, după care sărise în picioare.

O femeie dintr-o maşină învecinată îi aruncase o privire

întrebătoare.

Însă el o ignorase.

Îşi croise drum printre maşini, ajunsese pe trotuar şi se făcuse nevăzut în noapte.

Malone ascultă povestea băiatului.

— Aşadar, te aflai acolo ca să furi.

— Am şterpelit câteva lucruri. După aia i-am luat stickul tipului, chiar înainte ca ticălosul să-l împingă în faţa trenului.

— L-ai văzut pe tip cum e împins?

Ian dădu din cap.

— Nu mă aşteptam la aşa ceva, aşa că am fugit, dar am fost prins de individul care l-a împins, apoi am fost băgat cu forţa într-un Bentley.

Malone ridică sacoşa de plastic şi întrebă din nou:

— Unde e stickul de memorie?

— L-am păstrat după ce am ieşit din maşină. Mi-am zis că ar putea valora ceva.

— Iar hoţii ca tine nu aruncă lucruri care valorează ceva.

— Nu sunt un hoţ.

Malone simţea că îşi pierde răbdarea.

— Unde e blestematul ăla de stick?

— În locul meu special. Unde îmi ţin lucrurile.

În acea clipă sună telefonul mobil.

Ceea ce îl şocă pe Malone.

Apoi îşi dădu seama că putea fi Gary. Îl împinse pe Ian în gardul viu şi îl avertiză pe băiat să nu se mişte de pe loc.

Găsi telefonul şi răspunse:

— Gary?

— Fiul tău e la noi, rosti o voce pe care el o recunoscu.

Devene.

— Ştii ce vrem.

Malone se uita chiar la fiinţa dorită.

— Îl am pe Dunne.
— Atunci putem face schimb.
Malone se săturase, aşa că întrebă:
— Când şi unde?

Nouă

Antrim îşi ridică gulerul hainei şi îşi adună puterile pentru confruntarea cu ploaia rece. Omul pe care îl urmărea în noaptea aceea mizerabilă tocmai omorâse un agent operativ al serviciilor americane de informaţii. Trebuia să afle cine se ascundea în spatele poveştii şi de ce.

Totul ar fi putut să depindă de asta.

Ritmul în care se deplasau mulţimile de oameni de pe trotuare se potrivea cu cel în care se târau maşinile. Oră de vârf, seara, într-un oraş cu opt milioane de locuitori. Sub pământ, trenurile alergau în toate direcţiile, ducând oamenii care se grăbeau într-acolo, căutând primul indicator cu cerc roşu tăiat de o linie albastră, care marca o staţie de metrou. Toate aceste lucruri îi erau familiare, căci locuise în Londra în primii paisprezece ani de viaţă. Tatăl lui lucrase la Departamentul de Stat, un diplomat de carieră timp de treizeci de ani, până la pensionare. Părinţii lui stătuseră într-un apartament închiriat în Chelsea, iar el de mic bătuse străzile Londrei.

Dacă s-ar fi luat după taică-său, acesta avusese un rol decisiv în sfârşitul Războiului Rece. Realitatea însă era cu totul alta. Tatăl lui era un om lipsit de importanţă, aflat într-o poziţie lipsită de importanţă, o rotiţă într-o imensă maşinărie diplomatică. Murise cu cincisprezece ani în urmă în State, după ce trăise cu jumătate din pensia guvernamentală. Maică-sa primea cealaltă jumătate, graţie

unei hotărâri judecătoreşti de divorţ din Illinois, pe care ea o obţinuse după treizeci şi şase de ani de mariaj. Niciunul din părinţi nu avusese curtoazia să-l anunţe şi pe el înainte de separare, iar asta sintetiza viaţa lor de familie.

Trei străini.

În toate chipurile posibile.

Maică-sa îşi petrecuse viaţa încercând să-şi mulţumească soţul, care era speriat de lume şi nesigur pe orice îl înconjura. Ăsta fusese motivul pentru care ea încasase cu stoicism urletele, insultele şi pumnii lui. Iar asta lăsase urme nu doar asupra ei, ci şi asupra memoriei fiului.

Chiar şi acum, Antrim ura să i se atingă faţa.

Totul începuse cu tatăl lui, care îl plesnea peste obraz din te miri ce motiv sau chiar fără unul anume. Iar maică-sa îngăduise aşa ceva. Şi de ce n-ar fi făcut-o?

În propriii ochi, persoana ei nu conta şi cu atât mai puţin conta cea a fiului ei.

Antrim se plimbase de multe ori pe Fleet Street. Prima dată se întâmplase cu aproape patruzeci de ani în urmă, când el avea doisprezece ani, ca o modalitate de a fugi de ambii părinţi. Botezată aşa după unul dintre pâraiele-fantomă care curgeau pe sub oraş, strada fusese pe vremuri sediul presei londoneze. Ziarele plecaseră de acolo în anii 1980, mutându-se către periferia oraşului. Însă tribunalele şi avocaţii rămăseseră pe loc, iar acum cabinetele şi încăperile lor ocupau aglomerarea de clădiri care îl înconjura. Într-o vreme se gândise să urmeze cursuri de drept, dar optase pentru serviciul guvernamental. Numai că, în loc de Departamentul de Stat, reuşise să fie angajat de către CIA. Tatăl lui trăise suficient de mult ca să afle asta, dar nu-i spusese niciodată vreo vorbă de laudă. Mama lui pierduse de mult contactul cu realitatea şi se refugiase într-o ceaţă a minţii. O vizitase o dată la azil, însă experienţa fusese prea deprimantă ca să fie repetată. Îi plăcea să creadă că temerile lui se trăgeau de la ea, de la supuşenia ei faţă de soţ, însă existau momente când avea

impresia că şi reversul putea fi perfect adevărat.

Ţinta lui se găsea la treizeci de metri în faţă, deplasându-se în ritm constant.

Era panicat.

Cineva se ocupa în fine de operaţiunea King's Deception.

Inspectă împrejurimile cu privirea.

Tamisa curgea la câteva sute de metri în stânga, iar Curtea Regală de Justiţie se găsea la doar câteva străzi în faţa lui. Acesta era City, un district autonom al capitalei, care dispunea de încadrare şi guvernare proprie încă din secolul al XIII-lea. Unii îi spuneau Mila Pătrată, un teritoriu ocupat de oameni încă din secolul I, din vremea romanilor. Marile bresle negustoreşti medievale fuseseră înfiinţate chiar acolo şi tot acolo apăruseră mai târziu companiile internaţionale de comerţ. City rămânea esenţial pentru comerţul şi finanţele Marii Britanii, iar el se întreba dacă nu cumva ţinta urmărită avea conexiuni cu vreuna din cele două.

Individul urmărit coti la stânga.

Antrim iuţi pasul, cu ploaia şiroindu-i pe faţă, şi văzu că atacatorul intrase în sediul Inns of Court[2] trecând prin faimoasa poartă de piatră de acolo.

Cunoştea locul ăla.

Pe vremuri fusese căminul templierilor, iar cavalerii stătuseră acolo până la începutul secolului al XIV-lea. Două sute de ani mai târziu, Henric al VIII-lea dizolvase toate ordinele religioase şi le îngăduise avocaţilor să ocupe teritoriile Templului, iar aceştia înfiinţaseră Inns of Court. Iacob I le asigurase prezenţa permanentă acolo cu un ordin regal. De multe ori, copil fiind, se plimbase prin acel labirint de clădiri, fiecare având curtea ei interioară. Îşi amintea de copaci, cadrane solare şi pajişti verzi care coborau către fluviu.

---

[2] Asociaţia profesională a avocaţilor pledanţi din Anglia şi Ţara Galilor (n.tr.)

Porţile şi aleile de acolo erau legendare, devenind subiecte de cărţi şi filme, căci multe dintre ele primiseră nume elegante, precum King’s Bench Walk sau Middle Temple Lane.

Privi prin intrare şi-l zări pe individ mergând grăbit de-a lungul unei străduţe înguste, pavate cu cărămidă. Patru bărbaţi trecură pe lângă el spre poarta de intrare, aşa că li se alătură, mergând în spatele lor şi folosindu-i ca acoperire. Drumul era luminat de becurile provenind de la câteva ferestre şi aplice de perete de la intrările în clădiri.

Ţinta lui coti din nou la stânga.

Grăbi pasul şi trecu pe lângă oamenii din faţa lui. Găsi o alee acoperită, încadrată de arcade. În cealaltă parte se deschidea o curte interioară. Îl văzu pe individ intrând în Temple Church.

Ezită.

Fusese acolo. Era o biserică mică, unde cu greu te puteai ascunde.

De ce să se ducă acolo?

Avea o singură modalitate de a afla.

Ieşi în ploaie şi se duse la intrarea laterală în biserică. Înăuntru, cercetă cu privirea împrejurimile slab luminate. Domnea tăcerea, fapt care îl irita. Sub tavanul circular se găseau efigiile în marmură ale cavalerilor cruciaţi adormiţi pe vecie, odihnindu-se acolo complet îmbrăcaţi cu armuri. Observă coloanele de marmură, arcadele dintre ele, zidăria solidă. Biserica rotundă era împodobită cu şase ferestre şi şase stâlpi de marmură. În corul dreptunghiular din dreapta lui, în spatele altor trei arcade ample, altarul sclipea de o lumină vag arămie. Ţinta lui nu se vedea nicăieri. Nu se vedea nici vreo altă persoană.

Nimic din ce îl înconjura nu părea în regulă.

Se întoarse să plece.

— Nu încă, domnule Antrim.

Vocea aparţinea unui om în vârstă şi avea o tonalitate spartă.

Se răsuci la loc pe călcâie.

În rotondă, printre efigiile de pe podea, şase siluete apărură din umbrele adânci care învăluiau zidurile. Nu se vedeau chipuri, ci doar contururi. Bărbaţi. Îmbrăcaţi în costume. Stând în picioare. Cu braţele în lateral, ca nişte vulturi ameninţători.

— Trebuie să discutăm, rosti aceeaşi voce.

Din stânga lui, de la o depărtare de trei metri, apăru un alt bărbat, cu chipul tot în umbră, însă suficient de vizibil ca Antrim să-şi dea seama că o armă era îndreptată chiar spre el.

— Te rog să intri în rotondă, spuse vocea.

N-avea de ales.

Se conformă cererii. Se trezi în mijlocul efigiilor de marmură, încercuit de cei şase bărbaţi.

— Mi-aţi ucis omul doar ca să mă aduceţi aici?

— L-am ucis deoarece trebuia tras un semnal de alarmă.

Bărbia umbrită a vorbitorului părea la fel de dură ca o armură.

Ce spusese Wells? *Nu ar fi trebuit să se întâmple.*

— De unde ştiaţi că o să fiu în St. Paul?

— Supravieţuirea noastră a depins mereu de operaţiuni executate pe baza informaţiilor de primă mână. Îţi supraveghem acţiunile din ţara noastră de multe luni.

— Cine sunteţi?

Chiar dorea să ştie.

— Fondatorul nostru ne-a botezat Societatea Daedalus. Cunoşti povestea lui Daedalus?

— Mitologia nu m-a interesat niciodată.

— Pe tine, care cauţi secrete? Mitologia ar trebui să fie un subiect important.

Ura tonul dispreţuitor, dar nu replică.

— Numele Daedalus înseamnă „lucrător deştept”, zise vocea.

— Deci ce sunteţi? Un soi de club?

Celelalte umbre nici nu se mişcaseră şi nici nu rostiseră

vreo vorbă.

— Suntem păstrătorii de secrete. Protectorii regilor şi reginelor. Dumnezeu ştie că au avut nevoie de protecţie, în principal faţă de ei înşişi. Am fost creaţi în 1605, din pricina acelui secret aparte pe care îl cauţi tu.

Antrim devenise interesat.

— Spuneţi că e adevărat?

— De ce îl cauţi? întrebă o altă umbră, tot cu o voce spartă şi bătrânicioasă.

— Spune-ne, interveni altă voce. De ce te amesteci în treburile noastre?

— E un interogatoriu? întrebă el.

Prima umbră chicoti.

— Absolut deloc. Dar suntem curioşi. Un agent american de informaţii care scormoneşte în istoria britanică obscură, în căutarea a ceva ce puţini oameni de pe lumea asta ştiu că există. Ţi-ai întrebat omul din St. Paul ce s-a întâmplat cu Farrow Curry? Noi l-am omorât. Speram ca tu să abandonezi căutările. Însă n-a fost să fie aşa. În concluzie, în seara asta ţi-am mai omorât un om. Trebuie să-l ucidem şi pe al treilea?

Ştia cine ar fi putut fi acela, însă zise:

— Am o treabă de făcut.

— Şi noi, spuse o umbră.

— Nu vei reuşi, adăugă o altă voce.

— Te vom opri, zise o a treia voce.

Prima umbră ridică o mână, reducându-le pe celelalte la tăcere.

— Domnule Antrim, până acum nu ai avut succes. Am sentimentul că, odată ce vei eşua, superiorii dumitale vor abandona căutările pe vecie. Nu trebuie decât să ne asigurăm că asta se va întâmpla.

— Arătaţi-vă în lumină.

— Secretul este aliatul nostru, rosti prima voce. Acţionăm în afara legii. Nu putem fi văzuţi. Noi decidem ce e mai bine şi mai potrivit. O pauză. Şi nu ne pasă absolut deloc de

politică.

Antrim îşi înghiţi nodul care i se pusese în gât şi zise:

— Nu vom îngădui eliberarea ucigaşului libian. Nu fără repercusiuni.

— Aşa cum am spus, domnule Antrim, politica nu contează pentru noi. Dar suntem curioşi. Chiar crezi că lucrul acela pe care îl cauţi va opri asta?

Ura senzaţia de neajutorare care îl stăpânea.

— Aţi omorât un agent de informaţii american. Chestia asta nu va rămâne nepedepsită.

Individul chicoti.

— Şi asta ar trebui să ne înspăimânte? Te asigur că ne-am confruntat cu ameninţări mult mai serioase, provenind din surse mult mai importante. Cromwell şi puritanii lui l-au decapitat pe Carol I. Am încercat să împiedicăm asta, dar n-am putut. În cele din urmă, însă, am obţinut căderea lui Cromwell şi revenirea pe tron a lui Carol al II-lea. Am fost acolo ca să ne asigurăm că William şi Maria ajung pe tron. L-am manevrat pe George al III-lea în nebunia lui şi am împiedicat o revoltă. Atâţia regi şi atâtea regine au venit şi au plecat, fiecare mai autodistrugător decât precedentul sau precedenta, însă am fost acolo, ca să supraveghem şi să păzim. Nu ne temem de Statele Unite ale Americii. Ştii şi dumneata, la fel de bine ca şi mine, că, dacă investigaţiile dumitale sunt descoperite, nimeni de pe celălalt ţărm al Atlanticului nu-şi va asuma responsabilitatea. Vei fi dezavuat. Uitat. Abandonat.

Nu răspunse deoarece vocea avea dreptate. Fusese o condiţie specială a întregii operaţiuni. Încearcă. Dă-i înainte. Dar dacă eşti prins, eşti pe cont propriu. Lucrase şi înainte în astfel de condiţii, dar nu fusese niciodată prins.

— Ce doriţi? întrebă el.

— Te-am putea ucide, dar asta ar stârni şi mai mult curiozitatea şi ar aduce alţi agenţi. Aşa că îţi cerem ţie să o laşi baltă.

— De ce aş face asta?

— Deoarece te temi. O văd pe chipul şi în ochii tăi. Teama te paralizează, nu-i aşa?

— Am venit după omul vostru.

— Aşa e. Dar hai să fim cinstiţi unii cu ceilalţi. În trecutul tău nu prea există acte de eroism. Dosarul tău de serviciu este marcat de prudenţă şi deliberare. Am aflat multe despre dumneata, domnule Antrim, şi, trebuie să spun, nimic de acolo nu impresionează.

— Insultele dumitale nu mă deranjează.

— Te vom plăti, spuse una dintre umbre. Cinci milioane de lire sterline, depuse unde doreşti dumneata. Pur şi simplu le spui superiorilor că nu e nimic de descoperit.

Antrim calculă în minte. Şapte milioane de dolari. Ai lui. Doar pentru a pleca de acolo?

— Ştiam că oferta te va interesa, se auzi din nou prima voce. Ai puţini bani şi n-ai economisit nimic. La un moment dat, vei deveni inutil pentru patronul dumitale, dacă nu cumva ai devenit deja, şi ce te vei face atunci?

Antrim stătea într-un cerc de lumină slabă, printre efigiile de pe jos, simţindu-se înfrânt. Oare asta fusese şi ideea?

Afară ploaia continua să cadă.

Indivizii ăia îşi aleseseră cu grijă scena, iar oferta lansată era, trebuia să admită, tentantă. Avea cincizeci şi doi de ani şi se gândise mult în ultima vreme la viaţa pe care o mai avea de trăit. Cincizeci şi cinci de ani era vârsta obişnuită de retragere a agenţilor operativi, iar traiul dintr-o pensie guvernamentală amărâtă nu reprezentase niciodată o perspectivă promiţătoare.

Şapte milioane de dolari.

Aşa ceva era promiţător.

Însă îl deranja faptul că indivizii îi cunoşteau slăbiciunile.

— Gândeşte-te la asta, domnule Antrim, spuse prima voce. Gândeşte-te bine!

— Nu-i puteţi ucide pe toţi agenţii guvernamentali americani, se simţi el obligat să replice.

— Adevărat. Dar, dacă te plătim pe tine, ne vom asigura

de eşecul operaţiunii King's Deception, ceea ce înseamnă că mi vor fi trimişi şi alţi agenţi. Dumneata vei raporta eşecul şi îţi vei asuma vina. Considerăm o asemenea modalitate mai simplă şi mai eficientă decât forţa. Din fericire pentru noi, la conducerea operaţiunii se află cineva dispus să negocieze, precum dumneata.

O altă insultă pe care el o lăsă să treacă.

— Vrem ca povestea asta să se încheie. Şi, cu ajutorul dumitale, aşa va fi.

Mâna dreaptă a umbrei se ridică, apoi tresări.

Individul cu arma se aplecă înainte.

Trupul lui Antrim paraliză, făcându-l incapabil să reacţioneze.

Auzi un pocnet.

Ceva îi sfâşie pieptul.

Ceva ascuţit. Care ardea.

Picioarele i se înmuiară.

Căzu pe jos, printre efigiile cavalerilor morţi.

Zece

Kathleen îşi parcă maşina pe Tudor Street, chiar în afara porţii. Pe cârdul pe care i-l dăduse şeful ei scria MIDDLE TEMPLE HALL, care se găsea pe teritoriul vechiului Templu, ca parte a Inns of Court, unde timp de 400 de ani înfloriseră avocaţii londonezi. Aici îşi aveau sediul două dintre cele mai mari societăţi juridice, Middle Temple şi Inner Temple, prezenţa lor datând încă de pe vremea lui Henric al VIII-lea. Însuşi Dickens făcuse parte din Middle Temple, iar ei îi plăcuse întotdeauna ce scrisese Dickens despre viaţa în interiorul zidurilor de acolo.

Cel ce intră aici lasă zgomotul în urma lui.

Vederea osemintelor lui Henric continua să o tulbure. Nu se gândise niciodată că va avea parte de aşa ceva. Cine să fi vandalizat acel mormânt? Oricine ar fi fost ei, fuseseră nişte indivizi curajoşi, de vreme ce securitatea în interiorul castelului Windsor era întărită. Şi de ce? Ce credeau ei că găsesc acolo? Toate aceste întrebări îi frământaseră mintea în vreme ce se înapoia în Londra, dornică să afle ce o aştepta la Middle Temple Hall.

Ploaia cădea în rafale, iar părul ei castaniu şi tuns scurt, anterior uscat, era din nou umed din pricina ceţii stârnite de ploaie. Nimeni nu manevra poarta pentru vehicule, iar parcarea din spate era pustie. Ceasul arăta aproape şapte şi jumătate seara şi ziua de lucru de vineri se încheiase la Inns of Court.

Ziua ei de lucru, însă, părea că abia începe.

Traversă faimoasa King's Bench Walk şi trecu printre mai multe clădiri din cărămidă roşie, cu toate ferestrele întunecate, după care pătrunse în curtea din faţa faimoasei Temple Church. Iuţi pasul către aleea acoperită din capăt, traversând o altă alee de cărămidă şi dând de Middle Hall. Pe un indicator montat afară scria ÎNCHIS VIZITATORILOR, însă ea ignoră avertismentul şi deschise uşile.

Spaţiul luminat dinăuntru avea treizeci de metri lungime şi cam pe jumătate lăţime, având un acoperiş din bârne duble, cu îmbinări din stejar, vechi, după cum ştia ea, de 900 de ani. Ferestrele înalte de pe ambele laturi erau împodobite cu piese de armuri şi heraldice dedicate foştilor templieri. Alături de Dickens, Sir Walter Raleigh, William Blackstone, Edmund Burke şi John Marston fuseseră şi ei membri. Patru şiruri lungi de mese din stejar, pe lângă care se înşirau scaune adunate strâns laolaltă, curgeau în paralel de-a lungul sălii, de la un capăt la celălalt al acesteia. În capătul îndepărtat, sub cinci picturi masive în ulei, se întindea masa înţelepţilor, unde cei opt avocaţi de frunte ai momentului mâncau încă din secolul al XVI-lea. Portretele de deasupra mesei nu se schimbaseră de două sute de ani. Carol I, Iacob al II-lea, William al III-lea, Carol al II-lea, regina Anne şi, în stânga, ascunsă vederii din partea cealaltă a sălii, Elisabeta I.

În capătul opus apăru un bărbat.

Era scund, cam la şaizeci şi ceva de ani, cu o faţă rotundă ca o lună plină. Părul argintiu, impecabil pieptănat, aproape cerea să fie ciufulit. Când bărbatul se apropie, Kathleen văzu că ochelarii cu ramă lată, metalică, ai omului nu doar îi ascundeau ochii, ci ştergeau simetria naturală a trăsăturilor feţei. Era îmbrăcat cu un costum elegant, de culoare închisă, cu vestă şi un ceas de argint cu lanţ atârnând de buzunarul de la piept. Omul mergea trăgându-şi piciorul drept înţepenit, ajutându-se de un baston. Deşi nu-l întâlnise niciodată, Kathleen ştia cine e.

Sir Thomas Mathews.

Şeful Secret Intelligence Service.

Doar şaisprezece oameni se aflaseră la conducerea agenţiei responsabile cu rezolvarea problemelor externe încă de la începutul secolului XX. Americanilor le plăcea să-i spună agenţiei MI 6, o etichetă pe care i-o ataşaseră în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Kathleen stătea în picioare pe podeaua din stejar, neştiind ce să spună sau să facă.

— Înţeleg că eşti membră Middle Temple, rosti bărbatul în direcţia ei, cu voce joasă şi guturală.

Ea dădu din cap, surprinzând accentul cockney din vorbirea lui.

— După ce am studiat dreptul la Oxford, mi s-a acordat statutul de membru. Am mâncat de multe ori în sala asta.

— Atunci ai decis că aplicarea legii ar fi mai interesantă decât interpretarea ei?

— Cam aşa ceva. Îmi place munca mea.

El îndreptă un deget subţire spre ea.

— Ştiu ce ai făcut cu câţiva ani în urmă cu peştii.

Kathleen îşi amintea de încărcăturile de peşti tropicali, importaţi din Columbia şi Costa Rica, pentru a fi vânduţi în magazinele britanice de animale de casă. Contrabandiştii dizolvaseră cocaină în mici săculeţi de plastic, care atârnau invizibili în vreme ce pluteau prinşi de peşti.

Însă ea descoperise şmecheria.

— Isteţ din partea dumitale să descoperi schema aia, zise el. Ce păcat că întreaga dumitale carieră este acum în pericol!

Kathleen nu spuse nimic.

— Ca să fiu sincer, le dau dreptate superiorilor dumitale. Agenţii care refuză să demonstreze o bună judecată a lucrurilor ajung în cele din urmă să fie ucişi sau să determine moartea altora.

— Iertaţi-mă, dar am fost insultată destul pentru o singură seară.

— Mereu eşti atât de directă?

— Aşa cum aţi spus, cariera mea probabil e terminată. Ce-aş câştiga dacă m-aş fandosi?

— Poate că sprijinul meu în salvarea carierei.

Nu se aşteptase la asta. Aşa că întrebă:

— Atunci îmi puteţi spune ce doriţi?

Mathews arătă spre ea cu bastonul.

— Când ai fost ultima dată aici, în Middle Hall?

Kathleen se gândi. Trecuse mai bine de un an. O petrecere pentru un amic care obţinuse rangul de guvernator, unul dintre puţinii care guvernau Middle Temple.

— N-am mai fost de multă vreme, zise ea.

— Mie îmi place mereu să vin aici, zise Matthew. Clădirea asta a fost martoră la atât de multă istorie! Imaginează-ţi! Zidurile astea, tavanul ăsta, toate ridicate în vremea reginei Elisabeta I. Ea însăşi venea în locul ăsta. *A douăsprezecea noapte* de Shakespeare a fost pentru prima dată pusă în scenă chiar aici. Aşa ceva mă impresionează. Pe dumneata nu?

— Depinde dacă asta îmi va permite să-mi păstrez slujba.

Mathews zâmbi.

— Se petrece ceva extraordinar, domnişoară Richards.

Ea îşi păstră chipul neclintit.

— Pot să-ţi spun o poveste?

Prinţul Henric intră în camerele private din palatul Richmond. Fusese chemat de la Westminster de către tatăl lui, regele Henric al VII-lea, şi i se spusese să vină imediat. Nu era o cerere neobişnuită, considerând relaţia ciudată care se stabilise între ei în ultimii şapte ani, de când fratele lui, Arthur, murise, iar el devenise moştenitorul tronului. Existaseră multe astfel de chemări imperative, cele mai multe făcute pentru a da sau învăţa o lecţie. Tatăl lui dorea cu disperare să se asigure că regatul avea să fie în siguranţă în mâinile celui de-al doilea fiu al său.

Regele zăcea pe un aşternut stacojiu cu auriu, printre perne şi proptele. Clerici cu capetele rase, felceri şi curtezani înconjurau baldachinul pe trei laturi. Priveliştea îl şocă. Ştia de bolile anterioare. Mai întâi o infecţie în gât, apoi febră reumatică, oboseală cronică, pierderea poftei de mâncare şi izbucniri de depresie. Însă nu fusese informat despre această ultimă afecţiune, care părea destul de serioasă.

Un confesor stătea în apropiere de piciorul patului, acordându-i bolnavului ultima împărtăşanie şi ungându-i picioarele goale cu ulei sfinţit. Un crucifix fu adus aproape de buzele tatălui său, care sărută obiectul după care prinţul auzi vocea răguşită care îl admonestase de atâtea ori în trecut.

— În toată puterea şi slava Lui, îi cer Domnului o moarte milostivă.

Se uită fix la omul calculat şi priceput care condusese Anglia timp de douăzeci şi trei de ani. Henric al VII-lea nu-şi moştenise coroana. O câştigase pe câmpul de bătălie, învingându-l pe josnicul de Richard al III-lea la Bosworth Field şi astfel punând capăt epocii York şi Lancaster, şi creând o nouă dinastie.

Dinastia Tudorilor.

Tatăl lui îi făcu semn să se apropie.

— Moartea este un duşman care nu poate fi cumpărat sau înşelat. Banii sau trădarea nu au efect asupra ei. În cazul meu, în fine, moartea mi s-a prezentat.

Nu ştia ce să spună. Experienţa îl învăţase că era cel mai bine să tacă. Era cel de-al doilea fiu, ducele de York, căruia nu-i fusese niciodată menit să ajungă rege. Acea datorie îi revenea fratelui mai mare, Arthur, care primise un nume romantic în efortul de legitimare şi mai pronunţată a pretenţiei Tudorilor la tronul Angliei. Arthur primise toate privilegiile, inclusiv pe acela al încheierii unei căsătorii cu Caterina de Aragon, ca parte a unui tratat cu Spania prin care se întărea poziţia europeană a Angliei. Numai că

Arthur murise la cinci luni de la încheierea căsătoriei, la doar şaisprezece ani, iar în cei şapte ani care trecuseră de atunci se schimbaseră multe.

Papa Alexandru Borgia era mort. Pius al III-lea rezistase doar douăzeci şi şase de zile pe tronul lui Petru. Lăudându-se că avea în buzunar Sacrul Colegiu al Cardinalilor; *Julius al II-lea fusese ales ca vicar al Domnului. Un astfel de om asculta de raţiune aşa că, la o zi după Crăciunul anului* 2503, *la cererea lui Henric al VII-lea, papa emisese o bulă de dispensă împotriva actului incestuos al căsătoriei dintre Caterina de Aragon şi fratele defunctului ei soţ.*

Ca atare, el şi Caterina fuseseră logodiţi.

Însă nu avusese loc nicio căsătorie.

În schimb, regele muribund care zăcea pe pat în faţa lui folosise posibilitatea căsătoriei ca o momeală pe care o fluturase în faţa Spaniei şi a Sfântului Imperiu Roman pentru a obţine mai mult.

— Trebuie să vorbim, zise tatăl lui.

Gâtul îi şuiera la fiecare cuvânt, iar plămânii se luptau să inspire aer.

— Mama ta, pe care o voi revedea curând, a ţinut mult la tine.

Şi el o adorase pe Elisabeta de York. Cum era cel de-al doilea fiu, maică-sa îl crescuse de fapt, învăţându-l să citească, să scrie şi să gândească. O femeie blândă şi frumoasă, Elisabeta murise cu şase ani în urmă, la niciun an după moartea fiului cel mare, Arthur. Se întrebase adesea dacă vreo altă femeie se putea măsura cu o asemenea perfecţiune.

— Am iubit-o pe mama ta mai mult ca pe oricine de pe pământul ăsta, zise tatăl lui. Mulţi poate nu cred asta. Dar e adevărat.

Henric fusese permanent cu picioarele pe pământ şi cu urechile ciulite. Ascultase bârfele de zi cu zi şi ştia că tatăl lui – ferm, frigid, dur, zgârcit la mână şi la inimă – nu era un tip popular. Taică-său considera Anglia ca pe proprietatea

lui, căci o câştigase de unul singur în bătălie. Naţiunea îi era datoare. Obţinuse venituri fabuloase din multele lui proprietăţi, cele mai multe confiscate de la cei care i se opuseseră iniţial. Prinţul înţelegea valoarea şantajului şi beneficiul adus de bunăvoinţa arătată celor care îşi puteau permite să plătească pentru privilegiile de care se bucurau – graţie lui.

— Suntem creştini, fiule, şi trebuie să avem conştiinţe mai curate chiar decât a însuşi Sfântului Părinte. Ţine minte asta!

Alte lecţii? Avea optsprezece ani – era înalt, solid, cu membre şi piept puternice, un bărbat din toate punctele de vedere – şi obosise să i se predea lecţii. Era învăţat, poet, muzician. Ştia cum să aleagă şi să se folosească de oameni înţelepţi, şi se înconjurase de intelectuali. Nu fugea niciodată din faţa plăcerilor şi nu-şi neglija niciodată munca sau îndatoririle. Nu se temea de eşec.

Pe vremuri dorise să ajungă preot.

Acum avea să ajungă rege.

Simţise recent o atmosferă de tensiune şi penitenţă în întregul palat – apropierea morţii era întotdeauna o vreme a remuşcărilor regale. Era o perioadă când se eliberau deţinuţi, când se distribuiau ajutoare sociale, când se plăteau slujbe pentru salvarea sufletelor. Cancelaria de la Westminster se umplea de oameni dispuşi să plătească pentru o ultimă iertare. O vreme a iertării – din mai multe puncte de vedere.

— Blestemată să fii, progenitură cu inima rece, zise brusc tatăl lui. Mă auzi?

Prinţul tremură auzind accesul de furie, un reflex familiar, şi îşi îndreptă iarăşi atenţia asupra bolnavului din pat.

— Te aud.

— Să plece toată lumea, porunci tatăl lui.

Cei din jurul patului se făcură nevăzuţi.

Rămaseră acolo doar tatăl şi fiul.

— Există un secret pe care trebuie să îl afli, zise tatăl lui.

Ceva despre care nu ţi-am vorbit niciodată.

Pe chipul tatălui apăru o expresie de adio.

— Vei moşteni de la mine un regat bogat în prăzi şi avuţii. Însă am învăţat demult să nu acord încredere deplină altora. Şi tu trebuie să faci la fel. Lasă-i pe alţii să creadă că te încrezi în ei, dar încrede-te doar în tine însuţi. Am adunat o avere separată, care aparţine de drept doar celor cu sânge de Tudor.

Chiar aşa?

— Am pus-o bine la păstrare, într-un loc cunoscut de mult templierilor.

Nu mai auzise numele acelui ordin cavaleresc de ceva vreme. Pe vremuri, templierii fuseseră prezenţi în Anglia, dar dispăruseră de două sute de ani. Bisericile şi clădirile ridicate de ei rămăseseră în picioare, împrăştiate pretutindeni, iar el vizitase câteva astfel de locuri. Care dintre ele adăpostea secretul?

Trebuia să afle.

Aşa că se supuse pentru ultima oară.

O ultimă privire de supuşenie.

— Datoria ta, zise tatăl lui, este să asiguri averea noastră şi să o transmiţi mai departe fiului tău. M-am luptat ca să aduc această familie pe tron şi Dumnezeu ştie că e de datoria ta să te asiguri că vom continua să păstrăm tronul.

În privinţa asta erau perfect de acord.

— Îţi va plăcea locul. M-a slujit bine şi te va sluji la fel şi pe tine.

Kathleen se uită fix la Mathews.

— E adevărat?

El încuviinţă.

— Din câte ştim, da. Această relatare se găseşte în arhive care nu sunt disponibile marelui public.

— Este o informaţie veche de cinci sute de ani.

— Şi care, uimitor, are şi azi un potenţial exploziv. Ăsta e şi motivul pentru care ne aflăm aici.

Cum era posibil? Însă Kathleen rămase tăcută.

— Sir Thomas Wriothesley a scris o relatare despre cele petrecute în acea zi. 20 aprilie 1509. Henric al VII-lea a murit în ziua următoare. Din nefericire, relatarea lui Wriothesley nu spune nimic despre ceea ce i-a spus tatăl fiului. S-a aflat despre asta la mâna a doua, de la Henric al VIII-lea însuşi, multe zeci de ani mai târziu. Ştim că Henric al VIII-lea a transmis mai departe informaţia despre acest loc special celei de-a şasea soţii, Katherine Parr, chiar înainte de a muri, în 1547. Mai ştim că valoarea avuţiei lui Henric al VIII-lea, la momentul morţii sale, se situa undeva în jurul a patru milioane şi jumătate de lire sterline. La valoarea banilor de azi, o asemenea sumă nu ar putea fi calculată, în condiţiile în care cea mai mare parte din ea se regăsea în metale preţioase, a căror cantitate şi calitate este incertă. Însă s-ar putea să discutăm de miliarde de lire sterline.

Apoi îi povesti ce se întâmplase cu Henric al VIII-lea în acea zi de ianuarie 1547, pe patul de moarte. O conversaţie între soţ şi soţie, similară, din multe puncte de vedere, cu cea petrecută cu treizeci şi opt de ani înainte între tată şi fiu.

— Henric al VIII-lea era naiv atunci când era vorba de femei, zise Mathews. Şi-a pus greşit încrederea în Katherine Parr, care îl ura. Ultimul lucru pe care ea l-ar fi făcut ar fi fost să transmită informaţia mai departe lui Eduard al VI-lea.

Bătrânul făcu o pauză.

— Cunoşti amănunte despre Katherine Parr?

Kathleen clătină din cap.

Mathews îi povesti că ea fusese născută de una dintre primele curtezane din viaţa lui Henric al VIII-lea şi fusese botezată după prima lui nevastă, Caterina de Aragon. Femeie cu educaţie, Katherine Parr vorbea franceza, spaniola şi italiana. Henric se însurase cu ea în 1543. La moartea lui, survenită în 1547, ea avea treizeci şi şase de

ani. La scurt timp după moartea regelui, aceasta s-a măritat pentru a patra oară, cu Thomas Seymour, cu care în cele din urmă a rămas însărcinată. S-a mutat la castelul Sudeley din Gloucestershire şi a născut o fetiţă în august 1548, dar a murit şase zile mai târziu. Seymour a trăit până în martie 1549, când a fost executat pentru trădare. După aceea, Katherine Parr, Thomas Seymour şi fata lor, Mary, au căzut în uitare.

— Însă este posibil ca situaţia să se schimbe, zise Mathews.

Se petrece ceva serios aici. Aşa îi spusese şeful ei în castelul Windsor. Toată acea discuţie despre încheierea carierei ei de la SOCA, precum şi faptul că se înapoiase în Middle Hall, îi treziseră amintiri din vremurile când şedea la mese alături de alţi avocaţi şi studenţi, şi mânca, o datorie rituală de care, periodic, erau obligaţi să se achite toţi membrii Templului. Odinioară, cu secole în urmă, se sufla în corn pe treptele sălii cu jumătate de oră înaintea cinei. Însă cornul nu putea fi auzit de cei care vânau iepuri pe malul îndepărtat al Tamisei, aşa că obiectul fusese în cele din urmă depozitat în seif.

Îşi imaginase adesea cum trebuia să fi fost viaţa cu sute de ani înainte, locuind acolo şi citind cărţi de drept. Poate că avea să revină şi ea în curând, ca fost agent, pentru a se convinge singură.

Era vremea unei mici retrageri.

— De ce mă aflu aici?

Ei te-au cerut, îi spusese şeful ei.

— Blake Antrim.

Un nume pe care nu-l mai auzise de mult. Iar surpriza ei era şi mai mare auzindu-l acolo, în Middle Hall.

— Se pare că ştiţi că eu şi Antrim am fost pe vremuri apropiaţi.

— Speram să îl cunoască bine cineva din agenţiile noastre. O cercetare cu ajutorul computerului a descoperit o recomandare mai degrabă strălucitoare scrisă de Antrim,

ca parte a cererii dumitale de a te angaja la SOCA.

— Nu l-am mai văzut şi nici nu am mai vorbit cu el de zece ani.

Şi nici nu dorea să o mai facă.

— Tatăl dumitale a fost Middle Templar, zise Mathews. La fel ca bunicul şi străbunicul. Avocaţi. Străbunicul a fost guvernator. Dumneata trebuia să le calci pe urme. Dar ai abandonat legea şi ai devenit inspector. Cu toate astea, ţi-ai păstrat până în ziua de azi statutul de membru al Templului şi nu te-ai eschivat de la nicio obligaţie. De ce?

Era clar că fusese cercetată amănunţit. Unele detalii nu se găseau în dosarul ei de la SOCA.

— Este irelevant de ce am ales să nu practic dreptul.

— Nu sunt de acord. De fapt, ar putea deveni un adevăr iritant peste care niciunul dintre noi să nu trecem cu vederea.

Kathleen nu replică, iar el păru să-i sesizeze ezitarea.

Mathews făcu din nou un gest cu bastonul din mahon către sală. Ea observă pentru prima dată globul de culoarea fildeşului care servea drept mâner pentru baston, având continentele schiţate în negru pe suprafaţa lustruită.

— Clădirea asta rezistă de cinci sute de ani şi rămâne una dintre ultimele structuri în picioare de pe vremea Tudorilor. Să presupunem că Războiul Rozelor a izbucnit chiar în afara acestei săli, în grădină. Taberele au fost formate în 1430, prin alegerea unei flori. Membrii familiei Lancaster au rupt un trandafir roşu, membrii familiei York unul alb şi astfel au debutat cincizeci şi cinci de ani de război civil.

Mathews făcu o pauză.

— Acest loc a fost martor la atât de multă istorie... şi totuşi a rezistat în timp, devenind tot mai relevant cu trecerea fiecărui an.

Încă nu răspunsese la întrebarea ei iniţială.

— De ce mi-aţi cerut să vin aici?

— Îmi dai voie să-ţi arăt?

Unsprezece

Malone adună hainele lui şi pe cele ale lui Gary, punând totul la loc în bagaje. Observă că Gary îşi luase lucruri uşoare, aşa cum îl învăţase el. Încă îl mai durea capul din pricina izbiturii de sol, iar vederea îi era înceţoşată. Ian îl ajută la strâns, fără să încerce să o ia la fugă. Pentru siguranţă, totuşi, Malone îl păstra pe Ian între el şi gardul verde din spatele terenului.

Se aşeză la loc pe jos şi încercă să-şi limpezească mintea. Ploaia de afară se transformase în burniţă. Aerul era răcoros, ceea ce îi făcea bine, dar era bucuros că-şi luase şi haina de piele cu el.

— Eşti bine? întrebă Ian.

— Nu chiar. Am încasat o lovitură la cap.

Îşi frecă ţeasta, atent la locul dureros. Nu se putea gândi decât la Gary, dar avea nevoie de informaţii, iar sursa principală a acestora se găsea chiar lângă el.

— Nu am avut intenţia să-l abandonez pe fiul tău, zise Ian. I-am spus lui Gary să sară.

— El nu e ca tine.

— Mi-a spus în avion că nu eşti tatăl lui adevărat.

Vorbele îi iritară instantaneu.

— Nu sunt tatăl lui *natural* dar sunt tatăl lui adevărat.

— Vrea să ştie cine e ăla.

— Ţi-a spus el asta?

Ian dădu din cap.

Nu era momentul să meargă mai departe cu povestea asta.

— În ce belele ai intrat?

— Nu-ţi face griji. O să fiu bine.

— Nu asta te-am întrebat. În ce belele?

Ian nu răspunse.

Avea nevoie de răspunsuri. Lipseau piese din puzzle. Iar dacă înainte astea nu contau, acum, odată cu dispariţia lui Gary, deveniseră importante.

— Cum ai ajuns din Londra în Georgia?

— După ce am fugit din maşină cu stickul ăla, au început să mă caute diverşi. Unii au venit în vizită la domnişoara Mary, dar ea nu le-a spus nimic.

— Cine mai e şi asta?

— Are o librărie în Piccadilly. Indivizii s-au dus acolo şi în alte locuri unde mă duc eu, punând întrebări. În cele din urmă am întâlnit un tip care mi-a oferit o călătorie în State, aşa că am acceptat.

Stephanie îi spusese că Ian fusese reţinut de vameşii din Miami atunci când încercase să intre în ţară cu un paşaport fals. Tovarăşul lui de călătorie, un irlandez căutat pentru mai multe infracţiuni, fusese şi el arestat. Nu se ştia ce planuri avea acel individ pentru Ian. Călătoriile *gratuite* nu erau niciodată gratis.

— Ştii că tipul ăla era rău.

Ian dădu din cap.

— Intenţionam să fug de el imediat ce părăseam aeroportul. Mă descurc şi singur.

Însă Malone se îndoia de adevărul acelei afirmaţii. În mod cert, băiatul se speriase suficient de tare ca să fugă. Stephanie îi spusese că Ian era căutat de CIA de la mijlocul lui octombrie. Când fusese prins în Miami – numele îl ustura – agenţii CIA îl luaseră pe băiat imediat în custodie şi îl duseseră în Atlanta.

Nu mai avuseseră nevoie decât de o escortă înapoi în Anglia.

Iar Malone ajunsese acea escortă.

— De ce ai fugit de mine în aeroportul din Atlanta?

— Nu am vrut să mă întorc aici.

— N-ai familie?

— N-am nevoie.

— Te-ai dus vreodată la şcoală? întrebă Malone.

— Nu sunt analfabet. Ştiu să citesc. N-aş fi fost mai deştept dacă mă duceam zilnic la şcoală.

Părea să fi atins un punct sensibil cu întrebarea lui.

— De câte ori ai stat la pârnaie?

— De câteva ori, după câte o belea.

Malone se întrebă cât de grave fuseseră, de fapt, lucrurile. Surprinsese expresia de teamă din ochii băiatului în Georgia, când Ian îşi dăduse pentru prima dată seama că se îndreptau spre Londra.

De asemenea, zărise expresia de confuzie de pe chipul propriului fiu.

Cu două săptămâni în urmă, viaţa lui Gary era sigură. Avea o mamă şi un tată, o familie, chiar dacă împrăştiată pe două continente. Acum el aflase că mai are şi un tată natural. Evident, îşi dorea să afle cine era acel om. Pam greşise ascunzându-i numele. Cu siguranţă că Gary se simţise speriat aflând că nu mai era un Malone, cel puţin nu prin sânge. Ca atare, dorinţa de a afla de unde venea el era naturală.

— Gary a zis că pe vremuri ai fost agent secret pentru guvern. Ca James Bond.

— Aşa ceva. Dar unul pe bune. Tu ţi-ai cunoscut tatăl?

Ian clătină din cap.

— Nu l-am văzut niciodată.

— Te gândeşti vreodată la el?

— Nu-mi prea pasă. N-a fost niciodată lângă mine. Nici maică-mea. N-am avut niciodată nevoie de părinţi. De mic am ştiut că trebuie să mă bazez doar pe mine.

Aşa ceva nu era deloc în regulă. Copiii aveau nevoie de mame şi de taţi. Sau cel puţin aşa crezuse Malone mereu.

— E greu să trăieşti pe stradă, fără casă?

— Am o casă. Am prieteni.

— Cum ar fi?

Ian arătă spre sacoşa de plastic.

— Tipa cu librăria. Domnişoara Mary. Ea mi-a dat poveştile alea. Uneori mă lasă să stau în magazin noaptea, când e frig afară. Atunci citesc ce vreau.

— Şi mie îmi place să citesc. Am o librărie.

— Mi-a spus Gary.

— Se pare că voi doi aţi discutat multe.

— A fost un zbor lung şi niciunul din noi nu a prea dormit.

Malone nu era deloc surprins că ei doi discutaseră. Pe cine mai avea Gary cu care să vorbească? Nu pe maică-sa. Ea nu-i oferise aproape nimic. Şi nici pe taică-său, care aflase cum stă situaţia abia de curând.

— Ce i-ai spus lui Gary în privinţa tatălui său natural?

— Să nu fie un pişăcios. Totul e bine până dăm de groapă.

Malone se strâmbă nedumerit.

— Pişăcios! Copii! Ca mine şi ca el. Intrăm în belele. Dăm de groapă. Totul e bine înainte de asta. Apoi ni se spune ce să facem.

Între ei se aşternu tăcerea preţ de câteva clipe.

— I-am spus să facă ceva în legătură cu asta, zise Ian. Să te pună pe tine să îl ajuţi.

Malone presupuse că asta era o încercare din partea băiatului de a scoate un compliment.

— De ce nu ai vrut să te întorci aici?

Niciun răspuns.

Mintea înceţoşată i se umplu de imagini cu Norse şi Devene.

— Ţi se va întâmpla ceva rău aici?

Ian privi în gol în noapte.

Se temea de răspunsul la această întrebare.

Doisprezece

Antrim deschise ochii.

Zăcea pe piatră în interiorul rotondei, lângă efigiile templierilor, îl dureau muşchii. Ştia ce se întâmplase. Două proiectile paralizante i se înfipseseră în piept şi cei cincizeci de mii de volţi îl expediaseră în stare de inconştienţă. Fusese paralizat de un pistol Taser. Mai bine decât să fi fost împuşcat cu gloanţe reale, însă experienţa trăită era memorabilă.

Societatea Daedalus.

Ce naiba mai era şi asta?

I-ar fi plăcut să-i socotească nişte idioţi, însă bătrânii ăia îi uciseseră pe Farrow Curry şi pe omul lui în St. Paul, plus că ştiau aproape tot ce făcea el. În mod cert reprezentau o forţă de care trebuia să se ocupe. La fel de cert era faptul că se găsea pe urmele unei chestii serioase. Oamenii lui strânseseră metodic artefacte istorice şi manuscrise din arhive împrăştiate pe tot cuprinsul Angliei. Reuşiseră să fotografieze texte relevante din British Library. Profanaseră mormântul lui Henric al VIII-lea. Nu se ivise niciun indiciu al faptului că şi-ar fi dat cineva seama cu ce anume se ocupă ei. Cu toate astea, această Societate Daedalus avea habar că el urma să fie prezent în catedrala St. Paul în seara asta. Se întrebă dacă aveau habar şi de cel mai important lucru. Nu menţionaseră nimic despre Ian Dunne, despre stickul de memorie şi despre ceea ce s-ar fi putut găsi pe acesta.

Iar asta îi dădea ceva speranţe.

Ultimii trei ani reprezentaseră o înşiruire de blocaje usturătoare, cel mai notabil dintre ele petrecându-se în Polonia, unde eşecul lui avusese consecinţe. Dacă detestau ceva cei din Langley, atunci acelea erau *consecinţele*, mai ales cele generate de agenţii speciali de contraoperaţiuni. Treaba lui era să dea un sens favorabil lucrurilor, nu să le înrăutăţească. Washingtonul căuta o cale să oprească Scoţia de la trimiterea înapoi către Libia a unui ucigaş în masă condamnat. Marea Britanie era aliatul Americii. Ca atare, instrucţiunile primite de el fuseseră încă de la început foarte clare.

Fă-o. Dar nu te lăsa prins.

Îşi frecă pieptul dureros şi îşi masă ochii cu palmele deschise.

Cele petrecute în catedrală şi în locul în care se găsea intrau în mod clar în categoria „Prins”.

Poate că ar trebui să pună capăt întregii poveşti?

Cinci milioane de lire.

Se ridică încet în picioare. Haina udă foşni în tăcerea din încăpere. Rotonda şi corul erau pustii, însă cele câteva lumini continuau să ardă. Mintea lui încă părea incapabilă să genereze nişte idei coerente, însă Antrim îşi dădu seama că oricine ar fi fost *ei,* dispuneau de conexiuni în interiorul Middle şi Inner Temple. Cum altfel s-ar fi putut asigura o asemenea intimitate pentru desfăşurarea acţiunii?

Îşi frecă ţeasta, care îl durea de la căzătură. Pe vremuri, acea ţeastă era acoperită de o coamă deasă de păr castaniu. Acum era aproape chealǎ. Doar pe părţile laterale mai păstra câteva şuviţe cenuşiu-maronii. Şi tatăl lui chelise după patruzeci de ani. Cum moştenise aproape totul de la el, de ce să nu fi moştenit şi asta?!

Îşi găsi telefonul şi se apucă să-şi verifice mesajele.

Nimic.

Ce se întâmpla cu Ian Dunne şi Cotton Malone?

Trebuia să afle.

Ceva de pe jos, între efigii, îi atrase atenţia.

O carte de vizită.

Se aplecă şi o ridică.

Era cartea lui de vizită, din Belgia, parte a acoperirii oferite de Departamentul de Stat, pe care se găseau numărul de telefon de la birou şi adresa ambasadei, împreună cu titulatura lui, OFIŢER ADJUNCT DE LEGĂTURĂ INFORMATIVĂ.

Pe spatele bucăţii de carton se vedea un înscris, în cerneală albastră, tipărit ireproşabil.

CELULA DE PENITENŢĂ

Ştia ce înseamnă asta. Se găsea acolo. O încăpere minusculă din capul scării unde cavalerii templieri care încălcaseră regulile ordinului erau închişi pentru a fi pedepsiţi. Fusese odată înăuntru, când era copil.

Capul i se întoarse către cor.

Ce era acolo?

Îşi croi drum prin interiorul slab luminat şi găsi scara. Balamalele şi urmele uşii de mult dispărute erau încă la locul lor. Urcă spre temniţă. Lumina pătrundea acolo prin două fante înguste, una înspre altar, cealaltă deschizându-se către rotondă. Încăperea nu era mai lungă de un metru şi un sfert şi lată de şaizeci de centimetri, astfel încât celui dinăuntru îi era imposibil să se întindă pe jos. Asta şi fusese, de fapt, ideea construirii acelei temniţe.

Omul lui, care folosise pseudonimul Gaius Wells şi care fusese împuşcat în catedrala St. Paul, zăcea proptit de zid, cu trupul înghesuit în spaţiul îngust şi cu capul îndoit în mod nefiresc pe unul din umeri.

Îl aduseseră aici?

Evident.

Ca să-i arate lui de ce sunt în stare.

Pe pieptul cadavrului se găsea o carte, învăluită de braţele mortului. *Mitologia Antichităţii.*

Extrase cartea din strânsoarea mortului. O altă carte de vizită de-a lui marca locul unde trebuia să o deschidă, cam la jumătatea textului. Ar fi trebuit să verifice buzunarele lui Wells ca să se asigure că nu rămăsese vreun act de identitate în urma lui, dar îşi dădu seama că acel cadavru n-avea să fie descoperit niciodată.

Cu cartea în mână, coborî treptele scării şi se apropie de unul dintre becurile cu incandescenţă aprinse în cor. Deschise cartea la pagina indicată şi văzu un pasaj încercuit.

> *În ale sale* Metamorfoze *(VIII:183–235), Ovidiu povesteşte cum Daedalus şi tânărul lui fiu, Icar, au fost întemniţaţi într-un turn din Creta. Evadarea pe uscat sau pe mare era imposibilă, deoarece regele controla ambele căi de scăpare. Aşa că Daedalus a făcut nişte aripi pentru sine şi pentru fiul lui. A legat pene împreună şi le-a lipit cu ceară, îndoindu-le ca pe ale unei păsări. Când a terminat, l-a învăţat pe Icar cum să folosească aripile, dar i-a dat două poveţe: „Nu zbura prea sus, ca soarele să nu topească ceara, şi nici prea jos, ca marea să nu înmoaie aripile". Folosindu-se de aripi, cei doi au reuşit să evadeze şi au trecut în zbor de Samos, Delos şi Lebynthos. Icar era atât de vrăjit de ispravă, încât a uitat de poveţele tatălui său şi s-a avântat spre soare. Ceara s-a topit şi aripile s-au destrămat, trimiţându-l pe Icar drept în mare, unde el s-a înecat.*

În partea de jos a paginii, sub textul încercuit, se vedeau alte litere scrise cu albastru.

RESPECTĂ POVAŢA LUI DAEDALUS ŞI EVITĂ FIUL

Observă imediat diferenţa de exprimare.

Fiu, faţă de *soare.*

Oamenii ăia erau într-adevăr cunoscători.
Dedesubt se mai vedea o scrijelitură.

SUNĂ CÂND EŞTI GATA DE NEGOCIERE

Şi un număr de telefon din Anglia.
Erau siguri pe ei. Adică nu suna *dacă* vrei să negociezi – *când.*
Inspiră adânc de câteva ori şi încercă să-şi vină în fire. Aproape că intrase în panică, însă teama şi impetuozitatea tonului folosit îi punea sângele în circulaţie în muşchi.
Poate că aveau dreptate.
Povestea asta începea să iasă de sub control, oricum în mai mare măsură decât era el obişnuit să gestioneze.
Rupse pagina din carte şi o înghesui în buzunar.

Treisprezece

Kathleen îl urmă pe Mathews afară din încăpere, în ploaie. Traversară Middle Temple Lane, cotiră la stânga şi intrară într-una dintre multele clădiri de birouri, ale cărei ferestre dădeau înspre Pump Court. Acea micuţă curte interioară fusese botezată aşa după mecanismele adăpostite acolo, cu ajutorul cărora pe vremuri oamenii luptau contra incendiilor. Rezervorul de apă era situat adânc sub dalele de piatră şi era alimentat de unul dintre râurile subterane ale Londrei. Puţul vechi rămăsese în picioare, dar pompele fuseseră de mult scoase din uz. În partea de nord a curţii, Kathleen zări conturul întunecat al unui cadran solar, ajuns legendar datorită înscrisului de pe el. *Umbre suntem şi ca nişte umbre plecăm.*

Toate uşile birourilor din clădire erau încuiate şi liniştea domnea în holul de la intrare. Mathews o luă înainte şi urcă scara până la etajul al patrulea, bătând ritmic cu bastonul în treptele din lemn. Inns of Court îşi dobândise numele în urma faptului că membrii studiau şi locuiau pe vremuri acolo la nivelul solului. Tot pe vremuri, acolo se găseau colegii de studiere a dreptului independent, care se autoguvernau, iar un absolvent care trecea examenul de barou şi devenea avocat putea apărea în instanţă ca apărător al clientului.

Însă lucrurile se petreceau întotdeauna conform

disciplinei impuse de Inn[3].

Obiceiul cerea clienţilor să se consulte cu avocaţii lor nu în încăperi, ci sub veranda de la Temple Church sau de la Westminster Hall, unde se aflau instanţele de judecată până la sfârşitul secolului al XIX-lea. Aceste practici încetăţenite în timp dispăruseră acum, iar multele clădiri din interiorul Middle şi Inner Temple fuseseră convertite în clădiri de birouri. Doar etajele superioare ale acestor clădiri rămâneau rezidenţiale, fiind folosite la comun de cele două Inns.

Kathleen urcă alături de Mathews până sus, unde el descuie uşa unuia dintre apartamente. Înăuntru nu era aprinsă nicio lumină. În întuneric se puteau zări o canapea Regency, scaune şi un dulap cu geamuri de sticlă. Pe pereţi se vedeau cârlige goale, acolo unde ar fi trebuit să atârne tablouri. Mirosea puternic a vopsea proaspătă.

— Se renovează, zise el.

Mathews închise uşa şi o conduse pe Kathleen către o fereastră din cealaltă parte a încăperii. Dedesubt se găsea Temple Church, încadrată de clădiri, cu o curte în faţă.

— Şi acolo jos a curs multă istorie, zise Mathews. Biserica aia există, sub o formă sau alta, de 1000 de ani.

Kathleen ştia că una dintre condiţiile puse de Iacob I avocaţilor ca să le cedeze acel teritoriu regal fusese aceea ca Temple Church să fie mereu păstrată ca loc de rugăciune. Biserica în sine emana un aer de mister şi romantism, care dăduse naştere la legende cu totul improbabile, însă Kathleen o ştia doar drept capela privată a celor două Inn-uri.

— Noi, britanicii, ne-am mândrit mereu cu domnia legii, zise Mathews. Inn-urile au fost locurile unde practicienii dreptului şi-au învăţat meşteşugul. Cum a fost numit acest loc? *Cea mai nobilă creşă de libertate şi umanism din regat.*

---

[3] Literal, han de pe marginea drumului care adăposteşte drumeţi, aici cu sensul de club care oferă toate serviciile cerute de un anumit domeniu unui grup de oameni, (n.tr.)

Corect spus.

Kathleen era de acord.

— Magna Carta a însemnat începutul credinţei noastre în lege, comentă Mathews. Ce moment măreţ a fost ăla, dacă stai să te gândeşti! Baronii cerând şi obţinând de la suveranul lor treizeci şi şapte de concesii legate de puterea regală.

— Dintre care cele mai multe nu s-au aplicat niciodată şi în cele din urmă au fost retrase, se simţi Kathleen obligată să spună.

— Corect. Doar trei dintre ele au rămas în picioare. Însă Magna Carta a generat un principiu suprem. Niciun om liber nu poate fi pedepsit decât prin aplicarea legii pământului. Acest principiu a schimbat cursul istoriei acestei naţiuni.

În curtea de jos ploaia se înteţi.

Se deschise uşa laterală care permitea accesul în biserică şi prin ea ieşi o siluetă. Un bărbat, care îşi încheie haina şi plecă spre King's Bench Walk şi spre poarta care dădea spre ieşirea de pe teritoriul Templului.

— Ăla e Blake Antrim, zise Mathews. Este agentul principal din cadrul unei operaţiuni CIA cunoscute sub numele de King's Deception, care actualmente este în plină desfăşurare în ţara noastră.

Kathleen se uită cum Antrim dispare dincolo de lumina palidă împrăştiată de felinarele prinse în fier forjat.

— Cât de apropiaţi aţi fost voi doi? întrebă Mathews.

— Am fost împreună doar un an. S-a întâmplat când studiam dreptul la Oxford, după care am aplicat pentru a deveni membru aici, la Middle Temple.

— Iar Antrim ţi-a schimbat cursul carierei?

Kathleen ridică din umeri.

— Nu în mod direct. Cât am fost împreună înclinam deja către partea de aplicare a legii. Când ne-am despărţit aplicasem deja pentru SOCA.

— Nu mi-ai creat impresia că eşti o femeie care ar îngădui unui bărbat s-o influenţeze atât de profund. Tot ce

am citit sau am aflat despre tine spune că eşti dură, inteligentă, independentă.

— Era un tip... dificil, spuse ea.

— Exact la fel spun şi şefii tăi despre tine.

— Încerc să nu fiu aşa.

— Am observat că nu prea vorbeşti cu accent, iar dicţia şi sintaxa pe care le foloseşti abia dacă sunt britanice.

— Tata, care era britanic, a murit când aveam opt ani. Mama era americancă. Nu s-a recăsătorit niciodată şi, deşi am locuit aici, a rămas americancă.

— Cunoşti un american pe nume Cotton Malone?

Kathleen clătină din cap.

— E un fost agent de informaţii. Foarte apreciat. Competent. Destul de diferit de Antrim. Se pare că Antrim îl cunoaşte, iar asta a făcut posibil ca Malone să ajungă aici, în Londra. Mai există un tânăr, Ian Dunne, pe care Malone l-a adus cu el aici, cu câteva ore în urmă. Antrim îl căuta pe acest băiat.

Kathleen se văzu nevoită să replice:

— Ştiţi că eu şi Blake nu ne-am despărţit în cei mai buni termeni?

— Şi cu toate astea el ţi-a dat o recomandare excelentă pentru aplicaţia ta către SOCA.

— Asta s-a întâmplat înainte de a ne despărţi, răspunse ea, fără să mai adauge ceva.

— Domnişoară Richards, te-am ales datorită relaţiei dumitale din trecut cu Antrim. Dacă acea relaţie nu a existat sau a fost una de ostilitate, atunci nu-mi eşti de niciun folos. Iar cum deja ai aflat, utilitatea dumitale pentru SOCA s-a evaporat deja.

— Şi puteţi repara acest lucru?

El încuviinţă.

— Dacă şi dumneata mă poţi ajuta cu problema mea.

— Pot să reiau legătura cu Blake, spuse ea.

— Asta doream să aud. El nu trebuie să bănuiască nimic. Sub nicio formă nu poţi dezvălui colaborarea dumitale cu

noi.

Kathleen dădu din cap.

În dâră de lumină care se furişa pe fereastră ea îl studie pe şeful spionilor britanici. O legendă a Războiului Rece. Auzise diverse poveşti despre realizările lui şi visase adesea să facă parte din SIS. Dar să-l vadă şi să-i vorbească din nou lui Blake Antrim? Ce preţ imens trebuia să plătească pentru acceptare!

— Fac parte din Inner Temple, zise Mathews. Sunt membru de cincizeci de ani. Am studiat dreptul chiar acolo.

Arătă spre fereastră, dincolo de cupola Temple Church.

— Şi aţi optat tot pentru aplicarea legii.

— Aşa e. Vezi dumneata, tu şi cu mine avem ceva în comun.

— Încă nu mi-aţi spus despre ce e vorba în toată această poveste.

Mathews se duse spre un birou. Trase un scaun şi îi făcu semn să ia loc. Kathleen se conformă şi observă pentru prima dată conturul întunecat al unui laptop în faţa ei.

Mathews deschise maşinăria şi apăsă pe un buton al tastaturii. Ecranul se trezi la viaţă şi o învălui pe Kathleen într-o lumină albastră dură. Ea miji ochii pentru a-şi lăsa vederea să se adapteze noilor condiţii.

— Citeşte asta, după care procedează conform instrucţiunilor.

Mathews plecă spre uşă.

— Cum îl voi găsi pe Antrim? întrebă ea.

— Nu-ţi face griji, vei primi informaţii suplimentare când va fi nevoie.

— Cum mă veţi găsi pe mine?

Mathews se opri, se răsuci pe călcâie şi clătină din cap.

— Nu pune întrebări prosteşti, domnişoară Richards.

După care plecă.

Paisprezece

Malone îl duse pe Ian departe de locul unde se aflau, înapoi în Mica Veneţie, unde se găseau taxiuri din belşug. Încă nu primise niciun telefon de la Devene. Faptul că Gary era în pericol îi sfâşia inima. Cum de îngăduise să se întâmple aşa ceva? Contravenea tuturor lucrurilor pe care încercase să le facă după ce se retrăsese de la Departamentul de Justiţie.

— Renunţ la slujba mea, îi spusese el lui Gary.

— Credeam că-ţi place ce faci.

El clătinase din cap.

— Riscurile au devenit prea mari.

Totul se întâmplase în Mexico City. Se afla acolo ajutând la strângerea de probe împotriva a trei acuzaţi de uciderea unui agent DEA[4]. În timpul unei pauze de prânz, fusese prins într-un schimb de focuri provocat de o tentativă de asasinat într-un parc public, tentativă care se transformase într-o baie de sânge. Şapte morţi şi nouă răniţi. În cele din urmă îi doborâse pe atacatori, dar nu înainte de a încasa un glonţ în umărul stâng. Petrecuse o lună la recuperare, ocazie cu care luase nişte decizii legate de viaţa lui.

— Ai treisprezece ani, îi spusese el lui Gary. O să-ţi vină greu să înţelegi, dar uneori trebuie să faci schimbări în

---

[4] Agenţie americană de luptă contra drogurilor (n.tr.)

viaţă.

Îi înaintase deja demisia lui Stephanie Nelle, punând astfel capăt carierei de doisprezece ani din cadrul Magellan Billet, dar şi mai îndelungatei cariere militare. Ajunsese comandor plin în cadrul marinei şi i-ar fi plăcut să ajungă căpitan de navă, dar nu mai mult de atât.

— Deci pleci, zisese Gary. Te duci în altă ţară.

— Nu te părăsesc şi pe tine.

Numai că îl părăsise.

La momentul demisiei lui, el şi Pam trăiau separaţi de cinci ani. Venise acasă într-o zi din misiune şi descoperise că ea dispăruse. Închiriase o casă în capătul opus al oraşului, luând cu ea doar strictul necesar pentru sine şi pentru Gary. Un bilet lăsat în urmă îl informa de noua lor adresă şi de faptul că mariajul lor luase sfârşit. Un mesaj pragmatic şi rece. Aşa era ea. În acelaşi timp, un mesaj decisiv. Însă niciunul din ei nu încercase să obţină un divorţ imediat, deşi vorbeau doar atunci când era necesar, de dragul lui Gary.

Între ei se întâmplaseră multe în vreme ce erau împreună. El se transformase din recrut în cadrul marinei în avocat, apoi în agent al Departamentului de Justiţie. Şi ea devenise avocat. El îşi petrecuse timpul călătorind prin lume. Ea stătuse prin săli de tribunale din Atlanta. Se vedeau cam o dată la o săptămână şi ceva, împărţindu-şi timpul cu Gary, care creştea mai repede decât îşi dădea seama vreunul din ei. Trăiau într-un cartier cu amici pe care niciunul din ei nu-i cunoştea cu adevărat. *Trăiau* era un termen incorect. Mai degrabă existau. Când încasase acel glonţ în Mexico City se întrebase – oare chiar îşi dorea o astfel de viaţă? Nici el, nici Pam nu erau fericiţi. Măcar de atâta lucru îşi dădeau seama amândoi. Iar saltul de la nefericire la furie fusese unul uşor de făcut de către Pam.

— Vei fi vreodată mulţumit? îl întrebase ea. Marina, apoi şcoala de zbor, şcoala de drept, JAG, Billet. Acum această retragere subită. Ce mai urmează?

— Mă mut în Danemarca.

Pe chipul ei nu se putuse citi nicio reacţie. I-ar fi putut spune la fel de bine că se muta pe Lună.

— Ce cauţi tu, de fapt?

— M-am săturat să fiu împuşcat.

— De când şi până când? îţi place munca de la Billet.

— E timpul să mă maturizez.

— Şi crezi că mutându-te în Danemarca vei vedea acest miracol înfăptuindu-se?

El nu avea deloc intenţia să se explice. Ei nu-i păsa. Şi el nici nu dorea ca ei să-i pese.

— Trebuie să discut cu Gary. Vreau să ştiu dacă el n-are nimic împotrivă.

— De când îţi pasă de ceea ce crede el?

— Ele motivul pentru care m-am retras. Am vrut să aibă un tată în preajmă...

— Prostii, Cotton. Te-ai retras pentru tine însuţi. Nu-l folosi pe băiat ca pretext. Orice ai plănui, o faci pentru tine, nu pentru el.

— N-am nevoie să-mi spui tu ce cred eu.

— Atunci cine să-ţi spună? Am fost căsătoriţi multă vreme. Crezi că mi-a fost uşor să te tot aştept să te întorci de cine ştie de pe unde? Să mă întreb mereu dacă nu te întorci într-un sac de plastic? Am plătit preţul, Cotton. Şi Gary l-a plătit. Dar băiatul ăsta te iubeşte. Nu, de fapt te adoră, necondiţionat. Şi tu, şi eu ştim ce va spune, de vreme ce capul lui e înşurubat pe umeri mai bine decât al oricăruia din noi. În ciuda eşecurilor noastre, el este un succes.

Avea dreptate.

— Uite ce e, Cotton. Te priveşte de ce te muţi dincolo de Ocean. Dar dacă asta te face fericit, atunci dă-i drumul. Doar nu-l folosi pe Gary drept scuză. Ultimul lucru de care are el nevoie este un părinte nemulţumit în preajma lui, care să încerce să se revanşeze pentru propria lui copilărie tristă.

— Îţi place să mă insulţi?

— Adevărul trebuie spus şi tu ştii asta.

Adevărul? Nu tocmai. Ea omisese cea mai importantă parte.

Gary nu este fiul tău natural.

Tipic pentru Pam. Un set de reguli pentru ea, alt set de reguli pentru oricine altcineva.

Acum aveau *amândoi* o problemă serioasă.

Ian mergea lângă el pe trotuar. Băiatul nu spusese nimic. Interesant cum instinctul alimenta supravieţuirea, chiar şi în adolescenţă. Se înfuriase pe Ian în curtea aia, dar văzuse că puştiul părea să accepte tacit faptul că o dăduse în bară cu Gary. Îşi spuse că nu trebuia să mai permită ca aşa ceva să se întâmple. Băiatul de lângă el avea nevoie de compasiune, nu de ostilitate.

Oare de ce anume avea nevoie Gary?

Să-şi cunoască tatăl biologic?

Ce ar fi putut ieşi bun din asta, după cincisprezece ani de ignorare? Din nefericire, Pam nu se gândise la nimic din toate astea. Oare la ce se gândise?

Răspunsul era evident.

Nu se gândise la nimic.

Doar reacţionase.

Femeile nu erau punctul lui forte. Nu le ştia şi nici nu înţelegea cum să se poarte cu ele. Ca atare, le evita. Era mult mai simplu aşa.

Însă uneori se simţea singur.

Gary era singurul pe care nu i-l putea lua nimeni.

Sau era posibil?

Îşi dădu brusc seama de ce era atât de mohorât de când aflase adevărul. Nu mai era un părinte indispensabil. Dacă făceai parte din amprenta genetică a unui copil rămâneai părinte toată viaţa. Dincolo de posibilitatea ca o instanţă să te deposedeze de drepturi, indiferent de greşelile făcute – iar el comisese o mulţime – nu încetai niciodată să fii tată.

Însă acum această calitate îi putea fi luată.

Cel puţin parţial.

Gary s-ar fi putut întâlni cu tatăl lui biologic. Poate că acel om era un tip pe cinste. Poate că ar fi fost şocat să afle că are un fiu. Poate că între ei se putea naşte o legătură. Gary s-ar fi văzut în situaţia de a-şi diviza dragostea. Dacă acum toate emoţiile băiatului îi aparţineau doar lui, într-o astfel de situaţie s-ar fi văzut obligat să împartă acele emoţii cu altcineva.

Sau poate să le piardă complet?

O astfel de posibilitate îl termina psihic.

Cincisprezece

Kathleen citi informaţiile de pe ecranul laptopului. Poveştile pe care Sir Thomas i le spusese despre cele întâmplate pe paturile de moarte ale lui Henric al VII-lea şi Henric al VIII-lea fuseseră interesante, dar informaţiile de pe ecran aduceau amănunte noi.

Henric al VII-lea, primul rege din familia Tudorilor; *a strâns o avere din venituri, pe care în cele din urmă a transmis-o fiului său, Henric al VIII-lea. În ultimii cinci din cei treizeci şi opt de ani de domnie ai lui Henric al VIII-lea, majoritatea averii Tudorilor a stat strânsă în diverse cufere de fier la Westminster şi încăperi secrete din palatele lui. Henric a învăţat cum să acumuleze venituri de la tatăl lui; sume impresionante de bani au fost acumulate din amenzi regale, taxe, cumpărări de slujbe ale Coroanei şi plăţi din partea francezilor pentru pensii datorate. Şi mai multă avere s-a strâns din desfiinţarea mănăstirilor. În 1509, la încoronarea lui Henric, existau peste 850 de mănăstiri. Până în 1540 nu mai rămăseseră decât 50, iar bogăţiile lor fuseseră confiscate. După estimări rezonabile, suma prăduită se ridica la zeci de milioane de lire sterline (miliarde astăzi). Însă nu există o înregistrare completă a comorii lui Henric al VIII-lea. Inventarele care au supravieţuit sunt în cel mai bun caz sumare. Ce se ştie este faptul că foarte puţin din acea comoară a ajuns la fiul lui Henric, Eduard al VI-lea, care i-a succedat la tron în ianuarie*

1547.

Eduard avea zece ani la moartea tatălui său, iar testamentul lăsat de Henric prevedea instituirea unui consiliu de coroană care să guverneze prin vot majoritar. În martie 1547, Edward Seymour, fratele reginei răposate, Jane Seymour, şi unchiul regelui, şi-a asigurat titlul de Protector până la majoratul lui Eduard. Seymour a preluat imediat controlul asupra celor cinci încăperi de trezorerie lăsate de Henric pentru Eduard. Spre sfârşitul lui 1547, o comisie numită de consiliul de regenţă a căutat şi descoperit ce rămăsese din comoara lui Henric. Abia dacă mai erau 11 435 de lire sterline, în sovereigni, îngeri nobili[5] *şi reali spanioli.*

Nu se ştie ce s-a întâmplat cu restul.

Cu toate astea, soarta familiei Seymour este certă.

Sentimentele nutrite de Henric al VIII-lea pentru Jane Seymour erau mai puternice decât pentru oricare dintre celelalte cinci soţii ale lui. Ea i-a născut fiul legitim pe care el şi-l dorea cu atâta disperare, însă a murit pe neaşteptate la câteva zile după naştere. După moartea regelui, familia Seymour, care se bucurase de favoruri mari cât a trăit Henric al VIII-lea, a avut parte doar de înfrângeri. Edward Seymour a fost îndepărtat de la putere în 1549 şi, în cele din urmă, executat pentru trădare în 1552. Nici fratele lui mai mic, Thomas, nu s-a descurcat mai bine. S-a însurat cu Katherine Parr, ultima regină a lui Henric al VIII-lea, în aprilie 1547. Şi el a fost executat pentru trădare, moartea lui survenind în 1549, la scurt timp după ce fratele lui a fost înlăturat de la putere.

Eduard al VI-lea a murit în 1553, fără a ajunge la vârsta majoratului.

Ştim de multă vreme că Henric al VIII-lea i-a transmis lui Katherine Parr informaţia despre un loc secret, unde o bună

---

[5] Veche monedă medievală englezească din aur, avându-1 reprezentat pe arhanghelul Mihail pe ea (n.tr.)

parte din averea strânsă de el îl aştepta pe fiul lui. Acea informaţie s-a dovedit însă puţin mai mult de o notă istorică de subsol Neînsemnată. Numai că, recent, agenţii de informaţii americani au început să fie obsedaţi de această poveste obscură. În ultimul an ei au împânzit ţara în căutarea locului secret. Şeful tău ar fi trebuit să te pună deja la curent cu o serie de furturi, iar tu ai fost martoră oculară la vandalizarea mormântului lui Henric al VIII-lea. Cheia găsirii acestui loc secret se găseşte într-un jurnal obscur, scris în întregime codificat. Mai jos se poate citi o pagină din acel jurnal.

Este posibil ca un individ pe nume Farrow Curry, angajat de americani, să fi spart acest cod. Din nefericire, Curry a murit cu câteva săptămâni în urmă într-un accident la metrou. Conform informaţiilor pe care le avem, este posibil

ca descoperirile făcute de el să fi supravieţuit. Noi îţi cerem ţie ajutorul pentru securizarea acestor descoperiri. Şi Blake Antrim caută actualmente acele informaţii. Ca tu să fii bine pregătită, a fost aranjată o întâlnire separată pentru instruire. Te rog să te îndrepţi imediat către sala mare de la Jesus College, Oxford, unde ţi se vor oferi informaţiile necesare.

Aici textul lua sfârşit.

Kathleen rămase în întuneric cu privirea aţintită asupra ecranului.

Gândul la Blake Antrim îi umplea mintea. Se întâlniseră timp de un an, ea studentă la drept, el presupunându-se că lucra pentru Departamentul de Stat. Într-un târziu, însă, îi spusese adevărul.

— Lucrez pentru CIA, îi zisese Antrim.

Fusese surprinsă. Nu s-ar fi gândit niciodată la aşa ceva.

— Şi ce faci?

— Sunt analist senior de teren, dar în curând voi ajunge lider de echipă. Domeniul meu sunt contrainformaţiile.

— Şi ar trebui să-mi spui aşa ceva?

El ridicase din umeri.

— Mă îndoiesc că eşti spion.

Ei nu-i plăcuse defel concluzia lui.

— Nu mă crezi capabilă?

— Nu cred că te interesează.

Se cunoscuseră într-un pub londonez, prin intermediul unei cunoştinţe comune. Sfârşitul venise inevitabil atunci când el o prinsese cu un alt bărbat. Până în acea clipă, ea deja se săturase de felul lui de a fi. Se săturase mai ales de furiile lui, care puteau izbucni din senin, ca un vulcan. El îşi ura slujba, îşi ura superiorii şi avea prea puţine lucruri bune de spus despre amândouă. Ea ajunsese să-l considere un om slab şi trist, binecuvântat cu un aspect plăcut, dar incapabil de sinceritate.

Cel puţin în acea ultimă zi.

Ochii lui Antrim ardeau de răutate. Ea îl mai văzuse înnebunit, dar nu într-un asemenea hal. Apăruse devreme la apartamentul ei, neanunţat. Ea avusese un vizitator în acea noapte, care plecase doar de câteva minute. Când auzise bătaia în uşă, crezuse că se întorsese noul ei iubit pentru încă un sărut, însă dăduse peste Antrim.

— S-a terminat, zisese ea. Noi doi am terminat-o.

El dăduse buzna înăuntru şi trântise uşa.

— Şi aşa procedezi? se răţoise el. Un alt bărbat? Aici? Unde ne-am petrecut tot timpul noi doi?

— Locuiesc aici.

Dorea doar să-l vadă dispărut. Vederea lui îi întorcea stomacul pe dos. Nu-şi mai amintea exact când atracţia faţă de el se transformase în scârbă. Însă atunci când altcineva îi arătase interes, cineva atât de diferit de sufletul rece şi calculat alături de care îşi petrecuse ultimul an, nu putuse rezista unei asemenea ocazii.

Intenţionase să-l sune mai târziu în cursul zilei ca să-i spună.

— S-a terminat, repetase ea. Şi acum pleacă.

El se repezise la ea cu o mişcare neaşteptată. O prinsese cu o mână de gât şi o trântise cu spatele pe tăblia unei mese, desfăcându-i poalele halatului şi expunându-i vederii trupul gol. Din pricina forţei atacului, picioarele i se ridicaseră de pe sol, iar ea era ţintuită de masă, cu picioarele atârnând în aer.

Nu mai fusese niciodată atacată fizic.

El îşi apropiase faţa. Ei îi venea greu să respire. Se gândise să opună rezistenţă, dar tot ce ştia despre acel individ arăta că el era un laş.

Nu avea să meargă mai departe.

Sau aşa spera ea.

— Să putrezeşti în iad, o blestemase el.

După care o trântise pe podea şi plecase în grabă.

Nu se mai gândise de mult la acea zi. O duruse şoldul o săptămână după aceea. Antrim încercase să o sune,

lăsându-i mesaje de scuze, dar ea le ignorase. Cu o lună înainte de acea ultimă întâlnire, el îi scrisese o recomandare pentru cererea ei de a intra în SOCA. El se oferise voluntar să o facă, dezvăluindu-i că apartenenţa la CIA şi o vorbă bună din partea lui nu aveau cum să-i strice. Ea se gândise mult dacă să uite de avocatură şi să devină un om al legii, însă despărţirea lor violentă o convinsese.

Nu avea să mai permită niciodată să i se întâmple aşa ceva.

Aşadar, învăţase să se apere singură, să aibă o insignă, să tragă cu arma.

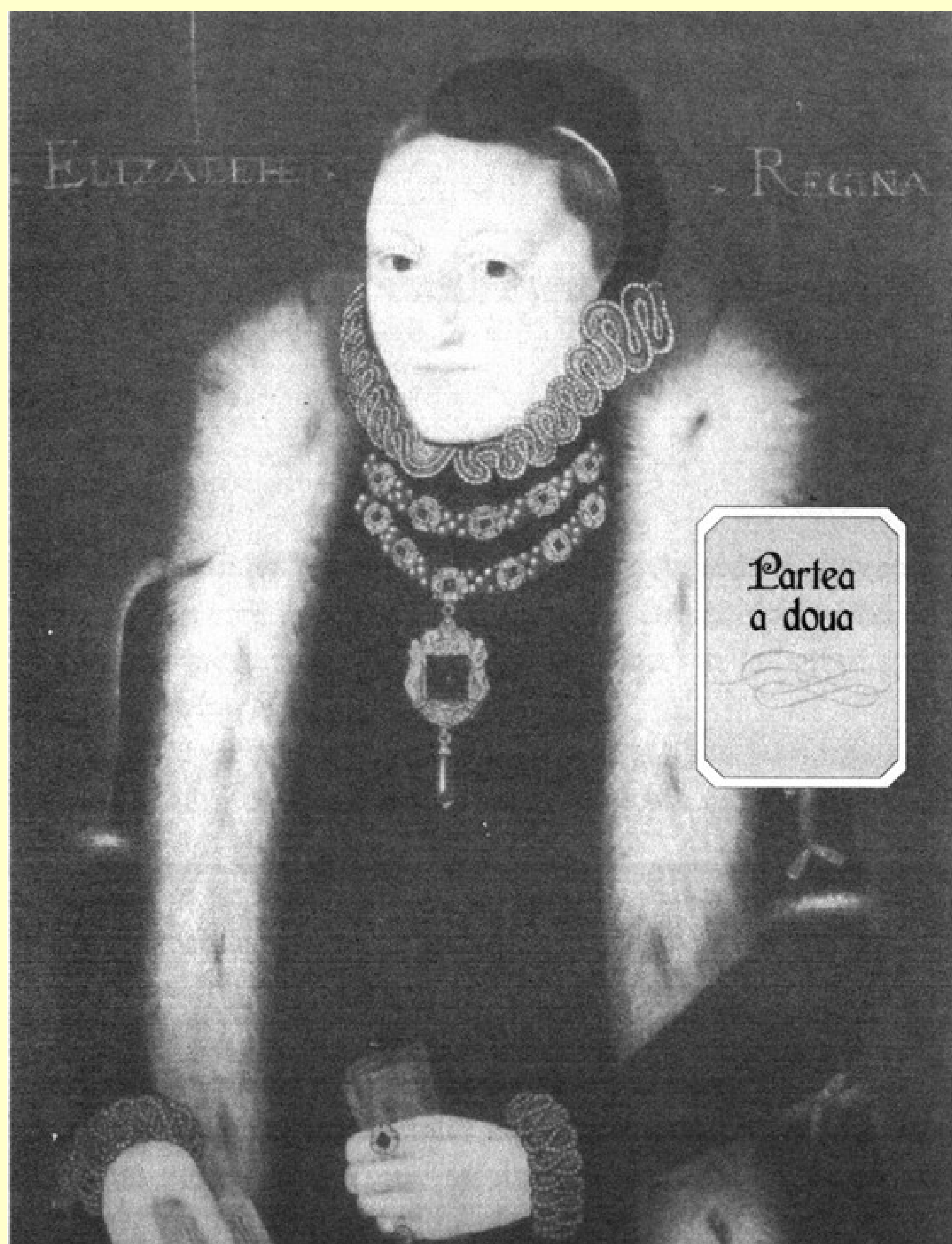
În acelaşi timp, devenise netemătoare, întrebându-se adesea dacă asta i se întâmplase din pricina lui Antrim sau în ciuda lui.

Oamenii precum Blake Antrim trăiau cu convingerea că toţi ceilalţi le erau inferiori. *A te crede pe tine însuţi* mai presus de oricine era mai important chiar decât să fii cu adevărat mai presus de oricine. Iar când o asemenea fantezie era destrămată de o realitate conflictuală, răspunsul stârnit însemna violenţă. Omul acela avea ceva de nestăpânit în el. Nu dădea niciodată înapoi. Nu putea. Nu numai că ardea punţile dintre oameni, dar le lăsa încărcate de radioactivitate, ca să nu mai poată fi niciodată străbătute.

Pentru el nu exista decât mersul înainte.

Era posibil ca Mathews să se fi înşelat în privinţa asta.

Apropierea ei de Antrim, după zece ani, s-ar fi putut dovedi mai dificilă decât şi-ar fi imaginat cineva.

REGINA
Partea
a doua

Şaisprezece

8.30 PM

Lui Kathleen îi plăcea oricând să revină la Oxford. Îşi petrecuse patru ani din viaţă studiind acolo. Ca atare, atunci când textul de pe laptop o îndrumase să conducă peste şaizeci de kilometri spre nord-vest, se bucurase.

În Oxford exista încă o aşezare din secolul al X-lea, iar normanzii fuseseră primii care ridicaseră un castel. În secolul al XIII-lea fusese înfiinţat un colegiu. Acum, clădirile în stil gotic, de culoarea mierii, erau ocupate de 39 de instituţii de educaţie distincte, fiecare dintre ele independentă şi în aprigă concurenţă cu celelalte. Instituţiile aveau nume precum Corpus Christi, Hertford, Christ Church, Magdalen şi Trinity, iar împreună formau o federaţie, cea mai veche din Anglia, cunoscută sub numele de Universitatea Oxford.

Râurile Cherwell şi Tamisa se uneau acolo, iar Kathleen se bucurase în multe după-amiezi să străbată apele calme ale acelor râuri manevrând bărci cu fundul plat. Regele Harold murise acolo. Richard Inimă-de-Leu se născuse acolo. Henric al V-lea studiase acolo, iar Elisabeta I avusese parte acolo de spectacole şi distracţii printre turnuri, spirale, arcade acoperite şi curţi interioare dreptunghiulare înconjurate de clădiri. Era un loc încărcat de istorie, teologie şi învăţătură academică, unde erau instruiţi mari politicieni, clerici, poeţi, filosofi şi oameni de ştiinţă. Kathleen citise cândva că Hitler scutise oraşul de bombele lui, deoarece

intenţiona să-l transforme în capitala regiunii engleze a imperiului său viitor.

Oxford era exact aşa cum îl descria Matthew Arnold.

Oraşul turlelor visătoare.

Pe drum, Kathleen se gândi la Blake Antrim. Perspectiva de a-l revedea i se părea revoltătoare. El nu era omul care să lase să scape ceva din gheare. Orgoliul lui era mult prea fragil ca să-i permită să caute iertarea. Oare câte femei fuseseră în viaţa lui după ea? Se însurase? Avea copii?

Mathews nu-i furnizase informaţii relevante cu ocazia celei de-a doua întâlniri, spunându-i doar să se ducă direct în holul de la intrarea în Jesus College, care se găsea în inima oraşului, printre magazine şi baruri. Fondat de un galez, dar ulterior susţinut puternic de regina Elisabeta I, colegiul rămânea singurul dintre colegiile din Oxford create sub domnia ei. Era un colegiu mic, având poate 600 de studenţi care urmau cursuri acolo printre mulţi alţi elevi, absolvenţi şi doctoranzi. Lui Kathleen îi plăcuse dintotdeauna aerul inconfundabil elisabetan al clădirii. Cunoştea holul mare de la intrare, care îi aducea aminte de cel din Middle Temple. Cu o formă oarecum rectangulară, holul era plin de tablouri din lemn sculptat, imagini grafice şi portrete în ulei, unul dintre portretele reginei Elisabeta dominând peretele nordic, deasupra tablei mari de scris, însă acolo nu se vedea niciun fel de tavan impunător din bârne în stil Tudor, ci doar unul tencuit simplu.

Se întrebase cum avea să intre în campus, deoarece era vineri noaptea, însă poarta din dreptul străzilor Turl şi Ship era deschisă, holul era luminat şi o femeie o aştepta înăuntru – scundă, mignonă, cu părul blond încărunţit strâns în coc. Femeia era îmbrăcată cu un costum de culoare albastru-închis şi purta încălţăminte cu tocul jos. Se prezentă ca fiind dr. Eva Pazan, profesor de istorie la Lincoln College, o altă instituţie veche din Oxford.

— De fapt, am studiat la Exeter, zise Pazan, şi înţeleg că dumneata ai studiat la St. Anne’s.

Ambele instituţii făceau parte din cele 39 care alcătuiau complexul educaţional Oxford. St. Anne's fusese mereu o instituţie mai deschisă studenţilor cu trecut educaţional în şcoli de stat, aşa cum era cazul lui Kathleen, în contradicţie cu şcolile pregătitoare private. Admiterea acolo reprezentase unul dintre momentele luminoase din viaţa ei. Kathleen era însă curioasă ce vârstă avea Pazan, deoarece ştia că Exeter fusese o instituţie exclusiv masculină până în 1979.

— Probabil că aţi fost una dintre primele femei admise acolo?

— Aşa e. Am schimbat istoria.

Kathleen se întreba de ce se găsea acolo, iar Pazan părea să-i ghicească starea de nelinişte.

— Sir Thomas mi-a cerut să îţi transmit nişte detalii care nu ţi-au fost furnizate la Londra. Informaţii care nu au fost scrise nicăieri, din motive care vor deveni evidente. A crezut că eu sunt cea mai potrivită persoană ca să ofer aceste explicaţii. Domeniul meu este Anglia în vremea Tudorilor. Predau asta la Lincoln, dar uneori furnizez informaţii despre contextul istoric agenţiilor noastre de informaţii.

— Iar Sir Thomas a ales locul ăsta?

— Da, iar eu am fost de acord.

Eva arătă în cealaltă parte a încăperii.

— Portretul de acolo, al reginei Elisabeta I. A fost prezentat colegiului de către canonul de Canterburry[6], în 1686. Ilustrează perfect subiectul discuţiei noastre.

Kathleen se uită la imaginea reginei îmbrăcate în rochie lungă până la podea. Modelele geometrice de pe mânecile bufante şi de pe corpul rochiei se completau unele pe altele, în vreme ce tivul rochiei era cusut cu perle. Doi heruvimi ţineau o coroană deasupra capului reginei.

---

[6] Membru al clerului care slujea în catedrale sau biserici din campusuri studenţeşti - cf. the freedictionary.com (n.tr.)

— Tabloul a fost pictat în 1590, când regina avea cincizeci şi şapte de ani.

Însă chipul aparţinea unei femei mult mai tinere.

— Cam pe atunci au fost confiscate şi arse toate portretele reginei care păreau nepotrivite. Nu a mai fost lăsat în picioare niciunul care punea în discuţie subiectul mortalităţii reginei: Omul care l-a pictat pe cel de aici, Nicholas Hilliard, a realizat în cele din urmă un model pentru chip, devenit şablon pentru toţi pictorii care au mai făcut ulterior un portret al reginei. O Mască a Tinereţii, aşa cum o numea Coroana, şi care o înfăţişa mereu tânără.

— Nu mi-am dat niciodată seama că era atât de conştientă de vârsta ei.

— Elisabeta a fost o enigmă. Expresia de pe chipul ei era întotdeauna bine marcată, chiar dacă postura era impunătoare şi demnă. Regina înjura birjăreşte, vorbea măscări, era inteligentă, vicleană, înşelătoare – era cu adevărat fiica părinţilor ei.

Kathleen zâmbi, amintindu-şi de istoria cu Henric al VIII-lea şi Anne Boleyn.

— Ce ştii despre Elisabeta? întrebă Eva.

— Nu mai mult decât se spune în cărţi şi filme. A domnit vreme îndelungată. Nu s-a măritat niciodată. Ultimul monarh din familia Tudorilor.

Eva încuviinţă.

— Era o personalitate fascinantă. A susţinut acest colegiu ca prima instituţie protestantă din Oxford. A luat treaba asta foarte în serios. Treizeci de preoţi locali, cu toţii clerici din colegii, au fost executaţi în timpul domniei ei fie pentru practicarea catolicismului, fie pentru refuzul de a o recunoaşte pe ea drept capul bisericii.

Kathleen se uită din nou la portret, care acum i se părea mai degrabă o caricatură decât o reprezentare onestă a unei femei moarte de mai bine de 400 de ani.

— Ca şi tatăl ei, zise Eva, Elisabeta s-a înconjurat de oameni competenţi şi ambiţioşi. Spre deosebire de tatăl ei,

însă, ea le-a rămas loială acestora toată viaţa. Ai primit informaţii legate de unul dintre ei ceva mai devreme.

Kathleen nu înţelegea.

— Mi s-a spus că ai văzut o pagină din jurnalul codificat.

— Dar nu mi s-a spus cine l-a creat.

— Acel jurnal a fost întocmit de Robert Cecil.

Kathleen cunoştea numele Cecil, un nume de mare rezonanţă în Anglia.

— Ca să-l înţelegi pe Robert, zise Eva, trebuie să-l înţelegi pe tatăl lui, William.

Kathleen o ascultă pe Eva explicându-i că William Cecil se născuse într-o familie galeză oarecare şi luptase în bătălii alături de Henric al VIII-lea, primul rege din familia Tudor. Fusese adus la curte de suveran şi instruit în treburi guvernamentale. Moartea lui Henric al VIII-lea, survenită în 1547, declanşase un deceniu de tulburări politice. Mai întâi domnise fiul lui Henric, Eduard al VI-lea, care murise la vârsta de cincisprezece ani. Apoi sora lui vitregă, Maria, fiica primei soţii a lui Henric, ocupase tronul. Aceasta îşi câştigase renumele de *Sângeroasa* din pricina plăcerii ei de a arde protestanţi. În timpul domniei ei de cinci ani, Cecil a ascuns-o pe tânăra prinţesă Elisabeta, fata celei de-a doua soţii a lui Henric al VIII-lea, Anne Boleyn, acasă la el, unde tânăra a fost crescută departe de intrigile de la curte. În 1558, când a devenit în fine regină, Elisabeta l-a numit imediat pe William Cecil în funcţia de secretar principal, titlu care ulterior a fost schimbat în secretar de stat, o poziţie care îl transforma pe Cecil în principal consilier, mai apropiat de regină decât oricine altcineva. Încrederea acordată de ea lui Cecil n-a slăbit niciodată. *Niciun prinţ din Europa nu are un asemenea consilier cum am eu.* Timp de peste patruzeci de ani, Cecil a fost marele arhitect al domniei reginei. *Am câştigat mai multe din abţinere şi învăţămintele trecutului decât aş fi câştigat vreodată prin raţiune. Un observator al acelor timpuri nota că el nu avea prieteni apropiaţi şi nicio suită proprie, aşa cum au oamenii*

mari în mod obişnuit, şi nimeni nu-i cunoştea secretele, unii considerând asta o greşeală, însă cei mai mulţi socotind-o un motiv de admiraţie şi un exemplu de înţelepciune. Neîncredinţând nimănui secretele lui, nici nu şi le dezvăluia cuiva.

Primul fiu al lui Cecil, Thomas, era mai potrivit pentru o carieră militară decât pentru una guvernamentală. William însuşi dispreţuia luptele armate. O *domnie câştigă mai mult de pe urma unui an de pace decât în urma a zece ani de război.* În cele din urmă, William a ajuns trezorier, a fost înnobilat şi făcut baron, Lord Burghley. A slujit-o pe regină până la moarte, survenită în 1598, când cel de-al doilea fiu al lui, Robert, a devenit Lord Burghley şi a preluat postul de consilier principal al reginei.

— William Cecil era un administrator pe cinste, zise Eva. Unul dintre cei mai buni din istoria noastră. Elisabeta îi datorează o mare parte din succesul ei. El a înfiinţat baroniatul Cecil, care există şi astăzi. Doi prim-miniştri provin din acea familie.

— Dar nu sunt cu toţii absolvenţi de Cambridge? întrebă Kathleen, zâmbind. Nu le putem reproşa asta.

— Robert Cecil era la fel ca tatăl lui, continuă Eva, doar că mai viclean. A murit tânăr, la doar 48 de ani, în 1612. A slujit-o pe Elisabeta în ultimii cinci ani ai ei de domnie, apoi pe Iacob I pe durata primilor nouă ani de domnie, în ambele instanţe activând ca secretar de stat. De asemenea, era şeful spionilor lui Iacob[7]. El a descoperit complotul prafului de puşcă şi a salvat viaţa lui Iacob I. Marele Francis Walsingham i-a fost profesor.

Kathleen cunoştea numele omului socotit drept părintele serviciilor secrete britanice.

— Walsingham era un om bizar, zise Eva. Se îmbrăca

---

[7] O conspiraţie eşuată privind răsturnarea regelui Iacob I şi a membrilor Parlamentului în data de 5 noiembrie 1605, ca răzbunare pentru legile emise împotriva romano-catolicilor (n.tr.)

mereu în haine închise la culoare şi se învăluia într-un aer de secretomanie. Era brutal şi putea deveni crud, dar regina îi aprecia sfaturile şi îi respecta competenţa, aşa că îi tolera excentricităţile. Walsingham a fost cel care a descoperit dovezile de trădare în urma cărora Elisabeta a fost obligată să o execute pe verişoara ei, Maria, regina scoţienilor. Walsingham a fost cel care a pus bazele înfrângerii Armadei spaniole. În cele din urmă, Elisabeta l-a înnobilat. Îţi spun toate astea deoarece vreau să înţelegi ce fel de personalităţi l-au instruit pe Robert Cecil. Din nefericire, la fel ca şi tatăl lui, Robert a lăsat puţine lucruri scrise în urma lui. Ca atare, este greu de spus exact ce ar fi putut să ştie Robert Cecil şi ce a realizat el cu adevărat, însă există un lucru confirmat de istorie.

Kathleen asculta cu atenţie.

— S-a asigurat că Iacob I va urca pe tron după Elisabeta.

Kathleen nu pricepea cum se legau toate astea de Blake Antrim, dar în mod evident exista o legătură. Mathews o trimisese acolo cu un motiv anume.

Aşa că ascultă în continuare.

— Elisabeta nu s-a măritat şi nici nu a dat naştere vreunui copil, zise Eva. A fost ultima din cei cinci monarhi Tudor şi a domnit patruzeci şi cinci de ani. Către sfârşitul domniei ei, toată lumea era neliniştită. Cine avea să-i succeadă? Existau mulţi pretendenţi, iar perspectiva unui război civil ameninţa societatea. Robert Cecil s-a asigurat că succesorul avea să fie Iacob, fiul verişoarei moarte a reginei Elisabeta, Maria, regina scoţienilor, care între timp ajunsese regele Scoţiei. Mai multe scrisori schimbate între Robert şi Iacob au supravieţuit până astăzi, iar în ele se detaliază modul în care s-a procedat pentru asigurarea succesului. Lucrurile s-au petrecut între 1601 şi momentul morţii reginei, în 1603. Evenimentul a primit denumirea de Unirea Coroanelor. Scoţia s-a alăturat Angliei. A însemnat începutul Marii Britanii. Când Iacob a preluat ambele tronuri, această ţară a început să se schimbe. Pentru

totdeauna.

— Robert Cecil a avut grijă ca aşa ceva să se întâmple?

— Chiar aşa, dar evenimentul a fost confirmat chiar de Elisabeta.

Robert Cecil şi Lordul Amiral se apropiară de pat. Robert se postă la picioare, în vreme ce amiralul şi alţi câţiva în părţile laterale.

— Maiestate, spuse lordul amiral. Trebuie să vă întrebăm ceva. Cine doriţi să vină după dumneavoastră?

Elisabeta deschise ochii. În vreme ce cu o zi înainte păreau slăbiţi, în pragul morţii, acum în ei se zărea ceva din focul pe care această femeie în vârstă îl afişa mereu înainte de a se duce la culcare.

— Vă spun că tronul meu a fost unul regal. Nu vreau ca vreun şarlatan să vină după mine, aşadar, cine să-mi succeadă dacă nu un rege?

Cuvintele fuseseră rostite în şoaptă, dar cu toţii le auziseră limpede. Câţiva lorzi păreau nedumeriţi de răspunsul criptic, însă Cecil înţelegea perfect, aşa că insistă:

— Un nume, Maiestate.

— Cine altcineva decât vărul nostru din Scoţia?

Efortul de a vorbi părea să-i epuizeze şi ultimele resurse de energie.

— Vă rog să nu mă mai tulburaţi, rosti ea.

Lorzii se retraseră şi se apucară să discute cele auzite. Mulţi erau nesiguri, aşa cum socotea şi Cecil că va fi situaţia. Ca atare, a doua zi ei se întoarseră la căpătâiul reginei în grup mai mare şi mai reprezentativ. Din nefericire, regina îşi pierduse capacitatea de a vorbi. Se stingea repede.

Cecil se aplecă şi îi zise:

— Maiestate, aceşti domni cer un semn în plus că vărul vostru, regele Iacob al Scoţiei, reprezintă alegerea voastră. Vă implor să le daţi acest semn.

Ochii reginei semnalară că înţelesese mesajul, aşa că oamenii aşteptară. Încet, braţele ei se ridicară de pe aşternut spre cap. Degetele i se împreunară într-un cerc, formând simbolul unei coroane, pe care ea o ţinu suspendată în aer câteva clipe.

Nimeni nu mai putea pune acum la îndoială intenţiile ei.

Câteva ore mai târziu, Elisabeta, regina Angliei, Franţei şi Irlandei, apărătoarea credinţei, muri.

— Cecil era pregătit, zise Eva. A adunat repede consiliul de coroană şi l-a informat asupra alegerii reginei. Martorii care fuseseră prezenţi au confirmat. Apoi, a doua zi de dimineaţă, anunţat înainte de trâmbiţe, el a citit în persoană o proclamaţie de la Palatul Whitehall, prin care l-a declarat pe regele Iacob al VI-lea al Scoţiei ca fiind Iacob I, regele Angliei. În cursul acelei zile, proclamaţia a fost citită pe tot cuprinsul ţării. Nimeni nu s-a opus. Cu o singură mişcare, Robert Cecil a asigurat o succesiune rapidă şi fără vărsare de sânge pe tronul unui monarh care murise fără a lăsa descendenţi direcţi. Abilă mişcare, nu crezi?

— Dar va trebui să-mi explicaţi ce legătură au toate astea cu ceea ce doreşte Sir Thomas să fac eu.

— Ştiu. Şi intenţionez asta. Ploaia pare să se fi potolit în fine afară, aşa că hai să ne bucurăm de o plimbare.

Ieşiră din încăpere într-una dintre curţile interioare, pline de iarbă, ale colegiului. Clădiri gotice, cele mai multe cu ferestrele întunecate, le încercuiau pe cele două femei din toate părţile. Arcade întunecate şi tot felul de uşi duceau înăuntrul diverselor clădiri. Ploaia se potolise, într-adevăr, lăsând în urma ei cerul nopţii curat.

— Deşi ambii Cecil erau secretoşi, zise Eva, şi nu au lăsat aproape nimic în urmă sub formă de documente personale, există un artefact de la ei care a supravieţuit. Mi s-a spus că ai văzut o imagine a lui mai devreme.

Kathleen îşi aminti de acea pagină cu un scris de neînţeles.

— Jurnalul codificat al lui Robert a fost conservat la Hatfield House, unde el a locuit până în momentul morţii, survenite în 1612. Din nefericire, acel volum original a fost furat cu aproape un an în urmă.

Unul dintre acele furturi pe care i le menţionase şeful ei.

— Mi s-a spus că e posibil ca un om pe nume Farrow Curry să fi descifrat codul.

— Este posibil. De aceea este atât de important ca dumneata să recuperezi datele pe care Farrow este posibil să le fi strâns.

— Pagina văzută de mine era de neînţeles.

— Exact aşa cum a vrut Cecil să fie. Codul ăla n-a fost niciodată spart. Dar avem unele indicii în legătură cu spargerea lui. Ai vrea să vezi şi alte pagini din jurnal?

Kathleen dădu din cap.

— Le am înăuntru. Aşteaptă aici până mă duc să le aduc.

Profesoara se răsuci pe călcâie şi porni înapoi către holul luminat.

Kathleen auzi un pocnet, ca două palme care aplaudă.

Apoi un altul.

Se întoarse.

O gaură cu margini neregulate explodase în materialul îmbrăcămintei Evei, în dreptul umărului drept. Femeia mai în vârstă scoase un icnet gâtuit.

Un alt pocnet.

Sângele ţâşni.

Eva se prăbuşi cu faţa în jos.

Kathleen se răsuci pe călcâie şi zări conturul unui trăgător pe acoperişul cel mai depărtat, aflat poate la treizeci de metri distanţă.

Un trăgător care tocmai îşi încărca arma şi ţintea.

Înspre ea.

Şaptesprezece

Antrim se apropia de Turnul Londrei. Citadela antică de culoare maro-cenuşiu stătea cuibărită în apropiere de Tamisa, având în apropiere pitorescul Tower Bridge. Ceea ce pe vremuri fusese un şanţ enorm care înconjura fortăreaţa devenise acum o mare de iarbă de culoarea smaraldului, luminată de felinare cu vapori de sodiu, care formau un vid de lumină între zidul impunător şi stradă. Briza răcoroasă a nopţii, care alungase ploaia, învolbura acum apele fluviului.

Cunoştea zona din copilărie. Îşi amintea de şirurile de ţesătorii, magazine de haine şi restaurante cu specific indian. East End fusese pe vremuri groapa de gunoi a oraşului, un loc unde se aşezau imigranţii pentru prima oară veniţi în ţară. Mâine, sâmbătă şi zi de târg, însemna că aleile de acolo aveau să se umple cu vânzători de peşte proaspăt şi de haine la mâna a doua. Îşi amintea că în copilărie bătuse acele străzi, ajungând să-i cunoască pe locuitorii de acolo şi învăţând multe lucruri despre viaţă.

Ţinta se deplasa în faţa lui cu pas vioi, însă încetini câteva clipe în faţa clădirii unui teatru muzical pe care se vedea afişul unui spectacol de cabaret.

Apoi ţinta traversă strada.

O parcare multietajată se ridica în dreapta, însă individul cu părul închis la culoare îşi continuă mersul, în vreme ce drapelul Marii Britanii, inundat de lumini, flutura sus pe Turn. Locul era închis şi cabinele de intrare erau întunecate şi pustii. În spate, pe malurile Tamisei, oamenii se plimbau încoace şi încolo, privind înspre Tower Bridge, podul care de la distanţă părea aglomerat din pricina traficului. Bărbatul din faţa lui se îndreptă spre malul fluviului, apoi se aşeză pe

o bancă.

Antrim se apropie şi se aşeză lângă el.

Simţi răceala, ca un preludiu al iernii, urcând dinspre piatra rece prin ţesătura pantalonilor. Mulţumi în gând proniei cereşti că purta mănuşi şi o haină căptuşită.

— Sper că e important, îi zise bărbatul. Aveam planuri în seara asta.

— Unul dintre oamenii mei tocmai a fost ucis.

Bărbatul îşi menţinu privirea îndreptată asupra fluviului.

Antrim explică evenimentele din catedrala St. Paul. Bărbatul, un adjunct de rang înalt al ambasadorului Statelor Unite în Marea Britanie, se întoarse cu faţa spre el.

— Britanicii au idee ce facem noi?

Întâlnirea fusese aranjată de la Langley, după ce el raportase o parte din lucrurile care se întâmplaseră. Omisese intenţionat să spună cine îl omorâse pe omul lui în St. Paul şi ce se petrecuse la Temple Church.

— Nu ştiu, zise el. Dar situaţia e sub control.

— Chiar este, Antrim? Chiar aşa? Sub control?

Erau în public, aşa că amândoi trebuiau să îşi stăpânească nervii.

— Înţelegi care e miza aici? întrebă bărbatul.

Sigur că înţelegea, dar credea că e mai bine să arunce o perdea de fum care să mimeze bunăvoinţa.

— Ce-ar fi să mă luminezi tu?

— Guvernul scoţian e pe punctul să-i dea drumul lui al-Megrahi. Nebunia aia chiar are loc. Patruzeci şi trei de cetăţeni ai Regatului Unit au murit în acel avion. Unsprezece scoţieni au murit la sol. Însă toată lumea pare să fi uitat asta.

— CIA a pierdut un şef de agenţie în acea cursă Pan Am 103. La fel şi Agenţia de Informaţii a Apărării, şi Serviciul de Securitate Diplomatică. Patru agenţi care zburau spre casă. Înţeleg care e miza.

— Iar nouă ni s-a spus că ştii cum să împiedici asta. Evident, chestia asta se petrecea cu un an în urmă. Cu

toate astea, nu ne aflăm nici acum într-o situaţie mai bună, capabili de a opri ceva. Eliberarea acelui deţinut va demonstra tuturor cât de slabi am ajuns pe plan mondial în acest moment. Îţi poţi imagina cum va fi fructificat acest fapt? Gaddafi ne va râde în faţă. O să se afişeze cu al-Megrahi în faţa tuturor camerelor de luat vederi ale televiziunilor de ştiri. Mesajul va fi limpede. Nu suntem în stare să îi determinăm nici măcar pe aliaţii noştri să ţină închis un ucigaş în masă – un individ care a ucis chiar şi câţiva dintre conaţionalii lor. Trebuie să ştiu. Poţi opri asta?

Antrim aştepta veşti că totul decursese bine în curtea aia cu Ian Dunne şi Cotton Malone, însă era un pic neliniştit că nu primise niciun fel de raport.

— Modalitatea de a opri totul, zise el, este de a-i forţa pe britanici să intervină. În mod normal, scoţienii nu pot trage un vânt fără acceptul Londrei. Nu prea dispun de reglementări interne. Ştim bine amândoi că guvernul scoţian acţionează cu acceptul tacit al britanicilor. Un singur cuvânt scos de Londra şi înţelegerea cu libienii cade.

— Ca şi cum n-aş şti asta!

— Lucrez acum la un plan care i-ar putea determina pe britanici să acţioneze.

— Despre care noi n-am fost înştiinţaţi.

— Şi nici nu veţi fi, până ce nu le avem în mână. Dar suntem aproape. Foarte aproape.

— Din nefericire, timpul tău s-a cam scurs. Ni s-a spus că acest transfer va avea loc în următoarele câteva zile.

Astea erau noutăţi pentru el. Langley omisese să-l pună la curent, cel mai probabil deoarece, aşa cum scria şi în mesajul de alertă de mai devreme, operaţiunea King’s Deception era pe punctul de a fi abandonată. Moartea unui agent făcea o asemenea decizie imperativă. Antrim se întrebă dacă nu cumva i se pregătea căderea. Mai văzuse aşa ceva întâmplându-se. Nimeni de la nivel managerial nu avea să îşi asume vina pentru astfel de greşeli atunci când existau oameni de rang inferior disponibili.

Eşti un nimic lipsit de valoare.

Cuvintele rostite de Denise în Bruxelles, care încă îl ardeau.

— Nenorocitul ăla de libian ar fi trebuit spânzurat sau împuşcat, zise diplomatul, numai că idioţii de scoţieni nu au pedeapsa cu moartea. Cică e o formă de progres. Eu i-aş spune o imensă tâmpenie.

Din cine ştie ce motiv, în această privinţă britanicii păreau dispuşi să-şi saboteze cel mai apropiat aliat din lume. Dacă CIA nu ar fi aflat despre negocierile secrete, nimeni nu ar fi ştiut nimic până la încheierea tranzacţiei. Din fericire, acele negocieri se desfășuraseră pe mai multe canale. Cu toate astea, lucrurile păreau să se apropie de o concluzie.

— Tu eşti soluţia, zise bărbatul. Nu avem cum să forţăm Londra să întreprindă ceva. Am încercat să-i rugăm, le-am făcut oferte, le-am dat ceva în schimb, ba chiar i-am implorat. Cei din Downing Street spun că nu se implică. Nu ne-a mai rămas decât operaţiunea ta. O poţi finaliza?

Antrim lucra de destulă vreme pentru CIA ca să îşi dea seama că atunci când un politician frustrat, aflat pe o poziţie de putere, te întreba dacă poţi finaliza ceva, nu exista decât un singur răspuns corect.

Însă mai ştia că un asemenea răspuns ar fi însemnat o minciună.

Nu era mai aproape de rezolvarea problemei decât fusese cu o lună sau cu un an în urmă. Reapariţia la lumină a lui Ian Dunne oferea o rază de speranţă în acest moment, însă Antrim n-avea de unde să ştie dacă acea speranţă se dovedea salvatoare.

Aşa că rosti singurul răspuns posibil:

— Nu ştiu.

Diplomatul îşi întoarse privirea către fluviu. Ultimele curse cu vaporaşe din acea zi treceau prin faţa lor, îndreptându-se spre vest, dinspre Greenwich.

— Cel puţin eşti sincer, rosti bărbatul, cu voce joasă. E

mai mult decât pot spune mulţi alţii.

— Vreau să aflu ceva, zise Antrim. De ce britanicii nu doresc să intervină? Pare deplasat din partea lor. Ce au de câştigat din eliberarea ucigaşului?

Diplomatul se ridică în picioare.

— E complicat şi nu te interesează pe tine. Tu fă-ţi treaba. Sau ce a mai rămas din ea.

După care bărbatul o luă din loc.

Optsprezece

OXFORD

Kathleen se ascunse în spatele unei bănci ude din piatră, exact în clipa în care trăgătorul îndrepta arma spre ea. Îşi simţea trupul încordat, gata de acţiune. Fiecare respiraţie se transforma într-un norişor în aerul rece al nopţii.

Îl zări pe trăgător, care se folosea de marginea crenelată a acoperişului pentru acoperire. Acoperişul în sine, construit din ţigle de culoare închisă, îi absorbea umbra. Arma folosită de individ părea cu amortizor – Kathleen zărise o umflătură în capătul ţevii prelungi. Ea nu era înarmată. Agenţii SOCA rareori purtau arme la ei. Dacă era nevoie de utilizarea armelor de foc, regula spunea că trebuia implicată poliţia locală. Curtea interioară nu dispunea de ascunzişuri, cu excepţia câtorva bănci de beton împrăştiate de-a lungul aleilor. Şase felinare ornamentale împrăştiau o lumină chihlimbarie. Kathleen furişă o privire spre Eva Pazan, care zăcea cu faţa în jos, nemişcată, pe treptele care duceau spre arcada de la intrare.

— Profesore Pazan, rosti ea cu voce tare.

Nimic.

— Profesore!

Îl văzu pe trăgător dispărând din ascunzişul lui.

Folosi momentul şi se furişă în stânga, sub o verandă acoperită. Uşa de mahon de acolo, care ducea în clădire,

era decorată cu o clanţă strălucitoare de alamă şi bară de împingere.

Încercă broasca. Încuiată.

Bătu în uşă, sperând să o audă cineva dinăuntru.

Niciun răspuns.

Stătea acum lipită de clădire, dedesubtul trăgătorului, în afara razei lui de tragere, protejată de lespedea de piatră a verandei. Însă din pricina uşii încuiate şi a faptului că nu-i răspundea nimeni la încercările ei de a intra în clădire, era prinsă în capcană acolo. O altă intrare se deschidea la zece metri depărtare, de data asta mai elaborată şi împodobită cu palmieri şi arbuşti de-a lungul aleii. Luminile dinăuntru aruncau o aură slabă peste ferestre. Plantele formau un înveliş subţire verde între o alee betonată şi faţada exterioară. Iedera se întindea de-a lungul zidului de piatră către acoperiş. Dacă se grăbea şi stătea aproape de zid, Kathleen avea o şansă să reuşească. Trăgătorul de sus ar fi trebuit să se aplece ca să o nimerească. Înarmat cu o puşcă cu lunetă, ar fi avut nevoie de timp pentru o asemenea acţiune.

Poate că reuşea.

Stătu cu spatele la uşa încuiată şi cercetă curtea cu privirea. Instruirea primită luă locul reflexelor. Fusese învăţată să se lipească de ziduri pentru a oferi o ţintă cât mai mică cu putinţă.

Mintea îi lucra cu febrilitate.

Cine încerca să le ucidă pe ea şi pe profesoară?

Cine ştia că ea era acolo?

Inspiră adânc şi se pregăti. Cu siguranţă că mai fusese în situaţii periculoase, dar întotdeauna dispusese de întăriri în apropiere. Situaţia de acum era o premieră.

Pe care însă o putea gestiona.

Aruncă iute o privire dincolo de intrarea acoperită şi nu văzu nimic.

Unu.

Doi.

Simţindu-se impulsionată de adrenalina care îi curgea prin corp, părăsi în goană adăpostul şi alergă cei zece metri către cealaltă intrare, unde găsi repede adăpost sub lespedea de piatră.

Nimeni nu trase asupra ei.

Oare individul plecase?

Sau cobora la nivelul solului?

Uşa arcuită, din stejar, era închisă, dar încuietoarea era deschisă, înăuntru se găsea capela colegiului, cu nava lungă şi îngustă, de-a lungul căreia se înşirau banchete sculptate pe sub ferestre.

La fel ca la capela St. George, doar că de dimensiuni mai mici.

Podeaua era alcătuită din marmură în modele elaborate, iar deasupra altarului din capătul celălalt al navei se înălţa o fereastră din sticlă colorată. Trei aplice aruncau o lumină portocalie. Deşi se găsea înăuntru, departe de trăgător, Kathleen îşi dădu seama, aruncând o privire rapidă în jurul ei, că uşa pe care tocmai intrase era singura cale de intrare şi ieşire. Deasupra ei se afla o orgă, cuibărită lângă zidul din spate al clădirii, cu ţevile înălţându-se către tavanul arcuit. O scară îngustă ducea către locul unde stătea organistul.

Din spatele orgii, la trei metri deasupra lui Kathleen, se ivi un bărbat.

Avea capul acoperit cu o glugă şi era îmbrăcat cu o haină închisă la culoare.

Ţinti o armă spre ea şi trase.

Ian stătea în taxi lângă Cotton Malone, ţinând în mână sacoşa de plastic în care avea cele câteva obiecte personale. Malone i-o dăduse înapoi.

Ian desfăcu baierele sacoşei şi scoase de acolo cărţile.

Ivanhoe şi *Le Morte d'Arthur.*

Malone arătă spre paginile cu titlurile.

— Şi cărţile mele poartă ştampila deţinătorului lor, ca alea.

— De unde ai numele ăsta? Cotton?

— E mai scurt decât numele meu întreg, Harold Earl Malone.

— Dar de ce Cotton[8]?

— E o poveste lungă.

— Nici ţie nu-ţi place să răspunzi la întrebări, nu-i aşa?

— Prefer ca *tu* să faci asta, sublinie Malone. Ai gusturi bune la cărţi. *Ivanhoe* se numără printre favoritele mele, iar regele Arthur este greu de întrecut.

— Îmi plac Camelot, Cavalerii Mesei Rotunde, Sfântul Graal. Domnişoara Mary mi-a mai dat câteva alte poveşti despre Merlin şi Guinevere.

— Şi mie îmi plac cărţile.

— N-am spus niciodată că îmi plac cărţile.

— Nici nu trebuie. Modul în care le ţii te trădează.

Ian nu-şi dăduse seama până atunci că exista un mod de a ţine cărţile.

— Le cuibăreşti în palmă. Chiar dacă ele au fost citite de multe ori, încă sunt preţioase pentru tine.

— Sunt doar nişte cărţi.

Însă replica lui sună fals.

— Eu le-am considerat mereu nişte idei înregistrate pentru vecie. Malone arătă spre unul din volume. Malory a scris *Regele Arthur* în ultima parte a secolului al XV-lea. Ca atare, tu citeşti gândurile lui de acum cinci sute de ani. Nu-l vom cunoaşte niciodată personal pe Malory, dar îi cunoaştem imaginaţia.

— Nu crezi că Arthur a existat în realitate?

— Tu ce crezi? A fost un personaj real sau doar unul fictiv, creat de Malory?

— A fost real.

---

[8] Bumbac (n.tr.)

Forţa cu care făcuse afirmaţia îl deranj a pe băiat. Se dezvăluia prea mult în faţa acelui străin.

Malone schiţă un zâmbet.

— Ai vorbit ca un englez adevărat. Nici nu m-aş fi aşteptat la altceva de la tine.

— Sunt scoţian, nu britanic.

— Nu zău?! Din câte îmi amintesc eu, scoţienii şi englezii sunt britanici din secolul al XVII-lea.

— Poate că aşa e. Însă nasurile alea înfumurate sunt prea arogante pentru mine.

Malone chicoti.

— N-am auzit de ceva vreme ca un englez să fie numit nas înfumurat. Ai vorbit ca un suporter adevărat.

— De unde ştiai că noi, scoţienii, suntem suporteri?

— Citesc şi eu.

Ian ajunsese să-şi dea seama că Malone îi acorda atenţie, spre deosebire de cei mai mulţi oameni întâlniţi de el. În plus, nu părea genul care să facă pe el de frică. În curtea aia, când se confruntase cu falşii poliţişti şi cu o armă, se comportase ca un bărbat stăpân pe el, puternic şi încrezător, ca un cal de curse care abia aşteaptă să ţâşnească din padoc. Părul lui, tuns elegant, avea nuanţa pietrei învechite. Era înalt şi musculos, fără să dea pe dinafară. Era chipeş, iar trăsăturile feţei i se potriveau. Nu zâmbea mult, dar nici nu prea existau motive de fericire. Gary spusese că tatăl lui era avocat, precum cei pe care Ian îi urmărea uneori în tribunalele londoneze, dându-se în spectacol cu perucile şi robele lor. Cu toate astea, Malone nu părea blestemat de stigmatul făloșeniei de sine.

De fapt, părea chiar o persoană în care Ian putea avea încredere.

Iar el avusese încredere în foarte puţini oameni în viaţa lui.

Kathleen nu avu timp să reacţioneze. Individul apăsă pe trăgaci şi ceva veni în mare viteză spre ea. Avu nevoie de o fracţiune de secundă ca să-şi dea seama că arma respectivă nu era letală, ci un Taser paralizant.

Electrozii i se înfipseră în umăr.

Arcul electric îi străbătu corpul, înţepenind-o, după care picioarele îi cedară şi se trezi aruncată pe podeaua de marmură.

Curentul electric încetă să-i mai străbată trupul.

Simţea cum capul i se învârte. Avu senzaţia că toţi muşchii i se încordează îngrozitor timp de câteva secunde. Apoi veniră tremurăturile. Incontrolabile.

Nu mai trăise niciodată ceva asemănător.

Rămase întinsă pe podeaua de marmură, încercând să-şi recapete controlul asupra corpului. Avea ochii închişi. Deodată simţi o presiune pe obrazul drept, care îi ţinea capul lipit de podea. Cineva îşi pusese talpa pantofului pe faţa ei.

— Sunt sigur că acum îţi dai seama că ai fost atrasă aici.

Aşa era.

— Data viitoare, domnişoară Richards, zise vocea, în corpul tău se vor înfige gloanţe adevărate.

O cuprinse mânia, însă nu prea avea ce să facă. Încă îşi simţea muşchii tremurând spasmodic.

Talpa se ridică de pe faţa ei.

— Rămâi nemişcată, zise individul, şi ascultă.

Era în spatele ei, aproape de ea.

— Nu întoarce capul dacă nu mai vrei o doză de electricitate.

Rămase nemişcată, dorindu-şi ca muşchii să-i răspundă la comenzile creierului.

— I-am spus asta lui Antrim. Acum îţi spunem şi ţie. Lasă lucrurile în pace.

Încercă să evalueze acea voce rece. Un tânăr. Bărbat. Nu foarte deosebită de vocea lui Mathews, dar mai puţin formală.

— Noi suntem protectorii secretelor, zise el.

La ce naiba se referea individul?

— Pazan e moartă, continuă el. Ştia prea multe. În acest moment, tu ştii puţine lucruri. Îţi dau un sfat. Rămâi la nivelul ăsta. Dacă vei cunoaşte prea multe, vei muri.

Trupul începea să i se relaxeze. Durerea îi dispăruse, raţiunea îi revenea, însă continuă să-şi ţină capul lipit de podea din pricina individului care încă mai stătea în spatele ei.

— Domine, salvam fac Regnam.

Studiase latina în şcoală şi înţelegea vorbele lui.

O, Doamne, ţine-o pe regină în siguranţă.

— Asta e datoria noastră, zise el. *Et exaudi nos în die qua invocaerimes te.*

Şi auzi-ne pe noi în ziua în care Te invocăm pe Tine.

— Recompensa noastră pentru acea datorie. Trăim după aceste cuvinte. Să nu le uiţi. Este primul şi ultimul avertisment primit. Lasă lucrurile în voia lor.

Kathleen trebuia să îl vadă. Se întrebă însă... oare el trăsese cu Taserul? Sau mai era şi altcineva acolo?

O mână înmănuşată o apucă de umăr şi scoase electrozii din trupul ei.

Auzi uşa capelei deschizându-se.

— Rămâi nemişcată, domnişoară Richards. Aşteaptă câteva clipe înainte de a te ridica.

Uşa se închise.

Încercă imediat să se ridice în picioare. Pielea o mânca peste tot. Era ameţită, dar îşi forţă picioarele să acţioneze şi se ridică, împleticindu-se câteva clipe, apoi recăpătându-şi echilibrul. Se duse la uşa capelei şi răsuci broasca. Deschise uşa şi inspectă cu privirea curtea luminată.

Pustie.

Făcu un pas în afară. Aerul rece al nopţii o ajuta să-şi limpezească mintea.

Cum dispăruse individul atât de rapid?

Privi spre dreapta, către cealaltă intrare, unde se

adăpostise prima dată. Cea mai apropiată ieşire.

Se duse într-acolo şi încercă din nou broasca uşii.

Tot încuiată.

Privirea ei dădu peste treptele şi arcada care duceau spre sala de mese.

Trupul Evei Pazan dispăruse.

Nouăsprezece

Antrim rămase pe bancă şi se uită fix la apele întunecate ale Tamisei. Nemernicul ăla arogant de la Departamentul de Stat dispăruse. Antrim avea douăzeci de ani de muncă în spate şi ura oamenii care îi dădeau ordine ca unui începător. Numai că avea un agent mort în cârcă, iar cei din Langley îi spuseseră în mod clar că aveau să existe repercusiuni.

Iar acum mai apăruse şi problema timpului.

Câteva zile.

Un fapt pe care nimeni nu i-l menţionase.

Oare *chiar* i se înscena ceva? Aşa păreau să stea lucrurile. În genul ăsta de activitate, erai bun doar dacă aduceai rezultate. Iar ultimele lui acţiuni nu prea dăduseră rezultate. Antrim spera ca operaţiunea King's Deception să însemne salvarea lui.

Dăduse peste ideea operaţiunii într-un document CIA din anii 1970. Un obscur partid politic irlandez căuta o cale radicală de a pune capăt prezenţei britanice din Irlanda de Nord. O metodă legală, nonviolentă, care utiliza legile în vigoare. Însă nu fuseseră găsite niciun fel de dovezi în sprijinul teoriei emise de acel partid, deşi documentul detalia o serie de indicii descoperite. Odată ce Antrim propusese conceptul operaţiunii mai departe, anumite cârtiţe din cadrul serviciilor de informaţii britanice, cel mai probabil aceleaşi care îi alertaseră pe şefii de la Langley

asupra transferului deţinutului libian, începuseră să furnizeze informaţii extrase din dosare MI 6 de mult îngropate. Suficient de multe ca operaţiunea King’s Deception să fie aprobată şi să i se aloce agenţi de contrainformaţii. Însă după un an de muncă, nu se descoperise nimic semnificativ.

Cu excepţia informaţiilor care muriseră odată cu Farrow Curry.

Şi cu excepţia acestei Societăţi Daedalus.

Amândouă păreau să confirme faptul că exista ceva de aflat.

Îşi simţea mintea îngreunată din pricina lungilor luni de griji, planificări şi vise.

Cinci milioane de lire sterline. Atât îi oferise Daedalus, doar ca să abandoneze tema. Poate că ar fi trebuit să-i ia? Oricum situaţia părea sortită eşecului. De ce să nu-i rămână şi lui ceva?

Mai ales după mesajul pe care abia îl primise.

Avem un băiat în custodie, dar Dunne a scăpat.

Idioţii! Cum se putea ca un puşti de cincisprezece ani să scape de ei? Ordinele lor erau simple. Duceţi-i pe Malone, pe fiul lui şi pe Dunne de la Heathrow la o casă din apropiere de Mica Veneţie. Acolo Malone ar fi trebuit neutralizat, iar fiul lui şi Dunne transportaţi către alt loc. Se părea că toate acestea se petrecuseră în realitate, cu excepţia celei mai importante părţi.

Prinderea lui Ian Dunne.

Un alt mesaj:

Film interesant din curte. Urmăreşte.

Casa din zona Mica Veneţie era dotată cu dispozitive de înregistrare audio şi video. Antrim deschise fişierul şi dădu peste camera de luat vederi ascunsă în tufişuri. Pe ecranul

telefonului se lăţi o imagine, în care îl văzu pe Cotton Malone adunându-şi hainele şi băgându-le la loc în geanta de voiaj.

Şi pe Ian Dunne.

Uitându-se.

Îşi aduse ecranul telefonului mai aproape de ochi.

Ce uşurare!

Malone şi Dunne părăsiră curtea împreună.

Cu o zi înainte, Antrim întocmise un plan. Unul pe care el îl socotise inteligent şi funcţional. Acum, însă, o idee nouă îi răsări în minte. O cale de a culege, poate, toate cele cinci milioane ale recompensei.

Însă mai întâi trebuia să afle ceva, aşa că le transmise un mesaj oamenilor lui.

Aţi activat telefonul?

Le spusese să se asigure că funcţia de localizare era activată în telefonul lui Malone şi să afle care era numărul lui de telefon.

Răspunsul veni repede.

Realizat

Malone se dădu jos din taxi, împreună cu Ian. Din fericire, şoferul acceptă să primească dolari americani ca plată pentru cursă, iar Malone îi mai dădu douăzeci de dolari ca bacşiş pentru favoarea făcută.

Ascunzătoarea specială a lui Ian se găsea în spatele unor clădiri în stil georgian dintr-un cartier londonez cunoscut sub numele de Holborn. Clădirea dădea înspre un parc încercuit de o stradă cu o singură bandă de mers pentru maşini şi clădiri multietajate din cărămidă, vopsite în tot felul de culori. După numele înscrise pe plăcuţele din faţa

clădirilor, Malone deduse că majoritatea lor era ocupată de avocaţi – despre care ştia că dominau de multă vreme această zonă a capitalei. Locul era definit de un ansamblu bogat de curţi, pasaje de trecere şi alei acoperite. Ce îi pusese Shakespeare în gură lui Richard al III-lea? *Mylord Ely, când am fost ultima oară în Holborn am văzut căpşuni bune în grădina ta.* Pâlcurile de căpşuni dispăruseră între timp, iar vechea piaţă se transformase într-o bursă a diamantelor. Doar parcul luminat de dincolo de stradă mai amintea de Evul Mediu – aşa meticulos parcelat cum era şi dotat cu sicomori golaşi la un asemenea moment al anului.

Ceasul arăta aproape nouă seara, însă trotuarele erau aglomerate. Când zări un băieţel care era zorit de mama lui să nu fugă, se gândi la Pam. Fusese mereu o femeie calculată, atentă la cuvintele folosite şi prudentă să nu-şi arate emoţiile. O ura pentru că forţase apariţia acestei situaţii între el şi Gary. Sigur, era măcinată de o vinovăţie îndelung ascunsă în sufletul ei. Însă nu îşi putuse da seama că în dulap se ascundeau schelete – şi niciunul dintre acestea nu ar fi trebuit să iasă la iveală? Cu şase luni în urmă, când îi spusese despre adevăratul tată al lui Gary, explicaţia oferită de ea fusese cea pe care ea o socotise *corectă.*

De când şi până când?

Păstrase secretul atâta vreme. De ce nu-l păstrase pentru totdeauna? Nici el şi nici Gary nu ar fi aflat vreodată.

Aşadar, ce stârnise brusca ei nevoie de adevăr?

Cu multă vreme în urmă, el era doar un locotenent de marină prostuţ şi o rănise. Se duseseră împreună la şedinţe de consiliere, făcuseră eforturi pentru a-şi salva căsnicia, iar el crezuse că rugămintea lui sinceră de a fi iertat fusese acceptată. Zece ani mai târziu, când ea plecase, el îşi dăduse seama că mariajul lor nu avusese niciodată vreo şansă.

Încrederea trădată este încredere pierdută.

Citise asta undeva şi era adevărat.

Se întrebă, însă, cum era să urmăreşti, zilnic, modul în care se stabilesc legături între tată şi fiu, ştiind că, măcar şi parţial, acestea erau o iluzie.

Îşi pipăi buzunarul după telefonul mobil, dorindu-şi ca acesta să sune. Nu-i spusese lui Ian care fusese adevărata substanţă a conversaţiei anterioare. Evident, n-avea nicio intenţie să-l predea pe băiat.

Însă avea nevoie de acel stick de memorie.

Îşi atârnase geanta lui de voiaj şi pe cea a lui Gary de ambii umeri, îl urmă pe Ian pe o alee întunecată care dădea într-o curte închisă, încercuită din toate părţile de zidurile de cărămidă ale clădirilor învecinate. Luminile aprinse în câteva ferestre erau suficiente ca el să observe o mică structură de piatră într-o parte a curţii. Ştia despre ce era vorba. Unul dintre puţurile vechi ale Londrei. Multe cartiere londoneze îşi trăgeau numele după sursele de apă de la care se alimentau odinioară rezidenţii. Camberwell. Clerk's. St. Clement's. Sadler's. După aceea existau puţurile sfinţite. Izvoare sfinţite de apă care datau din vremea celţilor, multe dintre acestea fiind de mult dispărute, dar nu şi intrate în uitare.

Se duse într-acolo şi privi în jos peste zidul de piatră de înălţimea şoldurilor.

— Nu e nimic acolo jos, zise Ian. Este sigilat la circa un metru sub nivelul betonului.

— Unde e ascunzătoarea ta specială?

— Aici.

Ian se apropie de ceea ce părea a fi un grilaj decupat într-unul dintre zidurile de cărămidă.

— Este un puţ de aerisire care duce într-o pivniţă. A fost dintotdeauna liber.

Malone se uită cum Ian ridică grilajul şi îşi vârî mâna înăuntru, pipăind după ceva în capătul puţului.

În mâna băiatului apăru o altă sacoşă de plastic, luată de la magazinele Selfridges.

— E o lespede deasupra grilajului. Am descoperit-o într-o

zi.

Malone trebuia să admire ingeniozitatea băiatului.

— Hai să ne întoarcem pe stradă, unde e lumină mai multă.

Părăsiră curtea şi găsiră o bancă sub un felinar. Ian răsturnă sacoşa de plastic şi inventarie conţinutul ei. Câteva bricege, nişte bijuterii, trei ceasuri, douăzeci de lire sterline şi un stick de memorie de 32 GB. O mulţime de spaţiu pentru scriere de date.

— Ăsta e? întrebă Malone.

Ian dădu din cap.

— Când am pus mâna pe el am crezut că e o brichetă sau un casetofon în miniatură.

Ridică stickul în aer.

— Ce facem acum? întrebă Ian.

Ar fi fost bună o poliţă de asigurare.

— Găsim un computer şi vedem ce se află în chestia aia.

Gary zăcea pe canapea. Omul care sugea din batonul de lemn-dulce continua să stea aproape de el. Socotea că mai trecuse o jumătate de oră de la sosirea lor acolo. Începeau să-l doară braţele din pricina faptului că îi erau legate la spate. Sudoarea îi curgea pe faţă din cauza măştii de lână, iar cămaşa i se îmbibase de transpiraţie. Îşi potoli încordarea care începea să-i pună stăpânire pe trup gândindu-se că, dacă indivizii i-ar fi dorit răul, atunci ar fi făcut-o deja. În schimb, se părea că aveau nevoie de el întreg.

Dar pentru câtă vreme?

Auzi o bătaie, apoi ceva trosnind.

Lemn care crăpa.

— Ce nai... exclamă individul cel mai apropiat de el.

— Las-o jos, urlă o voce nouă. Acum!

Gary auzi un bufnet greu pe un covor sau o mochetă.

— La podea! Mâinile la vedere!

— Îl avem şi pe celălalt, rosti o voce din celălalt capăt al încăperii.

Apoi nişte paşi.

— Jos, lângă amicul tău.

Niciun fel de accent britanic. Indivizii noi erau americani.

I se luă masca de lână de pe faţă şi i se tăiară legăturile de la mâini. Gary îşi frecă încheieturile şi clipi din ochi, din pricina luminii puternice din încăpere. Când reuşi să-şi concentreze privirea, văzu covorul auriu şi ros, zidurile maronii şi două scaune aşezate de o parte şi de cealaltă a canapelei. Uşa de ieşire fusese smulsă din balamale. Cei doi care îl ţinuseră captiv, Devene şi Norse, zăceau pe podea, cu feţele în jos. În încăpere se găseau trei alţi bărbaţi, toţi înarmaţi. Doi îşi ţineau armele îndreptate către cei care îl ţinuseră captiv.

Cel de-al treilea şedea alături de el pe canapea.

Gary se simţi uşurat.

— Eşti bine? întrebă omul de lângă el.

Dădu din cap.

Bărbatul era mai bătrân, aproape de vârsta tatălui său, însă avea mai puţin păr pe cap şi ceva mai multe kilograme în jurul taliei. Era îmbrăcat cu o haină de ploaie închisă la culoare, cămaşă cu nasturi încheiaţi până la gât şi pantaloni închişi la culoare. Ochii de culoare verde-deschis se uitau la el cu o expresie de îngrijorare.

— Sunt bine, răspunse Gary. Mersi că m-aţi găsit.

Individul părea cunoscut de undeva.

Mai văzuse acel chip.

— Ne-am întâlnit în Atlanta.

Bărbatul zâmbi.

— Corect. Mama ta a făcut prezentările. În vară, când am ajuns acolo cu treburi.

Îşi amintea de acea zi, la mall, în apropiere de zona cu restaurante. Se opriseră să cumpere nişte haine. Bărbatul îi apelase, venise la ei şi se apucase să discute cu maică-sa în

vreme ce el îşi continua cumpărăturile. Întreaga atmosferă păruse cordială şi plăcută. După ce plecaseră de acolo, maică-sa îi spusese că era un vechi prieten pe care nu-l mai văzuse de multă vreme.

Iar acum se găsea aici.

Încercă să-şi amintească şi de un nume.

Bărbatul îi întinse mâna.

— Blake Antrim.

Douăzeci

Oxford

Mintea lui Kathleen lucra cu febrilitate. Se confruntase în trecut cu traficanţi de droguri care trăseseră o mie patru sute de cartuşe din arme Uzi şi Kalaşnikov în direcţia ei. Cu explozia dintr-o cameră de hotel din Tenerife, provocată de un violator de copii care nu dorea să se întoarcă în Anglia. Cu scufundarea într-o maşină catapultată de pe un pod. Însă nu mai trecuse niciodată prin ceea ce trecuse în ultimele minute. O femeie asasinată de un lunetist. Ea însăşi neutralizată de o armă cu şocuri electrice. Şi un individ oarecare, care proteja secrete regale şi care îi ameninţa viaţa, făcându-se apoi nevăzut.

Stătea singură în curtea întunecată.

Telefonul ei bâzâi în buzunarul hainei.

Găsi aparatul şi răspunse.

— Ai terminat cu profesoara Pazan?

Thomas Mathews.

— Profesoara e moartă.

— Explică.

O făcu.

— Sunt aici, în Oxford. Intenţionam să discut cu tine după convorbire. Vino imediat la Queen's College.

Kathleen străbătu pe jos cele câteva străzi, urmând curba elegantei High Street. Ea o cunoştea sub numele de The

High. Multe colegii din Oxford se deschideau spre drumul aglomerat care unea centrul oraşului cu râul Cherwell. Deşi trecuse de ora nouă seara, strada vibra de activitate. Maşini şi autobuze pline ochi, fiecare scoţând nori mari de fum, duceau oameni dinspre şi înspre oraş, ca la început de weekend. Kathleen avea nervii zdruncinaţi, dar se forţa să rămână calmă. În definitiv, ar fi putut să se afle acum în apartamentul ei, aşteptând să fie concediată.

Acea talpă pe obrazul ei o enervase la culme. Care fusese ideea? Să o pună la locul ei? Dacă da, mişcarea fusese extrem de proastă. Dacă ea şi acel individ aveau să se mai întâlnească vreodată, tipul avea să plătească scump pentru insultă.

Queen’s College era una dintre instituţiile vechi, fondate în secolul al XIV-lea şi botezate aşa în contrapartidă faţă de deja înfiinţatul King’s College, în speranţa că, în viitor, reginele Angliei aveau să îşi extindă patronajul asupra unor astfel de locuri. Aglomerarea de clădiri medievale originale dispăruse de mult, pradă trecerii timpului şi lipsei finanţărilor. Rămăsese în picioare o splendidă clădire în stil baroc, un pic deplasată printre atâtea splendori în stil gotic, centrată în jurul unei statui a reginei Caroline, soţia lui George al II-lea, învăluită de un dom. Mulţi credeau că acel colegiu fusese botezat în cinstea acelei regine. În realitate, clădirea îşi dobândise numele după o binefăcătoare care trăise cu mult înainte de asta, Filippa, soţia lui Eduard al III-lea.

Kathleen intră în curtea din faţa clădirii pe sub poarta arcuită. Aleea luminată din faţa ei era încadrată pe ambele părţi de iarbă. O alee acoperită, luminată la rândul ei şi încadrată de arcade, se întindea în stânga şi în dreapta. Piatra arcadelor era sfărâmicioasă şi plină de muşchi, fapt care dădea clădirii aerul unei mănăstiri montane.

Îl zări pe Mathews în capătul îndepărtat al aleii, în dreapta ei, aşa că porni într-acolo. Mathews continua să arate ca un diplomat elegant în costumul lui călcat la patru

ace şi bastonul care îl ajuta la mers. În lumina becurilor cu incandescenţă, Kathleen zări ceva ce nu zărise înainte. Pielea lui era palidă, aproape cenuşie, iar fălcile păreau cărnoase.

— Îmi place să revin aici, zise bărbatul. Queen's College este impresionant, însă mereu am zis că Pembroke i-a dat pe cei mai chipeşi şi mai talentaţi oameni.

Un rânjet abia schiţat pe buzele lui îi spuse lui Kathleen că bărbatul glumise. Făcuse o glumă despre el însuşi. Ceva îi spunea că era un eveniment extrem de rar.

— Ar fi trebuit să îmi dau seama că sunteţi unul dintre absolvenţii lui Pembroke.

— Mi-am luat diploma acum patruzeci şi doi de ani. De atunci nu s-au schimbat prea multe. Asta e minunat la acest oraş. Este întotdeauna la fel.

Kathleen dorea să afle amănunte despre Eva Pazan.

— M-a tulburat raportul tău, spuse Mathews. Nu am reuşit să îmi dau seama cât de vastă şi de profundă este miza jocului. Individul care te-a acostat în interiorul capelei face parte dintr-un grup cu care ne-am mai intersectat. Ceva mai devreme, indivizii ăştia au procedat la fel cu Blake Antrim în Temple Church.

— În mod clar ştiaţi despre asta, de vreme ce m-aţi adus aici.

— Corect. Însă nu ştiam că ei au habar de implicarea ta. Ideea era ca tu şi cu mine să-l supraveghem pe Antrim, neobservaţi. Asta înseamnă că am o problemă de securitate.

— Ce-i cu grupul ăsta?

— În trecut nu a reprezentat vreo problemă majoră. Ultima dată când s-a manifestat atât de violent a fost înainte de cel de-al Doilea Război Mondial, când a abdicat Eduard al VIII-lea.

Toţi cetăţenii britanici cunoşteau povestea regelui care se amorezase de o americancă divorţată.

— Cum se numeşte acest grup?

— Se numeşte Societatea Daedalus. Din câte ştim, a fost înfiinţat la începutul secolului al XVII-lea de către Robert Cecil.

— Pazan mi-a povestit despre el. A fost apropiat atât de Elisabeta, cât şi de Iacob I.

— A fost responsabil de venirea pe tron a lui Iacob, cu ajutorul Elisabetei, evident. Scoţianul i-a datorat tronul lui Robert Cecil.

— N-ar trebui să o căutăm pe profesoară?

— Nu, domnişoară Richards, *nu noi* ar trebui să o facem. Există oameni care se vor ocupa de cele întâmplate şi care au fost deja trimişi la lucru. Misiunea noastră este de a merge înainte. În genul ăsta de afacere, nimeni nu le poate face pe toate de unul singur.

Răbufnirea lui fusese rostită cu o voce dură, ca de oţel, iar tonul o avertiza să nu încerce să riposteze.

— Care e rolul meu în toată povestea asta?

— Prezenţa acestei Societăţi Daedalus complică lucrurile. Te conjur să-ţi păstrezi cumpătul şi încrederea în tine.

Primul şi ultimul dumitale avertisment.

Lasă lucrurile în voia lor.

— Cred că ar trebui să mi se dea o armă de foc.

Mathews îşi vârî mâna pe sub haină şi scoase de acolo un pistol automat, pe care i-l dădu ei.

— Ia-l pe al meu.

Kathleen verifică încărcătorul, asigurându-se că e plin.

— N-ai încredere în mine? întrebă el.

— În acest moment, Sir Thomas, nu ştiu ce să mai cred.

— Aş fi crezut că emoţia pe care ai încercat-o a fost uşoară, dat fiind trecutul tău.

Mathews începea să o ia pe un drum greşit cu ea.

— Fac ceea ce trebuie, când trebuie.

— Am mai coordonat agenţi cu o atitudine similară, iar cei mai mulţi dintre ei sunt acum morţi sau nu mai fac parte dintre subordonaţii mei.

— Nu eu am cerut această misiune.

— Corect. Eu te-am ales şi ştiam cu ce mă potcovesc, nu?

— Ceva de genul ăsta.

Mathews dădu din cap.

— Ai o atitudine sănătoasă, de asta te asigur.

Kathleen aştepta ca el să-i spună ce urmează.

— Dacă îţi aduci amine, zise el, la Inns of Court ţi-am povestit despre cei doi Henric şi Katherine Parr, precum şi de marele secret transmis între ei. Un sanctuar, poate tainiţa unde a fost ascunsă majoritatea averii Tudorilor.

— Deci povestea asta se referă la o comoară îngropată?

Kathleen surprinse iritarea de pe chipul lui.

— Parţial doar, domnişoară Richards. Şi de ce pari atât de neîncrezătoare? Tainiţa asta ar putea conţine o mulţime de informaţii. Ştim că pe vremea aia existau pasaje secrete care legau şi încă mai leagă multe din clădirile guvernamentale dintre Whitehall între ele. Sunt convins că ai habar de aşa ceva.

Avea. Pasaje care erau accesibile acum prin intermediul uşilor dotate cu coduri. Odată străbătuse unul dintre acele tuneluri.

— Henric al VIII-lea folosea pasaje similare ca să ajungă la terenul de tenis şi pista de bowling din palatul Whitehall. Credem că existau şi alte pasaje cu utilizări diferite, pasaje pe care tatăl lui fie le-a creat, fie le-a descoperit. Pasaje care au rămas ascunse timp de cinci sute de ani.

Avea sens, căci Londra era împânzită de tuneluri săpate în diverse momente ale istoriei, iar noi tuneluri erau descoperite mereu.

— Katherine Parr a fost obligată să transmită secretul lui Eduard, fiul mai mic al lui Henric, dar nu există dovezi că ea şi-ar fi respectat obligaţia. La douăzeci şi una de luni după moartea lui Henric a murit şi Parr. Noi credem că este posibil ca ea să fi transmis secretul mai departe – *nu* lui Eduard, ci altcuiva.

— Cui? Celor doi Cecil?

— Imposibil. Henric al VIII-lea a murit cu cincisprezece ani

înainte ca William Cecil să ajungă la putere prin Elisabeta şi cu treizeci de ani înainte ca Robert Cecil să-i succeadă tatălui său. Nu, Katherine Parr a vorbit cu o altă persoană.

— De unde ştiţi asta?

— Mulţumeşte-te cu informaţia asta, că ştiu. Profesoarei Pazan i s-a cerut să îţi povestească despre jurnalul lui Robert Cecil şi despre diversele posibilităţi existente. Descifrarea acelui jurnal reprezintă cheia întregii poveşti de acum. Averea Tudorilor nu a fost niciodată descoperită sau evaluată. În condiţiile pieţei actuale, ar valora miliarde.

— Şi americanii vor comoara noastră?

— Domnişoară Richards, mereu pui întrebări despre orice? Nu poţi accepta faptul că pot exista chestiuni care ţin de cea mai mare siguranţă naţională? Cunoaşterea acestor chestiuni nu are legătură cu ceea ce se aşteaptă de la dumneata. Am câteva misiuni clare şi precise pe care trebuie să le îndeplineşti. Nu poţi face, pur şi simplu, ceea ce îţi cer?

— Sunt curioasă într-o privinţă, zise ea. SIS este însărcinat cu protecţia împotriva ameninţărilor pe teritoriu străin. De ce de investigaţie nu se ocupă MI5, Serviciul de Securitate? Ameninţările interne cad în jurisdicţia *lor.*

— Deoarece prim-ministrul a ordonat altfel.

— Nu ştiam că prim-ministrul poate încălca legea.

— Chiar eşti impertinentă.

— Sir Thomas, o femeie a murit cu puţină vreme în urmă. Aş vrea să ştiu de ce. Ce mi se pare curios e faptul că dumneavoastră nu pare să vă pese.

Surprinse din nou iritarea de pe chipul bărbatului. În mod cert nu era obişnuit să fie provocat.

— Dacă nu ţi-aş fi cerut deja ajutorul, m-aş alătura şefilor dumitale care vor să te concedieze.

— Ce noroc pe mine că sunt atât de valoroasă în acest moment!

— Şi ce noroc pe dumneata că situaţia s-a schimbat! Antrim l-a implicat pe acel fost agent american de care ţi-

am amintit mai devreme. Cotton Malone. Antrim a ieşit mult din tiparele de lucru ca să-l implice pe Malone în povestea asta. Am nevoie de la tine să afli motivul. Aşa cum am spus, descifrarea jurnalului lui Robert Cecil este vitală pentru rezolvarea acestei chestiuni. În următoarele câteva ore, Antrim ar putea intra în posesia mijloacelor de a face asta. Spune-mi, este el capabil să profite de pe urma şansei lui?

— Nu e un idiot, dacă asta mă întrebaţi. Dar nici nu este inteligent din cale afară. Mai degrabă este diabolic şi înşelător.

— Aşa l-am apreciat şi eu. Operaţiunea lui nu a decurs bine. E frustrat. Şefii lui îl presează să obţină rezultate. Din fericire, timpul e scurt şi ceea ce caută el e greu de găsit.

Mathews se uită la ceas, apoi îşi îndreptă privirea spre curtea interioară. Oamenii veneau dinspre şi către strada spre care se deschidea colegiul.

— Vreau să te întorci la Londra, zise el. Imediat.

— Profesoara Pazan nu mi-a spus ce aveam nevoie să ştiu. Tocmai se ducea înăuntru ca să-mi arate alte pagini codificate din jurnal.

— Nu s-a găsit nimic în sala de mese.

Oare de ce nu o surprindea?

— Se pare că nimic nu are explicaţie. Nu sunt obişnuită să lucrez în felul ăsta.

— La câte operaţiuni secrete ai participat?

O altă răbufnire de iritare, dar la care ea se văzu obligată să replice:

— Am gestionat sute de anchete. În mod cert, niciuna nu implica probleme de securitate naţională, însă mizele erau vieţi de oameni, proprietăţi şi chestiuni de siguranţă publică. Înţeleg gravitatea situaţiilor.

Mathews se sprijini în baston, iar ea observă din nou mânerul unicat.

— Bastonul ăla e neobişnuit.

— Un cadou pe care mi l-am făcut cu câţiva ani în urmă, spuse Mathews ridicând bastonul în aer. O bucată solidă de

fildeş pe care e sculptată întreaga lume. Îl ţin zilnic în mână ca să-mi amintească de miza jocului în care suntem implicaţi.

Kathleen pricepu mesajul.

Povestea asta e importantă. Lucrează împreună cu mine.

— În regulă, Sir Thomas. Nu mai am întrebări. O să plec înapoi la Londra.

— Iar eu voi aranja o nouă întâlnire pentru dumneata. Între timp, rămâi în stare de alertă.

Douăzeci şi unu

Malone descoperi o cafenea cu acces internet nu departe de Holborn şi începu imediat să cerceteze cu privirea mulţimea de acolo. Cei mai mulţi oameni erau de vârstă mijlocie. Inofensivi. Probabil avocaţi, ceea ce avea sens, deoarece nu se găseau departe de Inns of Court. Plăti pentru a avea acces la un computer şi se conectă imediat. Ian stătea aproape de el, părând interesat de cele care se întâmplau, fără să mai încerce să o ia la fugă. Telefonul lui Malone încă nu sunase, aşa că era din ce în ce mai îngrijorat. Era obişnuit cu tensiunea, dar lucrurile erau în mod clar diferite atunci când în pericol se găsea o persoană care îi era dragă. Singurul lucru care îl liniştea era faptul că indivizii care îl aveau pe Gary ştiau că băiatul era singura lor monedă de schimb.

Introduse stickul de memorie în lăcaşul menit lui.

Pe ecran apărură trei fişiere.

Verifică dimensiunile fişierelor şi observă că erau diferite. Unul era mic, celelalte două destul de mari.

Apăsă mai întâi pe cel mic.

Care se deschise.

Elisabeta I avea paisprezece ani când a murit tatăl ei, Henric al VIII-lea, şi când a devenit rege fratele ei vitreg, Eduard al VI-lea.

Katherine Parr; *văduva tatălui ei, a descoperit repede ce*

însemna să fii fostă regină, căci i s-a interzis orice implicare în viaţa fiului ei vitreg. Consiliul de coroană întocmit pe baza testamentului lui Henric al VIII-lea şi-a asumat comanda. Edward Seymour, unchiul regelui, s-a fofilat în rolul de Protector. Ca Parr să fie neutralizată, tânăra Elisabeta a fost instalată în reşedinţa Parr din Chelsea, o vilă din cărămidă roşie care dădea spre Tamisa şi unde Elisabeta a locuit puţin peste un an.

În anul 1547, a apărut la lumină un vechi peţitor al lui Parr – Thomas Seymour, fratele Lordului Protector şi unchi de gradul al doilea al lui Eduard al VI-lea. Thomas o pierduse pe Katherine în favoarea lui Henric al VIII-lea atunci când regele decisese ca ea să-i devină cea de-a şasea soţie. Conform unei descrieri aproape contemporane cu perioada în care el a trăit, Thomas „avea un curaj nebun, era curtenitor în maniere, impunător ca ţinută, avea o voce magnifică, însă cumva goală de conţinut”. De asemenea, era ambiţios peste măsură, nemilos şi preocupat doar de sine. În zilele noastre ar fi socotit un om de încredere, o persoană care, prin farmec şi elocvenţă, îşi convinge victimele să facă ceea ce altfel nu ar face.

Profitând de postura de unchi al noului rege, Thomas a făcut tot soiul de manevre ca să ajungă Duce de Somerset şi şi-a adjudecat titlul de înalt Lord Amiral. Toate astea ar fi trebuit să-l mulţumească, însă el era furios că fratele lui ajunsese Lord Protector. Ca atare, Thomas a decis să-şi schimbe norocul. Postura de burlac îi conferea diverse opţiuni, iar o căsătorie încheiată inteligent ar fi putut schimba fundamental situaţia. Testamentul lui Henric al VIII-lea specifica în mod clar că fiicele lui, Maria şi Elisabeta, nu se puteau mărita fără aprobarea consiliului de regenţă. Thomas a încercat să obţină acordul să se însoare cu una din cele două, însă a fost refuzat. Ca atare, şi-a îndreptat atenţia către regina moştenitoare.

Katherine Parr avea treizeci şi patru de ani în 1547 şi îşi păstrase frumuseţea. Ea şi Seymour fuseseră pe vremuri

amanţi, aşa că, atunci când el şi-a făcut apariţia în Chelsea şi a început să o curteze, rezultatul a fost de neevitat. S-au căsătorit în secret cândva în cursul primăverii acelui an, tânărul rege nedându-şi binecuvântarea pentru aceasta căsătorie decât ulterior.

După aceea, au început să se petreacă lucruri ciudate. Seymour, Parr şi Elisabeta locuiau împreună în Chelsea, sau la ţară în Hanworthy sau la reşedinţa Seymour din Londra. Atmosfera era veselă şi fericită. Când se găsea în Chelsea, Seymour a început să viziteze încăperile unde locuia Elisabeta, dimineaţa devreme, ca să-i ureze o zi bună şi din când în când să o plesnească în joacă peste fund. Proceda la fel şi cu alte domnişoare de onoare din reşedinţă. Dacă Elisabeta se găsea încă în pat, el deschidea draperiile şi încerca să se urce în pat alături de ea. Martorii raportau că Elisabeta se ascundea sub cuvertură, căutând un refugiu. Într-o dimineaţă el a încercat chiar să o sărute, dar guvernanta Elisabetei, Kate Ashley, l-a gonit de acolo. În cele din urmă, Elisabeta a început să se trezească devreme ca să fie gata îmbrăcată în momentul vizitelor lui. Într-un târziu, Lady Ashley l-a înfruntat pe Seymour; care nu mai înceta cu acţiunile lui. La început, Katherine Parr a socotit întreaga chestiune ca nevinovată, însă curând şi-a schimbat părerea. S-a înfuriat din pricina flirtului soţului ei cu prinţesa, dându-şi seama că bărbatul se însurase cu ea doar din pricină că tentativele lui de a se însura cu Maria sau cu Elisabeta se loviseră de refuzul consiliului. Parr ajunsese, în esenţă, a treia variantă. Iar acum el încerca să pună mâna direct pe Elisabeta.

Însă care era scopul?

În ianuarie 1548, Parr era însărcinată cu primul ei copil din partea lui Seymour. Avea treizeci şi cinci de ani, iar în acele vremuri naşterea la o asemenea vârstă era periculoasă. În februarie 1548, Parr i-a surprins pe Seymour şi pe Elisabeta împreună, prinţesa fiind în braţele soţului ei. Parr a interogat-o pe Lady Ashley în privinţa asta, însă

discuţia dintre cele două n-a apărut nicăieri în arhivele istorice, până acum.

Mânia reginei moştenitoare izbucni în direcţia lui Lady Ashley.

O învinui pe guvernantă că nu avea grijă cum trebuie de tânăra prinţesă. Însă Lady Ashley îi spuse clar că Lordul Amiral Seymour îi poruncise să plece de acolo.

— Nu pricepi ce se întâmplă? o întrebă regina moştenitoare pe Lady Ashley. Cu siguranţă că tu, dintre toţi oamenii, înţelegi cel mai bine.

Între ele se aşternu tăcerea, suficient de mult ca Parr să-şi dea seama că Lady Ashley chiar înţelegea pe deplin. Regina moştenitoare se întrebase cât de multe lucruri cunoştea acea femeie îndatoritoare. Acum îi era limpede cât anume.

Acest pasaj a fost copiat exact aşa cum apare în jurnalul lui Robert Cecil (cu unele ajustări pentru limbajul modern). Am reuşit să sparg codul astfel încât jurnalul poate fi citit. Aceste cuvinte confirmă ceea ce am bănuit noi. Katherine Parr cunoştea nu doar secretul pe care soţul ei, Henric al VIII-lea, i l-a transmis pe patul de moarte. Ştia şi ce se petrecuse înainte de asta. Ceea ce Henric nu a aflat niciodată. Răspunsul ei faţă de încercările amoroase ale lui Seymour a constat în trimiterea Elisabetei, în aprilie 1548, departe de reşedinţa lor. Elisabeta şi Parr nu s-au mai revăzut niciodată, căci cinci luni mai târziu, regina moştenitoare era moartă. Thomas Seymour nici măcar nu a luat parte la funeraliile soţiei lui. În schimb, a căutat-o imediat pe prinţesa Elisabeta, reînnoindu-şi cererea de a se căsători cu ea. Însă nu a rezultat nimic din această încercare.

Malone se opri din citit.

Ian îi stătea alături şi citise totul în acelaşi timp cu

Malone.

— Ce înseamnă toate astea? întrebă Ian.

— Bună întrebare! Se pare că Farrow Curry era angrenat într-o cercetare istorică foarte interesantă.

— E omul care a murit la Oxford Circus?

Malone dădu din cap.

— Astea sunt însemnările lui, un soi de raport la care lucra.

Merse mai departe cu cititul documentului de pe ecran.

Acum ştim din jurnalul lui Robert Cecil că Parr i-a lăsat o scrisoare Elisabetei, care i-a fost livrată acesteia cu ocazia Crăciunului din 1548, la patru luni după moartea lui Parr. Se pare că a fost scrisă înainte ca Parr să dea naştere fetiţei ei, în septembrie 1548, şi reprezintă un exemplu relevant de corespondenţă care, plasat în contextul adecvat, răspunde la multe întrebări. Am tradus şi ajustat frazarea pentru a corespunde limbajului modern.

> N-am avut de ales decât să te trimit departe. Te rog să mă ierţi, copilă, căci aşa te-am considerat eu mereu, copila mea, deşi între noi nu există legătură de sânge. În schimb, suntem legate prin tatăl tău. Actualul meu soţ este un om fără caracter, căruia nu-i pasă de nimeni în afara lui. Cu siguranţă că ţi-ai dat seama de asta şi recunoşti pericolul şi răul însemnat de el. Habar n-are ce caută şi nu ar merita deloc să cunoască adevărul tău. Domnul te-a înzestrat cu mari calităţi. Cultivă-le mereu şi munceşte ca să le îmbunătăţeşti, căci eu cred că cerurile ţi-au hărăzit să fii Regina Angliei.

Mesajul provine direct din jurnalul lui Cecil Există şi alte referinţe similare, toate la fel de puternice. Fiecare dintre ele confirmă că legenda este, de fapt, adevărată.

Documentul continua cu o serie de referinţe prescurtate,

ca şi cum Curry ar fi avut de gând să revină mai târziu şi să termine. Malone le cercetă repede cu privirea, observând câteva menţiuni la adresa Hatfield House, reşedinţa de ţară a lui Robert Cecil de la nord de Londra, şi la Portretul Curcubeu al reginei Elisabeta I care atârna acolo. Nicio altă menţiune despre legendă, oricare ar fi fost aceasta, şi despre adevărul ei. Însă o însemnare de la final spunea: *singura cale de a şti cu siguranţă este de a merge acolo şi a vedea.*

Un al doilea fişier, cel mai mare ca dimensiuni, conţinea imagini dintr-un jurnal scris de mână, paginile verzui şi aurii ale acestuia fiind umplute cu o scriere codificată. Fişierul era botezat JURNALUL ORIGINAL CECIL. Se părea că era documentul pe care Curry reuşise să-l traducă. Alte explicaţii sau însemnări nu se mai găseau în fişier.

Nu reuşi să deschidă ultimul fişier.

Era protejat de parolă.

În mod cert, era cel mai important document.

— Cum obţii parola? întrebă Ian.

— O pot sparge experţii.

În acea clipă lui Malone îi sună telefonul. Acesta închise fişierele.

— Domnule Malone, spuse o voce nouă. L-am salvat pe Gary.

Auzise bine?

— Venim chiar acum spre locul unde vă aflaţi.

Privirea lui Malone se îndreptă spre fereastra cafenelei.

O maşină tocmai parcă în dreptul trotuarului.

— Stai aici, îi ceru el lui Ian, sărind în picioare şi pornind în grabă spre uşă.

Afară se deschise portiera din spate a maşinii şi Gary se dădu jos.

Slavă Domnului!

— Eşti bine? îşi întrebă Malone fiul.

Băiatul dădu din cap.

— Sunt bine.

Din maşină coborî un bărbat. Înalt, cu umeri laţi şi păr rărit. Cam de cincizeci de ani. Era îmbrăcat cu o haină de ploaie lungă până la genunchi, care însă era deschisă. Individul înconjură portbagajul maşinii şi se apropie cu mâna întinsă.

— Blake Antrim.

— El e cel care m-a găsit, zise Gary.

Alţi doi bărbaţi se dădură jos din partea din faţă a maşinii, ambii îmbrăcaţi cu haine de ploaie. Malone ştia de unde sunt.

— Sunteţi de la CIA? îl întrebă el pe Antrim.

— Putem discuta mai târziu. Îl aveţi pe Ian Dunne?

— E aici.

— Luaţi-l!

Malone se întoarse către cafenea, dar nu-l văzu pe Ian prin geamul ferestrei. Se grăbi să ajungă înapoi la computer.

Stickul de memorie dispăruse.

La fel ca şi Ian.

Cercetă încăperea cu privirea şi zări o uşă care ducea spre bucătărie. Se grăbi într-acolo şi le întrebă pe cele două femei care pregăteau mâncarea dacă nu-l văzuseră pe Ian.

— A ieşit pe uşa din spate.

Porni într-acolo şi se trezi pe o alee întunecată şi pustie, care cotea abrupt la dreapta cincisprezece metri mai încolo.

Nu se vedea nimeni.

Douăzeci şi doi

Cu Gary pe urmele lui, Antrim intră în cafenea şi îl zări pe Malone venind printr-o uşă dosnică.

— Ian a fugit, zise Malone. A dispărut.

— Chiar avem nevoie de el.

— Înţeleg.

— Era în regulă? întrebă Gary.

Însă Malone nu-i răspunse.

Oamenii dinăuntru erau concentraţi asupra evenimentelor, aşa că Antrim îi făcu semn să plece de acolo. Pe trotuar, lângă maşină, în vreme ce oamenii lui supravegheau zona, se apropie de Malone şi zise:

— Asta este o operaţiune CIA în desfăşurare.

— Cam multă agitaţie pentru o operaţiune secretă.

— Generată de nevoia de a-l salva pe fiul tău.

— Operaţiunea îţi aparţine?

Antrim dădu din cap.

— De mai bine de un an.

Malone se uită la el cu o privire rece.

— Trebuia să-l las pe Ian Dunne în mâinile Poliţiei Metropolitane la Heathrow. Asta era tot. M-am trezit după aceea că zac inconştient cu faţa în jos, iar fiul meu e luat de lângă mine.

— Tot ce pot să spun este că au apărut câteva probleme. Însă tot trebuie să-l găsesc pe Ian Dunne.

— De ce?

— E secret.

— Ca şi cum mi-ar păsa. Cum m-ai găsit?

— Gary ne-a povestit de telefonul tău, aşa că l-am pus sub urmărire, sperând să îl mai ai asupra ta.

— Şi cum l-aţi găsit pe Gary?

— Să spunem că o păsărică ne-a şoptit unde e şi s-o lăsăm aşa.

— Alte informaţii secrete?

Antrim sesiză sarcasmul.

— Ceva de genul ăsta.

Gary stătea lângă tatăl lui şi asculta.

— Ce e atât de important? întrebă Malone. Ce căutaţi aici, în Londra?

— Când erai ca noi, te apucai să îţi discuţi treburile cu străini?

Nu, n-o făcea.

— Noi plecăm. Mulţumesc că mi-ai găsit băiatul.

Malone se uită la Gary.

— Genţile noastre sunt înăuntru. Le luăm şi mergem să ne cazăm la un hotel în noaptea asta.

Antrim îl măsură cu privirea pe fostul agent Magellan Billet. Dosarele de personal spuneau că Malone are patruzeci şi şapte de ani, dar arăta mai tânăr, cu părul lui des auriu-castaniu abia înspicat de câteva fire albe. Erau cam de aceeaşi înălţime şi statură şi chiar şi trăsăturile li se asemănau. Malone părea în formă bună pentru un agent care ieşise din joc de peste un an. Însă pe Antrim îl interesau cu adevărat ochii lui. Aşa cum se notase în dosarul de personal de la Departamentul de Justiţie, aceştia aveau o culoare verde pal.

Omul jucase corect până atunci.

Acum urma finalul.

— Aşteaptă!

Malone era încântat că ghicise bine.

Blake Antrim avea necazuri. Sesizase asta aproape imediat, mai ales după ce Antrim îşi dăduse seama că Ian dispăruse. Orice se petrecea acolo, lucrurile nu decurgeau bine.

Se opri şi se răsuci pe călcâie.

Antrim se apropie şi zise:

— Avem o problemă mare. O problemă de securitate naţională. Iar Ian Dunne ar putea avea ceva de care avem disperată nevoie ca să rezolvăm problema.

— Un stick de memorie?

— Corect. L-ai văzut?

Malone dădu din cap.

— E la Ian. L-a luat cu el când a fugit.

— L-ai citit?

— Parţial.

— Ai putea să-mi spui şi mie ce era pe el?

— Nu-mi amintesc.

— Zău? Ţi-a dispărut memoria eidetică?

— M-ai verificat?

— După ce am aflat că eşti aici, cu Ian Dunne, iar fiul tău are necazuri.

Malone se născuse cu o memorie pentru detalii. Nu era vorba de o memorie fotografică. Însă putea ţine minte detaliile simple, aproape după propria voinţă. Uneori asta însemna un blestem, însă mai adesea însemna o binecuvântare. Ca atare, îi făcu lui Antrim o sinteză a celor scrise de Farrow Curry, spunându-i şi faptul că unul dintre fişiere era protejat de parolă.

— Ai idee unde ar putea fi Dunne? întrebă Antrim.

— L-am cunoscut pe băiat abia ieri. N-aş putea spune că mă număr printre prietenii lui.

— Tu ce zici, Gary? întrebă Antrim. Ţi-a spus ceva?

Băiatul clătină din cap.

— Nu cine ştie ce. Trăieşte pe străzi. Însă mi-a spus ceva în avion despre o librărie unde doarme uneori noaptea.

Cucoana care o deţine, domnişoara Mary, a fost amabilă cu el.

— A spus unde se află?

— Piccadilly Circus.

— Pare un loc bun de unde să începem, spuse Antrim.

Malone nu mai rezistă.

— Mai ales având în vedere că e unicul indiciu de care dispuneţi.

— Şi asta te face să te simţi mai bine? ripostă Antrim. Ţi-am spus deja că am necazuri. Am recunoscut problema. Ce mai doreşti?

— Sună la Langley.

— Aşa cum o sunai tu pe Stephanie Nelle de fiecare dată când intrai într-o belea?

Nu o sunase niciodată. Niciodată.

— Aşa socoteam şi eu, zise Antrim. Te-ai descurcat singur. Ce zici de o altă favoare? Du-te la librăria aia şi vezi dacă apare Dunne. Voi doi păreţi să fi stabilit o legătură în mai mare măsură decât oricare dintre noi.

— Cine erau tipii de la aeroport? Cei care au sărit pe mine şi l-au luat pe Gary?

— Lucrează pentru o organizaţie-fantomă denumită Societatea Daedalus. Se amestecă de ceva vreme în operaţiunea noastră. Credeam că lucrurile sunt sub control în privinţa lor, dar m-am înşelat.

— Lui Ian i s-a permis să intre în ţară fără paşaport.

— Eu am aranjat asta. Când era în State, am cerut Vămii britanice să-i autorizeze intrarea. Aveam oameni la aeroport care vă aşteptau, însă ceilalţi doi v-au găsit primii. Încă un lucru care a mers prost.

Malone îşi dădea seama că atinsese o coardă sensibilă. Însă putea înţelege. Şi el trecuse prin operaţiuni care pur şi simplu nu funcţionaseră cum trebuia.

— Tot ce-ţi pot spune, reluă Antrim, este că lucrurile care se petrec aici sunt importante şi timpul e pe terminate. Avem nevoie de stickul ăla.

— La fel ca şi ceilalţi doi care au tăbărât pe mine.

— Cum am mai spus, Societatea Daedalus urmăreşte acelaşi scop.

— Tată, interveni Gary. Du-te după el!

Comentariul îl surprinse pe Malone.

— Noi nu avem nicio treabă în chestia asta. Trebuie să mergem acasă.

— Ce mai contează câteva ore? ripostă Gary. Oricum e târziu. Avem timp. Vezi dacă poţi să dai de el. Merg cu tine, dacă vrei.

— Nici vorbă. Maică-ta m-ar omorî doar dacă ar afla ce s-a întâmplat. Şi n-aş putea să o învinuiesc.

— O să am eu grijă de el pentru tine, promise Antrim.

— Nu te cunosc.

— Dă telefoane. Verifică-mă. Vei afla că tot ce ţi-am spus e adevărat. Gary poate sta cu noi câteva ore. Am agenţi şi o să am personal grijă de el.

Malone ezită.

— Câteva ore ca să vezi dacă Dunne poate fi găsit. Asta e tot ce-ţi cer.

— Fă-o, zise Gary.

— Trebuie să dau telefonul ăla, îi replică Malone lui Antrim.

Agentul dădu din cap.

— Înţeleg. Şi eu aş proceda la fel. Dar ţine minte că eu sunt cel care l-a găsit pe băiatul tău.

În regulă. Numai că Malone îşi aminti de temerile lui Ian.

— Dacă mă duc după Dunne, o fac singur. Nu vreau pe niciunul dintre voi în jur.

— De acord.

— Chiar te simţi bine cu aranjamentul ăsta? îl întrebă Malone pe Gary.

Fiul lui încuviinţă.

— Trebuie să o faci.

Lui Ian nu-i plăcuse cum arătau tipii care se dăduseră jos din maşină. Aveau un aer prea oficial. Prea hotărât. Se bucura să vadă că Gary nu păţise nimic şi că se întorsese la tatăl lui. Însă falşii copoi de la Heathrow îl speriaseră de moarte, aşa că se hotărâse: venise vremea să-şi ia tălpăşiţa.

Luase stickul de memorie cu el din două motive.

În primul rând, dorea să i-l arate domnişoarei Mary. Ea era cea mai inteligentă persoană pe care o cunoştea şi era interesat de ceea ce avea ea să spună.

În al doilea rând, Cotton Malone ar fi putut să vină după stick.

Dacă o făcea, ştia unde să se ducă.

Aşa că porni către Piccadilly Circus.

Douăzeci şi trei

OXFORD

Kathleen era iritată.

Ura faptul că Mathews îi ordona ce să facă, tratând-o ca pe un fel de novice. Ignorase întrebările ei, îi dăduse răspunsuri evazive, apoi o expediase scurt, spunându-i să plece înapoi la Londra.

Numai că o femeie murise la Jesus College, iar trupul fusese luat de acolo.

De către cine? Şi de ce?

În plus, nu credea că *alţii* anchetau cele întâmplate.

Nimic din toate acestea nu suna bine.

Se întrebă dacă nu cumva Mathews se aşteptase ca ea să fie extrem de dornică sau de recunoscătoare, aşa încât să nu mai pună nimic la îndoială. Sau era vorba de faptul că el se obişnuise pur şi simplu ca oamenii să i se supună? Era adevărat că ea se bucura să aibă o slujbă încă. În ciuda faptului că uneori se putea dovedi nesuferită, nu-şi făurise cariera fiind stupidă sau conformistă. Ca atare, înainte de a părăsi Oxfordul, se înapoie la Jesus College şi la curtea interioară de acolo. Descoperi aceeaşi scenă tăcută, cu zumzetele hipnotice ale motoarelor de maşini învăluind locul dinspre străzile învecinate. Se apropie de banca din piatră unde căutase adăpost şi îşi aduse aminte de împuşcături. Ajunsă la treptele de piatră care duceau spre

sala de mese, unde se prăbuşise trupul lui Pazan, se aplecă şi pipăi cu palma suprafaţa dură, fără să descopere vreo picătură de sânge. Privirea i se îndreptă către acoperiş şi către parapeţii de acolo, în spatele cărora se ascunsese trăgătorul. Nimic nu împiedica un foc de armă tras în jos.

Traversă curtea către uşa de stejar cu clanţa de alamă, pe care o încercă.

În continuare încuiată.

Înăuntrul capelei, tot pustie, urcă scara abruptă către orgă şi văzu unde se ascunsese atacatorul, în apropiere de clapele orgii, în spatele conductelor, între instrumentul muzical şi zid. Asta însemna că el aşteptase multă vreme înainte ca ea să caute un refugiu înăuntru.

O aşteptase cu un Taser?

Sunt sigur că acum îţi dai seama că ai fost condusă aici.

Asta spusese individul.

Aşadar, ştiuseră de prezenţa ei în Oxford, la Jesus College, de întâlnirea cu Pazan. Cu suficient de multă vreme înainte ca să se pregătească. După care o împuşcaseră pe Pazan, dar nu şi pe ea.

De ce?

Deoarece aveau nevoie să transmită un mesaj?

Cam prea mare deranjul când aveau la dispoziţie atâtea opţiuni mult mai simple.

Şi ce se întâmplase cu trupul profesoarei?

Hotărî ca, atâta vreme cât va fi socotită o rebelă, să lucreze cu meticulozitate. Deşi Universitatea Oxford era alcătuită din treizeci şi nouă de colegii separate, trebuia să existe o administraţie centralizată care să includă patrule de securitate pe străzi, în clădiri şi în curţile interioare. Îşi amintea de acei oameni de securitate din zilele ei de studenţie. Descoperi biroul central al pazei în apropiere de poliţia orăşenească. Legitimaţia SOCA îi atrase respectul instantaneu, iar personalul aflat la datorie se arătă mai mult decât bucuros să-i răspundă la întrebări.

— Aveţi o evidenţă a angajaţilor universităţii?

Tânăra din faţa ei îi zâmbi.

— Toată lumea primeşte ecusoane şi insigne la angajare. Salariaţii au legitimaţii pe care trebuie să le poarte la ei.

Avea sens.

— Există la Lincoln College o angajată pe nume Eva Pazan? Tânăra apăsă câteva taste, apoi se uită la monitor.

— Nu văd pe nimeni cu numele ăsta.

— Poate Eva sau Pazan, separat?

O pauză de apăsare alte taste, apoi:

— Nimic.

— Există vreun angajat la oricare dintre colegii cu numele astea? Alte taste apăsate.

Niciunul.

Oare de ce nu era surprinsă?

Plecă de acolo.

Poate că Pazan minţise pur şi simplu. Dar de ce? Menţionase special că predă istoria la Lincoln şi urmase Exeter College.

Şi că fusese trimisă de Mathews.

Iar şeful spionilor confirmase asta.

După care fusese împuşcată.

Oare murise? Sau fusese în stare să plece singură de acolo? Dacă da, de ce nu se vedeau urme de sânge?

Iar acum acea femeie părea să nici nu fi existat vreodată.

Lui Kathleen nu-i plăcea nimic din ce afla.

Cu câteva ore înainte fusese trimisă la Inns of Court exact în momentul în care fusese prezent şi Blake Antrim. Toată afacerea fusese coordonată şi minuţios calculată din punct de vedere al timpului. Ceea ce nu constituia o mare surpriză în sine.

În definitiv, în jocul ăsta era angrenat Secret Intelligence Service.

În Middle Hall se socotise ca fiind un cal sau un nebun pe tabla de şah. Acum căpăta tot mai mult impresia că e un simplu pion.

Iar acest fapt îi trezea bănuieli.

Legate de toată lumea.

Malone o ascultă pe Stephanie Nelle.

O găsise prin telefon cu douăzeci de minute în urmă şi îi spusese ce avea nevoie să afle. Acum ea îl sunase înapoi.

— Antrim lucrează pentru CIA la divizia de operaţiuni speciale de contraterorism. Cele mai multe operaţiuni sunt extreme, secrete, acoperite de nevoia de securitate naţională. Are douăzeci de ani de activitate. El e cel care conduce operaţiunea de acolo. Se numeşte King's Deception, dar cei de la Langley nu mi-au oferit detalii.

— Ce s-a întâmplat cu minunata cooperare de după 11 septembrie?

— S-a încheiat pe 12 septembrie.

El deja ştia asta.

— Sunt probleme cu Antrim?

— Nu am putut obţine atâtea informaţii într-un timp atât de scurt, dar cred că sursa mea mi-ar fi spus dacă acţionează pe cont propriu. Pare un carierist tipic.

Ceea ce concorda cu evenimentele. Operaţiunile de contraterorism cereau răbdare, nu acte de eroism. Antrim ar fi înclinat mai degrabă către ezitări decât către acţiuni asumate pe cont propriu.

— Acolo e totul în regulă? întrebă ea.

— Acum da. Dar a fost o treabă urâtă pentru o vreme.

Îi dădu amănunte lui Stephanie. Apoi spuse:

— Ar fi trebuit să zbor la altă clasă.

— Îţi dai seama că te poţi duce acasă, zise ea.

Îşi dădea seama.

— Însă înainte să îl iau pe Gary la culcare, o să fac o încercare cu Ian Dunne.

În plus, Malone dorea să afle de ce fugea băiatul şi de ce înșfăcase stickul de memorie.

— Eu nu m-aş aventura prea departe în povestea asta, îi

sfătui Stephanie.

— Nici nu intenţionez. Însă chestiile de pe stickul ăla m-au făcut curios. Ce naiba pregătesc ăştia aici?

— Habar n-am. Dar eu i-aş lăsa pe băieţi să se joace în ograda lor şi m-aş duce acasă.

Bun sfat.

Plecaseră din cafenea şi se duseseră într-o casă din spatele pieţei Portman. Malone cunoştea acea parte a Londrei, aflată în apropiere de aglomerata Oxford Street, deoarece, când avea treabă la Londra, atunci stătea mereu la Churchill, un hotel situat la marginea vestică a pieţei. Gary, Antrim şi ceilalţi doi agenţi rămăseseră în casă. El ieşise ca să vorbească la telefon.

— Se face târziu aici, zise el. Oricum nu putem pleca până dimineaţă. Iar Antrim l-a găsit pe Gary. Aşa că îi sunt dator.

— Îmi pare rău pentru toată povestea. Credeam că e vorba de o simplă favoare.

— Nu e vina ta. Se pare că am talentul de a atrage necazurile.

Puse capăt convorbirii.

Uşa de la intrarea în casă se deschise şi Gary veni spre el pe trotuar.

— Ce ai de gând să faci? îl întrebă el pe taică-său.

— O să mă duc să-l caut pe Ian. Antrim e pe bune. E de la CIA. O să fii în siguranţă cu el aici.

— Pare un tip de treabă. Mi-a spus că pot să văd unele dintre lucrurile la care lucrează.

— Nu va dura mult. Doar câteva ore. După aia găsim un hotel şi plecăm de aici dimineaţă.

Vorbise cât se poate de serios cu Stephanie. Farrow Curry descoperise în mod cert nişte chestii bizare – mai ales pentru o operaţiune guvernamentală de contraspionaj care se desfăşura în interiorul graniţelor unui stat aliat cu America.

— Ştii de ce am vrut să petrec Ziua Recunoştinţei cu

tine?

Malone dădu din cap.

— Mama mi-a spus despre adevăratul... adică despre tatăl meu *natural.*

— E-n regulă, fiule. Ştiu că e o chestie dură.

— Nu vrea să-mi dezvăluie numele lui. Dar eu vreau să ştiu. Nu ţi-a spus niciodată ţie?

Malone clătină din cap.

— M-a anunţat şi pe mine cu doar câteva luni în urmă şi nu a menţionat niciodată vreun nume. Dacă ar fi făcut-o, ţi-aş fi spus.

Nu încerca să îi submineze autoritatea lui Pam, era vorba doar de faptul că nu putea alege să spună doar jumătate de poveste. Mai ales când subiectul era atât de exploziv.

— Când plecăm de aici, zise Gary, aş vrea să aflu ce s-a întâmplat înainte de naşterea mea. Totul.

Nu era subiectul favorit al lui Malone. Cine s-ar fi bucurat să-şi povestească greşelile? Însă, din pricina lui Pam, acum nu mai avea de ales.

— Îţi voi povesti tot ce doreşti să afli.

— Aş vrea ca şi mama să procedeze la fel.

— Nu fi prea aspru cu ea. Şi aşa îşi face reproşuri în privinţa acestei întâmplări.

Stăteau pe stradă. Maşinile erau parcate la marginile trotuarelor pe ambele laturi ale ei. Dinspre o şosea aglomerată, aflată la vreo treizeci de metri depărtare, se auzea zgomot de trafic intens.

— Crezi că Ian ar putea avea necazuri? întrebă Gary.

Malone auzi îngrijorarea din glasul băiatului. Îi împărtăşea neliniştea.

— Mă tem că da.

Douăzeci şi patru

Antrim era mulţumit. Stabilise o legătură bună cu Malone şi îl convinsese pe acesta să se ducă după Ian Dunne, mimând frustrarea cât să-i transmită celuilalt că întreaga operaţiune intrase în impas. Nici nu-i fusese greu să procedeze aşa, de vreme ce ăsta era adevărul, în mod obişnuit însă, nu ar fi discutat niciodată astfel de probleme cu un străin.

Numai că avea nevoie de un răgaz pentru sine.

În definitiv, Gary era singurul motiv pentru care reuşise să-l manipuleze pe Malone să vină la Londra.

— M-ai minţit, zisese el.

Pam Malone îl sfidase cu privirea. Stătea în spatele biroului aflat în încăperea de la etajul doisprezece al unei clădiri de birouri din centrul Atlantei. Cu două zile înainte, dăduse peste ea la un mall. Nu se mai văzuseră şi nici nu-şi mai vorbiseră de şaisprezece ani. Pe atunci el era agent operativ CIA în Wiesbaden, Germania. Pam era soţie de ofiţer de marină, mai exact locotenent comandor parte a contingentului american din cadrul trupelor NATO. Ei doi se cunoscuseră şi avuseseră o aventură scurtă, căreia ea îi pusese capăt.

— N-am minţit niciodată, ripostase ea. Doar că nu ţi-am spus totul.

— Băiatul ăla e al meu.

Ştiuse din prima secundă când îl văzuse pe Gary Malone. Îi amintea perfect de el însuşi ca adolescent. Şi...

— Are ochii mei cenuşii.

— Şi ai fostului meu soţ sunt cenuşii.

— O faci din nou. Minţi. Am ţinut minte numele fostului

tău soţ. De fapt, am ajuns să-l aud de multe ori după ce noi doi am fost împreună. Era un agent pe cinste. Dar ieri i-am cercetat dosarul. Are ochii verzi. Ai tăi sunt albaştri.

— Te înşeli.

— Dacă mă înşel, de ce tremuri?

O localizase uşor, după ce verificase la directorul baroului din Georgia. În mall discutaseră puţin şi la modul foarte general. Ea îi spusese că acum e avocat, aşa că lui nu-i luase prea mult timp ca s-o găsească. Apăruse neanunţat la uşa biroului ei, vrând s-o surprindă cu garda jos. La început ea îi transmisese prin secretară că era ocupată, însă acceptase să îl lase în birou după ce el îi spusese secretarei că în acel caz „avea să vină acasă la ea”.

— Eşti un ticălos şi un nemernic căruia îi place să-şi bată joc de femei.

Despărţirea lor nu rămăsese fără consecinţe. Ea îl abandonase fără avertisment sau fără să fie provocată. Iar aşa ceva durea. De fapt el ţinuse la ea. Mai mult decât la multe altele. Fusese întotdeauna părtinitor faţă de femeile măritate şi nefericite. Erau atât de darnice şi de recunoscătoare! Faţă de ele nu trebuia decât să pretinzi că-ţi pasă. Nici ea nu făcuse excepţie de la regulă. Convinsă că soţul o înşela, îşi dorise reciprocitate şi se dăruise lui plină de dorinţă.

— Am comis o imensă greşeală cu tine, zisese ea. O greşeală pe care prefer să o uit.

— Dar pe care n-o poţi uita. Zilnic cineva îţi aduce aminte de ea, nu-i aşa?

Văzu imediat că aprecierea lui fusese corectă.

— Este singura parte a fiului meu pe care o dispreţuiesc. Dumnezeu să mă ajute!

— Nu-i nevoie să te simţi aşa. Şi, apropo, e fiul nostru.

Privirea ei lucise mânioasă.

— Nu mai spune aşa ceva. Să nu mai spui niciodată aşa ceva. Nu este fiul nostru. *Este al meu.*

— Cum rămâne cu fostul soţ? Sunt convins că el habar n-

are.

Tăcere.

— Poate că îi povestesc eu.

Altă tăcere.

El chicotise.

— În mod evident e o chestie care te roade. Înţeleg. Probabil că ai fost şocată să mă vezi la mall.

— Speram că ai dat colţul.

— Haide, Pam. N-a fost chiar aşa de rău.

— Mi-ai rupt coastele.

— Tu mi-ai rupt inima. Să îmi spui aşa, din senin, să ies şi să nu mă mai întorc niciodată. Şi după toate momentele alea dulci pe care le-am petrecut împreună. Doar nu te aşteptai ca eu să plec pur şi simplu.

— Ieşi din biroul meu!

— Cât a trecut până ce ai aflat că eşti gravidă?

— Ce mai contează?

— Ştiai când ai decis să o rupi cu mine?

Ea nu răspunse.

— Ar fi... trebuit... să întrerup sarcina chiar atunci şi acolo.

— Doar nu vorbeşti serios. Să fi avortat? Nu-ţi stă în fire!

— Ticălos înfumurat ce eşti, habar n-ai cine sunt eu. Nu pricepi? Mă uit mereu la băiatul meu, pe care îl ador, şi te văd pe tine. În fiecare zi trebuie să fac faţă acestui coşmar. Am fost la un pas de a întrerupe sarcina. La un fir de păr distanţă. În schimb, am dus sarcina la termen şi mi-am minţit soţul, spunându-i că e copilul lui. Ai idee ce înseamnă să trăieşti cu aşa ceva?

El ridicase din umeri.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Ieşi! Afară!

— Plec. Dar în locul tău le-aş povesti adevărul fostului soţ şi băiatului. Fin'că acum, că am aflat şi eu, nu mai scapi de mine.

Vorbise serios.

Angajase imediat un detectiv particular care să-i supravegheze pe Pam şi pe Gary Malone. Îl costase câteva mii de dolari pe lună, dar meritase din plin. Le aflase obiceiurile, dorinţele şi lipsurile. Persoana angajată de el nu era interesată de respectarea legii, aşa că reuşise chiar să planteze microfoane în telefonul de acasă al lui Pam. În fiecare zi, individul îi transmitea un raport prin e-mail cu apelurile telefonice primite şi efectuate. Aşa aflase că bietul Cotton Malone ştia că Gary nu este fiul lui natural. Conversaţia dintre cei doi fusese aprinsă, cu Pam spunându-i lui Malone că Gary era supărat şi dorea să petreacă vacanţa de Ziua Recunoştinţei cu el, în Danemarca. Şi mai bine, nici Gary şi nici Malone nu aveau habar de identitatea lui Antrim. Pam le ascunsese identitatea lui amândoura.

Bună fată!

Nu îşi dusese niciodată la îndeplinire ameninţarea de a-l contacta pe Malone sau pe Gary. Nu era o idee bună să urmeze niciuna din aceste căi. În schimb, îşi păstrase cumpătul şi făcuse ceea ce fac spionii, adică strânsese informaţii, în urma cărora se puteau lua decizii inteligente. Iniţial, avusese intenţia să ia legătura cu Gary în Copenhaga cândva, în cursul săptămânii următoare.

Numai că apariţia lui Ian Dunne schimbase complet planul.

Stabilirea contactului acolo, în Londra, îi servea mult mai bine intenţiile.

Aşa că aranjase ca Malone să zboare din Florida în Georgia şi informase centrala de la Langley că Malone se găsea în Atlanta, îndreptându-se către Europa. Se putea face un schimb de favoruri între agenţii? Magellan Billet, sau cel puţin un fost agent Magellan Billet, ajutând CIA. Doar ca să aibă grijă de un minor. *Aşa vom şti că Dunne e livrat în siguranţă.*

Iar aranjamentul funcţionase.

Graţie neliniştii stârnite de intenţiile autorităţilor scoţiene

în minţile tuturora.

În timpul eliberării băiatului, îl studiase îndeaproape, observând nasul ascuţit, bărbia prelungă, fruntea înaltă şi, cel mai important, ochii cenuşii. Acum îl avea pe Gary pentru el însuşi. Pam Malone nu se vedea nicăieri prin preajmă. În mod clar, Cotton Malone habar n-avea de conexiune. În plus, pe baza comentariului făcut de Malone ceva mai devreme în faţa cafenelei, Antrim se îndoia că individul avea să ia legătura cu fosta lui soţie. Nu avea altceva de făcut decât să nu-i permită lui Gary să sune acasă, în Georgia.

Iar aşa ceva era floare la ureche.

Următoarele câteva ore erau critice.

Îşi spuse că trebuia să gestioneze situaţia cu mare atenţie.

Însă nu ar trebui să întâmpine probleme.

În definitiv, era un profesionist.

Douăzeci şi cinci

11.02 PM

Lui Malone îi plăcuse întotdeauna agitaţia din Piccadilly Circus. Era un loc zgomotos şi aglomerat, astfel încât comparaţia cu Times Square era inevitabilă. Zgomotul existase cu secole înainte ca americanii să dea o definiţie termenului. În piaţa circulară se întâlneau cinci drumuri care înconjurau statuia lui Eros, ajunsă o emblemă a Londrei. Palatul St. James se înălţa la câteva străzi distanţă, una dintre ultimele reşedinţe din vremea Tudorilor în picioare. După ce citise mai devreme despre Katherine Parr şi Elisabeta I, mintea lui se fixase asupra Tudorilor, care domniseră între 1485 şi 1603. Citise multe cărţi despre ei şi chiar avea o secţiune dedicată acelei perioade în librăria lui din Copenhaga, deoarece descoperise că şi alţii îi împărtăşeau fascinaţia. Acum era implicat în ceva ce nu citise niciodată în vreuna din acele cărţi.

Un secret.

Suficient de important ca să fi atras atenţia CIA.

Maşinile se opriră în dreptul intersecţiei aglomerate, astfel că Malone traversă strada printre ele, afundându-se în sectorul de distracţii al Londrei care se întindea dincolo de Picadilly Circus. Cinematografe, teatre, restaurante şi baruri erau găzduite în clădirile vechi, toate fiind trezite la viaţă de agitaţia de vinerea seara. Faţadele de lemn şi

sticla îl aruncau într-o altă eră. Îşi croi drum prin mulţimea de oameni, îndreptându-se către adresa pe care o localizase pe iPhone.

Librăria-anticariat Old Books ocupa un spaţiu asemănător cu cel ocupat de librăria lui, o structură de la începutul secolului înghesuită între un bar pe o latură şi un magazin de haine pe cealaltă latură. Uşa de la intrare era din stejar, cu un geam mare şi o broască uzată din alamă. Şi înăuntru era cam la fel ca în librăria lui. Şiruri de rafturi din lemn ridicându-se de la sol până în tavan şi pline ochi de cărţi folosite. Chiar şi mirosul, acea combinaţie familiară de praf, hârtie veche şi lemn îmbătrânit, îi amintea de Copenhaga. Malone observă imediat ordinea din acel haos aparent, evidenţiată de etichetele metalice care ieşeau în afara rafturilor, anunţând genurile de cărţi care erau adăpostite acolo. Organizarea părea să fie un talent comun pentru toţi proprietarii de librării şi anticariate de succes.

Femeia care stătea în spatele tejghelei era scundă şi slabă, cu părul argintiu tuns scurt. Chipul femeii era marcat doar de câteva riduri, ca un văl subţire al vârstei. Femeia se adresa clienţilor din magazin cu o voce blândă, fără să ridice vreo clipă tonul şi însoţindu-şi fiecare cuvânt cu un zâmbet.

Un zâmbet sincer.

Părea să-i pese cu adevărat de ceea ce făcea în vreme ce evalua o achiziţie, dădea restul şi le mulţumea clienţilor pentru interes.

— Sunteţi domnişoara Mary? o întrebă el după ce ea termină cu un client.

— Aşa mi se spune.

— Ăsta e magazinul dumneavoastră?

Femeia dădu din cap.

— Îl deţin de multă vreme.

Malone observă teancurile de cărţi care stăteau impozante pe tejghea, cu siguranţă rezultatul proaspetei achiziţii încheiate de femeie.

Şi el proceda la fel, în fiecare zi: cumpăra pe bani puţini şi vindea pe bani mulţi. Spera doar că angajaţii lui, doi la număr, aveau grijă de afacere în Danemarca. Ar fi trebuit să fie acolo la lucru a doua zi.

— Aveţi deschis până târziu.

— Serile de vineri şi sâmbătă sunt aglomerate pentru mine. La ora asta se termină spectacolele şi toată lumea se duce să mănânce sau să bea ceva. Am descoperit cu multă vreme în urmă că tot acum le place şi să cumpere cărţi.

— Deţin şi eu o librărie. În Copenhaga.

— Atunci trebuie să fiţi Cotton Malone.

Gary îl urmări pe Blake Antrim cum îşi dirijează cei doi agenţi ca să pună lucrurile la punct. Nu mai întâlnise pe nimeni care chiar să lucreze pentru CIA. Sigur, puteai vedea agenţi la televizor şi în filme sau puteai citi despre ei în cărţi. Dar să ai de-a face cu un agent în carne şi oase?! Era un eveniment rar. Tatăl lui fusese agent al Departamentului de Justiţie, dar Gary nu înţelesese niciodată, până de curând, ce însemna o asemenea meserie.

— Apreciem faptul că tatăl tău ne ajută, îi zise Antrim. Avem nevoie de asistenţă.

Gary era curios.

— Ce se petrece aici?

— Urmărim nişte chestii extrem de speciale şi facem asta de mai bine de un an.

Se duseseră până la un depozit situat în apropiere de fluviul Tamisa, pe care Antrim i-l descrise lui Gary ca fiind centrul lor de comandă. Se găseau acum înăuntrul unui birou mic, sumar mobilat, din apropiere de intrarea în depozit, un cub înghesuit cu un geam care se deschidea înspre spaţiul imens al depozitului.

— Ce se află acolo afară? întrebă el.

Antrim se apropie de el.

— Lucruri adunate de noi. Elemente dintr-un puzzle mare.

— Sună interesant.

— Vrei să arunci o privire?

Malone zâmbi.

— Înţeleg că Ian a ajuns deja aici.

— Mi-a spus că e posibil să veniţi şi v-a descris perfect.

— Trebuie să dau de el şi încă repede.

— O mulţime de oameni îl caută pe Ian de când a murit omul ăla la metrou.

— V-a povestit despre asta?

Femeia dădu din cap.

— Noi doi am fost mereu apropiaţi, de când s-a aventurat înăuntru într-o zi.

— Şi a văzut că poate citi.

Ea zâmbi.

— Exact. Era fascinat de toate cărţile, aşa că i-am făcut pe plac.

Malone nu se lăsă prostit.

— Ca o modalitate de a-l face să doarmă noaptea aici în loc să stea pe stradă?

— Dacă Ian şi-a dat vreodată seama de motivele mele, nu a scos o vorbă în privinţa asta. I-am spus că e paznicul meu de noapte şi stă aici ca să-mi păzească lucrurile.

Malone o plăcu imediat pe domnişoara Mary, o femeie practică şi care părea bună la suflet.

— N-am fost binecuvântată cu bucuria de a avea un copil, zise ea, şi mi-a trecut vremea când aş putea să fac unul. Ian mi s-a părut un dar. Aşa că noi doi am petrecut multă vreme împreună.

— A dat de necaz.

— Atâta lucru ştiu şi eu. Dar e norocos.

Cuvintele ei îi stârniră curiozitatea.

— În ce sens?

— E pentru a doua oară, zise ea, aruncându-i o privire dură, când e dus la cineva în care poate avea încredere.

— Nu ştiam că suntem amici. De fapt, relaţia noastră a fost un pic cam aspră.

— Cu siguranţă, vă daţi seama că el a luat stickul ăla sperând să veniţi după el. E felul lui de a vă cere prietenia. Îmi dau seama că a ales bine. Arătaţi a om de încredere.

— Sunt doar un tip care nu poate refuza favorurile.

— Mi-a spus că pe vremuri aţi fost agent secret.

Malone zâmbi.

— Doar un slujitor umil al guvernului Statelor Unite. Acum sunt librar, ca şi dumneavoastră.

Îi plăcea cum suna asta.

— Mi-a spus şi asta. Aşa cum am zis, *sunteţi* un om de încredere.

— Ceilalţi chiar au venit să-l caute pe Ian?

— Acum o lună au apărut nişte bărbaţi pe la magazinele din jur. Unii din proprietari îl cunosc pe Ian şi i-au îndrumat pe acei oameni la mine. Însă eu am minţit şi le-am spus că nu l-am văzut. Din nefericire, Ian a dispărut la o săptămână după aceea şi nu s-a mai întors. Până azi. M-am rugat să nu fi păţit nimic.

— Aşa cum am zis şi eu, a dat de necazuri. Are la el ceva dorit de acei bărbaţi.

— Stickul de memorie.

Malone surprinse tâlcul din vorbele ei.

— L-aţi citit?

— Am citit aceleaşi două fişiere pe care le-aţi citit şi dumneavoastră.

Malone zări ceva în privirea ei.

— Despre ce e vorba?

Antrim îl conduse pe Gary în depozit. Spaţiul imens era

luminat de un şir de lămpi fluorescente. Pe două mese se vedeau teancuri de cărţi vechi, unele adăpostite în siguranţă în saci de plastic. Pe o altă masă se găseau trei laptopuri iMac conectate la un router internet şi la o imprimantă. Aici lucrase Farrow Curry, încercând să descifreze jurnalul aparent de neînţeles al lui Robert Cecil.

Însă ultimele douăzeci şi patru de ore îl făcuseră pe Antrim să se răzgândească.

Nu doar că descifrarea era posibilă, dar cineva era dispus să-i plătească cinci milioane de lire sterline doar ca să abandoneze orice încercare de a continua să găsească ce era de găsit.

Gary observă lespedea de piatră de pe podea.

— Ce e aia?

— Am găsit-o într-un loc interesant. Nu departe de aici, în apropiere de un palat pe nume Nonsuch.

— E un castel mare?

— Palatul nu mai există. Doar terenul pe care s-a ridicat. Henric al VIII-lea l-a construit ca pe cea mai măreaţă reşedinţă a lui. Un loc magic. L-a botezat Nonsuch[9] deoarece nu mai avea rival pe lume. Fără egal. Tot ceea ce cunoaştem despre felul în care arăta provine din trei picturi care au supravieţuit.

— Şi ce s-a întâmplat cu el?

— Sute de ani mai târziu, Carol al II-lea l-a oferit amantei lui, iar ea l-a vândut, bucată cu bucată, ca să-şi plătească datoriile la jocurile de noroc. În cele din urmă, nu a mai rămas nimic altceva decât praful. Am recuperat această lespede de la o fermă din apropiere, unde era folosită de secole ca să sprijine un podeţ.

Gary se aplecă şi examină piatra. Documentul CIA din anii 1970 menţionase existenţa lespedei.

Pe suprafaţa ei erau săpate o serie de simboluri.

Antrim se apropie şi zise:

— Sunt în principal semne abstracte, însă unele sunt

---

[9] Fără egal (n.tr.)

litere din alfabetul grecesc şi roman. S-a dovedit că ele reprezintă cheia unui mister vechi de patru sute de ani.

Îşi dădea seama că băiatul era intrigat. Foarte bine. Îşi dorea ca el să fie impresionat.

— Ca o comoară pierdută? întrebă Gary.

— Ceva de genul ăsta. Deşi noi sperăm că e vorba de mai mult de atât.

— Ce înseamnă simbolurile astea?

— Reprezintă modalitatea de a rezolva un cod creat cu multă vreme în urmă de un om pe nume Robert Cecil.

În anii 1970, când acei avocaţi irlandezi dăduseră pentru prima dată peste mister, existau prea puţine computere sofisticate, iar programele de decodificare erau primitive. Ca atare, secretele lespedei de piatră rămăseseră nedezvăluite. Din fericire, tehnologia modernă schimbase radical situaţia.

Antrim se uită cum băiatul pipăie simbolurile cu degetele.

— Ai vrea să vezi cel mai important lucru pe care l-am descoperit?

Gary dădu din cap.

— E acolo.

Malone trecu printre rafturi alături de domnişoara Mary. Anticariatul ei era cu o idee mai scund decât al lui, însă femeia nutrea aceeaşi dragoste pentru cărţile cu coperţi cartonate. Nu se vedeau multe dubluri, ceea ce evidenţia grija ei pentru achiziţiile făcute. Nu exista pericolul de a rămâne fără inventar de cărţi, deoarece oamenilor le plăcea să comercializeze astfel de lucruri. Ăsta era farmecul acestui tip de afacere. Exista permanent un şuvoi de obiecte ieftine care intrau şi ieşeau din magazin.

Femeia intră în secţiunea de cărţi istorice şi cercetă cu privirea toate cotoarele.

— Mă tem că o să am nevoie de ajutorul dumneavoastră,

zise ea, arătând spre unul dintre rafturile de sus.

Malone avea aproape doi metri. Ea era cu mult mai scundă.

— Vă stau la dispoziţie.

— E acolo. A patra carte din stânga.

Malone zări volumul legat în piele roşie şi întinse mâna după el. Era o carte înaltă cam de douăzeci şi cinci de centimetri, lată de vreo zece şi groasă de doar vreo doi. În plus, era în bună stare. După legături şi copertă, Malone estimă că data de la sfârşitul secolului al XIX-lea.

Citi titlul.

Impostori celebri.

Apoi observă numele autorului.

Bram Stoker.

Douăzeci şi şase

Kathleen îşi parcă maşina. Pe drumul înapoi de la Oxford devenise convinsă că e jucată pe degete. Nu exista nicio Eva Pazan sau cel puţin nu exista vreuna care să fi lucrat la Lincoln College. Poate că lui Pazan i se ceruse să mintă. Dar de ce? Nu erau cu toţii de aceeaşi parte a baricadei? Iar Mathews o trimisese anume ca să se întâlnească cu profesoara. Dacă Pazan fusese o cacealma, care să fi fost rostul ei? Verificase situaţia de la Jesus College şi descoperise o înşelătorie. Acum se întorsese la Temple Church. O deranjau şi lucrurile care se întâmplaseră acolo mai devreme.

Parcă din nou maşina în afara zidurilor de incintă şi intră în Inns of Court prin poarta pentru vehicule, care nu era manevrată de nimeni. King's Bench Walk era udă şi, graţie orei târzii, nepopulată de maşini.

Uneori, Kathleen regreta că nu practicase niciodată avocatura. Când alesese SOCA, nici tatăl şi nici bunicul ei nu mai erau în viaţă. Abia dacă îşi cunoscuse tatăl – acesta murise când ea era mică –, însă mama ei îi păstrase amintirea vie. În asemenea măsură, încât ea decisese ca domeniul juridic să fie şi cariera ei. După ce revenise în perimetrul Inns şi după ce îşi amintise de zilele petrecute acolo şi la Oxford, Kathleen simţea acum ceva redeşteptându-se în sufletul ei. La treizeci şi şase de ani, putea cu uşurinţă să-şi remodeleze aptitudinile şi poate

chiar să intre în domeniul avocaturii. În mod cert ar fi fost un drum dificil. Însă în scurt timp putea fi şi singura opţiune care mai rămânea valabilă pentru ea. Cariera de la SOCA părea terminată, iar scurta ei incursiune în zona serviciilor secrete avea probabil să se încheie înainte de a începe cu adevărat.

Îşi transformase viaţa într-un dezastru.

Însă nu avea timp de regrete.

Nu avusese niciodată timp de aşa ceva.

Ştia că a doua zi, sâmbătă, vizitatorii aveau să dea năvală în Inns, ocupând spaţiile de acolo şi străbătând de sus până jos faimoasa Temple Church. Cu secole înainte, avocaţii protestanţi, vrând să distrugă toate efigiile catolicismului, zugrăviseră interiorul bisericii şi tencuiseră coloanele – un soi de curăţenie rituală care distrusese toată frumuseţea veche a clădirii. În cea mai mare parte, vizitatorii puteau vedea acum o reconstrucţie de secol XX, după dezastrul provocat de bombele germane în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

La acea oră biserica era întunecată şi închisă vizitatorilor. Se apropia miezul nopţii. Cu toate astea, se vedeau lumini aprinse în reşedinţa din apropiere a maestrului, administratorul însărcinat cu întreţinerea bisericii şi aflat atât în slujba Middle, cât şi în cea a Inner Temple.

Se apropie de uşa de la intrare şi bătu.

Îi răspunse un bărbat de patruzeci şi ceva de ani, cu părul închis la culoare, care se prezentă ca maestrul bisericii. Omul părea surprins să o vadă acolo, aşa că ea îşi scoase legitimaţia SOCA şi întrebă:

— La ce oră se închide biserica în fiecare zi?

— Aţi venit aici, la ora asta, ca să mă întrebaţi aşa ceva?

Kathleen încercă o cacealma.

— Având în vedere cele petrecute mai devreme, nu ar trebui să fiţi surprins.

Observă imediat că vorbele ei stârniseră un ecou.

— Depinde, răspunse bărbatul. În cele mai multe zile se

închide la patru după-amiază. Uneori chiar şi la unu după-amiază, în funcţie de planificarea unor servicii sau a unui eveniment special.

— Cum s-a întâmplat mai devreme?

Bărbatul încuviinţă.

— Am închis biserica la ora patru, aşa cum s-a cerut.

— N-a venit nimeni după ora asta?

Bărbatul îi aruncă o privire curioasă.

— Am încuiat eu însumi uşile.

— Şi au fost aceste uşi redeschise?

— Vă referiţi la evenimentul special? întrebă el.

— Exact. Lucrurile au decurs conform planificării?

Bărbatul încuviinţă.

— Uşile au fost redeschise la ora şase şi închise la loc la ora zece. Niciun angajat nu a stat înăuntru, aşa cum s-a cerut.

Improvizează. Gândeşte. Nu rata oportunitatea.

— Avem nişte... chestiuni interne. Au apărut probleme. Nu din partea dumneavoastră. La noi. Încercăm să reconstituim evenimentele şi să depistăm sursa acestor probleme.

— O, Doamne! Mi s-a spus că totul trebuie să se desfăşoare cu precizie.

— De către şeful dumneavoastră?

— De către trezorier însuşi.

Cele două Inns erau conduse de guvernatori, membri seniori ai Baroului, care de obicei erau judecători. Guvernatorul-şef era trezorierul.

— De la Middle Temple sau de la Inner Temple? întrebă ea.

Biserica se găsea pe linia de demarcaţie dintre teritoriile celor două Inns, fiecare din acestea contribuind la întreţinerea ei. Şirurile de bănci din partea de sud a bisericii erau rezervate pentru Inner Temple, în vreme ce acelea din partea de nord aparţineau Middle Temple.

— Inner Temple. Trezorierul părea destul de misterios, la

fel ca şi celălalt domn.

— Asta am venit să aflu. Cine era celălalt domn?

— Un domn distins. Un gentleman mai vârstnic, cu un baston. Sir Thomas Mathews.

Malone puse cartea pe tejghea. Alţi clienţi intraseră şi acum se plimbau printre rafturile cu cărţi.

— Dar chiar îşi fac apariţia după ce se lasă cortina în teatre, nu? zise el.

— E singurul motiv pentru care ţin deschis atât de târziu în weekenduri. Mi-am dat seama că merită efortul. Din fericire, sunt şi eu cam nocturnă.

Malone nu era sigur ce anume era el. Nocturn. Matinal. De toată ziua. Mai degrabă părea că îşi putea forţa mintea să lucreze oricând avea nevoie. În acel moment, trupul lui era încă acordat pe ora din Georgia, asta însemnând cu cinci ore mai devreme, aşa că se simţea bine.

Domnişoara Mary arătă spre cartea pe care el o ţinea.

— A fost publicată în 1910. Bram Stoker lucra pentru Sir Henry Irving, unul dintre marii actori din epoca victoriană. Stoker conducea Lyceum Theatre, în apropiere de Ştrand, pentru Irving. De asemenea, era asistentul personal al lui Irving. Stoker a scris cele mai multe dintre operele sale în vreme ce s-a aflat în slujba lui Irving, inclusiv *Dracula.* Îl idolatriza pe Henry Irving. Mulţi spun că personajul principal din *Dracula* a fost inspirat de Irving.

— Pe-asta n-am mai auzit-o.

Femeia dădu din cap.

— E adevărat. Însă în anul 1903, în vreme ce căuta un teren pe care Irving ar fi putut dori să-l achiziţioneze, Stoker a dat peste o legendă interesantă. În Cotswolds. În apropiere de Gloucestershire şi de satul Bisley.

Deschise cartea roşie la cuprins.

— Stoker a devenit fascinat de înşelătorii şi impostori.

Spunea că „impostorii, într-o formă sau alta, vor înflori câtă vreme natura umană rămâne neschimbată şi societatea se dovedeşte gata să se lase prădată”. Aşa că a scris acest volum, în care detaliază câteva dintre evenimentele faimoase şi din cele mai puţin faimoase care ţin de impostură şi înşelătorie.

Malone studie cuprinsul, care includea peste treizeci de subiecte întinse pe aproape 300 de pagini. Evreul vagabond. Vrăjitoare. Femeile-bărbaţi. Falsul Delfin. Doctorul Dee.

— Stoker a scris patru cărţi de nonficţiune care să se alăture romanelor şi nuvelelor sale, zise domnişoara Mary. Nu a renunţat niciodată la slujba zilnică şi a lucrat pentru Irving până la moartea marelui actor, survenită în 1905. Stoker a murit în 1912. Aceasta care a fost publicată cu doi ani înainte de moartea lui. Când am citit ce se găsea pe stickul ăla m-am gândit imediat la ea.

Arătă spre ultima secţiune din sumarul cărţii, care începea la pagina 283.

Băiatul din Bisley.

Malone se duse la pagina respectivă şi începu să citească. După doar câteva rânduri, îşi ridică privirea şi rosti:

— Nu poate fi adevărat.

— De ce nu, domnule Malone?

Kathleen îi ură maestrului noapte bună şi plecă din Inns of Court. Atât ea, cât şi, poate, Antrim fuseseră atraşi în acel loc. Apoi ea fusese îndrumată către Oxford.

Eu aparţin Inner Temple. Sunt membru de cincizeci de ani.

Aşa îi spusese Mathews mai devreme.

Apoi îi spusese, în Oxford, despre Societatea Daedalus.

Bărbatul care te-a acostat în capelă, ne-am confruntat cu

grupul din care face parte şi înainte. Cu ei s-a confruntat şi Blake Antrim ceva mai devreme în Temple Church.

Şi totuşi, Mathews fusese cel care, prin intermediul trezorierului Inner Temple, aranjase ca biserica să fie deschisă.

Nu o oarecare Societate Daedalus.

Ce se petrecea acolo?

Bănuielile ei se transformau în neîncredere făţişă.

Telefonul îi vibră în buzunar.

Găsi aparatul şi se uită la număr.

Mathews.

— Te-ai întors la Londra? întrebă el.

— Aşa cum aţi ordonat.

— Atunci du-te la un magazin aflat la intersecţia Regent Street cu Piccadilly Square. Any Old Books. Agentul american Cotton Malone e acolo, aşa cum s-ar putea să fie şi tânărul pe care îl căutăm, Ian Dunne. E posibil ca şi stickul de memorie să fie acolo.

— Cum rămâne cu Antrim?

— Situaţia s-a schimbat. Se pare că domnul Antrim l-a trimis pe Malone ca să-l găsească pe Ian Dunne şi stickul de memorie. De vreme ce Antrim în mod clar nu deţine acel stick, vreau ca dumneata să iei contact cu Malone şi să pui mâna pe obiect. Ai mână liberă în privinţa procedurilor ca să-ţi îndeplineşti misiunea. Grăbeşte-te!

Kathleen se întrebă de ce.

— Domnul Malone este pe punctul de a descoperi ceva.

Gary se duse împreună cu Antrim la o altă masă, unde o carte se odihnea sub un geam de sticlă, similar cu cel pe care îl folosea mama lui pentru torturi şi plăcinte.

Antrim ridică geamul de protecţie.

— Pe asta o ţinem protejată. Este cheia întregii afaceri.

— Domnule Antrim, de ce…

— Spune-mi Blake.

— Părinţii mei îmi spun mereu să mă adresez cuviincios adulţilor.

— Bun sfat, până ce adulţii spun altfel.

Zâmbi.

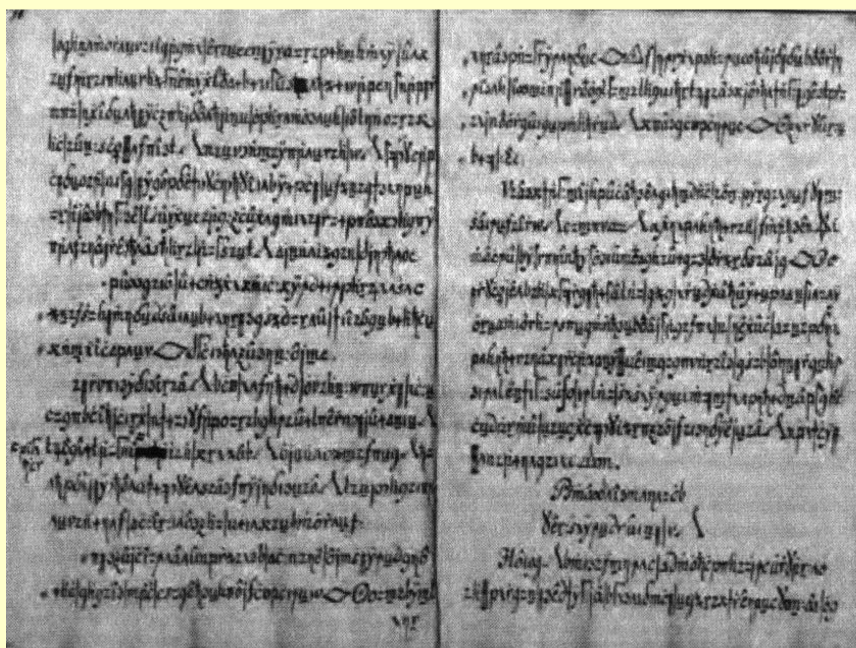
— Cred că e în regulă.

— O să fie bine.

Nu se simţea confortabil cu adresarea pe numele mic, însă ţinu impresia pentru sine în vreme ce se uita la cartea veche.

— Este un jurnal scris de Robert Cecil, cel mai important om din Anglia între 1598 şi 1612. A slujit-o pe regina Elisabeta I şi pe regele Iacob I, în calitate de prim-consilier de stat. Dă-i drumul. O poţi deschide.

Paginile aurii şi verzi, cu marginile subţiate şi uscate, fiecare dintre ele fragile ca o felie subţire de cartof prăjit, conţineau şiruri întregi de simboluri şi litere scrise de mână.

— Sunt 75 000 de caractere pe 105 pagini, explică Antrim. Toate codificate. Sunt indescifrabile din 1612. Însă noi am reuşit să spargem codul.

— Şi ce spune?

— Lucruri care ar putea schimba istoria.

Antrim părea mândru de realizare.

— A fost greu de spart?

— Computerele moderne ne-au ajutat, împreună cu lespedea aia de pe podea, pe care tocmai ai văzut-o. Simbolurile de pe ea se potrivesc cu cele de aici şi servesc drept cod de traducere. Din fericire, Cecil a lăsat lespedea în urma lui ca modalitate de descifrare a codului.

— Atunci mi se pare o pierdere de vreme să scrii o carte codificat.

Antrim zâmbi.

— Asta am crezut şi noi. Până ce am studiat personalitatea lui Robert Cecil. Tatăl tău a menţionat ceva despre asta mai devreme. Ce a citit de pe stickul de memorie. Cunoscându-l pe Cecil, lucrurile capătă sens, spuse Antrim arătând spre computere. Din fericire pentru noi, maşinăriile alea sunt capabile să spargă coduri mai dificile decât cel al lui Cecil.

Gary se uită la pagini.

— Cartea asta are patru sute de ani?

— Absolut.

Dorea să mai afle ceva, aşa că îşi adună curajul ca să întrebe:

— Îmi amintesc de ziua aia de vară de la mall. De unde o ştiţi pe mama?

— Am fost prieteni cu multă vreme în urmă. Am cunoscut-o când locuia în Germania. Când tatăl tău era staţionat acolo cu marina.

Gary ştia puţine lucruri din vremea când tatăl lui lucrase în marină. Cunoştea doar imaginea de ansamblu – pilot de avion de luptă, cu deplasări în întreaga lume, care devenise avocat JAG. Acasă la el exista un coş de plastic în pivniţă

plin cu uniforme, caschete şi fotografii. Le cercetase pe toate odată. Poate că ar trebui să le cerceteze din nou?

— Când v-am văzut la mall, era pentru prima oară că o revedeaţi?

Antrim dădu din cap.

— După şaisprezece ani. Eu am fost mutat în alte zone, apoi s-au mutat şi ei. Nu am mai văzut-o până în acea zi, când era cu tine.

Antrim aruncă o privire spre jurnal şi spre paginile codificate ale acestuia.

— Mama ta vorbeşte vreodată despre perioada din Germania? întrebă el.

Gary făcuse deja socotelile. Şaisprezece ani însemna înainte de naşterea lui. Ar fi vrut să întrebe mai multe. Poate că Blake Antrim îl cunoştea pe bărbatul cu care se încurcase maică-sa? — Tot ce mi-a spus a fost că ea şi taică-meu au avut parte de o perioadă grea atunci. Amândoi se vedeau cu alţi oameni. Nu ştiţi cu cine e posibil să se fi văzut maică-mea?

Antrim se uită la băiat cu o privire intensă.

— De fapt, ştiu.

Două zeci şi şapte

Regina Elisabeta, ultima din casa Tudorilor, a murit nemăritată. De la moartea ei, survenită în 1603, au apărut revoluţii în Anglia din diverse motive, însă toate având mai mult sau mai puţin de-a face cu amintirile de familie. Fiului lui Iacob I i s-a tăiat capul, iar după înfiinţarea Commonwealth, care a urmat, Iacob al II-lea, fiul lui Carol al II-lea, a fost obligat să abdice din pricina venirii lui William al III-lea, invitat să urce pe tron. După moartea neaşteptată a lui William, Anne, fiica lui Iacob al II-lea, a domnit pentru doisprezece ani şi a fost urmată la tron de George I, descinzând pe linie maternă din Iacob I. Descendenţii acestuia încă ocupă tronul Angliei.

Există suficiente indicii din prima parte a vieţii reginei Elisabeta I legate de faptul că a existat un secret păzit de ea cu străşnicie. Diverşi istorici ai vremii au făcut referire la el din când în când, de o manieră relevantă. Într-o scrisoare adresată Lordului Protector Somerset în 1549, când prinţesa Elisabeta avea 15 ani, Sir Robert Tyrwhitt scrie:

> Cred cu tărie că a existat o promisiune secretă între doamna mea, doamna Ashley şi păstrătorul cufărului (Sir Thomas Parry) ca ea să nu mărturisească nimic până la moarte, iar, dacă o va face, acest secret să nu fie scos de la ea decât de Maiestatea sa Regală sau de către Eminenţa Voastră.

Locul cunoscut marelui public cu numele de Bisley este altul decât cel din prezent. Bisley; un teritoriu al jafurilor, se găseşte în Surrey şi este înţelept plasat în juxtapunere cu un cimitir faimos. Poartă toate amprentele noului, în măsura în care o localitate a pământurilor vechi poate fi nouă. Cel mai interesant loc din întregul district este reprezentat de casa Overcourt, care odinioară a fost reşedinţa principală din Bisley. Se găseşte aproape de biserica din Bisley venind dinspre cimitir, de care e despărţită doar de o poartă. Titlurile de proprietate asupra acestei case, care se află acum în posesia familiei Gordon, arată că ea a făcut parte din zestrea reginei Elisabeta. Însă vremea a trecut şi, încetul cu încetul, marea proprietate imobiliară din care făcea parte casa şi-a schimbat proprietarii; astfel încât casa este acum aproape o entitate de sine stătătoare. În mod firesc, tânăra prinţesă Elisabeta a locuit acolo o vreme; se mai poate încă vizita camera ocupată de ea.

Mai trebuie bine ţinut minte un lucru în privinţa Bisley din prima jumătate de secol şaisprezece; era uşor de ajuns acolo de la Londra pentru cei care doreau. O linie trasată pe hartă arată ca puncte de reper Oxford şi Cirencester, ambele fiind înconjurate de drumuri bune, lucru care le arăta importanţa. Tradiţia spune că, în timpul copilăriei, prinţesa Elisabeta a fost trimisă împreună cu guvernanta să schimbe aerul la Bisley, unde adierea puternică şi dulce a aerului dinspre Cotswold Hills avea să o întărească. Calităţile curative ale acelui loc erau cunoscute de tatăl ei şi de mulţi alţii din preajma ei. În vreme ce ea era la Overcourt, i s-a trimis vorbă guvernantei, Lady Ashley, că regele venea ca să-şi vadă fetiţa; însă la scurtă vreme după momentul stabilit, pe când sosirea lui era aşteptată în orice moment, s-a petrecut o catastrofă oribilă. Copila, care suferea de o boală nouă, a făcut febră acută şi, înainte de a se putea lua măsuri pentru îngrijirea ei adecvată, a murit.

Lady Ashley, guvernanta, s-a temut să-i spună despre grozăvie tatălui ei. Henric al VIII-lea avea un temperament care nu-i făcea defel fericiţi pe cei din jurul lui. În disperarea ei, după ce a ascuns cadavrul Lady Ashley s-a grăbit să ajungă în sat ca să încerce să găsească un alt copil cu care să o înlocuiască pe prinţesa moartă, astfel încât temutul moment al dezvăluirii evenimentului nefericit să fie amânat până după plecarea Maiestăţii Sale. Însă populaţia satului era mică şi nu a fost găsită nicio fetiţă. Disperată, femeia a încercat atunci să găsească o fată mai mare care să poată fi prezentată drept prinţesa al cărei leş a fost ascuns temporar.

Numai că nici în sat şi nici în împrejurimi nu a putut fi găsită vreo fată de o vârstă potrivită pentru scopul dorit. Aproape distrusă, căci timpul zbura, Lady Ashley a decis să-şi asume un risc şi mai mare şi să folosească un băiat ca substitut, dacă găsea aşa ceva. Din fericire pentru siguranţa bietei femei, căci acum propria ei viaţă atârna de un fir de păr, decizia ei a dat roade. Exista un băiat disponibil, un băiat taman potrivit scopului special pentru care era nevoie de el, un băiat cunoscut de guvernantă. Mai mult, băiatul era chiar drăgălaş având în vedere circumstanţele. Se găsea în apropiere şi era disponibil. Aşa că băiatul a fost îmbrăcat cu rochia fetei moarte, fiind cam de aceeaşi statură cu ea; iar când au apărut înainte-mergătorii regelui, biata guvernantă a putut să respire uşurată.

Vizita a decurs fără probleme. Henric nu a bănuit nimic; cum întreaga întâmplare se desfăşurase cu mare repeziciune, nu a existat niciun fel de nelinişte anterioară. Elisabeta fusese crescută cu o asemenea groază pentru tatăl ei încât el nu fusese niciodată obişnuit, în rarele momente când o vedea, cu manifestări de efuziune din partea ei; iar în timpul acelei vizite grăbite oricum nu-i stătea gândul la aşa ceva.

A urmat deznodământul firesc al unei asemenea

înşelătorii. Cum moarta nu putea fi readusă la viaţă şi cum impetuosul monarh, care nu suporta să nu-şi vadă dorinţele îndeplinite, trăia cu impresia că putea conta pe mezina lui ca să joace rolul unui pion în măreţul joc de şah politic în care se afundase atât de mult, cei care cunoşteau secretul nu au mai îndrăznit şi nici nu au mai putut să spună adevărul. Din fericire, cei care cunoşteau un asemenea secret, dacă a existat aşa ceva, erau puţini. Dacă o astfel de întâmplare s-ar fi petrecut în realitate, ar fi fost nevoie de implicarea a trei persoane pe lângă impostor: (1) Kate Ashley, (2) Thomas Parry; *(3) părintele copilului care înlocuise moarta. Din mai multe motive solide eu am ajuns la concluzia că perioada crucială de testare a legendei din Bisley este anul care s-a sfârşit în iulie 1546. Nicio altă perioadă anterioară sau ulterioară de timp nu ar fi îndeplinit*, *din câte ştim noi condiţiile necesare.*

Malone se uită la domnişoara Mary.

— N-am mai citit povestea asta până acum.

— Este o poveste care a rămas pierdută în zona satului Bisley, până la descoperirea ei de către Stoker. Poate că e doar un basm. Însă timp de secole după moartea reginei Elisabeta I, sărbătoarea anuală May Day din Bisley a inclus un tânăr îmbrăcat în costum elisabetan. Ciudat, nu-i aşa, în afară de cazul în care există un sâmbure de adevăr în poveste?

Malone chiar nu ştia ce să mai spună.

— Nu fiţi atât de şocat, îi zise ea. Imaginaţi-vă că povestea ar fi adevărată.

Malone tocmai se gândea la asta, încercând să-şi dea seama cum acel fapt ar fi putut să fie suficient de important – patru sute de ani mai târziu – pentru ca agenţii CIA să organizeze o operaţiune legată în mod direct de el.

— Dacă te gândeşti mai bine, zise ea, în contextul lucrurilor cunoscute despre prima regină Elisabeta, totul începe să capete sens.

Malone recapitula deja ceea ce ştia despre ultimul monarh din familia Tudorilor.

— A trăit până la adânci bătrâneţi, continuă domnişoara Mary, şi totuşi nu s-a dăruit niciodată unui bărbat. Îşi cunoştea îndatoririle. Să nască un moştenitor de sex masculin. Ştia prin ce a trecut tatăl ei ca să aibă un fiu. În cazul ei, chiar şi o fiică ar fi fost suficient. Cu toate astea, a ales în mod conştient să nu aibă copii şi şi-a exprimat de multe ori intenţia în public.

În mintea lui Malone apăru o declaraţie demnă de ţinut minte, în care regina spunea că nu se va mărita, *chiar dacă i s-ar oferi fiul regelui Spaniei sau oricare alt mare prinţ.*

— Ar trebui să mai vorbim pe tema asta.

Domnişoara Mary îşi vârî mâna într-unul din buzunare şi îi dădu lui Malone un bileţel împăturit.

— Sora mea este expertă în tot ceea ce ţine de perioada elisabetană. V-ar putea fi de mult mai mare ajutor decât mine. Am vorbit cu ea mai devreme şi a fost fascinată de ceea ce i-am spus. A zis că acceptă bucuroasă să discute cu dumneavoastră de dimineaţă.

El acceptă oferta.

— Locuieşte în East Molesey.

Malone avea să-i transmită informaţia lui Antrim.

— În acest moment, am nevoie de Ian şi de stick.

— E sus. Mi-a spus că e cel mai probabil să veniţi aici înainte de sfârşitul zilei, spuse femeia, apoi îi arătă cu mâna unde se găsea băiatul. Pe după rafturi, în dreapta.

Câţiva clienţi ieşiră pe uşa principală şi alţi câţiva intrară.

Malone luă cartea lui Stoker.

— Se poate?

Observă preţul pe o bucată de hârtie prinsă de pagini.

— Două sute de lire. Scumpă!

— De fapt e un chilipir. Am văzut-o şi la preţuri mai mari.

— Acceptaţi American Express?

Ea clătină din cap.

— E darul meu ca de la anticar la anticar. O să o păstrez

pentru dumneavoastră sub tejghea.

Malone îi mulţumi şi se duse sus.

Şi clădirea lui din Copenhaga avea mai multe etaje. La parter se găsea magazinul, la primul şi al doilea etaj se aflau depozitele de carte, iar la ultimul etaj, un apartament care, în ultimul an, însemnase „acasă” pentru el. Locul unde se afla acum era similar, cu excepţia faptului că avea doar trei niveluri. Urcă la ultimul nivel şi îl găsi pe Ian într-un apartament spaţios.

— De ce ai fugit? întrebă el.

Băiatul stătea în dreptul unei ferestre şi se uita afară.

— Trebuie să vezi asta.

Malone se apropie şi se uită şi el afară.

Doi bărbaţi stăteau în picioare pe cealaltă parte a străzii.

— Au apărut cu un minut în urmă, coborând dintr-o maşină. Oamenii se plimbau pe trotuar în sus şi în jos. Cu toate astea, cei doi stăteau încremeniţi locului.

— Nu par în regulă, zise Ian.

Malone fu de acord cu el.

Cei doi bărbaţi traversară strada, îndreptându-se direct spre librăria-anticariat.

Douăzeci şi opt

Antrim aşteptase ocazia potrivită. Evident, situaţia trebuia gestionată cu răbdare şi atenţie, dar trebuia să profite la maximum de scurtul răgaz pe care el reuşise să şi-l asigure. Singura lui speranţă era ca Gary Malone să ceară mai mult timp. Mulţumită supravegherii efectuate în Georgia şi interceptărilor telefonice, Antrim îşi formase o idee despre cele petrecute între mamă şi fiu. Se părea însă că avuseseră loc şi alte confruntări între patru ochi, mai importante, ca Gary să ajungă să pună întrebări despre trecutul sordid al maică-sii.

— Cu cine se vedea mama mea? întrebă Gary. Ea nu vrea să-mi spună prea multe.

— De ce e atât de important?

Antrim spera ca băiatul să îşi dea seama că trebuie să lase de la el, ca să primească altceva în schimb.

— Pentru că îl implică pe tatăl meu. Gary făcu o pauză. De fapt, implică un alt tată. Sau pe tatăl natural. Oricum s-ar numi el. Eu m-am născut ca urmare a unei aventuri a mamei.

— Şi ce părere ai despre asta?

— Nu ştiu ce să cred. Însă ea ne-a minţit pe mine şi pe tata multă vreme.

Antrim îşi imaginase acest moment încă din acea zi când îl zărise pe Gary în mall. Avusese relaţii cu o mulţime de femei. Însă, din câte ştia el, niciuna nu rămăsese

însărcinată. Ajunsese chiar să creadă că trecuse vremea ca el să devină tată, însă întâmplarea cu Pam Malone îi schimbase gândirea. Acum avea în faţă o ocazie – una pe care Pam nu i-ar fi oferit-o niciodată. Refuzurile ei amarnice fuseseră suficiente ca să-l stârnească. Cine naiba credea ea că e? Aproape că zâmbi. În cadrul *acestei* operaţiuni nu apăruse niciun eşec. Totul decurgea perfect.

— Vino cu mine, îi zise el lui Gary.

Îl conduse pe băiat înapoi spre birou. Proprietarul depozitului credea că acolo se desfăşură o activitate de tip antreprenorial pentru o cooperativă de producţie, iar Antrim făcea parte din echipa care pregătea operaţiunile. Până atunci nimeni nu pusese nicio întrebare şi nici nu-şi vârâse nasul în activitatea de acolo, iar chiria fusese plătită în avans pe termen lung. Pe o latură a biroului se deschidea o cameră de relaxare, cu uşa dând înspre depozit. Antrim intră acolo, aprinse lumina şi îi făcu semn lui Gary să se apropie.

Arătă spre oglindă.

— Uită-te la ochii tăi. Ce culoare au?

— Cenuşiu. Întotdeauna au fost aşa.

— Ochii mamei tale sunt albaştri şi ai tatălui tău sunt verzi. Uită-te la ochii mei.

Se uită la Gary, care se concentra asupra culorii irişilor lui Antrim.

— Sunt cenuşii, zise băiatul.

Antrim nu mai adăugă nimic şi lăsă câteva clipe să treacă.

Iar declicul se produse.

— Dumneavoastră sunteţi bărbatul cu care se vedea mama mea?

Antrim dădu din cap.

Pe chipul lui Gary se întipări o expresie de şoc.

— Nici dumneavoastră n-aţi ştiut?

Antrim clătină din cap.

— N-am ştiut nimic până în acea zi de la mall, când te-am

văzut. M-am dus apoi la maică-ta la birou, am avut o discuţie cu ea şi mi-a recunoscut că era adevărat.

— Nu mi-a spus niciodată aşa ceva.

— Mă tem că a dorit ca niciunul din noi să nu cunoască adevărul.

— Cum aţi reuşit să daţi de mine şi de tatăl meu? întrebă Gary. Cum am ajuns noi aici?

Nu-i putea dezvălui adevărul. Că îi pusese sub supraveghere atât pe el, cât şi pe maică-sa. După care aranjase ca Malone să-l escorteze pe Ian Dunne până la Londra. Ca atare, răspunse simplu:

— A fost unul dintre momentele norocoase ale vieţii.

Evident că nu putea recunoaşte faptul că Norse şi Devene lucrau pentru el şi că „prinderea" lui Gary fusese o cacealma, o modalitate nu doar de a-i pune în legătură pe tată şi fiu, dar şi de a-i determina pe Gary şi pe Cotton Malone să fie amândoi recunoscători. Bineînţeles că oamenii lui ar fi trebuit să pună mâna şi pe Ian Dunne. Însă când Dunne fugise, Antrim îşi modificase planul în aşa fel încât să-i dea o ocupaţie lui Malone.

— Eu sunt tatăl tău natural, îi zise el lui Gary.

Gary nu ştia ce să răspundă. Se luptase cu ideea că un alt bărbat era responsabil de conceperea lui. Dorise să afle cine e acesta şi îi ceruse imperios maică-sii să-i dezvăluie adevărul.

Iar acum îl aflase.

Dar oare era adevărat?

Probabil că îndoiala i se citea pe chip, deoarece Antrim îşi lăsă o mână pe umărul lui şi zise:

— Există o cale simplă de a fi siguri. Putem face un test ADN.

— Poate că ar trebui.

— Credeam eu că ai să vrei aşa ceva. Am câteva

beţişoare de recoltare în birou. E suficient să bagi unul în gură şi putem rezolva treaba. Cunosc un laborator bun aici, în oraş, care poate realiza testul rapid.

— Iar rezultatul va fi acela pe care amândoi îl cunoaştem, nu?

Antrim încuviinţă.

— Chipul tău. Ochii tăi. Statura ta. Sunt toate ale mele. Iar mama ta a recunoscut că ăsta e adevărul. Dar eu nu vreau să mai existe vreo urmă de îndoială.

Gary nu era pregătit pentru aşa ceva. Ajunsese la concluzia că n-avea să cunoască niciodată identitatea tatălui său natural.

— Ce facem acum? îl întrebă el pe Antrim.

— Începem să ne cunoaştem mai bine. Niciunul din noi n-a putut face asta până acum.

— Dar cum rămâne cu tatăl meu?

— Îi spunem când se întoarce.

Dintr-un motiv oarecare, perspectiva unei asemenea conversaţii îl deranja. Se simţea ciudat. Inconfortabil. Doi bărbaţi. Amândoi taţii lui.

Doar că în moduri diferite.

Antrim îi sesiză din nou neliniştea.

— Nu-ţi face griji. Cotton pare un tip de treabă. Poate că şi el va fi uşurat să ştie?

Poate că da.

Antrim încercă totul ca să calmeze temerile băiatului, însă n-avea nicio intenţie de a-i mărturisi ceva lui Cotton Malone. Înainte de momentul de acum nu luase nicio decizie finală în privinţa a ceea ce avea de făcut *după* ce-i spunea adevărul lui Gary.

Dorise să vadă reacţia băiatului.

Care fusese bună.

Se îndoia că în viaţa băiatului exista suficient loc pentru

doi taţi. Situaţia putea deveni stânjenitoare. Dar de ce era nevoie de doi taţi? Băiatul ăsta era *al lui.* În sângele lui nu se regăsea nicio picătură de sânge Malone.

Un singur tată era suficient.

Tatăl lui *adevărat.*

Aşa că ajunse la o decizie.

Operaţiunea King's Deception trebuia să ia sfârşit.

Avea să primească cinci milioane de lire sterline de la Societatea Daedalus.

În schimb, avea să ceară şi el ceva.

Moartea lui Cotton Malone.

Douăzeci şi nouă

Malone porni către uşă, dar se opri în capul scării. La fel ca în Copenhaga, scara cobora în unghi drept, singura diferenţă fiind că acolo se găseau trei odihne în loc de două. Ian venea chiar în urma lui, însă Malone se întoarse şi şopti:

— Stai aici.

— Pot să am grijă de mine.

— Sunt sigur de asta. Însă domnişoara Mary s-ar putea să aibă probleme şi eu nu-mi pot face griji şi în privinţa ta.

Băiatul păru să înţeleagă.

— Ajut-o!

Malone îndreptă un deget spre băiat.

— Stai cuminte!

Scara era mărginită pe ambele laterale de balustrade de lemn. Se prinse cu mâinile de ele, apoi se sprijini ca să aterizeze pe odihna inferioară fără să mai păşească pe trepte. Repetă procesul către odihna de la nivelul inferior, de unde scrută cu privirea ultimul şir de trepte până spre parter, în magazin. Între el şi acel loc se înşirau cincisprezece trepte de lemn, iar fiecare dintre acestea îi putea trăda prezenţa prin zgomot. Înainte de a se decide ce avea de făcut, la nivelul inferior se ivi o umbră.

Apoi un bărbat.

Care se îndrepta spre scară.

Malone se retrase înspre uşa de acces către etaj şi

aruncă o privire pe după canat, zărindu-l pe unul din indivizii de pe stradă venind spre el. Aşteptă până ce tipul ajunse la jumătatea scării, după care ţâşni din ascunziş şi, folosindu-se din nou de balustrade ca puncte de sprijin, îşi săltă trupul în aer şi îşi înfipse tălpile în faţa inamicului. Dădu drumul balustradelor, atinse cu tălpile treptele de stejar ale scării şi făcu un salt spre parter, în vreme ce individul se prăbuşea pe podea şi se rostogolea printre rafturile cu cărţi. Ameţit, tipul încercă să se ridice, însă un pumn primit drept în falcă îl trimise la loc pe podea. Malone îl percheziţionă rapid şi găsi un pistol automat de 9 milimetri.

Cu arma gata de tragere, se furişă către capătul rafturilor de cărţi.

Între el şi tejghea se găseau alte trei rânduri de rafturi.

— Aici, se auzi o voce de bărbat. Te aştept.

Privirea lui Malone se furişă către uşa de la intrare, care era închisă. Prin geam se vedeau oameni trecând prin faţa magazinului pe trotuar. Cineva se opri şi încercă broasca încuiată, după care plecă mai departe.

Malone plasă arma în faţa ochilor şi merse mai departe.

În dreptul celui de-al treilea rând de rafturi se opri şi aruncă o privire pe după margine.

Cel de-al doilea bărbat o ţinea pe domnişoara Mary de la spate, cu arma lipită de tâmpla ei dreaptă.

— Încet şi frumos, zise individul.

Malone îşi ţinu arma în dreptul ochilor, gata să tragă.

— Care e scopul acestei poveşti?

— Stickul de memorie.

Cine era individul? Şi de unde ştia că el era acolo?

— Nu am stickul la mine, rosti el răspicat.

Continuă să ţină arma îndreptată asupra bărbatului.

— Stickul e la puşti, spuse acesta. Unde e puştiul?

— De unde ştii asta?

— Vreau stickul.

— Dă-i-l, zise domnişoara Mary.

În cuvintele ei nu se simţea niciun fel de teamă.

— Îl aveţi dumneavoastră? întrebă Malone.

— În cutia metalică. Sub tejghea.

Asta era o noutate pentru el. Însă văzu ceva în privirea femeii care îl linişti. Mary dorea ca el să facă ce i se spusese.

Veni încet către tejghea.

Individul şi prizoniera lui stăteau în capătul tejghelei, pe partea de dinafară. Malone se vârî pe partea dinspre interior şi pipăi cu mâna stângă pe dedesubt. Găsi un recipient metalic. Continuând să ţină cu mâna dreaptă arma aţintită spre individ, desfăcu încet cu mâna stângă capacul cutiei şi văzu înăuntru diverse monede şi bancnote împrăştiate, împreună cu un stick de memorie având aceeaşi formă şi dimensiune cu cel pe care îl folosise mai devreme.

Scoase stickul de acolo.

— Aruncă-l, rosti vocea.

Se conformă cererii.

Ian coborâse de la ultimul etaj folosindu-se de balustrade la fel cum se folosise şi Malone mai devreme. Ajunse în capătul scării, iar acolo zări, în dreapta, un individ care ţinea o armă aţintită spre domnişoara Mary.

Îl cuprinse imediat teama.

Domnişoara Mary era singura persoană din lume care se dovedise vreodată amabilă faţă de el. Nu îi ceruse niciodată nimic şi nu se aşteptase niciodată la nimic din partea lui, doar îi păsase de el. Ideea ei ca el să doarmă în magazin şi să păzească ce era pe acolo era doar o modalitate să fie sigură că băiatul avea un adăpost. Niciunul din ei nu spusese lucrurile pe şleau, dar ştiau amândoi cum stă treaba în realitate. Ceva mai devreme, el se întorsese în locul unde iniţial fuseseră duşi toţi trei ca să ia sacoşa de

plastic din pricină că acele două cărţi însemnau legătura lui cu ea. Vederea lor îi aducea aminte de librăria-anticariat, de vocea ei blândă, de felul ei amabil de a se comporta. Dacă ar fi fost să aibă vreodată o mamă, şi-ar fi dorit ca aceasta să fie ca domnişoara Mary.

Auzi vocea lui Malone, apoi vocea domnişoarei Mary, ambii referindu-se la stickul de memorie din cutia metalică.

Zâmbi.

Era bună.

Se uită cum omul cu arma îi ceru lui Malone să *arunce* stickul, apoi folosi fracţiunea de secundă când individul prindea obiectul ca să ia o carte din cel mai apropiat raft.

Dacă îl putea surprinde pe individ, Malone ar fi putut acţiona.

Prinse bine cartea, îşi îndoi braţul şi zise tare:

— Hei, amărâtule!

Malone auzi vocea lui Ian şi zări o carte zburând prin aer. Individul cu arma ridică o mână ca să se apere. Malone profită de moment ca să îşi aţintească mai bine arma, însă, înainte de a trage cu ea, ţinta lui făcu un salt spre stânga.

— La podea, strigă el.

Domnişoara Mary se aruncă la podea.

Malone trase în cărţi, în direcţia în care sărise individul, atent încotro ochea.

Unde era Ian?

Ajunse la capătul primului şir de rafturi şi încercă să zărească mişcare printre cărţile aşezate spre capătul îndepărtat al magazinului. Depistă o umbră aflată două şiruri de cărţi mai departe. Se lăsă pe vine pe coridorul dintre rânduri şi ferestrele frontale ale magazinului, folosindu-se de structura masivă de lemn a rafturilor ca acoperire.

— Staţi jos, strigă el din nou spre domnişoara Mary şi Ian.

Cel puţin acum putea preveni pericolul dinspre uşa de la intrare.

Apoi îşi aduse aminte.

Scara.

Auzi paşi bufnind în sus şi porni pe un coridor dintre rafturi către uşa care permitea accesul la etajele superioare. Se apropie cu prudenţă, ţinându-se lipit de rafturi. Ajuns în capăt, aruncă iute o privire pe după stâlpul de susţinere şi îl văzu pe individ pe odihna scării.

Două gloanţe muşcară din podeaua de beton la treizeci de centimetri depărtare de el.

În spatele lui, domnişoara Mary se retrăsese către tejghea, căutând acolo adăpost împreună cu Ian. Ştiind că ei doi erau în regulă, Malone trecu la acţiune şi trase un foc de armă ca să-şi elibereze drumul, după care porni în fugă pe scară.

Ajunse la odihnă şi se lipi de zidul de lângă uşa care permitea accesul la etaj. Camera din spatele uşii era pustie, însă o fereastră din capătul încăperii era deschisă. Zări o ieşire de incendiu, aşa că fugi într-acolo şi privi în jos. Îl zări pe individ alergând pe o alee întunecată din spatele clădirii.

Auzi focuri de armă.

De dedesubt.

Din magazin.

Şi zgomot de sticlă spartă.

Apoi alte focuri de armă.

Kathleen se uită cu atenţie în interiorul librăriei-anticariat printr-unul dintre geamurile mari de la stradă şi zări o femeie mai în vârstă şi un băiat în apropiere de tejghea. În dreapta lor, printre rafturi, văzu un bărbat care se ridica în picioare. Individul se aplecă şi îşi ridică un crac de pantalon, dezvăluind o armă de foc prinsă de picior. Kathleen îşi duse mâna la spate, pe sub haină, ca să apuce arma pe care i-o

dăduse Mathews şi, simultan, încercă broasca uşii de la intrare.

Încuiată.

Izbi cu piciorul în lemnul uşii, dar aceasta rezistă.

Bărbatul se ridicase complet în picioare, cu arma în mână, şi înainta către capătul rafturilor.

Femeia şi băiatul nu erau conştienţi de pericol.

Kathleen se dădu înapoi şi îşi îndreptă arma spre magazin.

Individul dinăuntru o văzu.

Se aruncă la podea, în vreme ce Kathleen trăgea prin geamul uşii de la intrare.

Cioburi de sticlă săriră în toate părţile.

Oamenii care mergeau pe trotuar o luară la fugă care încotro.

O femeie ţipă.

Kathleen îl căută pe individul cu arma.

Dispăruse.

Apoi apăru, în dreapta ei, pe un alt şir de rafturi, mai departe de femeia şi băiatul dinăuntru, dar având posibilitatea clară de a trage în ea. Se deplasă în stânga şi trase din nou, chiar prin spaţiul creat de primul glonţ în geamul uşii. Bărbatul se folosea de capătul rafturilor, care părea din lemn solid, ca acoperire. Arma lui se ivi în raza ei vizuală. În vreme ce el trăgea, Kathleen se aruncă pe trotuar, strigând:

— Toată lumea jos!

Cei mai mulţi trecători fugiseră deja, unii pornind de-a dreptul pe stradă.

Câţiva se aruncară pe trotuarul rece.

În direcţia lor zburară trei gloanţe.

Alţi oameni se apropiau de magazin din spatele lui Kathleen, după ce văzuseră agitaţia de acolo, dar fără să aibă habar ce se petrecea de fapt.

Un nou grup de oameni se apropia pe trotuar.

Cineva putea fi rănit.

Kathleen îşi îndreptă din nou atenţia asupra librăriei. Îl văzu pe individ ieşind în fugă şi amestecându-se în mulţimea din faţă.

Se ridică în picioare şi ţinti.

Însă prea mulţi oameni se interpuneau între ea şi bărbat.

Malone fugi înapoi spre scară, pe care o coborî în fugă, şi se opri la piciorul ei.

— Ian! Domnişoară Mary!

— Suntem aici, strigă domnişoara Mary.

Porni spre tejghea şi văzu că amândoi erau bine.

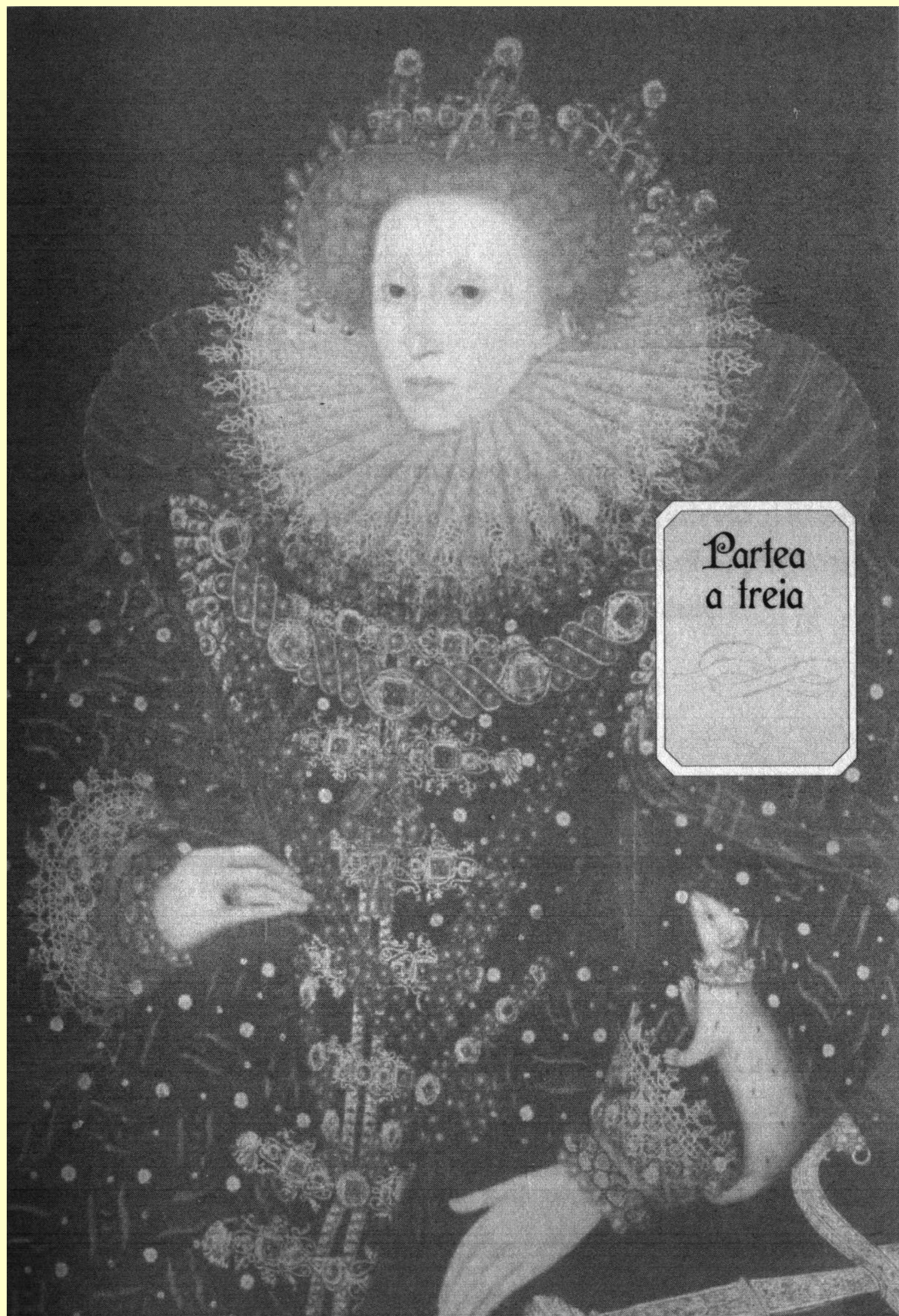
Un chip nou se găsea la trei metri depărtare. O femeie. Avea treizeci şi ceva de ani, cu părul castaniu tuns scurt, zveltă, atrăgătoare, îmbrăcată cu o haină de ploaie bej. În mâna dreaptă ţinea o armă, cu ţeava aţintită spre podea.

— Cine dracu' eşti tu? întrebă el.

— Kathleen Richards, agent SOCA. Mă aflu aici cu treburi oficiale. Malone lucrase cu agenţi SOCA în vreme ce servea Departamentul de Justiţie.

— De ce eşti aici?

— De fapt, domnule Malone, speram ca dumneata să răspunzi la întrebarea asta.

Partea
a treia

Treizeci

Gary era încă şocat de dezvăluirea lui Blake Antrim. Îndoielile care îi măcinau sufletul de când maică-sa îi spusese adevărul fuseseră înlocuite de o nelinişte stranie. Nu avusese răgazul să se pregătească sufleteşte. În schimb, realitatea îl luase prin surprindere.

El şi Antrim reveniseră în birou.

— Vrei să faci testul ADN? îl întrebă Antrim.

— Cred că da.

— Ne va da verdictul sigur.

Antrim scoase o pungă sigilată de plastic în care se găseau două mici eprubete, fiecare din acestea conţinând un beţigaş de luat probe. Deschise punga şi îşi vârî unul din beţigaşe în gură, apoi îl scoase de acolo şi îl băgă într-una din eprubete, pe care o sigilă.

— Deschide gura.

Gary se ridică în picioare ca Antrim să repete procedura cu el.

— Vom avea rezultatele mâine.

— S-ar putea să nu mai fim aici până atunci.

Asta îi aduse aminte lui Gary de următorul pas neplăcut. Discuţia cu tatăl lui. Sau cu Cotton Malone. Sau cum ar fi trebuit să-i spună. Brusc îşi dădu seama că descoperirea tatălui biologic ridica acum problema bărbatului care îl crescuse toată viaţa.

Un individ intră în birou.

Antrim îi dădu punga cu mostrele şi o adresă unde acestea trebuiau duse.

Individul dădu din cap şi plecă.

— N-avem încă veşti de la tatăl tău, zise Antrim. Să sperăm că îl va găsi pe Ian Dunne.

— Ce a furat Ian?

— Omul care a murit în staţia de metrou, Farrow Curry, lucra pentru mine. El a descifrat cartea codificată pe care ţi-am arătat-o mai devreme. Din nefericire, şi-a scris munca pe un stick de memorie pe care noi credem că l-a furat Ian. Vrem doar să-l primim înapoi, asta-i tot.

— Ce spune cartea codificată?

Antrim ridică din umeri.

— Nu ştiu. În ziua în care a murit, Curry a sunat şi a spus că a descoperit ceva. A cerut ca unul dintre oamenii mei să se vadă cu el la Oxford Circus. Omul meu a ajuns exact în clipa în care Curry cădea pe şine. L-a zărit pe Ian Dunne cu stickul în mână, dar l-a pierdut în mulţimea de oameni.

— Cum aţi cunoscut-o pe mama?

Gary chiar dorea să ştie.

— Cum am mai spus, ea şi tatăl tău locuiau în Germania. La fel ca şi mine. Ea era nefericită. Tatăl tău o înşelase. Se simţea rănită. Furioasă. Într-o zi am dat peste ea la piaţă în Wiesbaden. Am început să vorbim. Asta a dus la alte discuţii, apoi la alte lucruri.

— Eraţi căsătorit?

Antrim clătină din cap.

— N-am fost căsătorit niciodată.

— Însă ea era.

— Ştiu. A fost o greşeală. Dar pe atunci eram mult mai tânăr. La fel era şi ea. Când suntem tineri, cu toţii facem lucruri pe care le regretăm mai târziu. Sunt sigur că şi ea simte la fel.

— A zis şi ea ceva asemănător.

— Gary, mama ta era singură şi se simţea trădată. Habar n-am ce s-a întâmplat între ea şi... tatăl tău. Nu am făcut altceva decât să o ajut să se simtă mai bine pentru o perioadă de timp.

— Nu pare corect.
— Îmi dau seama de ce gândeşti aşa. Dar pune-te în locul mamei tale. Relaţia noastră a însemnat pentru ea o modalitate de a face faţă stării în care ajunsese. Era corect? Bineînţeles că nu. Dar s-a întâmplat şi tu eşti rezultatul acelei întâmplări. Ca atare, cum ar putea ca tot ce a fost să fi fost rău?
— De ce credeţi că nu vrea să-mi spună despre dumneavoastră?
Antrim ridică din umeri.
— Probabil, pentru că orice ar spune ar da naştere la şi mai multe întrebări. Cu siguranţă că nu vrea să capeţi o imagine proastă despre ea. Din nefericire, nu a luat în calcul sentimentele tale şi nici pe ale mele.
Nu, nu luase în calcul aşa ceva.
— Nu cred că i-ar plăcea să ştie că noi doi ne-am întâlnit.
— Probabil că nu. Mi-a spus-o clar atunci când am vizitat-o la birou. Nu dorea să ne întâlnim vreodată. Mi-a spus să ies şi să nu mă mai întorc.
— Nu sunt de acord cu asta.
— Nici eu.

Antrim îşi spuse că trebuia să aleagă cu grijă fiecare cuvânt rostit. Era momentul de cumpănă când putea să-l câştige pe băiat de partea lui sau îl putea speria definitiv. N-avea nicio îndoială că Gary îl credea tatăl lui biologic. Potrivirea amprentelor genetice însemna un lucru bun pentru amândoi, însă Pam lămurise deja care ar fi fost rezultatele unui asemenea test. Antrim avea nevoie ca acest tânăr de cincisprezece ani să înceapă să întrebe cine *era cu adevărat* tatăl lui.
Bărbatul care îl crescuse? Sau bărbatul care îi dăruise genele? Nu era vina lui Antrim că nu făcuse parte din viaţa băiatului, iar Gary părea să-şi dea seama şi el de acest

adevăr.

De vină era mama lui.

Însă Antrim nu avea chef ca băiatul să pună întrebări despre ea, deocamdată.

Avea să vină şi asta mai târziu.

Cu siguranţă Pam avea să se înfurie după ce avea să descopere cele întâmplate, iar dacă Antrim o cunoştea cât de cât, era imposibil să prevadă ce urma să-i povestească lui Gary despre el. Însă dacă îşi juca bine cartea acum, aşa ceva n-ar mai fi contat. Până atunci băiatul ar fi nutrit mult mai multe bănuieli în privinţa ei decât a lui. În definitiv, ea fusese cea care îl minţise toată viaţa. De ce ar fi crezut-o Gary acum?

Mai exista însă problema lui Cotton Malone, care se găsea în apropiere şi care s-ar fi putut reafirma ca tatăl de drept înainte ca Gary să se poată obişnui cu noua situaţie.

Iar Antrim nu putea îngădui ca aşa ceva să se petreacă.

Exista speranţa ca discuţia pe care tocmai o avuseseră să înceapă să nască întrebări în mintea băiatului. Antrim avea nevoie ca Gary să recunoască faptul că şi tatăl lui era responsabil de situaţia creată. Dacă făcea lucrurile ca la carte, era posibil ca băiatul să înceapă să-l învinuiască pe Cotton Malone. Iar în această situaţie, Gary ar fi acceptat mult mai uşor ceea ce Antrim decisese deja să întreprindă.

— Trebuie să dau un telefon, zise el. Aşteaptă aici. Mă întorc în câteva minute.

Gary se uită cum Antrim iese din birou, lăsându-l singur înăuntru. Prin geam vedea mesele pe care erau aşezate cărţile şi computerele. Habar n-avea despre ce era întreaga poveste care se derula acolo, însă părea o treabă importantă. Se întrebă ce făcea tatăl lui în acel moment.

Şi mai spera ca Ian să nu fi dat de belea.

Maică-sa îi spusese limpede că nu dorea ca tatăl lui

biologic să facă vreodată parte din viaţa lor. Nu-i oferise niciun motiv, iar el nu înţelesese de ce.

Acum era şi mai nedumerit.

Blake Antrim părea un tip de treabă. Nici el nu aflase adevărul decât de curând.

Iar când îl aflase, acţionase imediat.

Asta spunea ceva despre el.

Ce putea face el?

I se oferise o şansă neaşteptată. Avea o grămadă de întrebări pentru Antrim şi pentru tatăl lui. În fruntea listei? S-ar mai fi dus mama lui cu un alt bărbat dacă tatăl lui nu ar fi înşelat-o cu alte femei? Antrim fusese acolo. Fusese direct implicat în desfăşurarea lucrurilor. Şi îi spusese limpede că maică-sa se simţise rănită.

Trebuia să discute cu cineva despre asta.

Dar cu cine?

N-o putea suna pe maică-sa. Mare greşeală!

Iar tatăl lui avea grijă de Ian.

Nu exista nimeni care să-i înţeleagă mânia şi confuzia.

Nimeni altcineva în afară de Blake Antrim.

Treizeci şi unu

Malone se uită la Kathleen Richards, care continua să-şi ţină arma îndreptată în jos, dar privirea fixată asupra lui. Şi el continua să ţină arma în mână. Se întoarse către domnişoara Mary şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Bărbatul care a căzut de pe scară a încercat să plece, dar doamna ofiţer era afară şi a tras cu arma prin geam.

— Avea o armă prinsă de picior, adăugă Richards. Am decis să nu aştept ca să văd ce se petrece.

— Tipul a început să tragă, zise Ian. Oamenii se fereau peste tot. Ea – Ian arătă spre Richards – a tras în asfalt. Apoi el a fugit.

— N-am putut să ţintesc ca lumea din pricina mulţimii, explică Richards.

— Şi n-a fost nimeni lovit?

Richards clătină din cap.

— Toată lumea e teafără.

Afară se auzea sunet de sirene, devenind tot mai puternic.

— Poliţia, zise Richards. Daţi-mi voie să mă ocup eu de ei.

— Bucuros! Noi plecăm!

— Mi-aş dori să nu faceţi asta, domnule Malone. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră. Mai puteţi sta pe aici un pic, până ce termin eu cu poliţia? N-am nevoie decât de câteva minute.

Malone se gândi la cererea ei. De ce nu?

În plus, avea şi el câteva întrebări de pus.

— Sus, zise domnişoara Mary. În apartament. Aşteptaţi acolo până pleacă poliţia. Eu o s-o ajut pe domniţa asta tânără. Pot declara că a fost o tentativă de jaf, care n-a decurs bine. Dânsa i-a deranjat pe hoţi şi i-a speriat.

Lui Malone îi convenea.

— Bine. Eu şi Ian o să fim sus.

Kathleen îl examinase rapid pe Cotton Malone. Un individ profund. Concentrat. Şi îndrăzneţ. O provocase fără nici cea mai mică teamă.

Nu avusese de ales şi fusese nevoită să tragă în individul din magazin. Acesta îi răspunsese cu foc şi imediat ea îşi făcuse griji în privinţa oamenilor de pe trotuar. Însă fie individul era cel mai prost trăgător pe care îl văzuse vreodată, fie ţintise intenţionat prea sus ca să nu pericliteze viaţa cuiva. În urma celor aflate în ultimele câteva ore, tindea mai degrabă să dea crezare ultimei variante, iar asta se adăuga la nedumerirea ei tot mai adâncă.

Sirenele deveniră asurzitoare. Două maşini de poliţie se opriră pe stradă, cu girofarurile pornite. Din ele ieşiră patru ofiţeri în uniformă, care veniră în grabă către magazin. Kathleen scosese deja legitimaţia SOCA, pe care o ţinea sus la vedere, însă ofiţerul care conducea echipa păru să nu-i dea atenţie.

— Daţi-mi arma!

Îl auzise bine?

— Şi de ce aş face asta?

— Cineva a încercat să-mi jefuiască magazinul, spuse proprietara. Avea o armă. Această femeie l-a oprit.

Doi ofiţeri păzeau deja uşa de la intrare. Ceilalţi doi nu păreau interesaţi de posibilitatea ca în acel loc să se fi comis o infracţiune.

— Arma, insistă primul ofiţer.

Kathleen îi dădu arma.

— Luaţi-o!

Celălalt ofiţer o prinse de braţe şi i le răsuci la spate.

Kathleen se întoarse, inversă manevra şi îşi înfipse genunchiul în stomacul bărbatului. Acesta se încovoie şi atunci ea îl lovi cu putere, răsucindu-se pe loc ca să se ocupe de ceilalţi poliţişti.

— La podea, ordonă primul ofiţer, îndreptând arma spre ea.

Ea se ţinu pe poziţie.

— De ce faceţi asta?

— Acum!

Ceilalţi doi poliţişti îşi abandonară poziţia din dreptul uşii şi veniră în jurul ei. Kathleen se gândi dacă era bine să-i atace acum, însă decise că unu contra trei nu reprezenta o şansă prea bună de izbândă.

— Mâinile sus, ordonă primul ofiţer. Şi jos, la podea!

Kathleen se conformă. Poliţiştii îi prinseră încheieturile mâinilor la spate cu nişte cătuşe de plastic care îi pătrunseră în piele.

După care o ridicară în picioare şi o scoaseră din magazin.

Malone se uită la Ian şi întrebă:

— Unde e stickul de memorie?

Băiatul zâmbi.

— Nu am crezut nicio clipă că te laşi prostit de ceea ce a făcut domnişoara Mary.

Femeia se dovedise prea zeloasă ca să-l îndrume către cutia aceea metalică, iar culoarea stickului nu era aceeaşi.

Ian îşi vârî o mân[în buzunarul pantalonilor şi scoase un obiect pe care i-l aruncă lui Malone.

— Domnişoara Mary e tare isteaţă, nu-i aşa? întrebă Ian.

Chiar era. Şi curajoasă pe deasupra. Cu o armă lipită de tâmplă reuşise să joace la cacealma.

— Cred că indivizii ăia vor fi un pic cam nervoşi când îşi vor da seama că au fost păcăliţi.

— Asta ar putea însemna o problemă. Poţi avea grijă de domnişoara Mary?

— Contează pe mine.

Malone studie stickul de memorie, amintindu-şi tot ce citise de pe el. Iar fişierul protejat de parolă... ăla trebuia să fie premiul cel mare.

— De ce ai fugit din cafenea? îl întrebă din nou pe Ian deoarece încă nu primise un răspuns.

— Nu-mi plac străinii. Mai ales ăia care arată a copoi.

— Şi eu sunt străin.

— Tu eşti altfel.

— Ce te-a speriat în maşină în noaptea aia, după ce ai furat stickul?

Chipul băiatului încremeni.

— Cine a spus că m-am speriat?

— Te-ai speriat.

— Ăia doi m-ar fi omorât. Vedeam asta pe faţa bătrânului înainte de a da cu spray lacrimogen. Dorea stickul, după care avea de gând să mă omoare. Nu m-am mai confruntat cu aşa ceva înainte.

Băiatul făcu o pauză.

— Ai dreptate. M-a speriat.

Malone îşi dădu seama cât de greu îi fusese lui Ian să recunoască aşa ceva, mai ales că băiatul nu avea încredere în nimeni şi în nimic.

— De-aia am fugit de tine la cafenea. Am văzut indivizi în haine lungi cu o expresie anume în ochi. Nu-mi place expresia aia. Niciodată până acum nu m-a vrut nimeni mort.

— De-aia ai plecat în Statele Unite?

Ian dădu din cap.

— Am dat peste tip într-o zi. Mi-a oferit un drum până în

State şi mi-am zis că e cel mai bun loc unde să mă duc. Îmi dădeam seama că asta însemna necazuri. Dar era mai bine decât aici. Am vrut doar să fug.

Jos domnea tăcerea.

Malone îşi pescui telefonul şi tastă numărul care îi fusese dat mai devreme.

— Ian şi stickul sunt la mine, îi spuse el lui Antrim. Dar a apărut o problemă.

Îi relată celuilalt cele petrecute, inclusiv apariţia unui agent SOCA pe care nu îl cunoştea.

— Nu-mi place că autorităţile sunt acolo, zise Antrim. Poţi ieşi?

— Asta e şi ideea. Ce face Gary?

— Minunat. Pe aici e linişte.

— Şi unde înseamnă aici?

— Nu la telefonul ăsta. Când eşti gata să pleci, sună-mă din nou şi îţi dau un punct de întâlnire. Şi, Malone, cu cât o faci mai repede, cu atât mai bine.

— Aici ai dreptate.

Malone puse capăt convorbirii şi se întrebă ce se petrecea la parterul clădirii.

Aşa că se duse la fereastră ca să arunce o privire afară.

Kathleen era dusă în afara clădirii, cu mâinile legate la spate. Oamenii de pe trotuare erau opriţi de ofiţeri de poliţie ca ea să poată trece. Kathleen ura expresiile de pe chipurile trecătorilor, care în mod clar se întrebau cine naiba era ea şi ce făcuse. Ce sens avea să fie arestată? Să fie umilită? Era un agent veteran SOCA, unul care nu greşise cu nimic.

Traversară strada, către portiera deschisă din spatele unei maşini de patrulă. Kathleen fu băgată înăuntru, după care portiera fu trântită în urma ei. Rămase acolo tăcută, în vreme ce trecătorii se plimbau pe lângă maşină. Prin

geamurile mătuite putea privi în interiorul librăriei-anticariat şi o putea vedea pe proprietara magazinului. Niciunul dintre cei patru ofiţeri de poliţie nu făcuse nici cel mai mic efort de a discuta cu femeia, fapt care genera suspiciuni şi mai mari.

Despre ce era vorba?

Malone se uită cum Richards este dusă cu mâinile legate la spate către o maşină de poliţie, apoi cum este băgată fără menajamente în spatele acesteia.

— De ce au luat-o? întrebă Ian.

— Poate că nu era agent SOCA.

— Ba era, îl contrazise Ian.

Malone fu de acord cu băiatul. Totul din fiinţa acelei femei emana adevăr.

Pe strada îngustă traficul revenise la normal. Automobilele curgeau în ambele sensuri, în vreme ce maşinile de poliţie continuau să stea parcate pe trotuarul din cealaltă parte a străzii, cu girofarurile încă aprinse. Ce avea de făcut Malone acum? În mod cert nu exista loc de discuţii. Să-i dea stickul de memorie lui Antrim şi să plece pur şi simplu acasă?

Ceva nu era în regulă.

Cum de ştiuseră cei doi bărbaţi să vină la acea librărie? Cum de ştiuse un agent SOCA, unul care îi mai şi cunoştea numele, să vină exact în acel loc?

Şi pe urmă era problema siguranţei lui Ian.

O problemă încă nerezolvată.

La marginea trotuarului opri un sedan negru, din care ieşi un bărbat. Un individ mai în vârstă. Cu părul argintiu, îmbrăcat cu un costum elegant cu vestă. Bărbatul se deplasa cu ajutorul unui baston. Traversă, înconjură maşina de poliţie în care se găsea Kathleen, apoi deschise portiera din spate şi se vârî înăuntru.

Lui Ian nu-i venea să-şi creadă ochilor. Îl vedea din nou pe bărbatul acela mai vârstnic, cu baston.

Un chip pe care nu avea cum să-l uite.

— În maşină în noaptea aia, lângă Oxford Circus, zise el. Bărbatul care dorea stickul de memorie. Bărbatul care i-a spus celuilalt tip să mă omoare. El e!

Treizeci şi doi

Kathleen ar fi trebuit să-şi dea seama.

Sir Thomas Mathews.

Care şedea lângă ea în maşină.

— Nu te înveţi minte, nu? întrebă el. Te apuci să tragi în magazin. Puteai să omori oameni.

— Dar n-a murit nimeni. Ciudat, nu s-ar putea spune şi aşa?

— Ar trebui să înţeleg ceva din vorbele tale?

— De ce nu-mi spuneţi dumneavoastră?

— Îmi dau seama acum de ce şefii tăi m-au avertizat să nu te implici în chestiunea aceasta. *Nu merită deranjul.* Cred că asta a fost expresia folosită de ei.

— Bărbatul avea o armă. Înăuntru se găseau o femeie şi un copil. Am făcut ce era nevoie să fac.

— Şi unde sunt domnul Malone şi Ian Dunne?

— Nu i-a găsit poliţia?

Mathews rânji cu o expresie care trăda mai degrabă agitaţie decât amuzament.

— S-ar putea crede că, la un moment dat, înveţi din propriile greşeli.

De fapt, ea chiar învăţase.

— Unde e Eva Pazan?

— Moartă, presupun. Aşa cum ai raportat.

— Ştiţi la fel de mine ca mine că nu e aşa. Pur şi simplu, femeia asta nu există. Cel puţin nu la Oxford.

Mathews stătea cu ambele mâini odihnindu-se pe globul de fildeş din capătul bastonului. Individul privea afară, prin parbrizul maşinii.

— Te-am subestimat, spuse el în cele din urmă.

— Asta înseamnă cu nu sunt chiar atât de idioată precum credeaţi că am să fiu?

Mathews îşi întoarse privirea spre ea.

— Înseamnă că te-am subestimat.

— Ce vreţi să faceţi?

— Să protejez această naţiune. În acest moment se confruntă cu o ameninţare serioasă, una care poate avea consecinţe dezastruoase. De fapt, toată povestea este remarcabilă. Ceva care s-a petrecut acum cinci sute de ani şi care încă mai poate provoca mari probleme în ziua de azi.

— Presupun că nu-mi veţi spune şi mie despre ce e vorba?

— Corect. Dar dă-mi voie să lămuresc ceva. Ameninţarea este reală şi nu poate fi ignorată. Blake Antrim al tău ne-a obligat, după multe secole, să ne ocupăm în fine de ea.

Malone se uită fix la Ian.

— Eşti sigur că ăla a fost individul?

— Avea acelaşi baston. O bilă albă în capăt cu semne pe ea, ca un glob. Purta un costum asemănător cu ăsta cu care e îmbrăcat acum. El e!

Dezvăluirea băiatului era şi mai incredibilă dacă se lua în considerare cine era individul.

Thomas Mathews!

Şeful de atâta amar de vreme al serviciilor secrete.

Cât lucrase la Departamentul de Justiţie avusese de mai multe ori de-a face cu MI6 şi de două ori lucrase direct cu Mathews. Omul era viclean, inteligent şi prudent. Întotdeauna atent. Ca atare, prezenţa lui lângă staţia

Oxford Circus cu o lună în urmă, când Farrow Curry fusese ucis, ridica o grămadă de semne de întrebare.

Însă una dintre acestea era mai importantă decât toate celelalte.

— Mi-ai spus că omul care te-a băgat cu forţa în maşină a fost acelaşi om care l-a împins pe Farrow Curry în faţa trenului. Este adevărat ce ai spus?

Ian încuviinţă.

— Acelaşi tip.

Malone îşi dădea seama că omorul făcea parte din munca serviciilor de informaţii. Însă la fel se întâmpla şi cu asasinatele în public? Săvârşite aici, pe pământ britanic, de către agenţi britanici? Victima fiind un angajat al unui aliat? Iar şeful organizaţiei fiind personal implicat? Toate astea ridicau miza la niveluri de neimaginat.

Antrim era băgat într-o poveste extrem de serioasă.

— Stă în maşină de ceva vreme cu ea, observă Ian.

Malone surprinse îngrijorarea din vocea băiatului. Era de acord cu el.

— Crezi că are probleme? întrebă Ian.

O, da!

Kathleen îşi dădea seama că situaţia ei era pe muchie de cuţit. Se găsea la mila lui Mathews.

— Domnişoară Richards, aici este vorba de o chestiune vitală, pe care o cunoaşte însuşi prim-ministrul. Aşa cum ai observat la Queens College, au fost ocolite legi, dacă nu cumva au fost încălcate de-a dreptul. În joc este interesul naţional.

Kathleen pricepu imediat subînţelesul acelor cuvinte. *Atunci de ce provoci atâtea probleme?*

— Dumneavoastră aţi venit la mine, zise ea.

— Aşa e. Îmi dau seama acum că a fost o greşeală.

— Nu mi-aţi dat niciodată ocazia să fac ceva.

— Aici greşeşti. Ţi-am dat toate ocaziile. În schimb, dumneata te-ai aventurat pe cont propriu – Mathews ezită –, ştiu că ai pus întrebări personalului de securitate de la Oxford şi am habar de vizita făcută administratorului de la Inns of Court. Ar fi trebuit să mă asculţi la Queens College şi să faci ce ţi s-a spus.

— Şi dumneavoastră ar fi trebuit să fiţi sincer cu mine.

Mathews chicoti.

— Din nefericire, sinceritatea e un lux pe care nu mi-l pot permite în situaţia de faţă.

Kathleen nu era de acord.

— Şi acum ce urmează?

— Aventurierii, cum eşti dumneata, ajung în cele din urmă la capătul drumului.

— Aşadar, nu mai am slujbă?

— Mi-aş fi dorit să fi fost atât de simplu Interesul ăla naţional de care am pomenit, cel pe care îl protejăm noi, cere măsuri extraordinare. Nu din cele la care aş apela în mod normal în interiorul graniţelor noastre, însă aici nu am de ales.

Lui Kathleen nu-i plăcea deloc cum suna asta.

— Ultimul lucru de care avem nevoie este ca un spirit incontrolabil, ca dumneata, să vorbească.

Mathews întinse mâna spre broasca portierei.

— O să mă omorâţi? întrebă ea.

El deschise portiera şi se strecură afară din maşină, după care trânti repede portiera în urma lui.

Kathleen fu cuprinsă de panică.

Aproape imediat, doi bărbaţi se urcară în maşină în partea din faţă.

Kathleen îşi agită trupul pe bancheta din spate şi izbi cu picioarele într-o portieră. Îşi dădu seama că era mai bine să izbească în geam, aşa că lovi cu piciorul în sticlă. Unul din indivizi se întoarse pe scaun şi îi înfipse ţeava unei arme în abdomen.

Kathleen se uită la el.

— Rămâi nemişcată, rosti individul, sau te împuşc chiar aici.

Malone văzu cum Thomas Mathews iese din maşină şi doi bărbaţi se urcă imediat în vehicul. Zări capul femeii dinăuntru dispărând, apoi tălpile pantofilor ei izbind geamul din spate.

— Are necazuri, rosti Ian.

Strada se aglomerase din nou din pricina traficului.

Maşina nu avea cum să plece în viteză de pe loc.

— Hai să o ajutăm, zise Ian.

— Ai vreo idee?

— Cred că da. Cel puţin pentru mine a mers în alte dăţi.

Kathleen nu mai trecuse niciodată printr-o asemenea spaimă. Se mai găsise în situaţii-limită, când viaţa îi fusese pusă în pericol, dar reuşise întotdeauna să evite cele mai nefericite consecinţe. Desigur, existaseră repercusiuni din partea şefilor pentru riscurile asumate, dar acestea veniseră ulterior, după consumarea faptelor, când pericolul trecuse de mult.

Acum situaţia era diferită.

Indivizii din maşină intenţionau să o ucidă, înăuntrul unei maşini de poliţie? Kathleen se îndoia de asta. Dar, dacă opunea în continuare rezistenţă, era posibil ca ei s-o împuşte pe loc. Ca atare, acordă respectul cuvenit armei care i se proptise în abdomen şi încetă să se mai zbată.

— Ridică-te în capul oaselor, ordonă individul cu arma.

Bărbatul reveni pe poziţia lui normală de pe scaun, însă continuă să ţină arma îndreptată spre femeie şi să se uite la ea cu coada ochiului. Maşina coborî de pe trotuar şi pătrunse în trafic, croindu-şi drum prin aglomeraţia de pe

cele două sensuri.

Ai răbdare, îşi spuse Kathleen.

Stai calmă.

Aşteaptă o ocazie.

Dar când? Unde? Cum?

Perspectivele nu păreau deloc promiţătoare.

Treizeci şi trei

Antrim ieşi din depozit în noapte şi străbătu vreo cincizeci de metri, către un loc ferit unde putea discuta fără să fie auzit şi de unde putea supraveghea uşa depozitului, ca să fie sigur că Gary Malone rămânea înăuntru. Apelă numărul de telefon din cartea primită în Temple Church. La celălalt capăt sună de trei ori, după care îi răspunse aceeaşi voce gravă din rotondă.

— Sunt gata să închei afacerea, îi spuse el bărbatului de la celălalt capăt.

— Şi la o oră atât de înaintată. Probabil că a apărut ceva şi mai rău.

Antrim ura tonul condescendent al celuilalt.

— De fapt nu. Lucrurile arată bine pentru mine. Nu la fel de bine pentru dumneata.

— Ai chef să mă luminezi? Înainte de a fi de acord să plătesc cinci milioane de lire.

— Am un fost agent, Cotton Malone, care lucrează ca freelancer pentru mine. A fost unul dintre cei mai buni agenţi ai noştri şi a găsit ceea ce căutam.

— Ian Dunne?

Îl şoca faptul că vocea ştia despre ce era vorba. Era pentru prima dată când se menţiona acel nume.

— Corect. Împreună cu stickul de memorie. De vreme ce ştiţi de Dunne, presupun că ştiţi şi despre asta.

— O concluzie corectă. Ne-am gândit că e posibil să

punem mâna pe băiat şi pe obiect înaintea dumitale, dar nu a fost să fie. Oamenii mei au dat greş în librăria aia.

— Atunci ştiţi cum mă simt.

Bărbatul mai în vârstă chicoti.

— Presupun că o merit. În definitiv, noi am pus în evidenţă insuccesul dumneavoastră. Dar cum stickul este acum în siguranţă, se pare că şansa ne-a surâs amândurora.

Aşa era.

— Acum că v-aţi decis să încheiaţi afacerea, zise bărbatul mai în vârstă, trebuie rezolvate două chestiuni.

Antrim aşteptă.

— Materialele adunate în depozit. Le vrem.

— Ştiţi de ele?

— Aşa cum v-am spus în biserică, v-am supravegheat îndeaproape. Ba chiar v-am permis să vandalizaţi castelul Windsor şi mormântul lui Henric.

— Probabil, deoarece eraţi la fel de curioşi să aflaţi ce s-ar putea găsi acolo.

— Am fost doar curioşi cât de departe veţi merge cu toată povestea asta.

— Până la capăt.

Antrim dorea să lase celuilalt convingerea că nu se temea de el.

De la celălalt capăt al liniei se auzi un chicotit.

— În regulă, domnule Antrim. Vom merge cu presupunerea că aţi fi dus toată povestea *până la capăt.* Vocea făcu o pauză. Deţinem un inventar exact al celor adunate în depozit. Ca atare, vă rog să vă asiguraţi că nu dispare nimic.

— Şi cealaltă chestiune?

— Hard diskurile.

La naiba! Indivizii ştiau meserie, nu glumă.

— Ştim că aţi înlocuit hard diskurile din cele trei computere pe care le-a utilizat Farrow Curry în speranţa de a scoate datele criptate din ele. Le vrem şi pe acelea.

— Chestia asta e chiar aşa de importantă?

— Căutaţi să aflaţi un adevăr care a rămas ascuns multă vreme. Noi vrem să ne asigurăm că el rămâne îngropat. De fapt, intenţionăm să distrugem tot ce aţi scos la iveală, ca această poveste să nu mai fie niciodată pusă pe tapet.

Lui Antrim nici că îi păsa. Dorea doar să iasă din joc.

— Am şi eu o chestiune de rezolvat, zise el.

— Cele cinci milioane de lire nu sunt îndeajuns?

— Suma asigură ultima parte a operaţiunii, fără efecte secundare şi fără întrebări suplimentare de la Washington. Problema dispare şi nu mai apare niciodată. Asta doreaţi. Eu o să mă asigur că aşa se va întâmpla, asumându-mi vina şi pedeapsa pentru eşec.

— Cinci milioane de lire înseamnă o retragere confortabilă.

— Aşa socotesc şi eu. Acum, voi vreţi dovezile fizice adunate de noi şi discurile de computer. Bun, am priceput. Însă există o problemă privitoare la stickul de memorie. Cotton Malone trebuie eliminat.

— Nu suntem asasini.

— Nu, doar ucigaşi.

Antrim nu uitase de omul său de la St. Paul sau de Farrow Curry.

— Malone a citit ce se află pe acel stick.

— Ştiţi sigur asta?

— El mi-a spus. Ca atare, dacă vreţi ca operaţiunea să fie închisă pe vecie, Malone trebuie să dispară. Dispune de o memorie specială, aşa că nu va uita niciun amănunt.

Tăcerea de la celălalt capăt îi confirmă lui Antrim faptul că Societatea Dadealus nu avea nimic de comentat în această privinţă.

— Punctul dumneavoastră de vedere a fost notat, zise vocea. Malone este şi cel care are stickul?

— Da.

— Cum îl găsim?

— Vă dau eu de ştire unde şi când.

Apoi puse capăt convorbirii.

Malone sări de pe scara de incendiu. Ian ajunsese deja jos. Coborâseră la primul etaj şi ieşiseră din clădire prin aceeaşi fereastră deschisă utilizată mai devreme de cel care trăsese cu arma. Pe aleea întunecată nu se vedea nici urmă de poliţie.

Se îndepărtară în fugă de librărie.

Ian îi spusese la ce se gândea. Având la dispoziţie opţiuni limitate, Malone decisese să aibă încredere în puşti.

În plus, era posibil ca ideea să dea roade.

La capătul aleii se amestecară printre pietonii care se plimbau noaptea pe trotuarul luminat şi se apropiară de o intersecţie. La şaizeci de metri în dreapta lor se găsea librăria-anticariat, în faţa căreia o maşină de poliţie continua să stea parcată pe trotuarul opus. A doua maşină, cea cu agentul SOCA pe bancheta din spate, era blocată în trafic la cincisprezece metri depărtare, aşteptând culoarea verde a semaforului. Malone nu putea decât să spere că nimeni dinăuntru, în afara lui Kathleen Richards, nu îl cunoştea pe el sau pe Ian.

Thomas Mathews nu se vedea nicăieri.

Făcu un gest din mână. În vreme ce Ian se îndepărta, el se pierdu în mulţimea anonimă de weekend care se îmbulzea în faţa barurilor şi magazinelor, croindu-şi drum mai aproape de locul unde aştepta maşina de poliţie. Ian se găsea deja în cealaltă parte a străzii, pe celălalt trotuar, mergând grăbit.

Semaforul deveni verde şi maşinile începură să se târască înainte.

Lui Ian îi plăcea faptul că Malone îl ascultase.

Chiar dorea să ajute.

Bătrânul cu baston era periculos. Aflase asta pe propria piele. Agenta SOCA îl izgonise pe celălalt individ din librărie,

protejându-i pe el şi pe domnişoara Mary.

Din punctul lui de vedere, femeia era în regulă.

Mai făcuse de câteva ori ce urmau să facă acum. O operaţiune în doi, uneori chiar trei, în urma căreia recompensa putea fi considerabilă.

Însă la fel erau şi riscurile.

Văzuse cum eşuează două astfel de operaţiuni.

Spera ca în noaptea aceea să nu o vadă şi pe a treia.

Malone se uită cum Ian se furişează în faţa maşinii de poliţie.

Frânele scrâşniră şi cauciucurile lăsară urme pe asfalt.

Vehiculul se opri.

Ian se prăbuşi, prinzându-se de picioare şi urlând de durere.

Malone zâmbi. Puştiul era bun.

Şoferul în uniformă se dădu jos, lăsând portiera deschisă.

Malone traversă printre două maşini oprite, îşi răsuci ţinta pe călcâie şi îi înfipse un upercut cu dreapta sub coaste.

Şoferul se sprijini năucit de maşină.

Malone descoperi repede teaca armei poliţistului, prinsă de umăr, şi scoase arma de acolo. Ofiţerul dădu semne că-şi revine, însă Malone nu-i acordă nicio şansă. Îl plesni cu mânerul armei peste tâmpla dreaptă, iar corpul victimei se prăbuşi inert pe asfalt.

Ţinti parbrizul maşinii cu arma.

Portiera din dreptul pasagerului se deschise, însă Ian se ridicase deja în picioare şi izbi portiera ca să împiedice orice evadare. Malone se urcă pe scaunul şoferului şi aţinti arma direct spre capul celui de-al doilea ofiţer, după care îi luă acestuia arma din dotare.

— Eşti gata să mergem? o întrebă el pe Richards, fără să-şi ia privirea de la poliţist.

Portiera din spate se deschise.

Kathleen coborî din maşină, ajutată de Ian.

— Stai pe loc, îi ordonă Malone poliţistului.

Ieşi din maşină şi traversă din nou strada. Ian şi Richards i se alăturară. Femeia continua să aibă mâinile legate la spate.

— Propun să ne facem nevăzuţi, zise Malone.

Treizeci şi patru

În mod obişnuit, Antrim şi-ar fi făcut griji în legătură cu ceea ce cunoştea Societatea Daedalus ori cu breşa în sistemul de securitate al operaţiunii desfăşurate de el. Doi analişti şi doi agenţi fuseseră alocaţi operaţiunii King's Deception. Alţi doi experţi în regim de freelancing fuseseră angajaţi separat pentru spectacolul de faţadă cu Malone. Doi din cei şase oameni erau acum morţi. Oare omul lui de la St. Paul fusese problema? Care fuseseră ultimele lui cuvinte? *Nu ar fi trebuit să se întâmple.* În acele momente nu înţelesese rostul frazei, dar acum înţelegea. Şi asta îl făcea să-şi pună întrebări. Oare *ce anume* ar fi trebuit să se întâmple la St. Paul?

Posibilitatea ca mortul de la St. Paul să fi fost sursa scurgerii de informaţii era logică. Însă nici ceilalţi patru oameni nu se găseau mai presus de orice suspiciune, mai ales experţii în regim de freelanceri. Antrim ştia puţine lucruri despre ei, cu excepţia faptului că erau potriviţi pentru acest nivel al operaţiunii, însă lui Antrim nu-i mai păsa.

Nu şi acum.

El se retrăgea. Dacă îşi juca bine cărţile, mulţumită morţii lui Farrow Curry, operaţiunea King's Deception avea să se încheie pur şi simplu. În mod cert, cei din Langley aveau să dea vina pe el, aşa că Antrim avea să şi-o asume, înaintându-şi demisia, pe care ei aveau să o accepte.

O încheiere frumoasă şi curată pentru toţi cei implicaţi.

Mai rămânea chestiunea mortului de la St. Paul, dar cât de departe ar fi putut să meargă o eventuală anchetă? Ultimul lucru de care avea nevoie Washingtonul era să atragă şi mai mult atenţia asupra lui, mai ales din partea britanicilor. Era mai bine ca omorul să rămână nerezolvat, iar cadavrul fără identitate. Antrim era singurul care ştia cine era de vină, se îndoia însă că s-ar fi putut face vreodată legătura cu Societatea Daedalus. Singura legătură era reprezentată de telefonul lui mobil, un aparat care putea fi oricând aruncat, după ce fusese cumpărat în Bruxelles sub un alt nume, sau făcut bucăţi şi ars.

Rămâneau doar cele trei discuri cu date.

Aşa că Antrim îl lăsă pe Gary în depozit, cu unul dintre oamenii lui, şi plecă până la o clădire de apartamente din East Endul londonez. Omul care locuia acolo era olandez, un specialist în computere folosit în diverse misiuni. Lucra pe cont propriu şi înţelegea foarte bine că sumele obscene de bani cu care era plătit nu doar compensau serviciile oferite de el, dar îi şi ţineau gura închisă. Antrim nu implicase specialiştii CIA în decriptare deoarece aceştia se găseau prea departe. Iar operaţiunile de contraspionaj oricum nu implicau foarte des angajaţi proprii. Scopul final era ca operaţiunile să fie îndeplinite în afara sistemului oficial.

— Am nevoie să-mi dai înapoi toate cele trei discuri, îi spuse el individului, odată ce ajunse în apartament şi închise uşa în urma lui.

Îl trezise pe olandez dintr-un somn profund cu apelul lui telefonic prin care îşi anunţa sosirea.

— Chestia s-a terminat?

Antrim dădu din cap.

— Gata! Operaţiunea se încheie.

Analistul dădu peste cele trei discuri pe o masă de lucru şi i le dădu lui Antrim fără alte întrebări.

Însă Antrim era curios.

— Ai găsit ceva?

— Am scos aproximativ şaizeci de fişiere şi lucram la chestiile parolate.

— Ai apucat să citeşti ceva?

Analistul clătină din cap.

— Îmi ştiu treaba. Nu vreau să cunosc despre ce e vorba.

— Mă voi asigura ca restul banilor să-ţi fie depus mâine, zise Antrim.

— Să ştii că aş fi putut descifra chestiile protejate.

Informaţia îi atrase atenţia.

— Ai spart codul?

Individul căscă.

— Nu încă. Dar cred că aş fi reuşit. Am spart una dintre parolele lui Curry şi un cod de criptare. Le puteam rezolva şi pe celelalte. Bineînţeles că faptul că am lucrat cu toţii de aceeaşi parte a baricadei a uşurat enorm treaba.

Ca să-i mulţumească pe cei din Societatea Daedalus, trebuia să predea tot ce fusese adunat în depozit, plus cele trei discuri. Însă o mică soluţie de rezervă ar fi fost binevenită. Mai ales când avea de-a face cu o necunoscută totală precum acea societate. În plus, după un an de eforturi depuse, dorea şi el să afle dacă până la urmă se descoperise ceva sau nu.

În acea zi, Curry fusese extrem de emoţionat la telefon.

Părea să fi dat peste o descoperire importantă.

— Ai copiat cele trei discuri?

Analistul încuviinţă.

— Bineînţeles. Pentru orice eventualitate. O să le vrei şi pe acelea, nu?

Omul începu să le scoată la iveală.

— Nu. Continuă să lucrezi cu copiile. Vreau să aflu ce spun fişierele alea protejate cu parole. Sună-mă imediat ce le descifrezi.

Kathleen nu se mai bucurase niciodată văzând un chip, pe care îl recunoscu imediat, care se furişează prin faţa maşinii. Sperase ca Ian Dunne să nu fi venit singur şi se simţise uşurată când apăruse Cotton Malone. Acum se aflau la câteva străzi distanţă, în faţa unui magazin de suvenire închis. Ian avea la el un briceag, pe care puştiul îl folosi ca să-i taie legăturile de la mâini.

— De ce ai făcut asta? îl întrebă ea pe Malone.

— Părea să ai nevoie de ajutor. Ce dorea Thomas Mathews de la tine?

— Deci îl cunoşti pe bunul cavaler.

— Ne-am intersectat. Într-o altă viaţă.

— Mi-a spus că ai fost agent. CIA.

Malone clătină din cap.

— Departamentul de Justiţie. O unitate de investigaţii internaţionale, timp de doisprezece ani.

— Şi acum retras.

— Asta îmi tot spun şi eu. Din nefericire, nu prea mă ascult pe mine însumi. Ce interese are Mathews în povestea asta?

— Mă vrea moartă.

— Şi pe mine, interveni Ian.

Kathleen se întoarse spre băiat.

— Chiar aşa?

— A omorât un om în Oxford Circus, după care a vrut să mă omoare şi pe mine.

Kathleen îi aruncă o privire lui Malone, care încuviinţă şi zise:

— Spune adevărul.

Se întoarse iarăşi spre băiat.

— Ai riscat apărând în faţa maşinii. Îţi rămân datoare.

Ian ridică din umeri.

— Am mai făcut aşa ceva.

— Zău? E un obicei al tău?

— E un profesionist al străzii, zise Malone, schiţând un zâmbet. Unul dintre ei opreşte maşina, mimând că e rănit,

iar celălalt fură ce poate dinăuntru. Ce spuneai? Că Mathews te vrea moartă?

Kathleen dădu din cap.

— Se pare că am devenit inutilă.

— E posibil să fi fost o cacealma?

— Poate. Dar n-aveam niciun chef să stau acolo ca să aflu.

— Ce-ar fi să facem schimb de informaţii? Poate că între noi vom reuşi să găsim o logică în toată povestea asta.

Trecură imediat la treabă.

Kathleen îi spuse lui Malone tot ce se întâmplase, începând cu ziua precedentă, la Windsor şi Oxford, adăugând suspiciunile ei legate de Eva Pazan şi de ceea ce îi spusese Mathews în maşină. Malone relată cele trăite de el în ultimele douăzeci şi patru de ore, care păreau să zugrăvească un haos la fel de mare ca al ei. Ian Dunne completă totul cu cele petrecute în Oxford Circus cu o lună înainte.

Kathleen omisese doar trei lucruri.

Situaţia ei actuală de suspendare de la SOCA, legătura din trecut cu Blake Antrim şi faptul că fusese condusă către Inns of Court special ca să-l vadă pe Antrim. Nu i se păruse necesar să dezvăluie niciunul dintre aceste trei amănunte.

Cel puţin nu în acel moment.

— Cum ne-ai găsit la librărie? întrebă Malone.

— M-a trimis Mathews. Ştia că o să fiţi acolo.

— Ţi-a spus de unde ştia aşa ceva?

Kathleen clătină din cap.

— Nu este cel mai comunicativ individ din lume.

Malone zâmbi.

— Ce caută un agent SOCA împreună cu MI6?

— Am fost special trimisă.

Ceea ce era adevărat.

Până la un punct.

Malone nu era întru totul satisfăcut de explicaţiile lui Kathleen Richards. Însă ei doi erau nişte necunoscuţi, aşa că nu se putea aştepta ca ea să-i dezvăluie totul dintr-odată. Cu toate astea, spusese destule ca el să ia câteva decizii. Prima îl implica pe Ian. Trebuia să-l scoată din prima linie, să-l ducă înapoi la Antrim şi la Gary, însă îşi dădu seama că avea să-i fie foarte greu să-l facă pe băiat să plece singur într-acolo.

— Sunt îngrijorat de situaţia domnişoarei Mary.

Îi explică lui Richards că era vorba de femeia de la librăria-anticariat, apoi spuse:

— Indivizii ăia s-ar putea să revină şi noi am lăsat-o singură acolo.

— Poliţia nu ne va ajuta la nimic, replică Richards. Lucrează mână în mână cu Mathews.

Malone se uită la Ian.

— Trebuie să ai grijă de ea.

— Spuneai că *tu* vei face asta.

— O voi face, ducându-te pe tine şi pe ea acolo unde se află Gary.

— Vreau să merg cu tine.

— Cine spune că mă duc undeva?

— Tu ai spus.

Puştiul era isteţ foc, dar asta nu însemna că lucrurile aveau să iasă aşa cum dorea el.

— Domnişoara Mary are grijă de tine când ai tu nevoie. Acum e rândul tău să ai grijă de ea.

Ian încuviinţă:

— Pot face asta.

— O să iau legătura cu Antrim şi o să-i cer să vină după tine şi după ea.

— Şi tu unde te duci? întrebă Richards.

— Să obţin nişte răspunsuri.

Bucata de hârtie cu numărul de telefon pe care i-o dăduse domnişoara Mary se odihnea încă în buzunarul lui.

Sora mea. Am vorbit cu ea cu puţin timp în urmă. O să-ţi răspundă la apel de dimineaţă.

— Mă laşi să merg şi eu? întrebă Richards.

— Presupun că nu accepţi un refuz în chip de răspuns.

— Nu prea. Dar insigna mea SOCA s-ar putea dovedi utilă.

Aşa era. Mai ales în cazul în care în joc erau implicate arme.

Malone îi dădu lui Richards una dintre armele de foc înşfăcate.

— Trebuie să-l sun pe Antrim ca să văd ce mai face băiatul meu, zise el. Apoi o să dorm câteva ore.

— Ţi-aş oferi apartamentul meu, zise Richards. Însă mă tem că ăla e primul loc în care o să mă caute.

Malone era de acord.

— Un hotel e mai bun.

Treizeci şi cipci

SÂMBĂTĂ, 22 NOIEMBRIE
8 A.M.

Malone termină de mâncat nişte cereale şi fructe pe post de mic dejun. El şi Kathleen Richards petrecuseră câteva ore la hotelul Churchill, el pe o canapea, ea în dormitor. Sosiseră acolo după miezul nopţii şi hotelul nu avea liber decât un apartament. Pe Malone îl doborâse diferenţa de fus orar faţă de America, aşa că adormise aproape imediat după ce se întinsese pe canapea. Însă nu înainte de a-l suna pe Antrim ca să se asigure că Ian şi domnişoara Mary sosiseră cu bine şi că Gary era teafăr. Richards îi spusese că o discuţie între ei era în continuare necesară şi îi ceruse să-i păstreze identitatea secretă până ce avea loc acea discuţie. Ca atare, el onorase cererea şi nu-i pomenise nimic despre ea lui Antrim.

— Am fost trimisă de Mathews din pricina lui Blake Antrim, îi zise acum Richards din partea opusă a mesei.

Restaurantul hotelului se deschidea din holul principal şi avea un zid de sticlă care dădea înspre aglomerata piaţă Portman.

— Noi doi am avut pe vremuri o relaţie. Cu zece ani în urmă, continuă ea. Mathews a vrut ca eu să mă folosesc de acea relaţie şi să iau legătura cu el.

— Antrim e o problemă?

Malone trebuia să afle deoarece Gary se afla în grija lui.

Kathleen clătină din cap.

— Nu în felul ăsta. Nu e deloc o problemă. Fiul tău e în siguranţă cu el. Însă dacă ar fi fost o prietenă care să fi rupt relaţia cu Antrim – făcu o pauză – cu totul alta era situaţia.

Malone crezu că înţelege.

— Nu renunţă politicos?

— Ceva de genul ăsta. Hai să spunem că despărţirea noastră a fost memorabilă.

— Şi ai fost de acord să reiei legătura cu el?

— Se pare că Antrim e amestecat în ceva care ameninţă securitatea noastră naţională.

Fraza îi atrase atenţia lui Malone.

— Din nefericire, Mathews nu mi-a zis cum anume mai exact.

— Aşa că te-a trimis la librărie seara trecută, ca să iei legătura cu Ian şi cu mine. Dă-mi voie să ghicesc. Vrea stickul de memorie?

Kathleen dădu din cap.

— Exact. Presupun că nu eşti dispus să împărtăşeşti cu mine ce ai găsit pe el?

De ce nu? De ce i-ar fi păsat lui? Nu era lupta lui. În plus, nici nu aflase prea multe lucruri.

— Oricât ar părea de şocant, Antrim încearcă să dovedească faptul că Elisabeta I a fost, de fapt, bărbat.

Malone zări surprinderea de pe chipul ei.

— Probabil că te înşeli. Din cauza asta dorea Mathews să mă omoare?

Malone ridică din umeri.

— Povestea e mai rea de atât. Mathews a fost la faţa locului când Farrow Curry a fost împins sub roţile unei garnituri de metrou. Unul dintre oamenii lui Mathews a executat acţiunea. Ian a fost martor ocular la întregul eveniment.

— Fapt care explică de ce îl vrea pe Ian Dunne.

— Este martor la o crimă comisă pe pământ britanic, care

duce direct la MI6. E bine că Ian se află, deocamdată, în cel mai sigur loc unde s-ar putea afla, cu Antrim, care în mod cert are interese opuse faţă de Mathews.

— Antrim are habar de toate astea?

Malone încuviinţă.

— I-am povestit noaptea trecută, la telefon. A spus că îl va supraveghea îndeaproape pe Ian.

Fapt care explica şi motivul pentru care Malone era încă acolo. Dacă nu ar fi existat problema primejdiei care plana asupra lui Ian, el şi Gary ar fi plecat deja. Însă Malone nu putea să plece aşa, pur şi simplu. Dorea să mai participe la evenimente o vreme, ca să vadă dacă îl putea ajuta pe băiat să scape definitiv de pericole.

— Mathews mi-a dat informaţii, zise ea, care indică un soi de sanctuar ascuns al Tudorilor în care era ţinută averea lor personală.

— Ăsta e un punct pe care l-ai omis noaptea trecută.

Kathleen dădu din cap.

— Sunt convinsă că şi tu ai omis câteva lucruri.

Malone o ascultă povestindu-i despre cele petrecute la moartea celor doi regi, Henric al VII-lea şi Henric al VIII-lea.

— Am rămas cu impresia, zise ea, că stickul de memorie ar putea arăta drumul către acest loc misterios.

Însă Malone nu-şi amintea ca în cele citite să se indice vreun loc anume.

— Termină-ţi micul dejun, spuse el. Eu trebuie să tipăresc nişte chestii.

— De pe stick?

Malone încuviinţă.

— Ar fi indicat să avem şi o copie pe hârtie.

— Plecăm undeva?

— La Hampton Court. Există acolo cineva cu care trebuie să discutăm.

Kathleen cercetă restaurantul cu privirea. Totul şi toţi oamenii păreau în regulă. Atât ea, cât şi Malone îşi închiseseră telefoanele mobile căci Malone îi spusese că

Antrim îl depistase prin intermediul aparatului său. Kathleen cunoştea multe despre tehnologie şi ştia că telefonul cel mai sigur era cel mort.

Se întreba de ce se duceau la Hampton Court. Cu cine se întâlneau? Şi de ce i-ar mai fi păsat ei? Îşi pierduse două slujbe în ultimele douăsprezece ore. Nu prea mai avea ce să caute în bătălia asta. Poate că ar fi fost cel mai bine să reducă pierderile şi să o ia la fugă. Însă l-ar fi oprit asta pe Thomas Mathews? Nu prea. Era încă obligată să cadă la pace cu el. Oare chiar intenţionase să o ucidă? Era încă dificil de spus, însă poliţistul ăla ar fi împuşcat-o dacă ea n-ar fi încetat să mai opună rezistenţă.

Kathleen îşi termină micul dejun şi îl aşteptă pe Malone, ascultând murmurul altor conversaţii. La un moment dat veni chelnerul şi debarasă masa, după care îi umplu din nou ceaşca de cafea. Kathleen nu fuma, nu bea peste măsură, nu practica jocuri de noroc şi nu se droga. Cafeaua era singurul ei viciu. Îi plăcea cafeaua oricum – fierbinte, rece, dulce, neîndulcită. Nu conta, câtă vreme lichidul era plin de cafeină.

Asta este pentru dumneavoastră.

Kathleen îşi ridică privirea.

Chelnerul revenise şi ţinea în mână un plic, pe care ea îl acceptă.

— A fost adus de la recepţie. A fost lăsat de o femeie.

Kathleen simţi că i se usucă gura. Deveni brusc extrem de vioaie. Cine ştia de prezenţa ei acolo? Deschise plicul şi scoase dinăuntru o singură foaie de hârtie, umplută cu un scris cu cerneală neagră.

> FELICITĂRI, DOMNIŞOARĂ RICHARDS. TE AFLI ÎNTR-O POSTURĂ UNICĂ. NIMENI NU E MAI APROPIAT DE COTTON MALONE ÎN ACEST MOMENT ÎN AFARĂ DE DUMNEATA. PROFITĂ LA MAXIMUM. PUNE MÂNA PE STICK ŞI AFLĂ CU EXACTITATE CE ŞTIE MALONE. ÎŢI DAU CUVÂNTUL MEU DE CAVALER

AL REGATULUI CĂ VEI FI RECOMPENSATĂ CU O POZIŢIE ÎN ORGANIZAŢIA MEA DACĂ OBŢII UN ASTFEL DE REZULTAT. ŢARA NOASTRĂ E ÎN PRIMEJDIE ŞI E DE DATORIA DUMITĂLE SĂ O PROTEJEZI. DA, ÎMI DAU SEAMA CĂ AI BĂNUIELI LEGATE DE MINE. DAR GÂNDEŞTE-TE LA ASTA. AM ŞTIUT TOATĂ NOAPTEA UNDE TE AFLI, DAR NU AM ACŢIONAT. FAPTUL CĂ ÎN ACEST MOMENT CITEŞTI ACEST MESAJ ESTE O DOVADĂ A CAPACITĂŢILOR MELE. DE ASEMENEA, E BINE SĂ MAI ŞTII CĂ DAEDALUS ÎNCĂ BÂNTUIE PRIN PREAJMĂ ŞI ESTE LA RÂNDUL EI CAPABILĂ DE MULTE LUCRURI. ACEASTA ESTE ULTIMA DUMITALE ŞANSĂ DE SALVARE. FĂ-TE UTILĂ. DACĂ EŞTI DE ACORD CU PROPUNEREA, DĂ DIN CAP. ODATĂ CE AI STICKUL DE MEMORIE, CONTACTEAZĂ-MĂ LA NUMĂRUL FOLOSIT ANTERIOR.

TM

Nu-i venea să creadă ceea ce tocmai citise.

Thomas Mathews o supraveghea.

Se forţă să rămână calmă.

Să-i facă pe plac lui Mathews însemna să-l trădeze pe Cotton Malone. Numai că Malone era un străin. Fără importanţă. Sigur, noaptea trecută împărţise camera cu el şi individul părea a fi un om decent. Însă în joc era interesul naţional. În joc era cariera ei. Nu ca agent SOCA, dar poate ca membru al Serviciilor Secrete. Oamenii nu îşi depun CV-urile pentru o slujbă acolo. Sunt recrutaţi, după care dovedesc de ce sunt în stare.

Cum ar fi acum.

Asta, bineînţeles, dacă avea valoare cuvântul lui Thomas Mathews, *de cavaler al regatului.*

Inspiră profund.

Se îmbărbătă singură.

Şi dădu scurt din cap.

Treizeci şi şase

8.30 AM

Antrim plăti taxa de intrare în Westminster Abbey şi îşi croi drum prin biserica masivă. Trecu de blocul de marmură neagră care marca mormântul Soldatului Necunoscut, apoi de corul cu faimoasele lui bănci de lemn. În spatele balustradelor altarului, în sanctuar, se găsea locul unde erau încoronaţi regii şi reginele ţării. Zări o plăcuţă care identifica mormântul lui Anne de Cleves, cea de-a patra soţie a lui Henric al VIII-lea, singura suficient de inteligentă să renunţe de bunăvoie la statutul de soţie de rege. În ultimul an, Antrim citise multe despre Henric, despre soţiile şi copiii lui, în special despre Elisabeta. Odinioară îşi socotise propria familie ca fiind dezorganizată, însă vieţile Tudorilor dovedeau că exista întotdeauna o situaţie care putea fi mult mai rea.

Biserica era plină de lume – fapt deloc surprinzător având în vedere că era weekend, iar catedrala era o oprire obligatorie pentru orice vizitator al Londrei, cu faimosul Colţ al Poeţilor, capelele elaborate şi praful lăsat în urmă de atâţia monarhi. America nu se putea mândri cu nimic asemănător. Biserica era veche de o mie de ani şi fusese martoră la aproape toate evenimentele importante ale Angliei de după invazia normandă.

Urmă itinerarul din jurul sanctuarului către scările din

marmură lustruită care duceau sus, către capela lui Henric al VII-lea. Construită de primul rege din familia Tudorilor ca mormânt de familie, capela îşi dobândise renumele de *orbis miraculum,* minunea lumii, şi pe bună dreptate. Porţile masive de la intrare erau din bronz, montate pe stâlpi de stejar şi împodobite cu trandafiri, crini şi efigii ale Tudorilor. Înăuntru se găsea o navă cu trei coridoare, cu cinci capele şi patru intrânduri. Pe ambele laturi se aliniau staluri de lemn, deasupra cărora atârnau steagul, sabia, coiful şi eşarfa unui Cavaler al ordinului Bath.

Încă una dintre acele organizaţii antice.

Creat de George I, reînviat de George al V-lea, făcând acum parte din zestrea Angliei ca al patrulea ordin ca importanţă seniorială.

Spre deosebire de Societatea Daedalus.

Care părea să aibă doar o existenţă fantomatică.

Nişe bogat sculptate, fiecare adăpostind câte o statuie, înconjurau capela pe sub ferestrele înălţate, cu aspect fragil. Captivant era însă tavanul. Sprijinit pe piloni ornamentaţi şi dantelaţi, în formă de evantai, părea suspendat acolo ca prin magie, acoperişul corodat pe care îl susţinea părând mai degrabă a fi construit dintr-o pânză fragilă de păianjen decât din piatră sculptată.

În capătul îndepărtat al capelei se găsea mormântul lui Henric al VII-lea. Punct central şi contradicţie în acelaşi timp. Mai degrabă în stil roman decât gotic. De înţeles, de vreme ce era creaţia unui italian. Capela era admirată în acea clipă de o mulţime de vreo şaptezeci de persoane. Antrim dăduse telefonul noaptea trecută, după ce plecase din apartamentul analistului, şi i se spusese să vină acolo la ora deschiderii, cu discurile la el. Le ducea într-o pungă de plastic. Locul acela, cu atâţia vizitatori, îl liniştea oarecum în privinţa securităţii personale, dar nu pe deplin. Oamenii cu care negocia erau conectaţi între ei, hotărâţi şi îndrăzneţi.

Aşa că Antrim se forţă să rămână cu ochii în patru.

— Domnule Antrim.

Se răsuci pe călcâie şi văzu o femeie în vârstă de cincizeci şi ceva de ani, scundă, mignonă, cu părul blond înspicat cu alb strâns în coc. Era îmbrăcată într-un costum albastru cu pantalon, peste care purta o haină de protecţie scurtă.

— Am fost trimisă să mă întâlnesc cu dumneavoastră, zise femeia.

— Aveţi şi un nume?

— Spuneţi-mi Eva.

În noaptea care trecuse, Gary se bucurase să-l vadă pe Ian. În plus, îi plăcuse imediat de femeia mai în vârstă care se prezentase drept domnişoara Mary. Semăna mult cu bunica lui din partea tatălui, care locuia la câteva ore sud de Atlanta, în mijlocul statului Georgia. Gary petrecea mereu o săptămână la ea vara, căci maică-sa păstrase o relaţie bună cu fosta ei soacră. Însă era şi greu să nu o placi pe bunica Jean. Bunicuţa cu voce melodioasă, veselă, niciodată scoţând vreo vorbă urâtă pe gură.

Petrecuseră noaptea în casa unde el şi tatăl lui fuseseră duşi în ziua precedentă. Ian îi povestise ce se întâmplase la librăria-anticariat, precum şi evenimentele de după salvarea agentului SOCA. Gary se arătă îngrijorat, dar mulţumit că tatăl lui fusese stăpân pe situaţie. Antrim nu stătuse cu ei, dar sunase ca să-l anunţe că tatăl lui era bine.

— O să se ocupe de câteva lucruri de dimineaţă, îl anunţase Antrim. I-am spus că eşti în regulă acolo unde te afli.

— I-ai spus ceva despre noi doi?

— O *să facem asta împreună când vom fi singuri. Deocamdată, are multe treburi de rezolvat. Îi putem spune totul mâine.*

Gary fusese de acord.

Acum se găseau din nou în biroul din depozit, singuri. Ceilalţi doi agenţi ai lui Antrim erau afară. Antrim nu se vedea nicăieri.

— Ştiţi încotro se îndrepta tatăl meu? îi întrebă Gary pe Ian şi pe domnişoara Mary.

Ian clătină din cap.

— Nu ne-a spus.

Cu o seară înainte, Gary ar fi vrut să discute mai multe cu Antrim, dar nu fusese posibil. Trebuia să discute despre povestea care îl apăsa. Aşa că le povesti celor doi ceea ce aflase în noaptea precedentă.

— Eşti sigur că e adevărat? îl întrebă domnişoara Mary după ce el îşi termină istorisirea.

Dădu din cap.

— Am făcut un test ADN care va dovedi totul.

— Prin ce şoc treci, îl compătimi femeia. Să-ţi descoperi tatăl natural! Aici!

— Dar cel puţin l-ai aflat, interveni Ian. Maică-ta ar fi trebuit să-ţi spună.

— O fi avut ea un motiv întemeiat ca să păstreze numele secret, zise domnişoara Mary.

Însă Gary era sigur pe el.

— Mă bucur că am aflat.

— Şi ce vei face cu informaţia aceasta? îl întrebă domnişoara Mary.

— Încă nu ştiu.

— Şi unde e domnul Antrim?

— Va veni aici. E agent CIA şi are o misiune. Tata îl ajută să o îndeplinească.

Cu toate astea, grija nu-i dispăruse din voce.

Îşi aminti de divorţul părinţilor lui, când maică-sa îi explicase faptul că anii lungi de griji îşi lăsaseră amprenta. Atunci nu o înţelesese, dar acum o înţelegea. Frământările legate de siguranţa fiinţei iubite lăsau urme adânci în timp. Gary trecea prin aşa ceva doar de câteva ore. Maică-sa

trecuse prin asta ani de la rând. Fusese furios când părinţii lui divorţaseră, deloc sigur de ce lor *le era mai bine despărţiţi,* aşa cum îi spuseseră amândoi. După aceea, fusese martor la apariţia resentimentelor dintre ei. Între părinţii lui se instaurase pacea doar cu o lună în urmă, după toate cele întâmplate în Austria şi Sinai, însă Gary nu observase cine ştie ce schimbare la maică-sa. În continuare neliniştită. În continuare agitată. În continuare irascibilă.

După care aflase şi motivul, atunci când ea îi dezvăluise adevărul.

Iar el nu-i uşurase cu nimic sarcina.

Ceruse cu insistenţă să afle identitatea tatălui lui natural. Ea refuzase. El o ameninţase că se mută definitiv în Danemarca.

O mulţime de conflicte.

Mai multe decât puteau ei gestiona.

Trebuia să stea de vorbă cu maică-sa.

Iar când Antrim sau tatăl lui avea să se întoarcă, avea să o sune.

Antrim hotărî să îi dea femeii spaţiu de manevră şi întrebă:

— De ce ne aflăm aici?

— Veniţi cu mine!

Îl conduse către mormântul lui Henric al VII-lea.

— Probabil că aceasta este cea mai impunătoare capelă din întreaga Anglie, zise femeia, cu voce coborâtă. Aici odihneşte Henric, cu regina lui, Elisabeta de York. Dedesubt se găseşte locaşul Tudorilor, unde odihnesc Iacob I şi băiatul lui, Eduard al VI-lea. În jurul nostru se găsesc mormintele altor suverani: Maria, regina scoţienilor, Carol al II-lea, William al III-lea, Maria a II-a, George al II-lea şi regina Anne. Tot aici se găsesc şi cei doi prinţi ai Turnului, fiii lui Eduard al IV-lea, ucişi de unchiul lor, Richard al III-lea.

Femeia se răsuci spre stânga şi se opri în faţa uneia dintre arcade, care dădea într-o nişă laterală.

— Iar după toate astea, mai există şi asta.

Antrim se uită fix la monumentul din marmură alb cu negru, cu coloanele şi capitelurile lui. Femeia sculptată în piatră, care se odihnea în vârf, era îmbrăcată cu haine de regină.

— Aici îşi doarme odihna veşnică regina Elisabeta I, rosti Eva. A murit pe 24 martie 1603 şi a fost prima dată îngropată în sanctuarul de dedesubt, alături de bunicul ei. Succesorul ei desemnat, Iacob I, însă a ridicat acest monument, sub care ea a fost mutată în 1606, iar de atunci se odihneşte aici.

Se apropiară de mormânt, alături de alţi oameni care vizitau locul.

— Observaţi-i chipul, şopti Eva.

Antrim se apropie şi văzu că era vorba de chipul unei femei bătrâne.

— Masca Tinereţii a fost impusă prin lege în ultimii ei ani de domnie. Niciun artist nu o putea înfăţişă pe Elisabeta altfel decât ca în floarea tinereţii. Însă aici, pe mormântul ei, pentru eternitate, acea lege nu a fost respectată.

Efigia purta o coroană şi guler înalt şi ţinea un glob şi un sceptru în fiecare mână.

— În mormântul ăsta se află două trupuri, zise Eva. Elisabeta şi sora ei vitregă, Maria, care a domnit înaintea ei. Până acum oasele lor s-au unit. Priviţi aici.

Femeia arătă spre o inscripţie în latină de la baza monumentului.

— O puteţi citi? întrebă ea.

Antrim clătină din cap.

Partenere în tron şi mormânt, *aici ne odihnim noi*, *Elisabeta şi Maria*, *surori*, *în speranţa Învierii.*

— Ciudat, nu? Să fie îngropate împreună.

Antrim fu de acord.

— Amândouă au fost regine, fiecare avea dreptul la un

mormânt propriu, continuă femeia. În schimb, îşi dorm somnul de veci împreună. O altă mutare inteligentă din partea lui Robert Cecil, care a permis astfel rămăşiţelor să se amestece. Nimeni nu va putea şti vreodată care os cui aparţine. Evident, Cecil habar n-avea pe atunci de anatomie comparată şi testare ADN. Pentru vremurile lui, a le îngropa împreună însemna să ascundă totul.

— S-a uitat cineva vreodată înăuntru?

Eva clătină din cap.

— Mormântul ăsta nu a fost niciodată deschis. Nici măcar în vremea lui Cromwell ori în timpul războiului civil.

Antrim insistă să afle.

— De ce mă aflu aici?

Turiştii plecară mai departe, la un alt sit.

— Lorzii s-au gândit că aţi fi interesat să vedeţi cum poate fi ascuns secretul pe care îl căutaţi într-un loc atât de public.

— Lorzii?

— V-aţi întâlnit cu ei, în rotondă. Ei ne guvernează societatea. Fiecare îşi moşteneşte poziţia pe cale ereditară şi o fac din 1610, când Daedalus a fost înfiinţată de Robert Cecil. Dumneavoastră, în mod evident, înţelegeţi legătura dintre Cecil şi Elisabeta.

Da, înţelegea. Cecil slujise ca secretarul ei de stat la momentul morţii reginei.

— Însă Cecil a murit în 1612.

Eva încuviinţă.

— A fost mereu un om bolnăvicios. Societatea Daedalus a reprezentat o parte a moştenirii lăsate de el. Cecil cunoştea marele secret, un secret de care nimănui nu i-a păsat până în ultimele câteva zeci de ani. Ca să-i dau cezarului ce e al cezarului, aţi reuşit să investigaţi mai adânc decât ar fi crezut oricine că e posibil.

Numai că Antrim primise ajutor din partea acelui vechi memoriu intern CIA, în care se detalia ceea ce câţiva avocaţi irlandezi întreprinzători încercaseră să facă acum

patruzeci de ani.

Eva arătă spre mormânt.

— Acest monument dedicat Elisabetei este ultimul ridicat vreodată în Westminster peste locul unde a fost îngropat un monarh. Nu e interesant faptul că, deşi sunt îngropate două persoane aici, doar Elisabeta apare în vârf? Şi încă în ipostaza de femeie bătrână, contrar dorinţelor ei?

Antrim asculta.

— Robert Cecil a supravegheat ceremonia funerară a reginei şi procedura de înmormântare. După aceea, l-a slujit pe succesorul ei, Iacob I, ca secretar de stat şi s-a îngrijit personal de ridicarea acestui monument. Din nou, doar dumneavoastră puteţi înţelege semnificaţia acelui fapt.

Aşa era. Farrow Curry îi povestise despre Cecil tatăl şi fiul şi mai ales despre Robert. Era un bărbat scund, cu spatele încovoiat, care se deplasa cu greutate pe picioarele crăcănate. Ochii lui negri aruncau o privire pătrunzătoare, însă omul era adesea consemnat în cronici ca dovedind curtoazie şi modestie şi emanând un soi de *blândă dulceaţă.* Conştient de lipsa lui de atractivitate fizică, Cecil ajunsese o fiinţă cu dublă personalitate. Ca funcţionar public era prudent, raţional şi de încredere. În viaţa privată era extravagant, cartofor fără măsură, afemeiat, supus unor perioade îndelungate de depresie. Popularitatea lui în rândul semenilor se diminuase cu trecerea timpului. Duşmanii începuseră treptat să-l înconjoare. În cele din urmă, influenţa lui se diminuase drastic, la fel ca şi capacitatea lui de a avea rezultate. La momentul morţii ajunsese o persoană detestată, poreclită Vulpea din raţiuni deloc măgulitoare. Antrim îşi aduse aminte de o mică poezie despre care Curry spusese că fusese extrem de populară în acele vremuri de mult apuse.

Având o minte veşnic uneltind la
Capcane pentru inamici şi păcăleli pentru prieteni.
Însă acum în Hatfield zace Vulpea

Care a duhnit cât a trăit şi a murit de sifilis.

Faptul că Cecil crease un jurnal codificat genera confuzie şi părea să vină în contradicţie cu firea lui secretoasă. Cu toate astea, aşa cum spusese Curry, ce modalitate mai bună ca posteritatea să-l laude dacă nu să lase în urma lui singura cale de descoperire a existenţei secretului? Toată lumea care ar fi contat ar fi murit în cele din urmă. Controlul asupra informaţiei însemna controlul asupra rezultatului. Şi singurul care ar fi beneficiat de pe urma acestui fapt ar fi fost Robert Cecil.

Eva îl duse pe o latură a monumentului şi îi arătă o altă inscripţie în latină, pe care i-o traduse.

> *Pentru amintirea veşnică a Elisabetei, regină a Angliei, Franţei şi Irlandei, fiică a regelui Henric al VIII-lea, nepoată a regelui Henric al VII-lea, strănepoată a regelui Eduard al IV-lea. Mamă pentru ţara ei, mamă grijulie a religiei şi a tuturor ştiinţelor liberale, talentată la vorbitul multor limbi, înzestrată cu podoabe excelente ale trupului şi minţii şi excelând în virtuţi princiare mai presus de sexul ei. Iacob I, rege al Marii Britanii, Franţei şi Irlandei, a ridicat cu devotament şi justeţe acest monument în amintirea ei, ale cărei virtuţi şi regate el le moşteneşte.*

Antrim sesiză cuvintele-cheie.

Excelând în virtuţi princiare mai presus de sexul ei.

Doar o altă exprimare lipsită de sens şi de importanţă, în afara cazului că cititorul avea habar că Elisabeta I nu fusese de fapt cine păruse a fi.

— Inteligent, nu credeţi?

Antrim încuviinţă.

— Sunt multe lucruri legate de Robert Cecil care se potrivesc unei asemenea caracterizări. Pentru un om al Renaşterii, dorinţa de a fi ţinut minte după moarte era

indiciul unui spirit superior. Iar Cecil era aşa ceva, fără îndoială.

Exact asta îi spusese Curry.

— În 1606, când a fost ridicat monumentul de aici, Robert Cecil era singura persoană rămasă în viaţă care cunoştea adevărul. Ca atare, el a fost singurul care a putut lăsa în urmă astfel de indicii.

Eva arătă spre sacoşa de plastic, iar Antrim îi dădu discurile de computer.

— În decurs de o oră, vor fi depozitate două milioane şi jumătate de lire sterline în contul pe care l-aţi furnizat mai devreme. Odată ce operaţiunea ia sfârşit în mod oficial şi dovezile rămase sunt distruse, va fi plătit şi restul sumei. Trebuie ca totul să se încheie în următoarele patruzeci şi opt de ore.

— Cum rămâne cu cealaltă problemă *a mea?*

— Unde se află Cotton Malone?

Antrim ştia răspunsul, mulţumită apelului primit în noaptea precedentă din partea lui Malone, care îl rugase să se îngrijească de Ian Dunne şi de proprietara librăriei. Antrim n-ar fi avut chef să se ocupe de aşa ceva, însă ca să-l menţină pe Malone activ pe teren, detaşase un agent care să preia femeia şi copilul.

— Se îndreaptă către Hampton Court.

Treizeci şi şapte

9.10 AM

Lui Malone îi plăcea enorm Hampton Court. Imensul palat din cărămidă roşie, aşezat pe malul de nord al Tamisei, stătea în picioare de cinci sute de ani. Odinioară teritoriu al templierilor, apoi intrat în posesia cavalerilor ospitalieri, edificiul fusese în cele din urmă achiziţionat de Thomas Wolsey, în 1514, când omul ajunsese în culmea puterii personale, chiar înainte de a deveni arhiepiscop de York, apoi cardinal, apoi mare lord cancelar. Şase ani mai târziu, însă, Wolsey cădea în dizgraţie, după ce nu reuşise să obţină divorţul lui Henric al VIII-lea de Caterina de Aragon. Ca să evite răzbunarea cumplită a monarhului, Wolsey îi dăruise acestuia Hampton Court.

Malone iubea povestea castelului. Iubea mai ales modul în care mutarea lui Wolsey dăduse greş, iar individul ajunsese să cadă victimă aceleiaşi cruzimi cu care el îi tratase pe alţii. În cele din urmă, Wolsey avusese bunul-simţ să moară înainte de a fi decapitat. Lui Henric îi plăcuse însă cadoul primit şi se apucase cu promptitudine să extindă palatul pentru a fi pe potriva necesităţilor lui regale. Secole mai târziu, Oliver Cromwell intenţionase să vândă clădirea pentru materiale de construcţii, dar sfârşise prin a o socoti un loc bine-venit de evadare din calea fumului şi ceţii londoneze, aşa că ajunsese să locuiască acolo. Marele

arhitect Christopher Wren intenţionase să o radă de pe suprafaţa pământului şi să construiască în loc un alt palat, însă lipsa fondurilor şi moartea reginei Maria a II-a îi zădărniciseră planurile. În schimb, Wren adăugase construcţiei o masivă anexă în stil baroc, care încă mai contrasta puternic cu împrejurimile originale, în stil Tudor.

Acolo se putea încă simţi prezenţa lui Henric al VIII-lea, la un cot distanţă de Tamisa cea leneşă, într-o construcţie imensă cu o mie de încăperi, care ocupa suprafaţa unui mic sat. Turlele de piatră, zidurile din cărămidă roşie împodobite cu motive albastre, parapeţii, miile de coşuri de fum – toate purtau amprenta stilului Tudor. Aici Henric îşi construise Marea Sală şi adăugase un ceas astronomic, porţi de acces elaborate şi un teren de tenis, unul dintre primele de acest fel din Anglia. Redecorase bucătăriile şi apartamentele şi îşi distra oaspeţii străini cu o extravaganţă fără egal. Şi soţiile lui aveau legături profunde cu acest loc. De la Hampton Court fusese Caterina de Aragon alungată la mănăstire şi tot aici Anne Boleyn căzuse în dizgraţie. Jane Seymour îl născuse aici pe moştenitorul coroanei, după care murise, aici se petrecuse divorţul de Anne de Cleves, Katherine Howard fusese arestată şi, în fine, tot aici avusese loc nunta cu Katherine Parr.

Mai mult decât oricare alt loc, Hampton Court era *locul Tudorilor.*

Malone şi Kathleen Richards străbătuseră cu trenul distanţa de 32 de kilometri din centrul Londrei. Dovedind înţelepciune, Richards îl avertizase că maşina ei, parcată nu departe de librăria domnişoarei Mary, ar fi putut să fie supravegheată sau marcată cu un dispozitiv electronic de urmărire. Trenul oferea anonimat şi îi ducea la o gară situată la mică distanţă de parcurs pe jos de castel, în plus, sute de alţi oameni li se alăturaseră pe drum. Malone o sunase pe sora domnişoarei Mary, care lucra la Hampton Court, iar aceasta propusese o întâlnire, chiar la castel, imediat după ora de deschidere.

Malone era intrigat şi perplex.

Elisabeta I, regină a Angliei timp de patruzeci şi cinci de ani, socotită drept unul dintre cei mai mari monarhi din istorie... să fi fost bărbat?

La început, ideea i se păruse absurdă, dar apoi Malone îşi amintise că atât CIA, cât şi serviciile secrete britanice erau extrem de interesate de dezvăluire.

De ce?

În acelaşi timp, Kathleen Richards reprezenta şi ea mai degrabă o sursă de întrebări decât de răspunsuri. Faptul că Thomas Mathews o dorea moartă era din cale afară de neliniştitor. Malone era de acord cu aprecierea ei că era ceva în neregulă cu profesoara „moartă” de la Colegiul Jesus şi cu faptul că trăgătorul din librăria-anticariat nu rănise sau omorâse pe nimeni cu gloanţele trase. O piesă de teatru? Posibil. Cât lucrase Malone pentru Departamentul de Justiţie avusese parte de câteva astfel de reprezentaţii.

Dar care era scopul final?

Se luară după o mulţime zgomotoasă de oameni de-a lungul unei alei de piatră, prin poarta principală, apoi intrară într-o curte interioară care ducea către o altă poartă. Membrii familiei regale nu mai locuiseră în acest loc de două sute de ani, iar Malone cunoştea povestea asociată cu cea de-a doua poartă. După ce se însurase cu Anne Boleyn, Henric dispusese ca blazonul ei în formă de vultur şi iniţialele lor să fie îngemănate într-o emblemă a iubirii săpată pe tavanul porţii. La scurtă vreme după ce Anne fusese decapitată, regele dăduse ordin ca vulturii să fie îndepărtaţi şi toate literele *A* să fie înlocuite cu J de la Jane Seymour, noua lui soţie. În graba de a îndeplini sarcina, lucrătorii rataseră un A, care se mai putea vedea şi acum pe bolta arcadei porţii, sub care Malone ajunsese între timp.

După ce intră în curtea pavată din spatele porţii, Malone aruncă o privire spre ceasul astronomic. Era un dispozitiv ingenios, cu Pământul în centru şi Soarele învârtindu-se în

jurul lui. Pe lângă ore, cadranele exterioare ale ceasului indicau fazele lunii şi numărul de zile scurse de la Anul Nou. Şi mai inteligentă era capacitatea dispozitivului de a arăta momentul fluxului în dreptul Tower Bridge, o informaţie vitală în epoca lui Henric, când fluxul şi refluxul guvernau călătoriile regale dinspre şi înspre palat.

— V-aţi descris perfect, domnule Malone.

Se întoarse şi văzu o femeie venind spre ei. Domnişoara Mary? Aceeaşi siluetă zveltă, acelaşi păr argintiu şi zâmbet binevoitor. Şi un chip identic, foarte puţin fardat, cu buze abia atinse de ruj.

— Constat că sora mea nu v-a spus că suntem gemene.

— A uitat să menţioneze acest detaliu.

Asemănarea dintre surori era nefirească, mergând până la aceleaşi maniere. Femeia se prezentă ca Tanya Carlton şi le ceru amândurora să îi spună pe numele mic.

— Locuiesc chiar dincolo de Tamisa. Dar am în grijă magazinul de suvenire din interiorul Clock Court.

Chiar şi vocile celor două femei erau identice.

— Pun pariu că voi două v-aţi distrat pe cinste când aţi fost tinere, zise Malone.

Femeia păru să priceapă la ce se referea el.

— Încă ne mai distrăm, domnule Malone. Oamenii ne deosebesc cu mare greutate.

— Ştiţi de ce ne aflăm aici? întrebă Richards.

— Mi-a explicat Mary. Îmi ştie interesul faţă de tot ceea ce a însemnat epoca Tudorilor, în special vremea reginei Elisabeta.

— E adevărată povestea? întrebă Malone.

Femeia mai în vârstă dădu din cap.

— E foarte posibil.

Kathleen era foarte atentă ca nu cumva să lase să se vadă care îi erau interesele. Presupunea că Mathews se găsea pe undeva, prin apropiere, urmărind-o. Îşi arătase consimţământul la ceea ce i se ceruse în sala de mese de la hotel, după care şezuse în tăcere până ce Malone se

întorsese cu trei foi de hârtie pe care le tipărise la centrul de afaceri Churchill.

— *Sunt de pe stickul de memorie*, o înştiinţase el.

Însă nu-i spusese şi unde se afla acel stick. Kathleen trebuia să presupună că avea stickul la el, dar ar fi fost o neghiobie să întrebe aşa ceva.

Trebuia să aibă răbdare.

Şi să aştepte o ocazie.

Antrim nu era deloc fericit să-i aibă în preajma lui pe Ian Dunne şi pe proprietara librăriei-anticariat. Cei doi îl împiedicau să petreacă momentele pe care dorea el să i le rezerve lui Gary. Mai avea la dispoziţie doar câteva ore extrem de preţioase ca să genereze un impact asupra băiatului şi, cu cât existau mai puţine întreruperi, cu atât mai bine. Însă nu putuse refuza cererea lui Malone. Avea nevoie ca fostul agent să moară, iar ca aşa ceva să se întâmple, avea nevoie de el pe teren. Dacă preţul plătit pentru asta însemna acceptarea altor două fiinţe în cadrul jocului, atunci aşa avea să fie. O vreme aveau să mai rămână împreună cu toţii. După ce revenea la depozit, se gândea să ceară ca Ian Dunne şi femeia să fie transportaţi înapoi în siguranţă.

Părăsise Westminster şi se oprise la un local să îmbuce ceva. De asemenea, verificase prin telefon că jumătate din suma promisă fusese depozitată într-un cont din Luxemburg. Antrim era acum mai bogat cu trei milioane şi jumătate de dolari.

Iar asta îl făcea să se simtă excelent.

Deşi ceasul încă nu arăta ora zece dimineaţa, decise că o masă de prânz avea să-i prindă bine. Comandă un burger cu cartofi prăjiţi şi luă loc într-un separeu pustiu din local. În spatele tejghelei barului mergea un televizor, fixat pe postul BBC. Sonorul era dat la minimum, dar ceva de pe

ecran îi atrase atenţia.
Un bărbat.
Şi un mesaj pe banda de scroll de jos.

ABDELBASET AL-MEGRAHI VA FI ELIBERAT DE AUTORITĂŢILE SCOŢIENE.

Zări o telecomandă de televizor pe tejgheaua barului. Se duse repede acolo şi mări volumul sonorului. Barmanul îi aruncă o privire, dar Antrim îi spuse că dorea să audă ce transmitea reporterul.

— … oficiali scoţieni au confirmat că teroristul libian Abdelbaset al-Megrahi, condamnat pentru atentatul cu bombă asupra cursei Pan Am 103 din 1988 de deasupra localităţii Lockerbie, va fi trimis înapoi în Libia. Al-Megrahi a fost diagnosticat cu cancer în fază terminală şi, din motive umanitare, va fi trimis înapoi în Libia pentru a-şi trăi acolo ultimele zile. În acea zi de 21 decembrie 1988, au murit patruzeci şi trei de cetăţeni britanici, dintre care unsprezece la sol, în Scoţia. La auzul veştilor, rudele celor decedaţi au fost şocate. Nu există până acum nicio reacţie oficială din Downing Street. Surse apropiate negocierilor care se desfăşoară cu Libia spun că eliberarea ar putea surveni în următoarele câteva zile. Informaţii despre această eliberare au apărut prima dată în Libia şi au fost confirmate câteva ore mai târziu de oficiali din Edinburgh. Până în acest moment, nimeni nu a vorbit în mod public de această posibilitate, însă informaţiile nu au fost negate. Vom urmări subiectul îndeaproape şi vă vom furniza informaţii suplimentare, pe măsură ce ele apar.

Antrim dădu sonorul la minimum şi se întoarse la masa lui.

Cunoştea prea bine procedura. O scurgere de informaţii menită să testeze reacţia opiniei publice. Noutatea era lăsată la dospit câteva zile, apoi alte scurgeri apăreau în spaţiul public. Dacă procedura era executată corect, în

dozele potrivite, şocul generat de veste se diminua rapid. În afara cazului în care apărea un val masiv de opoziţie, sprijinit de tirul neîncetat al presei, povestea avea să fie în cele din urmă uitată, iar lumea trecea la alte evenimente.

Apariţia acelei scurgeri de informaţii anunţa însă şi altceva.

Deja nu mai exista cale de întoarcere. Toată lumea era implicată. Ideea era acum ca treaba să fie rezolvată înainte de apariţia vreunui obstacol care s-o blocheze. Dar oare ce primeau britanicii ca preţ al tăcerii lor? De ce permiteau să se întâmple asta? Antrim încă dorea să afle răspunsul la această întrebare, ca şi răspunsul la o alta.

Ce se întâmpla în Hampton Court?

Treizeci şi opt

Kathleen mergea alături de Cotton Malone şi Tanya Carlton. Îşi plătiseră taxa de intrare şi pătrunseseră în Hampton Court, împreună cu o mulţime de vizitatori. Cu două zile în urmă, Kathleen era acasă, în apartamentul ei, întrebându-se ce avea să facă cu restul zilelor care îi mai rămăseseră. Acum era pe post de agent clandestin al serviciilor secrete, lucrând împotriva unui agent american de informaţii retras şi încercând să pună mâna pe un stick de memorie.

Şi toate astea în serviciul unui individ care era posibil să fi încercat să o asasineze.

Lucrurile nu păreau deloc în regulă, însă ea nu avea de ales. Invocarea siguranţei naţionale de către Mathews funcţionase. Deşi mama ei era americancă, Kathleen se simţise mereu englezoaică şi îşi dedicase întreaga carieră aplicării legii. Dacă ţara avea nevoie de ea, atunci devenea limpede ce avea de făcut.

Se găseau înăuntrul Sălii Mari, cu un alt tavan maiestuos în stil Tudor deasupra capetelor. Tapiserii magnifice îmbrăcau zidurile impunătoare, iar un ghid explica unui grup din apropiere că aceste tapiserii fuseseră comandate de Henric al VIII-lea şi atârnate pe ziduri în vremea lui.

— Henric a construit această încăpere pentru distracţie, zise Tanya. În vremea lui, lemnul gol al bârnelor din tavan ar fi fost vopsit în albastru, roşu şi auriu. Ce privelişte

trebuie să fi fost!

Trecură printr-o încăpere denumită Marea încăpere de Supraveghere, unde erau staţionaţi pe vremuri membrii gărzii regale, cei care controlau accesul către apartamentele regelui. Un coridor îngust ducea către o galerie cu ziduri colorate în crem şi măsliniu, întrerupte de plinte din lemn. O mochetă proteja duşumeaua. Un zid era marcat de ferestre, celălalt de trei picturi atârnate între mai multe uşi închise. Tanya se opri în faţa picturii centrale, un tablou de formă dreptunghiulară, în care era arătat Henric, împreună cu alte patru persoane.

— Această pictură este celebră. Se numeşte *Familia lui Henric al VIII-lea.* Henric stă jos, iar după postura lui băţoasă şi chipul sever, este limpede că tabloul a fost executat în ultima parte a vieţii. În stânga lui stă în picioare cea de-a treia soţie, Jane Seymour. În dreapta se vede moştenitorul regelui, fiul celor doi Eduard. În dreapta acestuia se află prima născută legitim a lui Henric, Maria. În stânga la margine se află cea de-a doua fiică legitimă, Elisabeta.

— Tabloul este imaginar, spuse Malone. Jane Seymour a murit la naştere. Nu a apucat să-l vadă pe Eduard ajuns atât de mare. Aici Eduard pare de şapte sau de opt ani.

— Pe aproape. Din ambele puncte de vedere. Credem că tabloul a fost pictat în jurul anului 1545. Poate cu doi ani înainte de moartea lui Henric. Cu toate astea, este un exemplu perfect al modului de gândire al Tudorilor. Este o declaraţie dinastică despre moştenirea lui Henric. Fiul, stând alături de el şi ţinut îmbrăţişat cu un braţ, reprezintă moştenitorul legitim. Cea de-a treia soţie, moartă de mult, face parte încă din amintirea regelui. Ceilalţi doi moştenitori prezumtivi stau la margine. Sunt prezenţi, fac parte din moştenire, dar sunt îndepărtaţi. Observaţi hainele cu care sunt îmbrăcate Elisabeta şi Maria. Bijuteriile pe care le poartă. Părul şi chiar feţele lor. Cel mai important era fiul lui, care ocupă centrul imaginii alături de tată.

— Asta e Galeria Bântuită, îşi aminti Malone, privind în jurul lui.
— Cunoaşteţi locul?
— Aici se află intrarea în capelă, în loja regală. Se presupune că atunci când a fost arestată pentru adulter, Katherine Howard a fugit de gărzi şi a alergat pe aici în capelă, unde se ruga Henric. I-a implorat mila, însă el a ignorat-o, iar ea a fost luată cu forţa şi dusă pe eşafod, unde a fost decapitată. Se spune că fantoma ei, îmbrăcată în alb, bântuie prin locul ăsta.
Tanya zâmbi.
— În termeni mult mai practici, acesta era locul unde se odihneau curtenii, aşteptând să fie văzuţi de rege în drumul-lui către capelă, însă ghizilor le place la nebunie să spună basmul cu fantoma. Ador partea cu rochia albă de fantomă. În mod evident, regina Katherine era orice, numai pură nu.
— Trebuie să aflăm ce a discutat domnişoara Mary cu dumneavoastră, zise Malone.
— Trebuie să mărturisesc că am fost fascinată de ceea ce mi-a povestit. Elisabeta era atât de diferită de ceilalţi copii ai lui Henric! Niciunul dintre ei nu a trăit mult, să ştiţi. Prima lui soţie, Caterina de Aragon, a avortat de câteva ori până ce a născut-o pe Maria. La fel s-a întâmplat cu Anne Boleyn înainte de a o naşte pe Elisabeta. Eduard, fiul lui Jane Seymour, a murit la cincisprezece ani. Henric a mai procreat şi alţi câţiva copii ilegitimi, dar niciunul dintre ei nu a ajuns la vârsta de douăzeci de ani.
— Maria, primul lui copil, a trăit până la cât... patruzeci de ani? întrebă Malone.
— Patruzeci şi doi. Însă a fost bolnăvicioasă întreaga ei viaţă. Elisabeta, pe de altă parte, a murit la şaptezeci de ani. A fost puternică până la moarte. Ba chiar s-a îmbolnăvit de varicelă aici, în Hampton Court, la nouă luni după preluarea tronului, dar s-a însănătoşit.
Alţi oameni intrară în Galeria Bântuită. Tanya le făcu

semn celor doi să se lipească de ferestre şi să le dea voie vizitatorilor să treacă.

— Este emoţionant să vezi oameni atât de interesaţi de aceste chestiuni. Nu sunt prea des discutate.

— Îmi dau seama de ce, spuse Malone. Subiectul este... bizar.

— Îţi pune mintea pe bigudiuri, rosti Kathleen. Cred că aşa poate fi descris mai bine.

Tanya zâmbi.

— Spuneţi-ne ce ştiţi, zise Malone. Vă rog!

— Mary mi-a spus că s-ar putea să fiţi nerăbdător. Îmi dau seama acum că avea dreptate.

— Aţi vorbit din nou cu sora dumneavoastră azi-noapte? întrebă Malone.

— O, da. M-a sunat să-mi spună ce s-a întâmplat şi că aţi avut grijă ca ea să fie în siguranţă. Apropo, apreciez enorm gestul.

Alţi oameni trecură pe lângă ei.

— Mary este timidă. Îşi conduce librăria şi stă închisă în ea însăşi. Niciuna din noi nu a fost vreodată căsătorită, deşi, să fim bine înţeleşi, nu am dus lipsă de curtezani.

— Cărţile sunt şi pasiunea dumneavoastră? întrebă Malone.

Tanya zâmbi din nou.

— Sunt coproprietara librăriei lui Mary.

— Iar Elisabeta I reprezintă un subiect pe care l-aţi studiat?

Tanya încuviinţă.

— În detaliu. Am senzaţia că e o prietenă apropiată pentru mine. E mare păcat că toate relatările care au supravieţuit o descriu nu ca pe o regină-femeie, ci ca pe un bărbat din foarte multe puncte de vedere. Ştiaţi că adesea ea se referea la sine ca la un bărbat, îmbrăcându-se mai degrabă în stilul tatălui sau al nobililor vremii decât ca femeile de atunci? Odată, la botezul unei prinţese din Franţa, a ales un bărbat ca însoţitor, fapt nemaiauzit până

atunci. Însă după moartea ei nu a fost permisă niciun fel de autopsie a cadavrului. De fapt, în afara câtorva persoane alese pe sprânceană, nimeni nu a avut voie să-i atingă trupul. Pe parcursul vieţii, Elisabeta a refuzat să permită doctorilor să o examineze. Era o persoană slăbuţă, lipsită de frumuseţe, singuratică, dar plină de energie. Exact opusul rudelor ei de sânge.

Kathleen arătă înspre tabloul de pe zid.

— Acolo pare o tânără femeie încântătoare.

— E rodul imaginaţiei, zise Tanya. Nimeni n-a pozat pentru tabloul acela. Imaginea lui Henric este inspirată dintr-un faimos portret realizat de Holbein care, la acea vreme, atârna în Palatul Whitehall. Aşa cum a observat cu justeţe domnul Malone, Jane Seymour murise de mult la data realizării picturii. Cei trei copii nu erau aproape niciodată în acelaşi loc simultan. Artistul a pictat din memorie sau după schiţe, sau după alte portrete. Înainte de urcarea pe tron, Elisabeta a fost rareori pictată. Ştim foarte puţine despre felul în care arăta înainte de a împlini douăzeci şi cinci de ani.

Kathleen îşi aminti ce îi spusese Eva Pazan cu o zi înainte despre Masca Tinereţii.

— Acest lucru este valabil şi pentru felul cum arăta ulterior în cursul vieţii.

— Exact. În anul 1590, a decretat că ea va rămâne pururea tânără. Toate celelalte imagini ale ei au fost distruse. Au supravieţuit doar câteva.

— Ca atare, este posibil ca ea să fi murit tânără, întrebă Malone, aşa cum a scris Bram Stoker?

— Ar avea sens. Toate rudele ei, cu excepţia uneia, au murit tinere. Ideea că Elisabeta a murit la doisprezece sau treisprezece ani stă în picioare.

Kathleen ar fi vrut să întrebe ce anume scrisese Bram Stoker – Malone uitase să-i povestească despre asta –, dar se abţinu. Numele era cunoscut. Autorul celebrului roman *Dracula.* Ca atare, îşi puse în gând să transmită această

informaţie mai departe lui Mathews.

Tanya le făcu semn să părăsească Galeria Bântuită. O făcură printr-o uşă care dădea spre secţiunea barocă a palatului, construită, după cum le spuse ea celor doi, în urma comenzii date de William şi Maria.

Acolo se schimbă complet atmosfera şi senzaţia. Bogăţia elementelor în stil Tudor era înlocuită de utilitarismul georgian. Intrară într-o încăpere identificată drept Apartamentul Cumberland, decorată cu scaune din catifea bogat ornamentată, oglinzi cu rame din lemn aurit, candelabre şi mese sculptate.

— În epoca lui George al II-lea, în încăperea asta a locuit William, cel de-al doilea fiu al regelui, duce de Cumberland. Mi-au plăcut întotdeauna aceste încăperi. Sunt pline de culoare şi dau o senzaţie jucăuşă.

Două ferestre dădeau spre zidul exterior şi un alcov înălţat adăpostea un pat mic, acoperit cu o cuvertură din mătase roşie. Pe ziduri atârnau picturi baroce încadrate cu rame groase.

— Mary spunea că aţi citit capitolul lui Bram Stoker despre Băiatul din Bisley, zise Tanya. Stoker a fost primul care a scris despre legendă, să ştiţi. Interesant e faptul că observaţiile lui au fost în mare parte ignorate.

Kathleen îşi puse din nou în gând să nu uite. Cartea aia era în mod evident importantă.

— V-am adus să vedeţi ceva, rosti Tanya. Din propria mea bibliotecă.

Femeia scoase un smartphone, pe care i-l dădu lui Malone.

— Este o poză după o pagină, luată în dimineaţa asta. Este o relatare din ziua în care a murit Elisabeta I.

— Văd că aţi trecut pe tehnologie de ultimă oră, replică Malone, schiţând un zâmbet.

— O, dispozitivele astea sunt minunate. Şi eu, şi Mary le folosim.

Malone mări imaginea, astfel încât să poată citi ce scria

acolo.

Elisabeta i-a spus lordului Charles Howard că este disperată.

— Lordul meu, a şoptit ea cu greutate. Sunt prinsă cu un lanţ de fier în jurul gâtului. Sunt legată. Sunt legată şi prinsă în neputinţă.

Regina zăcea înţepenită, fără cuvinte, cadaverică. Toată viaţa care îi mai rămăsese se adunase într-o mână lungă, încă frumoasă, care atârna de o margine a patului şi prin care ea făcea gesturi ca să-şi exprime dorinţele. Arhiepiscopul de Canterburry fusese chemat să se roage pentru muribundă, sarcină de care se achitase cu entuziasm. Era de presupus că acelea fuseseră ultimele sunete pe care le auzise regina. Câteva ore mai târziu, şi-a dat sufletul. La ora trei, în dimineaţa de 24 martie, 1603, corpul ei a fost pronunţat ca lipsit de viaţă. A fost pregătit de înmormântare de doamnele ei de onoare şi nu a fost disecat şi îmbălsămat, aşa cum era obiceiul strict în acele zile pentru suverani. Masca grea şi efigia de ceară erau pregătite, însă nicio mână de om nu s-a atins de trupul Elisabetei după moarte.

Elisabeta a intrat în mormânt cu secretul ei intact.

Kathleen şi Malone îşi ridicară privirile de pe ecran. Erau amândoi uluiţi.

— Chiar aşa, rosti Tanya. Acea ultimă propoziţie este lipsită de sens, în afara cazului că ştii sau bănuieşti ceva.

— Când a fost scrisă chestia asta? întrebă Malone.

— În 1929. Într-o biografie a reginei Elisabeta I pe care eu am admirat-o întotdeauna.

Oare ce intenţionase să spună scriitorul?

Cu secretul ei intact.

— Mary mi-a cerut în mod special să vă arăt asta. Ea şi

cu mine am discutat pe tema asta şi înainte. Mi-a spus mereu că eram o proastă că iau în considerare un asemenea text. Însă acum aflu că voi doi aţi putea deţine informaţii noi privind acest imens mister.

Malone luă foile de hârtie tipărite şi i le dădu Tanyei.

— Uitaţi-vă la astea!

Malone se întoarse către Kathleen.

— Ai grijă cu ce se mai întâmplă pe aici. Trebuie să-i dau un telefon rapid lui Antrim.

Kathleen dădu din cap a încuviinţare. Malone părăsi Apartamentul Cumberland, înapoi se îndreptă către galeria aglomerată din spate. După plecarea lui, Kathleen o întrebă pe Tanya:

— Spuneţi că există o posibilitate reală ca Elisabeta I să fi fost un impostor?

— Habar n-am. Dar ştiu că legenda Băiatului din Bisley este doar una dintr-un şir lung. Cred că şi alţii, precum autorul textului pe care tocmai l-aţi citit, au avut bănuieli şi s-au întrebat, dar au fost prea timizi ca să spună lucrurilor pe nume, cu voce tare. Spre lauda lui, Bram Stoker a fost altfel. Evident, a fost ridiculizat pentru ceea ce a susţinut. Presa vremii nu a fost deloc amabilă cu el. Cred că *The New York Times* a descris teoria din cartea lui cu termenul „idioţenie”, atunci când a publicat recenzia cărţii.

— Dar este povestea reală?

— După aceste însemnări pe care domnul Malone abia mi le-a dat, se pare că unii cred că da.

Aflase tot ce putea afla.

Venise vremea să acţioneze.

Luă paginile din mâinile Tanyei.

— Am nevoie de astea! Vreau să aşteptaţi aici până ce Malone se întoarce.

— Şi dumneavoastră unde vă duceţi?

Kathleen observase deja că exista o singură cale de intrare şi de ieşire din acele încăperi – cea folosită de Malone. Însă prin preajma lor se învârteau mai mulţi

vizitatori. Destui cât să ofere acoperire.

— Acum e vorba de o treabă oficială SOCA.

— Tot Mary mi-a spus că dumneavoastră aveţi o fire impetuoasă.

— Pot avea şi o fire care arestează. Aşa că staţi aici şi păstraţi tăcerea.

Treizeci şi nouă

Antrim dădu telefon din separeu. Îşi mâncase burgerul şi cartofii prăjiţi şi decisese că abordarea directă e cea mai bună. Ceasul de la mâna lui arăta ora 10.40 AM, ceea ce însemna 5.40 AM în Virginia. Bineînţeles că la centrul de operaţiuni CIA nu se dormea niciodată, aşa că apelul lui fu direcţionat către directorul de contraoperaţiuni, şeful lui direct şi singura persoană, în afara directorului Agenţiei, care îi putea da un ordin.

— S-a terminat, Blake, zise şeful lui. Am încercat să-i împiedicăm pe scoţieni să iasă în public, dar au fost încăpăţânaţi. Afacerea s-a încheiat. Acum pun la punct detaliile în vreme ce pregătesc opinia publică.

— Ucigaşul ăla ar trebui să moară în pârnaie.

— Aici suntem de acord. Din nefericire, nu este deţinutul nostru.

— Eu o să închid operaţiunea de aici.

— Fă-o! Şi încă repede!

— Cum rămâne cu pierderea noastră?

— Nu văd nicio cale de a ancheta asta fără să alertăm pe cine nu trebuie. Ar fi putut să fie britanicii. Probabil că ei au fost. Dar ar fi putut să fie altcineva. Nu mai contează. Cazul ăsta va rămâne nerezolvat.

Asta însemna că familiei avea să i se spună doar că agentul a murit la datorie, în slujba ţării sale – nu unde, când sau cum, ci doar că evenimentul se întâmplase – şi o

stea avea să fie adăugată pe zidul de la Langley. Din ce ţinea el minte când văzuse zidul ultima dată, acolo se găseau peste o sută de stele. Antrim se îndoia că avea să fie înscris vreun nume în Cartea de Onoare care se odihnea dedesubt. Acolo erau înregistraţi doar acei agenţi care fuseseră eliminați de inamic. Oricum nu-i păsa. De fapt, îi convenea de minune ca lucrurile să fie lăsate să se estompeze în tăcere.

— O să îi pun capăt până diseară, zise el.

— Chestia asta a fost o nebunie de la început, spuse şeful lui. Dar, hei, uneori încercările bizare dau roade.

— Am făcut tot ce am putut.

— Nimeni nu te învinuieşte. Deşi sunt convins că vor fi unii pe aici care vor încerca. A fost o chestie plină de imaginaţie şi, dacă ar fi ieşit, ar fi fost o lovitură de geniu.

— S-ar putea să fiu nevoit să plec de tot, zise Antrim, aşezând temelia pentru construcţia pe care o avea în minte.

— Nu te grăbi! Gândeşte-te! Nu te învinovăţi singur aşa de tare!

Nu era reacţia aşteptată.

— M-a durut că am pierdut de data asta, spuse el.

— Pe toţi ne-a durut. O să părem nişte idioţi când va avea loc transferul ăla. Dar va trebui să trăim cu asta.

Antrim puse capăt apelului.

Operaţiunea King's Deception luase sfârşit. Mai întâi avea să-i concedieze pe ceilalţi doi agenţi, apoi să închidă el însuşi depozitul, predând tot ce se găsea acolo societăţii Daedalus. După aceea avea să-şi încaseze restul de bani. Până atunci, cu un pic de noroc, Cotton Malone avea să fi murit în chip tragic. Nimic nu avea să arate în direcţia lui Antrim, aşa că Gary avea să rămână în mod firesc în sfera lui de influenţă.

Între ei aveau să apară legături.

Aveau să se apropie.

Tată şi fiu.

În fine.

Se gândi la Pam Malone. *Du-te dracului!*

Malone aşteptă să-i pornească telefonul. Îl închisese intenţionat ca să evite să fie urmărit. Îşi dădu seama că în următoarele câteva minute avea să devină vulnerabil. Însă trebuia să fa legătura cu Stephanie Nelle. Ceva mai devreme, după ce se sculase de la masa de mic dejun, pe lângă vizita la centrul de afaceri al hotelului, dăduse un telefon în Atlanta, trezind-o pe fosta lui şefă din somn. Deşi nu mai era unul dintre cei doisprezece agenţi Magellan Billet, făcea guvernului Statelor Unite o favoare, iar Stephanie îi povestise în noaptea precedentă, în timpul discuţiei despre Antrim, că era acolo dacă el avea nevoie de ea.

Telefonul se activă şi Malone văzu că Stephanie îl sunase deja înapoi, cu douăzeci de minute în urmă. Ca atare, răspunse mesajului ei cu un apel.

— Unde eşti? îl întrebă ea.

— Aştept să văd dacă sunt un tâmpit sau un geniu.

— Nu-mi place deloc să întreb ce înseamnă asta.

— Ce ai descoperit în legătură cu Kathleen Richards?

— E agent SOCA. De zece ani. Bun anchetator, dar prea independentă. Face lucrurile în felul ei. Multe daune şi distrugeri în urma ei. De fapt, voi doi păreţi făcuţi unul pentru celălalt.

— Mă preocupă mai degrabă ce are de gând cu mine aici.

— E o întrebare bună, dacă luăm în considerare faptul că e suspendată pentru un incident petrecut cu o lună în urmă. Mi s-a spus că era pe cale să fie concediată.

— Ai aflat ceva în legătură cu implicarea MI6?

Se retrăsese într-un colţ al galeriei, printre oameni şi zgomote. Se întoarse cu faţa spre zid, vorbind cu voce joasă şi uitându-se mereu în urma lui:

— Absolut nimic. Dar a trebuit să fiu prudentă cu astfel de întrebări.

Alţi oameni se iviră în galerie, îndreptându-se dinspre zona în stil Tudor către cea în stil georgian a palatului.

— Nu mi-ai spus. Eşti un tâmpit sau un geniu? întrebă ea.

— Încă nu s-a stabilit.

— Avem o complicaţie aici.

Malone ura acel cuvânt. *Complicaţie.* Era codul lui Stephanie pentru o porcărie sinistră, cu mare potenţial distructiv.

— Au sunat de la CIA cu puţină vreme în urmă.

Malone o ascultă descriindu-i ceva care se numea operaţiunea King’s Deception, aflată în plină desfăşurare la Londra şi condusă de Blake Antrim. Apoi Stephanie îi spuse despre Abdelbaset al-Megrahi, condamnat pentru atentatul din 1988 asupra cursei Pan Am 103 deasupra localităţii Lockerbie, şi despre faptul că guvernul scoţian decisese să-l trimită înapoi în Libia ca să moară de cancer în fază terminală.

— Decizia a fost făcută publică cu câteva ore în urmă, zise Stephanie. Se pare că acest transfer este negociat de aproape un an. Operaţiunea King’s Deception trebuia să împiedice asta.

— Şi se pare că a dat greş.

— Iar ei au închis operaţiunea. Însă au întrebat dacă mai suporţi o ultimă însărcinare.

— Legată de ce anume?

— Stickul de memorie pe care îl ai conţine informaţii care au murit odată cu individul din staţia de metrou. Era un analist CIA care lucra pentru operaţiunea King’s Deception. Cei de la Langley ştiu că stickul e la tine. Le-a spus Antrim. Vor să vezi dacă informaţiile de pe el duc undeva.

Lui Malone nu-i venea să creadă ce auzea.

— Nici măcar nu ştiu ce căutau *ei.* De unde naiba să ştiu dacă am dat peste ceva sau nu?

— Am întrebat şi eu acelaşi lucru. Mi-au răspuns sec că

stickul ar trebui să-ţi dezvăluie totul de la sine. Dacă nu, atunci nu e nimic acolo.

— E vreo problemă cu Antrim? Îi are la el pe Gary şi pe Ian Dunne.

— Nu mi s-a spus nimic. Doar că n-a repurtat succes cu operaţiunea şi că ar vrea ca tu să faci o ultimă încercare. Transferul deţinutului ăluia o să fie un dezastru pentru noi în termeni de relaţii publice.

Malone ştia asta, iar gândul la acel eveniment îl înfuria. Nemernicul ăla *ar fi trebuit* să moară în închisoare.

Un grup de vizitatori începu să se apropie de colţul încăperii unde se afla. Malone folosi grupul drept paravan de protecţie, ca să supravegheze uşa ce ducea spre Apartamentul Cumberland.

În galerie apăru Kathleen Richards.

Femeia ezită o clipă, privi în jurul ei, păru bucuroasă că totul era în regulă, după care porni spre dreapta.

— Sunt un geniu, rosti el încet în telefon.

— Iar asta înseamnă că?

— Că am avut dreptate în legătură cu agenta noastră SOCA.

— Ce ai să faci? CIA vrea să ştie.

N-o mai văzuse pe Stephanie de cinci luni, de la evenimentele din Franţa, din iunie, când o ajutase. Atât de mult încât ea îi spusese, înainte de plecare, că îi rămăsese datoare. Însă Malone îşi amintea şi avertismentul ei de atunci.

Foloseşte datoria asta cu înţelepciune.

— Dacă mă ocup de problemă, asta înseamnă că îmi eşti datoare de două ori?

Stephanie chicoti.

— Asta de acum nu-mi aparţine. Eu sunt doar mesagerul. Dar dacă poţi întreprinde ceva ca să împiedici eliberarea asasinului ăluia, atunci ne vei face tuturor o mare favoare.

— O să te sun din nou.

— Încă ceva, Cotton. Antrim habar n-are de această

rugăminte, iar cei de la CIA vor ca lucrurile să rămână aşa.

Malone puse capăt convorbirii şi opri telefonul.

Gary le arătă lui Ian şi domnişoarei Mary artefactele din depozit. Femeia părea fascinată de cărţi, după ce constată că unele dintre ele erau originale preţioase din secolul al XVII-lea. Gary o urmări cum examinează în special una dintre cărţi, cu pagini verzi şi aurii, sub ecranul protector de sticlă.

— Acest domn Antrim al dumitale este un hoţ, zise ea. Acest volum aparţine Hatfield House. Îl cunosc.

— Blake e de la CIA, replică Gary. Se află aici cu treburi oficiale.

— Blake?

— Aşa mi-a zis să-i spun.

Lui Gary nu-i plăcu privirea mustrătoare pe care i-o aruncă Mary.

— Mă întreb ce îi conferă lui *Blake* dreptul de a jefui comorile noastre naţionale? Am vizitat biblioteca din Hatfield House. Oamenii care au grijă de acel loc i-ar fi permis bucuroşi să fotografieze sau să copieze orice ar fi avut el nevoie. Dar să fure? Asta e de neiertat.

După ce renunţase la slujba pentru Departamentul de Justiţie, tatăl lui Gary îi povestise fiului câte ceva despre munca de teren desfăşurată. Despre presiunile la care fusese supus. Despre cererile presupuse de activitate. Despre neprevăzutul muncii. Cu o lună în urmă avusese şi el ocazia să treacă prin toate astea, aşa că n-avea de gând să-l judece pe Blake Antrim. Şi, oricum, ce ştia femeia asta? Deţinea o librărie şi nu putea înţelege cu ce se ocupau agenţii de informaţii.

Femeia ridică geamul de sticlă.

— A explicat domnul Antrim ce e cu cartea asta?

— Este o carte de coduri, răspunse Gary. De la un individ

pe nume Robert Cecil.

— A explicat şi semnificaţia ei?

— Nu prea.

— Ai vrea să ştii?

Kathleen nu-l zărise pe Cotton Malone, aşa că speculă momentul şi se pierdu în mulţime. Spera ca informaţiile de pe hârtiile pe care le confiscase să-l satisfacă pe Mathews. Avea remuşcări pentru că-l trădase pe Malone, dar intenţiona să-şi facă treaba. Fără alte îndoieli.

Se îndepărtă de locul pe unde intraseră, adâncindu-se în zona barocă a palatului, şi ajunse la ceea ce indicatorul numea Galeria Comunicaţiilor. De-a lungul unui zid se înşirau ferestre care dădeau spre o curte interioară cu o fântână, iar celălalt zid era îmbrăcat în lambriuri de lemn şi era întrerupt de uşi şi picturi în ulei. Mai mulţi stâlpi decorativi metalici sprijineau un cordon lung din catifea roşie pentru a împiedica vizitatorii să se apropie prea mult de tablouri. Cu siguranţă că, dacă îşi continua drumul, Kathleen avea să descopere o ieşire din palat.

Aruncă o privire rapidă în urma ei şi zări un chip pe care îl recunoscu.

Eva Pazan.

Înviată din morţi.

La zece metri depărtare.

Cu un bărbat alături de ea.

Kathleen simţi un fior rece pe şira spinării. Chiar dacă era convinsă că Eva Pazan nu fusese ucisă la Colegiul Jesus, vederea acelei femei, tefere şi nevătămate, îi dădea frisoane.

Oare chiar făcea parte din Daedalus?

Sau din altceva?

Pazan rămase în spate. Între cele două se găseau poate cincizeci de oameni care admirau galeria. Femeia nu făcea

niciun efort să se apropie de Kathleen.

Cei doi păreau că vor să o împingă înainte.

Neavând de ales, Kathleen continuă se meargă.

Ajunsă în capătul galeriei, decise să mai temporizeze lucrurile. Ca atare, înşfacă ultimii doi stâlpi metalici şi blocă galeria transversal. Oamenii din spatele ei se opriră în dreptul cordonului de catifea, fapt care provocă o aglomeraţie, în care cei doi urmăritori erau prinşi în spate. Kathleen zări privirile surprinse ale oamenilor, care o credeau, probabil, o angajată a palatului care le bloca astfel accesul mai departe.

Însă Kathleen nu rămase pe loc să ofere explicaţii, ci se furişă pe o uşă laterală şi coti la stânga, intrând în ceea ce se numea Galeria Desenelor. Alţi cincizeci de oameni umpleau încăperea, admirând-o. Kathleen zări o cameră video montată sus, în colţul din capătul îndepărtat al galeriei, chiar în dreptul uşii de ieşire, şi îşi dădu seama că trebuia să evite dispozitivul.

Auzi un strigăt din urmă şi îi văzu pe Pazan şi pe amicul acesteia apărând la douăzeci de metri depărtare. Coti pe după un alt colţ şi trecu dintr-o încăpere elegantă în alta, identificate ca dormitorul reginei, sufrageria reginei, garderoba reginei şi sala de desen a reginei.

Ajunsă în ultima încăpere, coti la dreapta.

Un bărbat îi blocă drumul.

Malone se strecură pe lângă mulţime şi intră din nou în Apartamentul Cumberland. O găsi pe Tanya Carlton şi o întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— A înşfăcat hârtiile pe care mi le-aţi dat şi a plecat. A ameninţat că mă arestează.

Malone se întrebase ce avea Richards de gând să întreprindă, aşa că îi oferise ocazia să se deconspire.

Adevărat, ea deţinea acum informaţii din fişierele neprotejate de parole, dar, din câte îşi dădea el seama, acele informaţii nu însemnau cine ştie ce.

De fapt, nu însemnau nimic.

— Nu păreţi surprins, zise Tanya.

— Nici nu sunt.

— Trebuie să mărturisesc, domnule Malone, că vă socotesc un soi de conjurat.

— Provine de la faptul că m-am ars din pricina unor oameni necinstiţi.

— Şi ea ce va face acum?

Malone ridică din umeri.

— Se va întoarce de unde a venit. Sau cel puţin aşa putem spera.

Acum Malone avea o nouă problemă pe cap.

Să ajute CIA.

— Mary mi-a spus că e posibil ca dumneavoastră şi tânărul Ian să fi salvat viaţa acelei femei, zise Tanya. Ciudată modalitate din partea ei de a-şi manifesta recunoştinţa!

— Dar nu şi neobişnuită în fostul meu domeniu de activitate.

— Am reuşit să citesc hârtiile înainte de a-mi fi luate. Nimic şocant. Nu pentru mine, oricum. Dar eu sunt de multă vreme familiarizată cu această legendă.

— Haideţi să ieşim de aici. Aş vrea să mai vorbesc cu dumneavoastră, dar într-un loc mai retras.

— Atunci trebuie să vedem grădinile. Sunt magnifice. Putem face o plimbare minunată în razele soarelui.

Lui Malone îi plăcea femeia, aşa cum îi plăcuse şi de sora ei.

Ieşiră din Apartamentul Cumberland şi se întoarseră în galeria exterioară, care rămânea aglomerată şi zgomotoasă.

În dreapta lor se iviră doi bărbaţi.

Malone recunoscu ambele chipuri.

Erau ofiţerii de la librărie, îmbrăcaţi acum cu haine civile. Păreau să nu fi trecut uşor peste cele petrecute mai devreme. Unul avea un cucui urât în stânga frunţii.

— Avem o mică problemă, şopti el. Se pare că pe aici umblă nişte indivizi care ar dori să ne pună cătuşe.

— Sună periculos.

— Putem ieşi din clădire?

— Am lucrat aici mulţi ani ca ghid, înainte de a deveni responsabila magazinului de suvenire. Cunosc Hampton Court pe dinafară.

Malone îi arătă cu mâna cele două probleme din calea lor. Într-un colţ al galeriei spânzura o cameră de supraveghere video. Malone mai văzuse şi altele pe drum. Asta însemna că oamenii supravegheau locul, iar evitarea unor asemenea ochi electronici era dificilă.

— Ce băieţi cu aspect fioros, zise Tanya. Cine sunt?

Excelentă întrebare. Probabil de la MI6.

— Un soi de poliţişti.

— N-am mai fost arestată până acum, zise Tanya.

— Nu e deloc amuzant şi de obicei arestarea duce la o mulţime de alte lucruri neplăcute.

— Atunci să nu mai pierdem timpul, domnule Malone. Să nu mai pierdem deloc timpul. Ştiu o cale de evadare.

Patruzeci

Henric al VII-lea a fost tată pentru cel puţin doisprezece copii. Opt dintre aceştia fie s-au născut morţi, fie au fost avortaţi, şase de către prima lui soţie, Caterina de Aragon, şi doi de către a doua soţie, Anne Boleyn. Trei copii au fost legitimi. Maria, Elisabeta şi Eduard, toţi născuţi de mame diferite. Unul a fost bastard, Henry FitzRoy; născut în 1519 de Elisabeth Blount, amanta lui Henric. FitzRoy este un nume generic, care însemna „fiul regelui" şi care era des folosit de copiii nelegitimi ai monarhilor. Henric l-a recunoscut public pe FitzRoy; primul lui născut, spunându-i că e cea mai importantă bijuterie a sa şi făcându-l, la vârsta de şase ani, conte de Notthingham, duce de Somerset şi duce de Richmond, titlul pe care însuşi Henric l-a purtat înainte de a deveni rege. Băiatul a fost crescut ca un prinţ în Yorkshire, iar Henric i-a rezervat un loc special în planurile lui, mai ales având în vedere că, la acea vreme, soţia lui, Caterina de Aragon, nu reuşise să-i nască un băiat. În mintea lui Henric, FitzRoy era dovada vie că problema nu-i aparţinea lui. Motiv pentru care exercita presiuni uriaşe ca mariajul lui să fie anulat – astfel încât el să-şi poată găsi o soţie care să-i furnizeze un moştenitor legitim.

Henric s-a ocupat personal de creşterea lui FitzRoy. Acesta a fost făcut mare lord amiral al Angliei, lord preşedinte al Consiliului Nordului, gardian al mlaştinilor către Scoţia şi lord-locotenent al Irlandei. Mulţi cred că,

dacă Henric ar fi murit fără a avea un fiu moştenitor legitim, ar fi fost posibil ca istoria să consemneze şi un Henric al IX-lea sub forma lui FitzRoy, fără să se mai ţină cont de nelegitimitatea lui. În acest sens un document a fost trecut prin Parlament, act prin care era dezmoştenită prima moştenitoare legitimă a lui Henric, Maria, şi prin care regele primea acceptul de a-şi desemna succesorul indiferent că acesta era legitim sau nu.

Numai că soarta a dispus altfel.

FitzRoy a murit în 1536, cu unsprezece ani înaintea tatălui său. Aceeaşi tuberculoză care avea să ia viaţa lui Eduard, cel de-al doilea fiu al lui Henric, la doar cincisprezece ani, i-a curmat viaţa lui FitzRoy la şaptesprezece ani. Însă nu înainte ca FitzRoy să se fi însurat cu Mary Howard. Aceasta era fiica celui de-al doilea nobil ca rang din Anglia, bunicul ei fiind nobilul de cel mai înalt rang. Cei doi au fost căsătoriţi în 1533, când Mary avea paisprezece ani, iar FitzRoy cincisprezece.

Fratele mai mare al lui Henric al VIII-lea, Arthur, murise la vârsta de şaisprezece ani, fără a ajunge vreodată pe tron. Henric a crezut mereu că activitatea sexuală prea intensă a fost cea care a atras moartea fratelui său, aşa că le-a interzis lui FitzRoy şi lui Mary să-şi traducă în faptă căsnicia până ce aveau să mai crească în vârstă. Ordinul a fost ignorat, aşa că Mary a rămas gravidă şi a născut un fiu în 1534. Copilul a fost crescut în secret de familia Howard, departe de Londra, existenţa lui fiind ascunsă regelui, care n-a aflat niciodată că devenise bunic.

Gary o ascultă pe domnişoara Mary povestindu-le despre acest nepot îndepărtat.

— Semăna cu tatăl lui, FitzRoy, din multe puncte de vedere. Era subţire. Fragil. Cu pielea albă. Cu părul roşu. Însă constituţia a moştenit-o de la latura Howard a familiei. Spre deosebire de progeniturile Tudorilor, era o persoană sănătoasă. Din nefericire, nu aceasta a fost şi soarta celei

de-a doua fete a lui Henric, Elisabeta. Mama ei, Anne Boleyn, făcea şi ea parte din familia Howard, prin mamă. Însă Elisabeta a moştenit blestemul tatălui ei legat de moartea timpurie şi a încetat din viaţă când abia împlinise treisprezece ani.

— Credeam că Elisabeta a fost regină!? se miră Gary.

Domnişoara Mary clătină din cap.

— Nepotul ei nelegitim, fiul lui Henry FitzRoy, şi-a asumat această onoare în locul ei, după ce ea a murit tânără.

Uşa depozitului se deschise cu un scârţâit şi în încăpere se ivi Antrim, care se duse către mese şi se prezentă celor doi oaspeţi. Deoarece fusese nevoit să gestioneze situaţia în noaptea precedentă, Antrim nu apucase să-i întâlnească pe Ian şi pe domnişoara Mary.

— Tu, tinere, îi zise Antrim lui Ian, ne-ai făcut o groază de probleme.

— În ce fel? întrebă domnişoara Mary.

— A furat un stick de memorie pe care se aflau nişte informaţii importante.

— Ce ar putea să fie aşa de important ca să pună în pericol viaţa unui copil?

— Nu ştiam că viaţa lui a fost pusă în pericol.

— Se ascunde de toată lumea de o lună.

— Fapt care se petrece din vina lui, pentru furt. Dar ăsta nu mai reprezintă un motiv de îngrijorare. De fapt, nimic nu mai constituie vreun motiv de îngrijorare. Operaţiunea asta s-a încheiat. Plecăm de aici.

— S-a terminat? întrebă Gary.

Antrim încuviinţă.

— Am primit ordin să închidem prăvălia.

— Ce se întâmplă cu aceste comori? interveni domnişoara Mary. Pe care *dumneata* le-ai furat.

Antrim îi aruncă o privire dură înainte de a răspunde:

— Asta nu vă priveşte.

— Şi cum rămâne cu domnul Malone şi cealaltă doamnă? întrebă domnişoara Mary.

— Care doamnă?

— Agenta SOCA, răspunse Ian. Cea care a tras în librărie atunci când au venit indivizii să ia stickul.

— Malone n-a menţionat că e vorba de un agent femeie, replică Antrim. Şi am vorbit cu el de două ori.

— Poate că s-a gândit că informaţia aceea nu vă priveşte pe *dumneavoastră,* ripostă domnişoara Mary.

— Unde e tatăl meu? se interesă Gary.

— În Hampton Court.

— Atunci ea e cu el, zise Ian.

— *Ea* are şi un nume?

Domnişoara Mary dădu din cap.

— Mi-a arătat insigna. Kathleen Richards.

Kathleen nu-i lăsă răgaz individului care îi bloca drumul să reacţioneze. Îl doborî la podea, după care îi înfipse genunchiul în vintre.

Bărbatul urlă de durere.

Kathleen sări în picioare.

Avea arma încă lipită de şira spinării, pe sub haină. Oamenii din jur o priviră surprinşi. Unii se dădură înapoi, oferindu-i spaţiu de manevră. Kathleen îşi scoase insigna SOCA şi o arătă tuturor.

— Misiune oficială. Nu-l atingeţi!

Individul continua să se zvârcolească pe podea.

Kathleen zări o cameră de supraveghere.

Asta însemna o problemă.

O luă la fugă prin alte încăperi în stil baroc, apoi se întoarse şi îşi dădu seama că a ajuns în colţul cel mai îndepărtat al palatului. Pe o uşă din dreapta ei scria IEŞIRE, de folosit doar în cazuri de urgenţă.

Situaţia se califica drept urgenţă, aşa că deschise uşa. Dincolo de ea, o scară ducea în jos.

Antrim era uluit. Nu mai auzise acel nume de zece ani. Kathleen Richards era amestecată în întreaga poveste?

Nu se putea să fie, o coincidenţă.

— Descrieţi-o pe această femeie.

Din câte auzi, îşi dădu seama că nu se schimbase prea mult.

— Malone şi cu mine am salvat-o pe cucoana de la SOCA de nişte tipi care aveau de gând să mă ucidă, zise Ian. Aveau de gând să o ucidă şi pe ea.

— Povesteşte-mi ce ştii.

Ascultă relatarea lui Ian Dunne despre cele întâmplate în staţia Oxford Circus şi după aceea. La un moment dat, îl întrerupse pe băiat şi îl întrebă:

— Ai idee cine erau acei bărbaţi din Bentley în noaptea când a murit omul meu?

— Tipul în vârstă se numea Thomas Mathews. Aşa i-a spus Malone noaptea trecută, când l-am văzut în faţa librăriei.

Un alt şoc.

Şeful Serviciilor Secrete.

Ce naiba?

Ascultă restul istorisirii, intrând tot mai mult în panică. Ceea ce păruse o ieşire lejeră din întreaga afacere se transforma în ceva extrem de periculos. Fusese suficient de rău noaptea trecută, când Malone relatase despre existenţa unui agent SOCA, însă, dacă aflau de implicarea directă a serviciului MI6, şefii lui puteau reacţiona imprevizibil. În mod cert, el unul avea să fie lăsat baltă. Pe cont propriu. Subiect pentru o arestare.

Sau chiar mai rău.

Trebuia să vorbească cu Daedalus.

Cei din organizaţie nu-şi doreau ca povestea să ia amploare. Absolut deloc.

Malone şi Tanya pătrunseră din nou în Galeria Bântuită, urmând aceeaşi cale ca mai înainte, doar că acum îşi croiau drum contra curentului de oameni, către Sala Mare.

Străbătură în grabă galeria şi trecură din nou prin Camera de Veghe, după care pătrunseră într-un spaţiu de legătură care ducea în stânga, în Sala Mare, şi în jos, către parter, pe o scară interioară. Zidurile goale şi albe erau decorate cu coarne de cerb. Tanya evită Sala Mare şi se îndreptă direct spre scară.

— Pe aici, domnule Malone. Duce spre bucătării.

Malone se feri de mai mulţi vizitatori.

Un lanţ metalic bloca scările cu un indicator pe care scria INTRAREA OPRITĂ, însă cei doi săriră peste lanţ şi o luară în jos.

Unul dintre paznicii în uniformă se duse la balustrada de deasupra şi strigă spre ei:

— Nu puteţi trece pe acolo.

— E-n regulă, îl linişti Tanya. Eu sunt.

Paznicul păru să o recunoască şi le făcu semn să treacă mai departe.

— Sunt destul de vigilenţi, zise Tanya, în vreme ce coborau. Sunt atâţia vizitatori în fiecare zi… Oamenilor le place să hălăduiască, însă în astfel de situaţii ajută faptul că ai lucrat aici douăzeci de ani.

Malone era recunoscător pentru prezenţa ei şi pentru faptul că încă mai avea arma ascunsă sub haină.

Ajunseră la parter, iar Malone auzi sunet de paşi în urma lor, coborând scara.

— Trebuie să ne grăbim, rosti Tanya.

Ieşiră pe o uşă fără zăvor. Ce păcat! Cel mai simplu zăvor ar fi fost extraordinar acum. Însă cu siguranţă că aceea era o ieşire modernă de urgenţă de la etajul întâi, odată ce mâncarea pregătită la bucătărie era transportată sus, în Sala Mare.

Un coridor lung şi îngust se întindea în ambele direcţii.

Vizitatorii umblau încoace şi încolo.

Tanya coti la stânga, apoi la dreapta şi intră în Bucătăria Mare. Malone încercă să-şi aducă aminte ce putea din acea parte a palatului. Peste cincizeci de încăperi, trei sute de metri pătraţi, în care pe vremuri trăiau două sute optzeci de oameni, parte a personalului palatului. De acolo erau livrate două mese pe zi către cei opt sute de membri ai curţii lui Henric al VIII-lea. Se găseau acum înăuntrul unei încăperi spaţioase, cu două cămine, în fiecare din acestea arzând un foc puternic, şi cu tavanele boltite şi zidurile zugrăvite în alb. Se vedeau pretutindeni oameni care făceau fotografii, vorbeau între ei şi probabil se imaginau cu cinci sute de ani în urmă.

— Haideţi, domnule Malone! Pe aici!

Tanya o luă înainte prin bucătărie şi se opri la o uşă care dădea spre o curte acoperită.

— Uitaţi-vă repede ca să vedeţi dacă oamenii care ne caută sunt acolo.

Malone aruncă o privire pe după cadrul uşii, lăsând alţi turişti să treacă, şi-l zări pe unul din indivizi în acelaşi coridor în care pătrunseseră şi ei iniţial după ce coborâseră scara. Tanya parcursese un drum în formă de U, prin care înconjurase urmăritorii.

— Unul din ei se află în spatele nostru, zise ea.

Malone se răsuci pe călcâie şi depistă individul-problemă în bucătărie. Acesta părea să nu-i fi zărit încă.

— Veniţi, zise Malone.

Traversară curtea. Malone îl zări pe individul de pe coridorul lung îndepărtându-se, însă cel din spatele lor avea să-i ajungă în curând din urmă.

— Trebuie să intrăm pe uşa aceea, zise Tanya, arătând spre partea dreaptă a coridorului, la vreo şase metri depărtare. Dacă se grăbeau, puteau ajunge în siguranţă acolo fără să fie observaţi.

— De ce nu ne-am dus acolo de prima dată? întrebă

Malone.

— Ca să fim văzuţi? Erau chiar în spatele nostru. Aşa i-am băgat puţin în ceaţă.

La aşa ceva, Malone n-avea ce să mai replice.

Tanya străbătu distanţa cu paşi hotărâţi şi dispăru pe uşă.

Malone o urmă şi coborî un şir scurt de trepte de piatră către o podea de cărămidă care făcea parte din ceea ce pe vremuri servea drept crama palatului, cu tavanul boltit sprijinit de trei coloane. Ferestrele lăsau lumina soarelui să pătrundă înăuntru. Butoaie imense de vin, zăcând pe părţile laterale, stăteau înşirate de-a lungul zidurilor şi umpleau spaţiul central dintre coloane.

Tanya se duse către partea din spate a încăperii. Malone zări acolo un nou şir de trepte care ducea în jos spre o uşă închisă. Tanya coborî şi Malone zări o încuietoare electronică. Femeia ştia codul, pe care îl tastă, după care îi făcu semn să o urmeze.

Cei doi bărbaţi apărură în urma lor, la intrarea în cramă.

Unul îşi vârî mâna sub haină.

Malone cunoştea semnificaţia gestului.

Ca atare, îşi vârî şi el mâna sub haină, mai repede decât celălalt, după care scoase arma şi trase un foc în dreapta intrării. Spaţiul închis şi zidurile de piatră amplificară zgomotul împuşcăturii până la nivelul unei explozii. Oamenii care admirau butoaiele de vin tresăriră, apoi îşi dădură seama că un bărbat are o armă în mână şi intrară în panică. Malone folosi clipa de zăpăceală ca să coboare treptele dintr-un salt şi să treacă prin uşa deschisă. Odată intrat, Tanya trânti uşa în urma lui.

— Încuietoarea electronică activată, rosti ea. Nu ne vor putea urma, în afara cazului că ştiu codul de acces.

Malone bănuia că indivizii lucrau pentru MI6, mai exact pentru Thomas Mathews, poate cu ajutorul Poliţiei Metropolitane. Dar cine putea să ştie? Ca atare, implicarea forţelor locale de securitate nu era deloc imposibilă.

Cercetă locul, în care domnea un întuneric beznă, iar aerul era umed şi mirosea a igrasie.

O auzi pe Tanya mişcându-se, după care se aprinse brusc o lanternă.

— Personalul obişnuieşte să le ţină aici, zise ea.

— Unde ne aflăm?

— Păi, în canalizare. Unde altundeva?!

Kathleen ajunse la capătul scării, la nivelul parterului. Ieşi pe un coridor lung, apoi pătrunse imediat într-o încăpere îngustă, identificată drept Sera Superioară. Pereţii exteriori erau alcătuiţi din şiruri de ferestre cu spaţii mici între ele. Lumina inunda întreaga încăpere. Şi acolo erau oameni, însă nu la fel de mulţi ca la etajul întâi.

Dacă Thomas Mathews se găsea acolo, de ce nu sărea în ajutor?

În loc de asta, Eva Pazan era pe urmele ei. Urmăritoarea avea să-şi dea seama în scurtă vreme că ţinta fugise către parter. Kathleen habar n-avea pentru cine lucra Pazan, dar, după experienţa ei de la librăria-anticariat, decisese să nu mai aibă încredere în nimeni.

Trebuia doar să plece.

Dar nu pe una dintre ieşirile oficiale, deoarece cu siguranţă acestea erau supravegheate.

Dincolo de ferestre, zări magnifica Grădină Privată, care se întindea de la palat până spre malul fluviului.

Aceea părea calea de evadare.

Se apropie de o fereastră şi nu zări niciun fel de alarmă. Şi de ce ar fi fost aşa ceva acolo? În palat se găseau sute de ferestre, iar costurile logistice ale conectării tuturor într-un sistem de alarmă erau aproape imposibil de calculat. Modalitatea folosită pentru protecţie era constituită de senzori de mişcare, pe care Kathleen îi zări în interiorul serei, poziţionaţi la înălţime, pentru a surprinde pe oricine

ar fi încercat să intre printr-una dintre ferestre, însă senzorii erau dezactivaţi pe parcursul zilei.

Inspectă încăperea cu privirea şi nu zări niciun paznic în uniformă. Ca atare, deschise zăvorul unei ferestre şi ridică partea de jos a geamului.

Avea de sărit o distanţă de poate doi metri înălţime.

Câţiva dintre oamenii din apropiere se uitară fix la ea.

Kathleen nu-i băgă în seamă şi se căţără pe marginea geamului.

Patruzeci şi unu

Ian dorea să afle mai multe despre Henry FitzRoy. Fusese fascinat de povestea spusă de domnişoara Mary.

— Tipul ăsta, FitzRoy, s-a însurat la cincisprezece ani cu o fată de paisprezece?

— Era un lucru comun în vremurile acelea. Căsătoriile între privilegiaţii sorţii nu se făceau din dragoste. Se făceau pentru încheierea de alianţe şi dobândirea de averi. Henric al VIII-lea a socotit căsătoria cu cineva din clanul Howard drept o cale de a-şi cimenta relaţia personală cu acea familie bogată şi puternică. La acea vreme, nelegitimitatea fiului său nu era considerată o problemă, de vreme ce Henric îşi manifesta afecţiunea atât de deschis.

— Ce gândea soţia lui Henric despre asta? întrebă Gary.

— Nu era deloc mulţumită. Situaţia a generat tensiuni şi a stat probabil la baza unora dintre sarcinile ratate. Din multe puncte de vedere, Caterina de Aragon era o femeie fragilă.

Americanul pe nume Antrim se retrăsese în birou împreună cu cei doi oameni ai lui. Deşi abia îl cunoscuse pe individ, Ian simţea că era ceva în neregulă cu el. Băiatul învăţase să se încreadă în propriile instincte. Nutrise imediat simpatie pentru domnişoara Mary şi pentru Cotton Malone. Şi Gary era în regulă, deşi tânărul Malone nu prea ştia cât de dură poate fi viaţa. Ian nu-şi cunoscuse mama şi tatăl şi, probabil, n-avea să-i cunoască niciodată. Mătuşa lui

încercase să-i povestească despre familia din care făcea parte, dar el fusese prea mic ca să priceapă, iar, după ce plecase de la ea, prea furios ca să-i mai pese.

Gary avea doi taţi.

Care era problema?

Sesizase avertismentul din privirea domnişoarei Mary atunci când aceasta îi ripostase lui Antrim. Şi ea avea impresia că era ceva în neregulă. Era clar. Gary, pe de altă parte, era prea absorbit de propria problemă ca să mai gândească limpede.

Asta era bine.

Putea să gândească Ian pentru el.

În definitiv, Malone îi ceruse să aibă grijă de Gary.

— În cele din urmă, continuă domnişoara Mary, Henric al VIII-lea s-a însurat şi el cu o Howard. Se numea Katherine şi i-a devenit cea de-a cincea soţie. Din nefericire, această membră a clanului Howard îndrăgea promiscuitatea, aşa că regele a dat ordin ca ea să fie decapitată. Familia Howard nu l-a iertat niciodată pe Henric pentru asta, după cum nici el nu i-a iertat pe ei. Clanul Howard a intrat treptat în dizgraţia regelui. Fratele lui Mary Howard, Henry, conte de Surrey, a fost executat pentru trădare. A fost ultima persoană trimisă de Henric pe eşafod înainte de moartea lui, survenită în ianuarie 1547.

— De unde ştiţi toate astea? întrebă Gary.

— Citeşte cărţi, răspunse Ian.

Domnişoara Mary zâmbi.

— Aşa e. Însă subiectul ăsta m-a interesat mereu în mod special. Mai ales sora mea cunoaşte aproape totul despre Tudori. Se pare că domnul Antrim împărtăşeşte interesul nostru.

— Îşi face treaba, zise Gary.

— Zău? Şi care este marele lui interes faţă de istoria britanică? Ultima dată când am primit informaţii în acest sens, Marea Britanie şi Statele Unite erau aliaţi puternici. De unde nevoia să spioneze aici? Să se ascundă în acest

depozit? De ce nu cere pur şi simplu ce vrea să afle?

— Spionajul nu este întotdeauna uşor. Ştiu asta. Tata a fost spion multă vreme.

— Tatăl dumitale pare un om decent, zise domnişoara Mary. În plus, te asigur eu că şi el este la fel de nedumerit ca şi mine de întreaga poveste.

Antrim intrase în panică.

MI6 se implicase în asasinarea lui Farrow Curry? Asta însemna că serviciul era la curent cu operaţiunea King's Deception. Cei din Daedalus spuseseră că ei îl uciseseră pe Curry. Cineva minţea deci: ori ei, ori Ian Dunne.

Dar care anume?

Iar acum Cotton Malone se găsea la Hampton Court, împreună, cu Kathleen Richards?

Ce naiba căuta ea acolo?

Trebuia să afle, aşa că îşi trimise imediat amândoi agenţii ca să descopere ce se petrecea.

Miji ochii în direcţia locului din depozit unde femeia şi cei doi băieţi stăteau printre lucruri care în scurtă vreme aveau să fie distruse. Aştepta apelul telefonic de confirmare a uciderii lui Cotton Malone. Avea să fie nevoit să-i dea el însuşi vestea tristă lui Gary. Cu siguranţă că Pam avea să fie şi ea implicată, însă nu trebuia să îl intereseze asta. Gary n-avea să-i permită să îi refuze accesul la băiat pentru a doua oară, iar vreun alt tată care să se amestece nu exista. Gândul la victorie îi aduse un zâmbet pe buze. Îi ceruse deja detectivului particular din Atlanta să intensifice supravegherea. Interceptarea convorbirilor telefonice ale lui Pam se putea dovedi utilă în lunile care urmau. Informaţia era cel mai bun aliat al unui agent secret. Cu cât era mai bogată, cu atât mai bine. Iar cu un cont de şapte milioane de dolari în bancă, Antrim n-avea de ce să-şi facă griji din pricina banilor.

Însă toate lucrurile la timpul lor.

Operaţiunea King s Deception trebuia să înceteze.

Aşa cum se convenise.

Pe Gary îl deranja faptul că domnişoara Mary îl criticase pe Antrim. N-avea niciun drept să spună ceva negativ la adresa lui. Şi chiar dacă vorbele ei păruseră alese cu grijă, le surprinsese foarte bine sensul.

Eşti sigur în privinţa acestui om?

Era cât de sigur se putea. Cel puţin Blake Antrim nu-l minţise. Spre deosebire de maică-sa. Iar Antrim nu-i făcuse rău maică-sii. Spre deosebire de taică-său. În continuare trebuia să discute cu maică-sa. Nu avea să-i placă ce se petrecea acum, dar trebuia să se împace cu situaţia. Dacă nu, Gary avea să-şi ducă ameninţarea până la capăt şi să se mute definitiv în Danemarca. Poate că tatăl lui avea să se dovedească mai înţelegător.

— Henry FitzRoy, zise domnişoara Mary, şi Mary Howard au avut un copil. Un băiat. Acesta avea treisprezece ani când bunicul lui, Henric al VII-lea, a murit, în 1547. Acest băiat era subţirel şi palid, cu părul roşu, ca al Tudorilor. Însă era puternic şi hotărât, ca un Howard.

— În chestia asta este amestecat tatăl meu? întrebă Gary.

— Nu ştiu. Zău că nu ştiu.

Gary observase că Antrim era deranjat de ceva. Se scuzase cu discreţie şi se dusese înapoi în biroul din depozit. Cu câteva minute înainte, ceilalţi doi agenţi părăsiseră magazia. Antrim rămăsese înăuntru. Gary trebuia să stea de vorbă cu el. O mişcare dinăuntru îi atrase atenţia.

Antrim rosti cu voce tare:

— Vin eu afară. Trebuie să dau un telefon.

— Unde e toaleta pe aici? întrebă Ian.

— Aici. Uşa de lângă fereastra biroului.

Ian decise să acţioneze.

Nu avea nevoie de toaletă. Avea însă nevoie să afle ce făcea Antrim. Americanul păruse surprins să afle de implicarea bătrânului asasin, Mathews. Şi păruse şi mai interesat de cucoana de la SOCA. Malone se găsea la Hampton Court? Ian se întreba care era motivul. Fusese acolo de câteva ori, căci grădinile şi curţile interioare unde accesul era gratuit atrăgeau o mulţime de turişti ale căror buzunare erau taman bune de prăduit. De asemenea, lui Ian îi plăcea labirintul verde de acolo. Unul dintre paznicii de la poarta de acces îl plăcea şi îi dădea voie să hălăduiască în voie şi pe gratis printre tufişurile înalte.

Porni înspre locul indicat de Antrim ca fiind toaleta. Apoi, după ce furişă o privire înapoi ca să se asigure că domnişoara Mary şi Gary continuau să discute, fără a-i acorda vreo atenţie, viră către uşa de ieşire din depozit. Cu mare prudenţă, răsuci clanţa şi o deschise, suficient cât să arunce o privire afară. Antrim se găsea la douăzeci de metri depărtare, în apropiere de altă clădire, cu un telefon la ureche. Era prea departe ca Ian să audă ceva şi prea în spaţiu deschis ca să se apropie fără să fie văzut. Însă era clar că Antrim era agitat. Avea corpul încordat, iar capul îi tremura în timp ce vorbea.

Ian închise uşa.

Şi se gândi cum ar fi putut să pună mâna pe telefonul ăla.

Patruzeci şi doi

Malone înşfăcă una dintre lanternele care atârnau de un stativ de aluminiu, o piesă de mobilier modern adăugată unui peisaj care în mod clar aparţinea trecutului. O urmă pe Tanya de-a lungul unei poteci înclinate din cărămidă care sfârşea în dreptul altui tunel, care se întindea în stânga şi în dreapta celui pe care venea el.

— Domnule Malone, probabil că aţi fost binecuvântat. Puţini oameni ajung să vadă aşa ceva. Pe sub palat se încrucişează o reţea de canalizare care se întinde pe vreo trei kilometri. La vremea ei, reprezenta tot ce însemna mai nou în această materie. Prin reţea se aducea apă de la kilometri depărtare şi se eliminau reziduurile împuţite de la toalete şi resturile de la bucătărie.

Femeia îşi îndreptă lanterna în dreapta, apoi o răsuci spre stânga.

— Către fluviul Tamisa. Într-acolo.

Pasajul îngust şi înclinat era strâmt şi în formă de U, construit din cărămizi văruite în alb şi pătate din loc în loc de igrasie.

— Circulă o legendă care spune că amantele lui Henric intrau şi ieşeau pe aici.

— Se pare că vă plac legendele astea.

Ea chicoti.

— Aşa e. Dar acum trebuie să ne grăbim.

Femeia coti în stânga. Podeaua se înclina uşor în jos, în

mod cert pentru a permite scurgerea apelor uzate către fluviu din pricina gravitaţiei. În centru se vedea o albie plină cu apă stătută, care din loc în loc tresălta din pricina unor mişcări.

— Ţipari, anunţă ea. Nu sunt periculoşi. Menţineţi-vă picioarele de-o parte şi de cealaltă a apei.

Malone deja proceda aşa. Se socotea capabil să suporte multe lucruri. Pilotase avioane de vânătoare. Sărise cu paraşuta din avioane şi se scufundase în ocean la mare adâncime. Când lucrase pentru Magellan Billet, se confruntase cu arme şi cu indivizi care doreau să-l omoare. Însă, dacă detesta ceva cu adevărat, acel lucru era să se găsească sub pământ. Se trezise în astfel de situaţii de mai multe ori decât ar fi dorit şi întotdeauna se chinuise să treacă peste ele, însă asta nu însemna că se simţea confortabil împresurat de pământ din toate părţile. Şi apoi mai erau şi ţiparii, pentru numele Domnului. Tanya Carlton, pe de altă parte, părea să se simtă în elementul ei.

— Aţi mai fost aici? întrebă el, încercând să se gândească la altceva.

— De multe ori. Pe vremuri ni se permitea să explorăm toate aceste locuri. Sunt chiar remarcabile.

Malone observă ieşiturile din ziduri, aflate dincolo de nişte găuri negre, cam la două treimi din înălţimea zidului. Cercetă câteva dintre ele cu fasciculul lanternei.

— Ţevi de scurgere de deasupra. Aduc apa de ploaie înăuntru, ca să se scurgă spre fluviu.

Malone observă că nimic din jurul lui nu era înşurubat, bătut în cuie, prins cu bolţuri sau cimentuit cu mortar. Cărămizile se legau una de alta fără vreun liant. Dacă nu s-ar fi găsit acolo de cinci sute de ani, un asemenea fapt i-ar fi conferit motive de îngrijorare.

— O să trecem în curând de palat, zise Tanya. Deasupra noastră spaţiul este destul de mare. Apoi o să traversăm o parte din grădină, până ce dăm de o ieşire.

Bucătăriile erau situate în partea de nord a palatului, iar

fluviul se găsea în sudul acestuia. Între ele se găsea un spaţiu cam cât trei terenuri de fotbal în lăţime. Cam mult timp petrecut sub pământ, din punctul lui de vedere.

— Nu miroase prea rău pentru o canalizare.

— O, Doamne, n-a fost folosită de secole drept canalizare. Nu se mai poate deversa nimic în fluviu. Canalele sunt în principal pentru colectarea apei de ploaie. Există personal care le curăţă. Intrarea pe care am folosit-o noi era calea pe unde veneau servitorii în vremea lui Henric, ca să împiedice formarea de gâtuiri în calea apei.

Tanya părea să cunoască foarte bine toate aceste detalii, ca şi cum astfel de lucruri s-ar fi petrecut zi de zi. Malone se văzu nevoit să spună:

— Îmi cer scuze că v-am implicat în povestea asta.

— Doamne fereşte, nu e cazul! E cea mai mare emoţie pe care o trăiesc de multă vreme. Mary mi-a spus că s-ar putea să se lase cu o aventură şi a avut dreptate. Odinioară am lucrat pentru SIS. V-a povestit Mary despre asta?

— A uitat să menţioneze acest amănunt.

— Când eram mai tânără eram analist de informaţii. Aş putea să spun că mă pricepeam destul de bine, adăugă Tanya în timp ce continua să meargă. Nu era la fel de interesant ca lucrurile pe care le făceaţi dumneavoastră pe vremuri, dar am învăţat de acolo să-mi păstrez calmul în orice situaţie.

— Nu ştiam că aveţi habar cu ce m-am ocupat eu.

— Mary spunea că aţi fost agent american.

Malone se vedea nevoit să înainteze mergând aplecat. Tanya nu avea o astfel de problemă. Fasciculele lanternelor le luminau calea în faţa lor pe o distanţă de doar circa şase metri.

Lângă picioarele lui Malone se agitară alţi ţipari.

Malone auzi un zgomot dinapoia lor.

Voci.

— O, Doamne, rosti Tanya, oprindu-se. Mă tem că trebuie să apelăm la personalul palatului. Ei sunt singurii care pot

deschide uşa aia.

Kathleen sări pe o alee pietruită. Grădina se întindea înaintea ei, un spaţiu plin cu arbuşti de tisă piramidali, lauri cu coroane rotunde, narcise de toamnă, statuete şi alte plante cultivate în ghivece dreptunghiulare. Întreaga circulaţie în acest decor natural era ghidată prin poteci pietruite şi alei largi.

Kathleen decise să se îndepărteze de fluviu către partea din spate a palatului. De acolo putea fugi spre gară ca să prindă un tren în orice direcţie. Oriunde era mai bine decât acolo unde se afla. Trebuia să gândească. Să ia nişte decizii. Nişte decizii inteligente de data asta. Problema era că nu putea cere ajutor decât într-un singur loc. Cariera ei la SOCA se terminase. Şeful ei n-avea să întreprindă nimic ca s-o protejeze. Poliţia era la fel de inutilă. Doar Thomas Mathews o mai putea ajuta.

Oare?

Şi dacă da, *ar fi ajutat-o?*

Urmă aleea către partea din spate a palatului şi coti la stânga.

La cincizeci de metri depărtare, se găseau Eva Pazan şi acelaşi bărbat dinăuntrul castelului.

O zăriră amândoi.

Kathleen se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă, protejată de colţul clădirii.

În faţa ei nu se vedeau decât alte clădiri, cu alte încăperi.

Aşa că decise să o ia la stânga, spre fluviu, în tabloul de culoare şi ordine din care era constituită Grădina Privată.

Malone îşi dădea seama că aveau un avans, dar se

întreba încotro se îndrepta Tanya. Grija legată de persoanele aflate în spatele lor îl ajuta să mai scape de stresul mersului pe sub pământ. Se gândi să se oprească şi să aibă o confruntare cu urmăritorii. Dacă aceştia erau de la MI6, de ce ar fi fost probleme? Dacă erau de la poliţie, la fel. Ce se putea întâmpla cel mai rău? Să fie arestaţi? Stephanie Nelle îl putea scoate imediat din arest.

— E chiar în faţă, rosti Tanya.

Malone presupunea că indivizii din urma lor aveau lanterne, însă nu zărea niciun fascicul luminos. În beznă absolută, acele dâre slabe de lumină nu puteau oferi cine ştie ce. Însă asta însemna că nici lanternele lor nu erau vizibile. Văzu în faţă o scară care ducea spre un chepeng din tavan.

— Domnule Malone, se auzi din întuneric o voce cu ecou, fapt care indica o distanţă apreciabilă. O singură şansă. Opriţi-vă şi aşteptaţi-ne!

Tanya se prinse de scară.

Malone îi făcu semn să urce repede.

— Nu este lupta dumneavoastră, spuse vocea. Nu-i nevoie să muriţi din cauza asta.

Să moară?

Se prinse de scara metalică. Aluminiu. Solidă.

— Cine sunteţi? strigă el.

— Nu e treaba dumneavoastră.

Privi în urmă, în beznă, în stânga lui. Un licăr slab, îndepărtat, în dreapta, semnala ieşirea dinspre Tamisa. Deasupra lui se făcu lumină când Tanya deschise chepengul de acces în tunelul scurt care ducea prin tavanul de cărămidă.

Se căţără pe scară, eliberat de tunelul de dedesubt.

Un pocnet.

Apoi altul.

Altele.

Gloanţe ţiuiau prin pasajul de sub el.

Gloanţele ricoşară de cărămizi. Malone se găsea

deasupra lor, aproape de ieşire, însă îl îngrijorau posibilele schije. Ieşi repede la nivelul solului şi trânti chepengul metalic în urmă.

— Slavă Domnului că ieşirea asta nu e niciodată închisă, zise Tanya. A fost adăugată cu ani în urmă ca măsură de siguranţă.

Malone îşi trase sufletul.

Se găseau la sud de palat, la vest de măreaţa Grădină Privată, despărţită de acesta de un zid de cărămidă şi de pâlcuri înalte de tufişuri. În apropiere se afla Casa Banchetelor, compactă, care dădea spre fluviu. Nu se vedeau oameni, dar Malone putea auzi voci dincolo de tufişuri, în zona numită Grădinile-Iaz. Se plimbase pe acolo înainte. Era locul unde peştii care îi hrăneau pe locatarii palatului erau păstraţi vii înainte de a fi prinşi şi trimişi la bucătării.

— Ce am auzit mai devreme au fost focuri de armă? întrebă Tanya.

— Mă tem că da. Trebuie să dispărem. Şi încă repede.

Situaţia tocmai se schimbase.

Indivizii aceia veneau să-l omoare.

Malone studie chepengul şi văzu un mâner care permitea deschiderea lui de sus şi se mişca în conjuncţie cu mânerul de dedesubt. Privi în jurul lui după un obiect, oricare, şi găsi ce avea nevoie în apropiere de un iaz din centrul grădinii. O potecă ducând înspre ochiul de apă şi care traversa iarba şi straturile de flori era pavată cu pietre plate. Malone se repezi într-acolo şi reuşi să disloce o piatră de pavaj din pământul moale de dedesubt. Duse piatra până la chepeng şi o aşeză alături de mâner.

O încuietoare primitivă, dar funcţională.

Oricine încerca să răsucească mânerul de dedesubt se trezea că încercarea îi este blocată la jumătatea drumului.

— Încotro? o întrebă el pe Tanya, căci era evident că ea o luase pe acolo cu un scop anume.

Tanya arătă dincolo de Casa Banchetelor către fluviu.

— Într-acolo.

Kathleen continuă să se deplaseze prin Grădina Privată către Tamisa. Tufişurile de pe marginea drumului erau tunse la înălţime mică, aşa că nu puteau oferi ascunziş şi nici protecţie. O alee lată din piatră, pe marginea căreia se aliniau pâlcuri de tufişuri înalte până la genunchi, ducea către o fântână centrală. Nu se vedeau prea mulţi oameni prin preajmă, dar se găseau destui. În urma ei, Eva şi însoţitorul femeii descoperiră grădina şi porniră spre ea.

Kathleen continua să aibă arma la ea. Nu era decisă cum s-o folosească mai bine. Dacă era nevoie, avea să-şi croiască drum cu ajutorul acestei arme, însă lipsa unei acoperiri eficiente împiedica, deocamdată, o asemenea manevră. În stânga şi în dreapta ei, statuile împânzeau iarba, suficient de mari ca să ofere o oarecare protecţie, însă ca să ajungă la ele însemna să treacă prin spaţiu deschis.

Aşa că îşi continuă mersul grăbit înainte.

Malone şi Tanya înconjurară Casa Banchetelor. Tanya părea să ştie exact încotro se îndreaptă. Traversară o pajişte mică pe sub nişte copaci golaşi şi dădură peste un zid de cărămidă de doi metri şi jumătate înălţime, care separa teritoriul palatului de o alee pietonală betonată de pe malul fluviului.

— Locuiesc chiar acolo, de cealaltă parte a fluviului, pe malul unui pârâu care se varsă în el, zise Tanya. Vin în fiecare zi la lucru cu barca mea cu motor.

Malone aproape că zâmbi. Femeia de lângă el era tare isteaţă. Se întrebase cum aveau să-şi ia zborul de pe zecile de hectare care înconjurau Hampton Court. Cea mai simplă

rută? Pe apă. Iar Tanya Carlton ştiuse asta de la bun început.

În zid se căsca o poartă cu un drug de fier, şi el ţinut în loc de o încuietoare electronică. Tanya formă codul de acces, iar poarta se deschise.

— Intru pe aici zilnic aşa că paznicul mi-a dat codul de acces. Cu ani în urmă mi se dăduse o cheie. Îndrăznesc să spun că lucrurile au progresat de atunci încoace.

Cotiră şi porniră în grabă pe aleea betonată, mărginită de o balustradă albă, din lemn, pe partea dinspre apă, şi se îndepărtară de grădini. Malone zări, dincolo de fluviu, gara unde coborâse din tren. Ţinea sub supraveghere constantă zidul de cărămidă despărţitor, gata să-şi scoată arma. Pe alee se mai plimbau şi alţi oameni.

Mintea lui lucra cu repeziciune.

Cineva îl dorise mort.

Iar acel tunel subteran, cu izolarea lui, le oferise oportunitatea perfectă.

Trebuia să discute cu Antrim.

Imediat ce se îndepărtau de locul acela.

Kathleen zări un gard decorativ de fier, opera unor fierari talentaţi, printre ochiurile căruia se puteau vedea petice din apa fluviului. Gardul de pe partea cealaltă era de peste doi metri înălţime şi avea ţepi în vârf. Eva şi amicul acesteia se apropiau cu repeziciune. Kathleen aruncă o privire în stânga, apoi în dreapta, şi observă unde se termina gardul de fier şi unde începea un zid înalt din cărămidă care înconjura mai departe proprietatea. Îi atrase atenţia un şir de trepte care ducea la un alt nivel al grădinii, mai ridicat, aproape la înălţimea părţii de sus a zidului. De acolo i-ar fi fost uşor să se caţere pe zid şi apoi să sară jos pe cealaltă parte, unde se găsea o alee asfaltată ce mărginea fluviul. Iar odată ajunsă acolo, fie o rupea la fugă, fie se arunca în

apă şi începea să înoate.

Coti dreapta şi străbătu în fugă aleea pietruită, apoi urcă treptele.

În urmă, o zări pe Pazan începând şi ea să alerge.

Ajunse în capul treptelor, unde dădu iarăşi de pietriş. Avusese dreptate. Gardul de fier cu ţepii lui se termina acolo şi începea zidul de cărămidă, care în acel loc părea mai scund graţie treptelor urcate. Era o chestiune simplă să se cațere şi apoi să sară cei doi metri până jos, pe cealaltă parte. Însă înainte de a putea să se cațere pe zid, din faţa ei apărură doi indivizi cu armele în mâini. Eva ajunsese între timp la baza treptelor, în spatele lui Kathleen, şi ţinea, la rândul ei, o armă în mână.

— Nu vei reuşi, zise Pazan. Chiar dacă reuşeşti, priveşte în jos. Nu e nimic altceva decât spaţiu deschis. Te vom împuşca înainte de a reuşi să ajungi undeva.

Kathleen privi în stânga. Unde erau acum oamenii? Grădinile ar fi trebuit să fie pline într-o dimineaţă frumoasă de duminică. Puţinii turişti care fuseseră pe acolo înainte dispăruseră. Şi unde era Mathews? Sub ea se aflau două bărci legate de un doc de beton, însă nici acolo nu se vedea nimeni.

Pazan urcă treptele şi se apropie.

— Dă-mi arma! încet şi cu atenţie. Arunc-o jos.

Kathleen scoase arma şi se conformă ordinului.

— Cine eşti?

— Nu cine crezi tu că sunt.

Malone sări în bărcuţa Tanyei. O ambarcaţiune de trei metri, cu o platformă impresionantă la pupa. Înăuntru se găseau două veste de salvare şi o vâslă.

— Încă n-am fost nevoită să folosesc vreuna din alea, zise ea. Slavă cerului!

— Vreţi să pornesc motorul? întrebă el.

— Dumnezeule, domnule Malone! Trag de şnurul ăla de ani de zile. Sunt în stare de aşa ceva.

Malone o urmări cum trage de şnur de două ori, după care motorul se trezi la viaţă. Desfăcu parâma de acostare şi Tanya se îndepărtă de mal, întorcând spatele castelului şi pornind în aval pe Tamisa.

— Staţi cât mai departe, rosti el. Pentru orice eventualitate.

Tanya se avântă pe apele maronii, la distanţă de palat. Se apropiau de un alt doc de beton, de care erau legate două bărci mari. Malone zări o femeie stând pe coama aceluiaşi. Zid înalt care îşi croia drum până la Casa Banchetelor. Stătea în locul în care se termina gardul de fier care separa grădinile de apa fluviului şi unde începea zidul înalt.

Kathleen Richards.

În dreapta ei se afla o altă femeie, împreună cu doi bărbaţi.

Cu toţi aveau armele scoase la vedere.

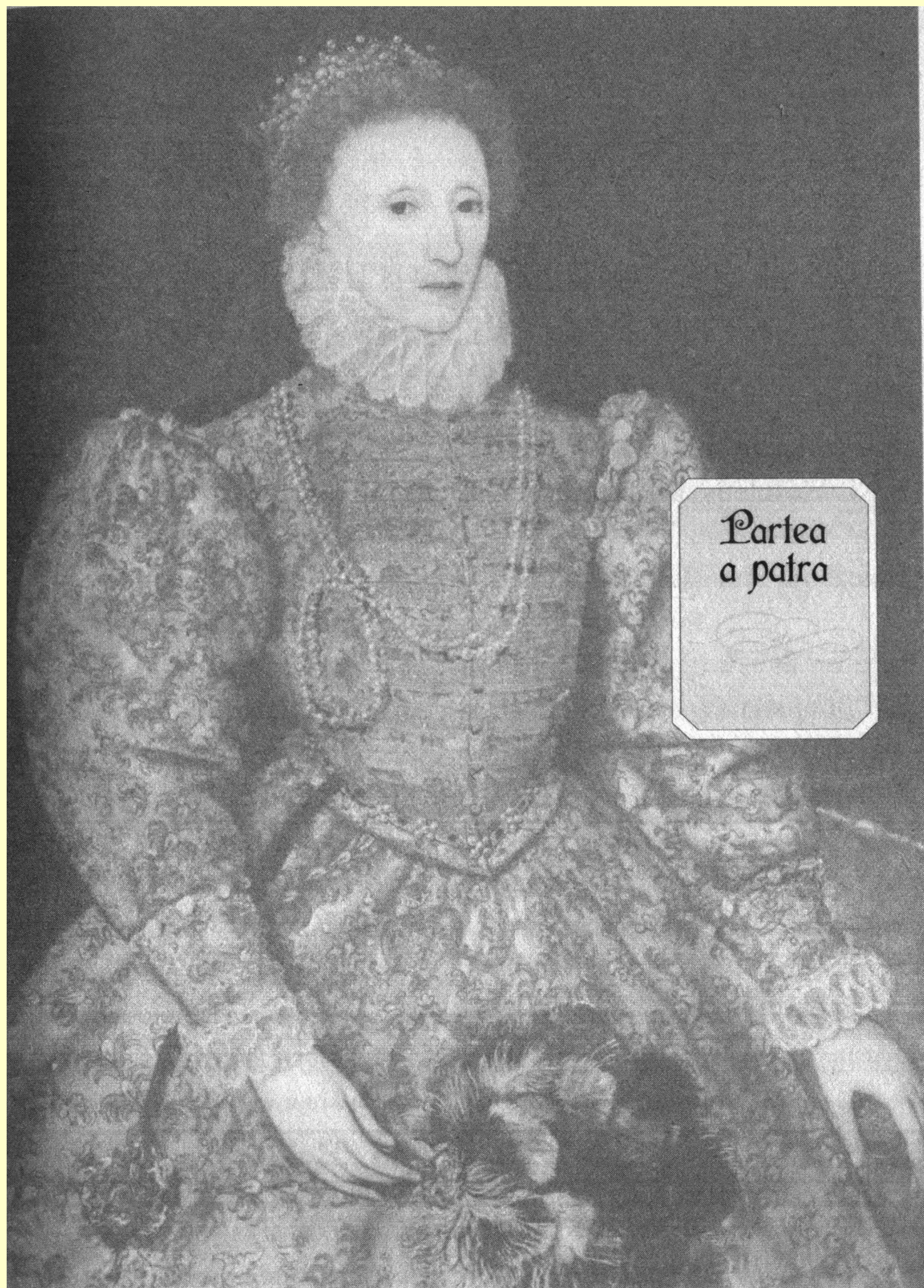
Richards era cât pe ce să cadă.

Tanya văzu şi ea scena.

— Se pare că domnişoara Richards a dat de belea.

Fără îndoială că da.

Şi, gândindu-se la cele petrecute în tunel, Malone îşi dădu seama că era posibil să se fi înşelat în privinţa ei.

Partea
a patra

Patruzeci şi trei

Cu cât conversaţia se adâncea, cu atât Antrim devenea mai agitat. Aceeaşi voce gravă de la Daedalus răspunsese apelului lui, iar acum părea să se bucure de situaţie.

— M-aţi auzit? urlă el în telefon. Chiar şeful MI6 este amestecat în povestea asta. *El* l-a ucis pe Farrow Curry, nu voi.

— V-am auzit, domnule Antrim. Pur şi simplu prefer să nu cred ce v-a povestit o puşlama de pe stradă. Eu ştiu ce s-a întâmplat. Noi am ordonat asasinatul.

— Kathleen Richards e de la SOCA. O cunosc. De ce naiba este şi ea implicată? Ştiaţi şi asta?

— Asta e o informaţie nouă. Însă nu văd nicio problemă. Lucrurile se apropie de final. Dumneavoastră vă veţi primi banii şi veţi dispărea înainte de zorii zilei.

Poţi să contezi pe asta. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Dacă Thomas Mathews chiar *este* implicat, rosti vocea, atunci este posibil să-şi fi înşelat ascultătorul cu informaţii false.

Adevărat. Însă mai era şi chestiunea legată de Cotton Malone.

— Ce s-a întâmplat în Hampton Court?

— Aştept veşti de acolo dintr-o clipă în alta. Ultima dată mi s-a spus că domnul Malone era ghidat către un loc adecvat eliminării lui. Totul decurgea fără probleme.

— Trebuie să aflu când se întâmplă.

— Ce interes aveţi cu Malone?

— N-am niciun interes. Voi aveţi. A citit documentele de pe stick. Ştie nişte lucruri. E problema voastră, nu a mea.

— Mă îndoiesc de asta. Nu sunteţi un om onest.

— De parcă mi-ar păsa ce credeţi despre mine. Voi ucideţi oameni. Mă credeţi sau nu, dar MI6 este amestecat în poveste. Asta înseamnă că păstrarea discreţiei va reprezenta o mare problemă. Problema *voastră.*

— Şi a dumneavoastră. Odată ce se află, îmi imaginez că superiorii dumneavoastră vor dori să afle ce anume puneţi la cale.

— Iar asta va însemna că întreaga tărăşenie va exploda şi atunci vă puteţi lua adio de la micul vostru secret.

Tăcerea care se lăsă la celălalt capăt îi indică faptul că avea dreptate.

— Îl aveţi pe Ian Dunne? întrebă vocea.

— E în siguranţă aici.

— Ţineţi-l acolo. Între timp, trebuie să discutăm între patru ochi.

Da, ca şi cum era prost să se conformeze. Nu era deloc un idiot.

Îşi dăduse seama deja că pentru Daedalus cea mai sigură cale era aceea de a-l elimina şi pe el.

— Nu se va întâmpla.

Vocea de la celălalt capăt chicoti.

— Mă gândeam eu că o asemenea cerere vă va da frisoane.

Antrim rămase tăcut.

— În regulă, domnule Antrim, ca să vă liniştesc, ne vom întâlni într-un loc public. Unul în care există forţe de pază şi securitate, ca să vă simţiţi mai bine.

— De ce trebuie să ne întâlnim?

— Deoarece trebuie să vedeţi ceva. În plus, haideţi să privim lucrurile şi altfel. Îl aveţi pe Ian Dunne. El este garanţia dumneavoastră de securitate. Sunt sigur că îl veţi

ascunde într-un loc pe care nimeni altcineva nu-l cunoaşte. El va fi garanţia dumneavoastră.

— De ce îl doriţi pe băiat? Aveţi nevoie de stick, nu de el.

— Este martor la o crimă şi noi detestăm lucrurile neterminate.

Avea sens.

Din nefericire, Antrim rămăsese fără oameni în acel moment, aşa că avea să-l ia pe Gary cu el şi să îi lase pe femeie şi pe Dunne în depozit.

Un loc pe care Daedalus îl cunoştea.

Şi ce dacă? Cui îi păsa?

Ar fi fost chiar preferabil ca băiatul şi femeia să fie omorâţi şi făcuţi dispăruţi.

În acea clipă, îşi dădu seama de o realitate sinistră.

Daedalus *era* singurul prieten care îi mai rămăsese.

— Spuneţi unde.

Gary stătea lângă domnişoara Mary.

— Pari tulburat, îi zise ea.

— Trebuie să vorbesc cu mama sau cu tata.

Gary ştia că femeia avea un telefon mobil la ea. Vorbise cu cineva noaptea trecută.

Ea îşi lăsă mâna cu blândeţe pe umărul lui.

— Mi s-a spus să nu-mi mai folosesc telefonul. Trebuie să respectăm dorinţele lor. Făcu o pauză. Cât de greu îţi este?

— Mai greu decât credeam că poate să fie.

Domnişoara Mary arătă spre artefacte.

— Faptul că domnul Antrim a furat toate astea mă face să îmi pun întrebări în privinţa lui.

— E spion. Uneori lucrurile trebuie pur şi simplu făcute. Şi eu am fost nevoit să fac nişte lucruri cu o lună în urmă.

— Lucruri rele?

Gary încuviinţă.

— Am salvat viaţa unui prieten.

— Păi, asta a fost o faptă curajoasă.

Gary ridică din umeri.

— Pur şi simplu am reacţionat. Era în pericol!

— Nu ştii aproape nimic despre acest om care spune că este tatăl dumitale natural. Şi pari atât de asemănător cu omul care te-a crescut ca tată!

— De unde îl cunoaşteţi pe tatăl meu?

— Nu-l cunosc. Ştiu doar ce am văzut noaptea trecută. Este un suflet curajos.

Da, aşa era.

— Ia-o încet, îl sfătui ea. Nu te grăbi. Adevărurile se vor dezvălui pe rând. Creierele noastre nu pot absorbi prea multă informaţie dintr-odată. Fii atent!

Femeia părea sinceră, iar asta îi amintea şi mai mult de bunica lui, pe care acum şi-ar fi dorit-o lângă el.

— Maică-mea ar putea rezolva totul, zise el.

Domnişoara Mary dădu din cap.

— Chiar e treaba ei să facă asta.

— Ea a provocat dezastrul ăsta.

— N-ai nici cea mai vagă idee ce s-a întâmplat cu atâţia ani în urmă.

— Aţi fost căsătorită vreodată?

Domnişoara Mary clătină din cap.

— Atunci *de unde* să ştiţi?

— Pentru că am fost îndrăgostită. Şi am frânt o inimă şi mi-am frânt şi propria inimă. Niciodată, absolut niciodată lucrurile nu se petrec din vina exclusivă a unei singure persoane.

Gary se gândi la cele spuse de ea şi îşi dădu seama că era posibil să o fi jignit.

— Îmi cer scuze.

Domnişoara Mary zâmbi.

— Pentru ce?

— Doar încercaţi să mă ajutaţi.

— Şi nu prea reuşesc.

Gary auzi uşa metalică deschizându-se în celălalt capăt al

depozitului şi îl văzu pe Antrim făcându-şi din nou apariţia.

— Tot ce am nevoie este să vorbesc cu mama, rosti Gary, cu voce joasă.

— Ce îi vei spune?

Gary se gândi la întrebare, precum şi la întreg tumultul din sufletul lui din ultimele săptămâni, mai ales la poziţia rigidă adoptată de maică-sa, care nu oferise nicio explicaţie.

— Nu ştiu.

Ian îl urmărise pe Antrim punând capăt convorbirii telefonice şi vârî telefonul la loc în buzunarul hainei. În partea dreaptă. Un buzunar neprotejat. O ocazie perfectă. Se retrase către toaletă şi aşteptă acolo până ce auzi uşa metalică exterioară deschizându-se. Apoi ieşi, se răsuci pe călcâie şi porni către locul unde stăteau Gary şi domnişoara Mary.

Urmărindu-l pe Antrim.

Se apropie rapid.

Cinci metri.

Doi.

Antrim se opri şi se întoarse.

Se ciocni de american, iar mâna dreaptă i se strecură în buzunarul hainei şi găsi telefonul.

Îşi retrase mâna.

Totul într-o fracţiune de secundă.

— Îmi cer scuze, spuse el, adoptând obişnuita lui expresie de naivitate. Nu v-am văzut.

Antrim zâmbi.

— E-n regulă.

Îşi lăsă mâna cu telefonul în jos şi în partea laterală a corpului şi se folosi de picior ca să ascundă dispozitivul până ce Antrim se răsuci la loc pe călcâie. Apoi strecură telefonul în buzunarul de la spatele pantalonilor, sperând ca

acesta să nu sune între timp. I-ar fi fost extrem de greu să explice de ce îl furase.

Traversă restul depozitului alături de american.

— Trebuie să ies, zise Antrim. Gary, vrei să vii cu mine?

— Desigur.

Ian zări expresia de pe faţa domnişoarei Mary. O expresie care spunea că nu e deloc de acord cu decizia lui Gary şi că ştia foarte bine ce făcuse Ian.

Cu toate astea, domnişoara Mary nu scoase o vorbă.

Ceea ce, pentru Ian, însemna mult.

— Voi rămâneţi înăuntru şi veţi fi în siguranţă, spuse Antrim. Ne întoarcem în câteva ore.

Ian se uită cum Gary şi Antrim porniră spre ieşire.

Se apropie de domnişoara Mary.

— Măi să fie, şopti ea. Acestui domn nu-i pasă deloc ce se întâmplă cu noi.

Ian era de acord.

— Ce ai furat?

Băiatul scoase telefonul.

Ea zâmbi.

— Excelent.

Patruzeci şi patru

Malone se uită cum Kathleen Richards dispare de pe zidul de cărămidă. Tanya se îndepărta cu viteză de acel loc. Coti în dreptul unui meandru al fluviului. Între ei şi palatul Hampton Court se găsea acum un şir lung de copaci şi iarbă. Dacă indivizii din tunel veniseră să-l omoare pe el, oare aveau aceeaşi intenţie şi cu Richards? Malone îi jucase un renghi ca să vadă în ce ape se scaldă şi ea alesese tabăra, însă acum el căzuse pe gânduri. Oare *chiar* fusese alegerea ei?

— Trebuie să mă întorc, îi spuse el Tanyei, care stătea la pupa, strângând bine mânerul de manevrare a bărcii.

— Credeţi că ar putea să fie în pericol?

— Nu ştiu. Dar trebuie să aflu.

Zări un teren de golf pe malul de pe partea palatului. Singurul teren de golf din Anglia amenajat în interiorul unui parc regal. Jucase un meci acolo cu multă vreme în urmă. Făcu un gest cu mâna şi Tanya îndreptă barca spre mal, după care puse motorul pe ralanti.

Malone se uită la ea.

— Vă vor identifica repede. Nu vă puteţi duce acasă.

— Nici nu aveam intenţia. Mă gândeam să o vizitez pe Mary.

— Stă ascunsă. Care este hotelul dumneavoastră favorit din Londra?

— O, zău aşa. Sunt multe către care aş înclina. Dar

favoritul meu este The Goring, din Belgravia, în apropiere de palatul Buckingham. Câtă eleganţă!

— Duceţi-vă acolo şi închiriaţi o cameră. Pe oricare o vreţi.

Ochii ei străluciră.

— Ce idee minunată! Şi ce trebuie să fac cu această cameră?

— Staţi în ea până ce vin eu. Dacă nu sunt camere disponibile la hotel, staţi în hol până ce ajung acolo.

— S-ar putea ca angajaţii de acolo să nu aprecieze asta.

Malone zâmbi.

— Comandaţi ceva de mâncare. Atunci nu le va mai păsa. Dacă voi întâmpina probleme, o să sun la recepţie şi o să las un mesaj.

Malone îşi vârî mâna în buzunar şi pescui stickul de memorie.

— Luaţi-l şi pe ăsta cu dumneavoastră.

— Ăsta e obiectul de pe care a citit Mary?

El încuviinţă.

— Mă bazez pe dumneavoastră ca va rămâne în siguranţă.

— Aşa voi face, domnule Malone.

— Ieşiţi repede de pe fluviu.

— Chiar puţin mai sus. O să-mi abandonez barca şi o să iau un taxi.

— Aveţi bani?

— Stau destul de bine la capitolul ăsta, mulţumesc, răspunse ea. Sunt destul de bine căptuşită.

N-avea nicio îndoială că femeia era în stare să se descurce. O dovedise. Sări pe mal. Avea arma încă bine prinsă la spate, sub haină, iar prezenţa acesteia îl liniştea.

— Folosiţi bani gheaţă, o sfătui el. Şi staţi ascunsă. Nu plecaţi până ce nu ajung acolo.

— Pot respecta îndrumări. Dumneavoastră să nu păţiţi ceva rău.

Malone n-avea nici cea mai mică intenţie să păţească

ceva. Însă nici nu putea pune pariu că avea să scape teafăr.

Tanya ambală motorul şi se avântă cu barca înapoi pe apele fluviului. Malone urmări cum zgomotul motorului se stinge treptat în aval.

O alee pietruită lată mărginea malul fluviului. În capătul îndepărtat al aleii, Malone zări un luminiş cu iarba tunsă scurt care ţinea de terenul de golf şi porni într-acolo. Marginile luminişului erau încadrate de pâlcuri de stejari. Îşi aduse aminte de parcursul de golf, cu terenul ondulat şi zonele de verdeaţă încadrate de plaje adânci de nisip. Zări câţiva jucători şi mai multe căprioare alergând de colo colo, dar îşi continuă drumul către palat, aflat la circa şase sute de metri depărtare.

Ieşi din zona cu găuri şi dădu peste o potecă de iarbă, încadrată de o parte şi de alta de tei. În dreapta lui se întindea un canal lung. Îşi amintea că pe undeva, pe acolo, se găsea un copac mare, Stejarul lui Matusalem, despre care se spunea că avea 750 de ani. Se îndreptă către o poartă deschisă din fier din capătul potecii, unde iarba se sfârşea şi începea o altă alee pietruită. Aceasta era mărginită de arbuşti înalţi, tunşi în formă de broască ţestoasă. Dincolo de arbuşti, o fântână arunca apă spre înaltul cerului.

Malone încetini ritmul şi îşi spuse că trebuia să aibă grijă. Ajunsese înapoi în vecinătatea spaţiilor de locuit. Vizitatorii umpleau aleile din jurul lui, admirând copacii şi florile. În faţă se ridica faţada de est, în stil baroc, a palatului, în dreapta lui se vedeau multe dintre clădirile mai vechi în stil Tudor, adunate strâns laolaltă. Pe sub coronamentele altor copaci ornamentali, tunşi la o înălţime maximă de doi metri şi jumătate, o zări pe Kathleen Richards, flancată de doi bărbaţi, cu o femeie în faţa lor, care deschidea drumul. Malone se opri şi folosi copacii ca acoperire, retrăgându-se în spatele unuia cu trunchiul mai gros.

Richards era dusă dincolo de secţiunea barocă a palatului, către capătul aglomerării de clădiri în stil Tudor şi

către un colţ îndepărtat, unde spatele palatului făcea un unghi drept către intrarea principală. Malone traversă aleea pietruită către un alt copac, pentru a vedea mai bine, şi văzu grupul de persoane intrând în ultima clădire.

Construcţia dreptunghiulară avea un acoperiş ascuţit, iar la etajul al doilea se alinia un şir lung de ferestre, una lângă alta.

Iar Malone ştia că acolo nu era, de fapt, un etaj de clădire.

Mai fusese în acea parte din Hampton Court şi înainte.

Kathleen nu putea face nimic. Să încerce să evadeze? N-avea unde să fugă. Grădinile erau ca un teren deschis, special construite ca să ofere o vedere limpede în toate direcţiile, fapt care acum era în dezavantajul ei. Fusese condusă înapoi de pe malul fluviului, prin Grădina Privată, către palat, apoi către un loc pe care un indicator îl anunţa a fi TERENUL REGAL DE TENIS.

Trecură printr-o deschizătură dintr-un zid de cărămidă şi pătrunseră pe sub un alt portal. O uşă metalică glisantă se închise în urma lor. Kathleen fu condusă de-a lungul unui coridor îngust, mărginit pe o latură de ferestre care se deschideau spre ceea ce odinioară fusese terenul de tenis al lui Henric al VIII-lea, una dintre primele amenajări de acest fel din Anglia. Înăuntru nu se vedea nimeni. Nici vizitatori, nici vreun membru al personalului.

Odată ajunşi în capătul coridorului, cotiră şi merseră mai departe de-a lungul laturii scurte a terenului către o altă uşă care se deschidea către ceea ce părea să fie o magazie sau un grup de încăperi de serviciu. Kathleen fu condusă într-o cameră în care se găseau o masă şi scaune, alături de un aparat de cafea, lângă care se vedeau ceşti şi diverse mirodenii. Un soi de cameră de relaxare.

Eva Pazan intră în încăpere cu ea.

Cei trei bărbaţi se postară afară.

Pazan închise uşa şi zise:

— Stai jos! Avem nişte lucruri de discutat.

Malone părăsi Grădina Fântânii şi se îndreptă către intrarea în terenul regal de tenis. Văzu acolo, dincolo de un zid de cărămidă care înconjura porţiunile în stil Tudor ale palatului, că intrarea pe teren era blocată, iar un indicator anunţa că locul era închis pentru vizitatori.

Încercă mânerul uşii.

Încuiată.

Uşa era confecţionată din metal, cu un set de fante subţiri şi pliabile în partea de sus şi în cea de jos, dar fără geam în interior. Malone îndoi una dintre fante din partea de sus, precum şi pe cea de sub ea, suficient cât să bage mâna înăuntru şi să descopere un zăvor.

O răsucire scurtă şi uşa se deschise.

Îşi scoase arma şi se strecură înăuntru, închizând uşa după el.

În dreapta lui se întindea un coridor îngust, paralel cu terenul de tenis, având ferestre în partea de sus, pe ambele laturi, prin care lumina soarelui pătrundea nestingherită. Prin geam, dincolo de ceea ce păreau a fi nişte scaune de spectator în interiorul unor cabine de vizionare compacte, Malone zări un bărbat îmbrăcat în costum cu vestă stând în picioare în dreptul fileului de la mijlocul terenului.

Thomas Mathews.

— Vă rog, domnule Malone, rosti cu voce tare bărbatul mai vârstnic. Intraţi. Vă aşteptam.

Patruzeci şi cinci

Ian se uită fix la telefonul mobil al lui Antrim. Împreună cu domnişoara Mary, cercetase cele mai recente apeluri din jurnalul de apeluri, trei dintre acestea fiind asociate unui număr marcat ca NECUNOSCUT.

— Apelul pe care tocmai l-a făcut a fost tot către un număr neînregistrat, zise băiatul.

— Mă întreb dacă poate fi sunat înapoi.

— Crezi că ar trebui să o facem?

— Nu-mi place domnul Antrim şi nici nu am încredere în el. Pare… preocupat.

Ian era de acord.

— Ultimul apel l-a pus rău de tot pe jar. Nu-i plăcea ce auzea.

— Îşi va da seama în curând că-i lipseşte telefonul.

Băiatul ridică din umeri.

— O să zic că i-a căzut din buzunar şi eu l-am găsit pe afară.

Domnişoara Mary zâmbi.

— Nu va crede niciodată aşa ceva, mai ales având în vedere trecutul tău.

— Gary n-ar fi trebuit să plece cu el.

— Adevărat. Însă nici tu şi nici eu nu l-am fi putut opri. Vrea să-şi cunoască mai bine tatăl natural. Poţi înţelege asta.

Ei doi discutaseră foarte rar despre trecutul băiatului.

Asta îi plăcea cel mai mult lui Ian la domnişoara Mary. Nu insista asupra lucrurilor care nu mai puteau fi schimbate. Era mereu pozitivă, privind înainte şi căutând să scoată ce era mai bun din orice.

— I-am spus că eu nu mi-am cunoscut niciodată tatăl. Sau mama. Şi chiar nu contează.

— Ba contează.

Domnişoara Mary putea vedea întotdeauna limpede în sufletul lui.

— N-o să-i cunosc niciodată, aşa că de ce să fiu supărat din pricina asta?

— Există căi de a găsi oameni, zise ea. Ştii că atunci când vei fi pregătit putem încerca să-ţi găsim părinţii.

— Nu vreau să-i cunosc.

— Poate nu acum, dar vei dori asta.

Telefonul vibră în palma lui Ian.

Domnişoara Mary i-l luă.

— Poate că ar trebui să răspundem.

Studie ecranul aparatului.

— E doar o alertă de e-mail, nu un apel telefonic.

— Te pricepi la chestii dintr-astea.

Ea zâmbi.

— Conduc o afacere respectabilă cu vânzarea de cărţi pe internet.

Ian o privi cum atinge ecranul de câteva ori.

— E de la un domn care spune că a descifrat cu succes fişierele de pe stick. Este ataşat fişierul protejat de parolă, aşa cum i s-a cerut.

Ian ştia foarte bine ce însemna asta.

— Pe chestia aia pe care am şutit-o erau trei fişiere. Unul nu putea fi citit fără parolă. Malone spunea că doar experţii ar fi putut să-i dea de cap.

— Aşa e, replică domnişoara Mary. Cred că o să înaintez mesajul ăsta către contul meu personal.

Ian zâmbi.

— Aşa o să-l putem citi?

— Sper că da.

Atinse ecranul şi aşteptă câteva momente.

— Gata. S-a dus. Acum să ştergem dovada că am trimis ceva de pe telefonul ăsta. Asta ar trebui să îl împiedice pe domnul Antrim să observe ceva.

Domnişoara Mary îi dădu telefonul înapoi lui Ian.

— Pune-l în birou. Pe masă. Lasă-l pe el să se întrebe cum de a ajuns singur acolo.

— N-o să creadă niciodată aşa ceva.

— Poate că nu. Dar noi nu vom mai fi pe aici.

Antrim urmă un adevărat cortegiu de oameni în Casa Bijuteriilor Regale, situată între zidurile Turnului Londrei. Vocea de la telefon care vorbea în numele Daedalus propusese un loc sigur. N-ar fi putut alege altul mai bun. Locul era împânzit de agenţi de securitate, de la paznici înarmaţi la detectoare metalice, camere de supraveghere şi detectoare de mişcare. Holul mare de la intrare era plin cu turişti, cu toţii dornici să vadă colecţia de coroane, sceptre, globuri şi săbii etalate cu mândrie în spatele unor geamuri din sticlă incasabilă. Nu se putea intra cu vreo armă acolo şi şansa de a se petrece ceva neplăcut era extrem de mică, de vreme ce intrarea şi ieşirea erau straşnic păzite.

Se simţea un pic mai bine, dar nu cu mult.

Se întreba de ce era nevoie de această întâlnire.

Îl ascultă pe unul dintre ghizi explicând că Bijuteriile Coroanei fuseseră mutate, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, din Turnul Wakefield, aflat în apropiere, într-o încăpere subterană de sub Cazarma Waterloo, pentru a fi păstrate în siguranţă. Acolo fusese construită o cutie magnifică în formă de stea, dotată cu lumini sofisticate, pentru a găzdui unul dintre ultimele seturi de bijuterii de coroană rămase în lume. Numai că şuvoiul de vizitatori care se îngrămădeau în fiecare an ca să vadă minunăţiile se

dovedise prea mult pentru acea încăpere mică, aşa că se luase decizia să fie construit locul de acum, mult mai încăpător, tot la nivelul solului.

Lumina puternică a soarelui de afară fusese înlocuită de un semiîntuneric răcoros. Un coridor lat ducea înainte, echipat fiind cu o scară rulantă orizontală, proiectată special ca să-i ţină pe turişti în mişcare. Cutiile cu exponate erau iluminate de o combinaţie de becuri cu halogen şi lasere miniaturale. Efectul obţinut aproape ţinea de magie. O altă expoziţie britanică impresionantă.

Gary era pe afară, plimbându-se prin jurul turnului. Antrim îi spusese băiatului să nu părăsească incinta împrejmuită cu ziduri şi că el însuşi nu avea să stea multă vreme înăuntru.

— E un adevărat spectacol, se auzi o voce de femeie din spatele lui.

Antrim se întoarse.

Şi fu şocat de fiinţa pe care o văzu.

Denise Gérard.

Gary se plimba prin curtea din afara Casei Bijuteriilor. Se opri în dreptul unui indicator care identifica superbul Turn Alb, care domina incinta. Cercetase deja Turnul Verde, în apropiere de locul unde, aşa cum îi explicase un paznic în uniformă, aveau loc execuţii publice pe vremuri. Două dintre soţiile lui Henric al VIII-lea îşi pierduseră capetele acolo, la fel cum păţise şi Lady Jane Grey, o tânără de şaptesprezece ani, care domnise ca regină timp de nouă zile, până ce Maria, prima fiică a lui Henric al VIII-lea, îi retezase şi ei capul.

Privirea lui Gary se concentră asupra Turnului Alb. Citi indicatorul. Zidurile de piatră, înalte de zeci de metri, formau un patrulater neregulat, apărat în colţuri de trei turle pătrate şi una rotundă. Pe vremuri exteriorul fusese

zugrăvit în alb, de unde şi numele construcţiei, însă acum piatra din care era construit avea luciri auriu-maronii. Sus de tot, drapelul Marii Britanii flutura în briza uşoară. Gary ştia că acea citadelă străveche reprezenta unul dintre simbolurile Angliei, aşa cum era Statuia Libertăţii pentru America.

Se întrebă ce căutau ei acolo. Pe drum, parcurs cu un taxi, nu-şi vorbiseră prea mult. Antrim îi spusese simplu că avea câteva treburi de rezolvat, fapt care n-ar fi trebuit să dureze prea mult, după care aveau să se întoarcă la depozit şi să aştepte apelul telefonic al tatălui lui Gary. Băiatul ceruse să vorbească cu maică-sa, iar Antrim îl asigurase că vor face şi asta.

— *Are nevoie să ştie ce faci*, spusese Antrim. Şi eu va trebui să discut cu ea după aceea. Dar mai întâi ar trebui să vorbim cu tatăl tău.

Gary fusese de acord.

Discuţia cu tatăl lui trebuia să fie prima.

Ziua era strălucitoare şi însorită, cu un cer de un albastru profund. Locul unde se afla era vizitat de sute de turişti. Antrim cumpărase pentru amândoi bilete de intrare în incintă, care includeau accesul în Casa Bijuteriilor, unde intrase Antrim.

Ce se întâmpla înăuntru?

De ce veniseră acolo?

Gary decise că trebuia să afle.

Antrim era şocat.

— Ce cauţi aici?

Denise arăta superb. Era îmbrăcată cu o fustă albastru-deschis din bucle şi o jachetă elegantă.

— Ei au vrut să mă vezi.

Antrim era confuz şi prudent.

— Nu mai fi atât de patetic, zise ea. Am fost tot timpul în

Bruxelles şi te-am urmărit ce faci.

Să fi fost adevărat?

— Faci parte din Daedalus?

O uşoară încuviinţare de cap din partea ei.

— Am fost trimisă ca să monitorizez ce faci. Şi asta am făcut, vreme de aproape un an.

Pe Antrim îl trecu un fior de groază. El însuşi fusese cauza scurgerii de informaţii?

Pentru câteva clipe, privirea lui alunecă prin geamul şlefuit aflat la câţiva paşi depărtare, unde văzu coroana Sf. Eduard, veche de patru sute de ani, aceeaşi coroană pe care arhiepiscopul de Canterbury o punea cu reverenţă pe capul monarhului la încoronare, în vreme ce ecourile *God save the king* sau *queen*, de la caz la caz, după sexul monarhului, răsunau între zidurile venerabilei Westminster Abbey. Ce se petrecea acolo?

Îşi veni în fire.

— Chestia aia cu bărbatul cu care te-am văzut în Bruxelles. Nu e adevărată?

— Venise timpul să ne despărţim. Aşa că am inventat un motiv pe care să nu-l poţi combate. Ştiam cât de violent poţi fi cu femeile. Ai lăsat un şir lung de urme în spatele tău, Blake! Aveam nevoie ca tu să mergi mai departe, undeva unde să te simţi confortabil.

— Ce s-ar fi întâmplat? O altă femeie ţi-ar fi luat locul?

Ea ridică din umeri.

— Dacă era nevoie. Am decis să te motivăm prin alte mijloace.

— Ucigându-mi agentul în catedrala St. Paul?

— Lorzii au vrut să ştii, atunci şi acum, ce sunt ei în stare să facă. Este foarte important ca tu să îţi dai seama cât de hotărâţi sunt.

Ea îi făcu semn să se dea jos de pe banda rulantă, ca să poată vorbi mai bine câteva clipe. El se conformă, expirând cu putere.

— Tot ce vezi aici sunt simboluri ale vremurilor de

odinioară, zise ea. Amintiri ale unor vremuri în care regii şi reginele deţineau cu adevărat frâiele puterii.

— Tot ce a fost între noi a fost regizat?

Ea chicoti.

— Cum altcumva?

Replica ei îl ustura.

Denise arătă spre bijuterii.

— Am crezut întotdeauna că monarhia engleză şi-a făcut sieşi un imens deserviciu atunci când a renunţat la adevărata putere în schimbul supravieţuirii. Au permis Parlamentului să domnească în schimbul favorii de a fi lăsaţi să rămână regi şi regine. Căderea asta a început în 1603, odată cu Iacob I.

Antrim îşi aminti lecţiile lui Farrow Curry. Iacob, primul membru al casei Stuart care a venit pe tron, era un bărbat slab, căruia îi păsa mai mult de pompă, circumstanţe şi plăceri decât de conducerea ţării. Primii lui nouă ani de domnie au fost suportabili, graţie forţei lui Robert Cecil. Însă după moartea lui Cecil, survenită în 1612, restul de treisprezece ani de domnie au fost caracterizaţi de o indiferenţă calculată, care a slăbit monarhia şi, în cele din urmă, a dus, douăzeci şi trei de ani mai târziu, la sfârşitul pe eşafod al fiului lui Iacob I, Carol I.

— Elisabeta I a fost ultimul monarh care s-a bucurat de puterea deplină pe acest tron, zise Denise. O regină în toate sensurile cuvântului.

— Cu excepţia unuia.

Denise îndreptă spre el un deget subţire, cu unghia atent îngrijită, ca întotdeauna.

— Acum au vorbit înţelepciunea şi curajul din tine, cărora, uneori, eşti în stare să le dai glas. Ce păcat că, altfel, eşti doar o caricatură jalnică de bărbat!

Îl necăjea. Deţinea controlul total al situaţiei.

Iar el nu avea putere să riposteze.

— Ce vrea Daedalus? întrebă el.

— Din nefericire, această dorinţă pare să se schimbe în

fiecare clipă. Cotton Malone a evadat din Hampton Court. Încă trăieşte. Cei doi agenţi ai tăi, însă, nu au fost la fel de norocoşi.

Antrim îşi dădu seama.

Era singur.

— Lucrez pentru CIA. Există o mulţime de alţi agenţi.

Ea nu părea dispusă să accepte bravade.

— Dar, din păcate pentru tine, niciunul dintre ei nu se află aici. Îl vrem pe Ian Dunne.

— Îl puteţi avea. E la depozit, lucru despre care în mod evident aveţi habar, de vreme de lordul tău şef mi-a spus ce se află în el.

— Asta ştim. Dar mă întreb, Blake. Ştiu cât de mult poţi înşela. Am văzut-o. Le-am spus lorzilor că nu eşti de încredere. Ca atare, o singură şansă, o singură ocazie. Ce se mai află acolo despre care noi să nu avem habar?

Brusc, Antrim îşi dădu seama că era posibil să mai fi avut un as în mânecă.

Copiile hard diskurilor.

Nimeni nu adusese vorba despre acestea.

— Ştii cât ştiu şi eu.

Denise făcu un pas înapoi către banda rulantă. Înainte de a pleca, se opri şi îşi lipi buzele de obrazul lui. Un gest de blândeţe. Mai mult pentru a satisface curiozitatea oamenilor din jurul lor.

— Dragă Blake, şopti ea. Avem deja copiile discurilor pe care le-a lăsat individului pe care l-ai angajat. Le-am spus eu lorzilor că vei minţi.

Denise păşi pe banda rulantă.

— Să ai grijă, dragule, rosti ea cu voce tare, făcându-i un gest de sărut din vârful buzelor.

Patruzeci şi şase

Malone se apropie de Thomas Mathews. Stăteau pe terenul central, iar incinta dreptunghiulară spaţioasă din jurul lor era luminată de soarele puternic care se revărsa prin ferestrele de sus.

— Nu ne-am mai văzut de când cu povestea de la Londra, zise el. Cât să fi trecut de atunci? Şapte ani?

— Îmi aduc aminte.

— Şi eu, rosti Malone, vorbind serios.

Fusese la un pas să îşi piardă viaţa din cauza lui Mathews.

— Spune-mi, Cotton, te-ai întors doar pentru Kathleen Richards?

— Deci ai urmărit totul?

— Bineînţeles.

— Faci să sune asta ca şi cum ar fi fost o eroare.

Bărbatul mai în vârstă ridică din umeri.

— Totul depinde de modul cum priveşti lucrurile.

Îşi dădea seama că Mathews testa apele, fiind nesigur asupra întregii situaţii, cel puţin din punct de vedere al implicării unui agent american retras din activitate într-o operaţiune CIA.

— Mi-ai atacat oamenii în faţa librăriei, zise Mathews.

— Oamenii tăi? Nu-mi amintesc să fi spus cineva asta. Însă mi s-a părut că Richards avea nevoie de ajutor – făcu o pauză – şi chiar avea.

— Întrebarea care se pune este de ce ai simţit nevoia să-i oferi asistenţă.

Numai că Malone n-avea de gând să răspundă la o asemenea întrebare.

— Henric al VIII-lea însuşi a jucat tenis aici, zise Mathews. Se spune că a aflat de executarea lui Anne Boleyn în vreme ce juca o partidă. Tenisul se juca altfel faţă de ceea ce jucăm noi azi, dar era un joc interesant.

Tot ce îl înconjura pe Malone, deşi încastrat într-o carcasă veche de secole, era modernizat. Terenul renovat era folosit şi acum. Jocul care se desfăşură acolo era botezat Tenis Real, iar în cadrul lui se utilizau nu doar solul, ci şi zidurile şi tavanul pentru a trece mingea peste plasă.

— Este impresionant cum nişte poveşti atât de vechi pot să fie relevante şi în zilele noastre, continuă Mathews, aruncând în joc o nouă momeală, pe care, de această dată, Malone decise să o înghită.

— Cum ar fi aceea că Elisabeta I ar fi putut să fie bărbat?

Bărbatul mai în vârstă îl măsură pe Malone cu o privire rece.

Individul era unul dintre cei mai mari spioni ai lumii. Chiar şi Stephanie Nelle vorbea despre el cu respect şi uimire. Malone îşi amintea foarte bine întâlnirea lor, petrecută cu şapte ani înainte. Mathews se dovedise formidabil. Acum Malone se găsea, din nou, în raza de acţiune a englezului.

— M-a întristat retragerea ta, zise Mathews. Ai fost un agent de teren excelent. Probabil că lui Stephanie îi este dor de abilităţile tale.

— Dispune de o mulţime de alţi agenţi.

— Şi modestia. Mereu modestia. Ţin minte şi asta în legătură cu tine.

— Treci la subiect, replică Malone.

— Poate nu crezi că ar mai putea conta patru sute de ani mai târziu, că Elisabeta I a fost, de fapt, un impostor, dar te asigur, Cotton, că treaba asta contează enorm.

— Suficient de mult ca să îl omori pe Farrow Curry?

— Asta a spus băiatul?

Malone dădu din cap.

— De-asta îl vrei. Nu vrei stickul de memorie. Îl vrei pe băiat. Este martor ocular. Vrei să-i închizi gura pe vecie.

— Din nefericire, astfel de circumstanţe cer acţiuni extraordinare. De genul celor pe care, în mod normal, nu le-aş aproba niciodată. Mai ales aici, pe pământ britanic.

— Nu-i vei face rău puştiului. Măcar asta ţi-o garantez.

— De la oricine altcineva, aş fi socotit o asemenea afirmaţie drept o bravadă inutilă. Dar pe tine te cred. Cum rămâne cu propriul tău fiu? Viaţa lui este la fel de valoroasă?

— E o întrebare idioată.

— S-ar putea să nu fie, având în vedere în posesia cui este el acum, chiar în vreme ce vorbim.

Malone se apropie de Mathews.

— Destul cu prostiile! Ce mama naibii se petrece aici?

Kathleen şedea la masa dinăuntrul încăperii mici. Eva Pazan stătea în apropiere de uşă.

— Spectacolul ăla de la Jesus College a fost spre binele tău, zise Pazan. O modalitate de a te introduce în miezul situaţiei.

— Mi s-a părut o pierdere de vreme. Puteai să-mi spui simplu. Cine mi-a apăsat faţa de podea cu pantoful?

Pazan chicoti.

— Ştiam eu că n-o să-ţi placă. A fost colegul meu, care stă la uşă. Ne-am zis că o mică demonstraţie de violenţă, cuplată cu un atac asupra mea, ar reuşi să te menţină concentrată pe rezolvarea problemei. Din nefericire, ne-am înşelat.

— Faci parte din Societatea Daedalus?

— Nu există aşa ceva.

Kathleen nu era deloc surprinsă.

— A fost creată de Thomas Mathews. Corect?

Pazan dădu din cap.

— Dacă ţi-ai dat seama de asta, de ce ai fugit prin palat?

— E greu să mai fii sigură de ceva în condiţiile actuale. În plus, ultima dată când am verificat, Mathews mă dorea moartă.

Paznica ei zâmbi.

— Meseria de spion nu se aseamănă cu meseria ta. Tu vânezi fapte şi munceşti pentru convingeri. Noi nu avem instanţe de judecată. Nu avem închisori. La noi e vorba de viaţă sau de moarte, iar succesul este singurul lucru care contează.

— Mathews a creat Daedalus pentru Antrim, nu-i aşa? A vrut să-l manipuleze, dar nu putea dezvălui implicarea serviciilor secrete.

— Deşteaptă fată! L-am urmărit pe Antrim şi operaţiunea lui încă de la început. Aveam nevoie de o cale de a ne apropia de el, fără a lăsa urme. O societate fictivă, antică părea cea mai bună modalitate şi, din fericire pentru noi, Antrim a muşcat nada. Dar tu nu.

— Ăsta e un compliment?

— Nu prea. Te-ai dovedit un adevărat spin în coastă. Am considerat că ne-ai putea ajuta cu Antrim, dar lucrurile au decurs altfel.

Kathleen ştia de ce.

— Datorită lui Cotton Malone.

Malone aştepta un răspuns la întrebarea lui, dar se hotărî să adauge:

— Ştiu despre eliberarea lui Abdelbaset al-Megrahi.

— Atunci ştii şi că guvernul tău nu vrea ca asta să se întâmple. Vor să oprim Edinburgh-ul.

— Şi voi puteţi.

Malone se gândise de ce nu se întâmpla asta. Şi o

singură explicaţie avea sens.

Petrol.

— Ce vreţi în schimb de la libieni? Ce v-au oferit contra eliberării lui al-Megrahi?

— Să spunem că nu am putut ignora apelul lor umanitar.

— Aşa că v-aţi vândut contra unor concesiuni petroliere?

Mathews ridică din umeri.

— Naţiunea asta trebuie să supravieţuiască. Suntem presaţi, ca toată lumea, până la limită. Noi avem ceva ce vor ei. Ei au ceva ce vrem noi. Este un simplu schimb.

— Dar a omorât cetăţeni britanici, scoţieni şi americani.

— Aşa e. Şi în curând îşi va întâlni creatorul şi va plăti pentru acele păcate. Are cancer în fază terminală. Nu-i dăm drumul ca să mai ducă o viaţă îndelungată şi liniştită. Dacă eliberarea lui ne aduce beneficii pe termen lung, de ce să n-o facem?

Malone înţelegea acum de ce tăcuse guvernul britanic. Dacă se scurgea vreo informaţie despre schimb, repercusiunile puteau fi enorme. Titlurile din ziare ar fi fost devastatoare: MAREA BRITANIE NEGOCIAZĂ CU TERORIŞTII. Poziţia americană era, ca întotdeauna, că nu pot exista negocieri cu teroriştii. Punct. Asta nu însemna să nu se discute deloc cu ei, ci doar să se folosească timpul petrecut cu acele discuţii pentru întocmirea unui plan eficient de acţiune contra lor.

— Cotton, priveşte situaţia şi altfel. După cel de-al Doilea Război Mondial, atât Statele Unite, cât şi Marea Britanie au folosit foşti nazişti. Programul vostru spaţial s-a născut cu ajutorul lor. Industriile voastre de aviaţie şi electronică au ajuns să exceleze. Serviciile de informaţii s-au extins. Totul graţie unor foşti duşmani. Germania postbelică a fost guvernată cu asistenţa lor publică. Amândouă naţiunile noastre i-au folosit pe foştii nazişti ca să-i menţină pe sovietici cu botul pe labe. Cu ce a diferit situaţia de atunci de cea de acum?

— Dacă ideea asta este atât de măreaţă, de ce nu

dezvăluiţi lumii întregi ce aveţi de gând să faceţi?

— Mi-aş dori eu ca lucrurile să fie doar în alb şi negru!

— Ăsta e un alt motiv pentru care am reapărut. Acum pot face ceea ce e corect.

Mathews zâmbi.

— Mi-a plăcut întotdeauna de tine, Cotton! Un bărbat cu onoare şi curaj. Spre deosebire de Blake Antrim.

Malone nu replică.

— Antrim a condus o operaţiune aprobată de CIA şi denumită King’s Deception aici, pe pământ britanic, timp de peste un an. Ne-a furat în mod sistematic comorile naţionale. A săpat în secretele noastre. În ultimele patruzeci şi opt de ore, a supravegheat profanarea mormântului lui Henric al VIII-lea din capela St. George. A folosit explozibili cu percuţie ca să spargă placa de marmură, apoi a răscolit rămăşiţele regale. Totodată, a acceptat cinci milioane de lire sterline ca să pună capăt operaţiunii King’s Deception. Jumătate din sumă a fost plătită, cealaltă jumătate va fi în curând onorată.

Acest lucru îi atrase atenţia lui Malone.

— De unde ştii asta?

— Pentru că eu am aranjat plata. Am creat un adversar fictiv. Societatea Daedalus. Şi l-am convins pe Antrim de autenticitatea ei.

— Omorându-l pe Farrow Curry?

— Ştii bine că astfel de acţiuni sunt uneori necesare. Curry cunoştea mult prea multe lucruri. Ne-a aflat secretul. Am socotit că moartea lui va rezolva problema. Din nefericire, a mai trebuit să omorâm pe cineva.

Malone nu ştia nimic despre a doua victimă.

— Unul dintre agenţii lui Antrim care ne-a furnizat informaţii în schimbul unei compensaţii financiare. Însă a devenit lacom şi a vrut mai mult decât merita. Aşa că am folosit moartea lui ca mod de a intra în legătură directă cu Antrim. Trebuie să recunosc faptul că a funcţionat. Totul ar fi decurs bine până la capăt, dacă nu ţi-ai fi făcut tu

apariţia.

— Deci tu ai trimis oameni să mă omoare în tunel?

Mathews se uită urât la el.

— Aşa e.

Kathleen era tot mai furioasă cu fiecare secundă care trecea.

— Malone însemna o necunoscută, zise Eva. Prezenţa lui a accelerat totul. Însă povestea asta se va sfârşi aici, acum şi astăzi.

— Ce anume se va sfârşi?

— Americanii vor ca noi să facem ceva. Noi nu vrem. Aşa că au decis să ne forţeze mâna. O cale de a ne obliga să ne conformăm dorinţei lor. Din fericire, am împiedicat asta. Nu mai rămâne decât să facem curăţenie.

— Asta referindu-se la mine?

— Şi la Antrim.

Kathleen gândea cu repeziciune. Ştia ce are de făcut.

— Nu vreau să mor.

Se uită fix la Pazan.

— O să fac tot ce vreţi. Dar nu vreau să mor.

Se ridică de pe scaun.

În ochi îi apărură lacrimi, în vreme ce continua să-şi ţină privirea aţintită în ochii celeilalte femei.

— Vă rog! Vă implor! Nu vreau să mor!

Pazan se uită fix la ea.

— M-am săturat să fug. Am priceput. Voi sunteţi în avantaj. Sunt prizoniera voastră. Nu-l poţi contacta pe Mathews ca să-i spui că am făcut ce mi-a cerut?

Kathleen dădu peste foile de hârtie din buzunar.

— Am furat astea de la Malone. Sunt textele de pe stickul de memorie. I le aduceam lui Sir Thomas când m-aţi încolţit. Habar n-aveam că lucraţi pentru el. De unde să fi ştiut?

Kathleen se apropie încet, ţinând foile de hârtie în faţa ei, cu mâna tremurândă.

Pazan se întinse ca să i le ia.

Kathleen i le dădu.

— Nu mai vreau alte probleme.

Palma mâinii drepte i se făcu pumn, care se transformă într-un upercut perfect pentru partea stângă a bărbiei celeilalte femei. Pazan se dezechilibră. Kathleen apucă unul dintre scaune şi o lovi pe Pazan în dreptul mijlocului. Agenta SIS se îndoi în faţă. Kathleen era stăpânită de furie. Răsuci scaunul în sus, apoi lovi cu el capul celeilalte femei, care căzu la podea şi nu mai mişcă.

Uşa se deschise cu zgomot.

Bărbatul care fusese cu Pazan în palat, cel care îi pusese piciorul pe faţă, intră în fugă în încăpere, cu arma în mână.

Kathleen lovi cu scaunul în mâna care ţinea arma, trimiţând-o departe de agresor.

O altă lovitură nimeri în pieptul individului.

Kathleen ridică scaunul din nou şi îl lovi pe bărbat în moalele capului, probabil crăpându-i ţeasta, iar individul se prăbuşi lângă Pazan. Apoi Kathleen aruncă scaunul şi recuperă arma de foc şi foile de hârtie.

— Acum suntem chit, şopti ea spre bărbatul de pe podea.

Patruzeci şi şapte

Ian stătea alături de domnişoara Mary şi citea împreună cu ea textul pe care ea şi-l trimisese către telefonul mobil.

O traducere a jurnalului lui Robert Cecil.

Tatăl meu mi-a povestit despre înşelăciune. M-a chemat la căpătâiul lui, pe patul de moarte, şi mi-a dezvăluit ceva extraordinar. Când era doar o copilă de treisprezece ani, tânăra prinţesă Elisabeta a murit de friguri. A fost îngropată în grădina de la Casa Overcourt, într-un sicriu de piatră, fără ceremonie funerară, doar cu Lady Kate Ashley şi Thomas Parry ca martori. Amândoi se temeau pentru vieţile lor, căci regele Henric al VIII-lea le dăduse pe mână siguranţa fiicei lui. Henric era în acea vreme bolnav, cu o burtă imensă, şi avea un temperament violent şi irascibil. Deşi moartea Elisabetei nu a fost din vina cuiva, atât Ashley, cât şi Parry ar fi plătit pentru moartea fetei cu vieţile lor. Însă împrejurările le-au fost favorabile, în primul rând, tatăl îşi vedea rareori fiica, mintea lui fiind ocupată cu alte chestiuni. Din fericire, pe atunci se duceau două războaie, unul cu Scoţia, celălalt cu Franţa. Cea de-a cincea soţie a lui Henric, Katherine Howard, îi fusese necredincioasă şi fusese executată pentru infidelitate. După aceea a venit peţirea lui Katherine Parr şi căsătoria lui pentru

a şasea oară. Ultimii ani de domnie au fost dominați de permanenta grijă faţă de fiul şi moştenitorul legitim, Eduard, precum şi faţă de propria moarte. Aşa că a doua lui fiică era relativ lipsită de importanţă.

A ajutat faptul că Elisabeta ducea o viaţă izolată, departe de curte, singura ei însoţitoare fiind Lady Ashley, guvernanta. Trebuia făcut ceva cu odrasla moartă, iar Thomas Parry a fost cel care a propus o soluţie. Parry ştia de nepotul nelegitim al lui Henric al VII-lea, fiul născut din unirea lui Henry FitzRoy cu Mary Howard. Până la moartea lui din 1536, FitzRoy fusese favoritul regelui. Henric ştiuse de căsătoria lui FitzRoy cu Mary Howard şi o aprobase, dar interzisese consumarea căsătoriei până ce tinerii însurăţei aveau să se mai maturizeze. Decretul regal a fost ignorat şi celor doi li s-a născut un fiu în 1533. Lui Henric nu i s-a spus niciodată despre acest lucru.

Parry a propus o substituire. Nepotul necunoscut în locul prinţesei decedate. Lady Ashley a considerat ideea absurdă şi a spus că îşi vor pierde cu toţii capetele. Însă Parry şi-a susţinut teoria pe baza a cinci principii. Mai întâi, impostorul trebuia să semene cu prinţesa, ca să nu trezească bănuieli. Principiul era satisfăcut, de vreme ce nepotul moştenise albeaţa pielii, părul roşu şi trăsăturile bunicului din partea Tudorilor. În al doilea rând, trebuia să existe o oarecare familiaritate cu împrejurările în care prinţesa îşi dusese viaţa. Nepotul fusese crescut în izolare de către familia Howard, însă ştia de moştenirea lui nobiliară. În al treilea rând, era necesar ca educaţia şi cunoştinţele primite de impostor să fie similare cu cele primite de prinţesă. Şi acest principiu fusese îndeplinit, căci băiatul primise lecţii de matematică, geografie, istorie, mecanică şi arhitectură. În al patrulea rând,

erau importante talentele la limbi străine şi clasice. Nepotul putea scrie şi vorbi în franceză, italiană, spaniolă şi flamandă. În fine, impostorul trebuia să aibă manierele şi lejeritatea de atitudine ale unui nobil. Nepotul le poseda din plin pe acestea, deoarece familia Howard era cea mai bogată din ţinut.

Thomas Parry a mers acasă la nepot şi i-a prezentat planul lui Mary Howard, mama băiatului, care a fost imediat de acord. Trecuseră treisprezece ani de când îi murise bărbatul. Dusese o viaţă discretă, deşi fratele ei, contele de Surrey, era unul dintre favoriţii lui Henric. Însă Parry nu avea habar că în sânul familiei Howard mocneau disputele. Tatăl lui Mary trimisese regelui o petiţie în care îi cerea permisiunea să-şi mărite fata cu Thomas Seymour. Permisiunea îi fusese acordată, însă Mary refuzase, sprijinită fiind de fratele ei. Acesta sugerase ca ea să-l seducă pe rege şi să devină amanta lui. Însă Mary refuzase, considerând ideea ca fiind respingătoare. După asta, ea şi fratele ei s-au înstrăinat unul de celălalt şi, în cele din urmă, ea a depus mărturie împotriva lui atunci când Henric l-a judecat şi executat pentru trădare.

Mary a fost de acord cu toate propunerile lui Parry, rupând astfel relaţiile cu familia. Nu s-a recăsătorit niciodată şi a murit în 1557, cu un an înainte ca fiul ei să fie proclamat regină a Angliei. L-am întrebat pe tata cum s-a reuşit păstrarea acestei înşelătorii de vreme ce, cu siguranţă, unii membri ai familiei Howard se întrebaseră ce s-a întâmplat cu băiatul. Numai că, după executarea contelui de Surrey, în 1547, familia Howard a început să-l urască de moarte pe Henric. Dacă vreun membru al familiei avea habar de înşelătorie, niciunul dintre ei nu a dezvăluit vreodată ceva. Mary Howard însăşi era

perfect conştientă de lupta dusă de familia ei pentru a accede la puterea regală şi, în ciuda faptului că îşi dispreţuia tatăl şi fratele, cu siguranţă s-a amuzat la gândul că ea, fiica nerecunoscătoare, obţinuse ceea ce niciun membru de sex masculin al familiei Howard nu reuşise.

Tatălui meu i s-a spus despre înşelătorie la scurtă vreme după ce Elisabeta a fost proclamată regină. A fost chemat la noul monarh, pe care l-a găsit singur în încăperile lui. Regina avea douăzeci şi cinci de ani şi purta deja de mulţi ani straie de călugăriţă. Din toate punctele de vedere, fusese trecută cu vederea în favoarea fratelui ei, Eduard, a surorii ei, Mary, şi a nevestelor, multe la număr, ale tatălui ei. Se obişnuise să fie uitată. Acum era regină. În acea zi stătea dreaptă şi se uita cu o privire hotărâtă, ceea ce îi dădea o aură impunătoare. Era împodobită cu inele, evantaie, bijuterii, dantele şi perle. Avea părul roşcat-gălbui, iar pielea cadaveric de albă. Ochii îi erau adânc afundaţi în orbite şi aveau o privire agresivă.

— Bunul meu lord Cecil, eşti un om în care mă încred de multă vreme, atât pentru înţelepciunea dumitale, cât şi pentru discreţie.

Tatăl meu s-a înclinat la auzul complimentului.

— Ne dorim ca dumneata să ne slujeşti ca secretar principal. N-avem nicio îndoială că ne vei fi credincios tuturor. Însă trebuie să discutăm ceva.

Acela a fost momentul în care impostorul a dezvăluit cine e, explicând tot ceea ce am detaliat eu până acum. Tatăl meu l-a ascultat cu răbdarea care l-a caracterizat toată viaţa, dându-şi seama că i se oferise o ocazie unică. Acest bărbat, din sângele Tudorilor, dar fără să fie născut pentru a domni, ajunsese acum regină. Nimeni nu cunoştea adevărul în afară de lady Ashley şi Thomas Parry. A-l expune

public pe impostor ar fi însemnat aruncarea regatului în război civil căci mulţi ar fi emis pretenţii la tron. Nu s-ar fi câştigat nimic din asta. În ultimii doisprezece ani, acest bărbat existase ca femeie şi nimeni nu-şi dăduse seama. Devenise, din toate punctele de vedere, Elisabeta Tudor. Faptul că tatăl meu aflase asta îi unea pe cei doi cu o legătură care n-avea să fie ruptă până ce unul din ei sau amândoi nu părăseau această lume. Ceea ce i se propunea lui nu era o slujbă la curte, ci un parteneriat consolidat printr-o mare înşelătorie.

Tatăl meu s-a uitat la mine de pe patul de moarte, urmărind cum îi sorb toate vorbele.

— L-am spus impostorului că sunt slujitorul lui şi voi rămâne aşa pe vecie.

Nu am replicat nimic.

— Regina ştie că îţi transmit acest mare secret. Doreşte ca tu, fiul meu, să o slujeşti la fel cum am făcut eu. Şi eu doresc asta.

— Singura mea dorinţă este să reuşesc să fiu măcar pe jumătate slujitorul credincios care ai fost tu.

Tatăl meu a murit o zi mai târziu, în 4 august 1598, iar eu am fost chemat la regină. Avea şaizeci şi cinci de ani, iar obrajii scofâlciţi, fruntea înaltă, faţa prelungă şi nasul acvilin îi adânceau severitatea chipului ridat şi uscat. Îi dispăruseră mare parte din dinţi. Pe cap purta o perucă roşie cârlionţată, iar în jurul gâtului avea înfăşurat un guler imens din dantelă. S-a uitat la mine cu aceeaşi privire pătrunzătoare care a ţinut Anglia în siguranţă timp de patruzeci de ani.

— Ce spui?

M-am lăsat într-un genunchi şi mi-am plecat capul.

— Vă voi sluji la fel cum v-a slujit tatăl meu, cu credinţă şi loialitate veşnică.

— Atunci aşa să fie, lord secretar. Împreună vom păstra Anglia puternică.

— Ştia adevărul, zise domnişoara Mary.

Se aflau într-o staţie de metrou, la câteva străzi distanţă de depozit. Domnişoara Mary dorise să vadă ce conţinea fişierul, aşa că stătuseră în staţie şi lăsaseră să treacă două trenuri în vreme ce citeau.

— Asta confirmă tot ce am auzit despre băiatul din Bisley, zise domnişoara Mary. Cea mai mare parte din legendă pare adevărată.

Ian se uită la ea cum se gândeşte câteva clipe.

În staţie nu se vedeau prea mulţi oameni.

— Chestia asta ar putea schimba totul, murmură ea.

— Cum?

— Domnul Malone trebuie să afle.

În acea clipă domnişoarei Mary îi vibră telefonul. Se uitară amândoi la ecran.

— Nu recunosc numărul.

— Răspunde, îi zise el.

Ea o făcu.

— Dumnezeule, Tanya! Tocmai mă gândeam la tine, spuse domnişoara Mary în telefon. Trebuie să vorbesc cu domnul Malone. Mai este împreună cu tine?

Se lăsă tăcerea în vreme ce domnişoara Mary asculta. Apoi ea zise:

— Vom veni imediat într-acolo.

Convorbirea luă sfârşit.

Chipul domnişoarei Mary deveni solemn. Îngrijorat. Ian aşteptă o explicaţie.

— Au fost necazuri la Hampton Court. Unii au încercat să îi omoare pe domnul Malone şi pe sora mea. Trebuie să mergem.

Patruzeci şi opt

Antrim ieşi din Casa Bijuteriilor în soarele de amiază. Se simţise în siguranţă înăuntru, unde erau mulţi oameni, camere de supraveghere, paznici şi detectoare de metal. În spaţiu deschis era mai puţin sigur pe el. Imensul Turn Alb domina centrul împrejmuirii zidite, înconjurate de alte alei, iarbă şi copaci.

Groaza începea să-i dea târcoale.

Denise era agent Daedalus? Îl jucase pe degete în tot acest timp? Aparent, operaţiunea King's Deception fusese cunoscută încă de la începuturi. Dar oare ce stârnise toată acea atenţie de dată recentă a serviciilor de informaţii britanice? Era de presupus că Thomas Mathews îl omorâse pe Farrow Curry. Nu Daedalus. Sau nu era aşa?

Îl căută cu privirea pe Gary. Îi spusese băiatului să aştepte afară. Aleile erau pline cu mii de oameni, veniţi aici ca să vadă unul dintre locurile emblematice ale Angliei. La câteva sute de paşi depărtare, în mijlocul mulţimii, se vedea Denise Gerard împreună cu un bărbat.

Ambii se îndreptau spre el.

Acum Antrim îşi dădu seama.

Ei doreau ca el să se afle acolo.

Hotărî să intre înapoi în Casa Bijuteriilor, însă coada de oameni care aşteptau la intrare era prea lungă, iar forţarea intrării ar fi atras atenţia paznicilor. Putea cere ajutorul acestora, însă pe termen lung mişcarea s-ar fi putut dovedi

neinspirată. Cea mai bună metodă era să plece naibii de acolo.

Dar cum rămânea cu Gary?

N-avea timp de asta.

Băiatul era pe cont propriu.

Nu putea face nimic. Îi spusese lui Gary să stea pe aproape. Nu putea pleca în căutarea lui. Aşa că Antrim continuă să meargă în jurul Turnului Alb, croindu-şi drum către poarta de ieşire din zidul exterior de cărămidă. Îşi vârî mâna în buzunar după telefon, în urma deciziei de a verifica dacă povestea lui Denise legată de cei doi agenţi ai lui de la Hampton Court era adevărată. Oare chiar era complet singur acum? Constată că nu mai avea telefonul în buzunar. Pipăi prin preajma buzunarului, dar obiectul dispăruse. Clătină din cap şi continuă să meargă în zigzag prin mulţimile de oameni. Aruncă iute o privire în urma lui şi văzu că Denise şi însoţitorul ei erau tot acolo.

Nu se mai confruntase niciodată de o asemenea manieră cu vreuna dintre fostele iubite. Despărţirile se petreceau întotdeauna conform termenilor stabiliţi de el, fără mizerii şi fără posibilităţi de revenire, aşa cum îi plăcea lui. Nu-i plăcea să lovească femeile şi, de obicei, era încercat de regrete profunde după asemenea momente. Însă uneori era nevoie şi de aşa ceva. Era doar vina tatălui lui – însă Antrim se îndoia că lui Denise i-ar fi păsat de asta.

Toată această operaţiune, care înainte fusese doar o afacere, devenise personală.

Nu şi-ar fi imaginat niciodată că e posibil aşa ceva.

Gary ieşi în fugă din Casa Bijuteriilor.

Întâmpinase probleme la plecare pentru că încercase să se ascundă în mulţime ca să nu fie văzut de Antrim sau de femeie. Cei doi stătuseră de vorbă lângă banda transportoare dinăuntru, în apropiere de unul dintre

exponate. Gary se amestecase printre oameni, stând ascuns, dar cu privirea atentă, şi văzuse clar că Antrim fusese agitat în prezenţa femeii.

Ce se petrecea?

Şi unde era Antrim acum?

Păşi în stânga, traversând Casa Bijuteriilor pe lungimea ei, apoi coti la dreapta, urmând aleea de beton dintre Turnul Alb şi ceea ce indicatoarele arătau a fi spitalul şi Armureria. La cincizeci de metri în faţa lui se înălţau un turn şi o parte din zidul exterior, semnalând apropierea perimetrului exterior. Poteca pe care el o urma cotea din nou spre dreapta, trecând prin faţa impresionantei faţade frontale a Turnului Alb. O întindere de iarbă verde ca smaraldul forma un soi de pajişte, pe care se agitau câteva păsări negre, pe care vizitatorii le fotografiau. Dincolo de asta, pe asfaltul care curgea paralel cu partea îndepărtată a Turnului Alb, îl zări pe Antrim.

Care se îndrepta spre poarta de ieşire.

De ce?

Apoi o zări pe femeia dinăuntrul Casei Bijuteriilor, însoţită de un bărbat, venind după Antrim. Privirea lui Gary alunecă în stânga, spre poarta de ieşire, unde zări alţi doi bărbaţi. Stând în picioare. Aşteptând. Capetele lor erau îndreptate către Antrim, care părea mai îngrijorat de ceea ce se afla în spatele lui decât de ceea ce îl aştepta în faţă.

Acum Gary ştiu.

Antrim intrase în mod clar în bucluc.

Trebuia să-l ajute.

Malone îşi menţinu privirea aţintită asupra lui Thomas Mathews.

— N-am avut de ales, zise Mathews. Nu mi-a făcut niciun fel de plăcere să dau acelor oameni ordinul de a te împuşca.

Malone îşi păstră cumpătul.

— Cu toate astea, aţi făcut-o.

— Prezenţa ta a schimbat totul, replică Mathews. Şi nu într-un fel pozitiv.

— Aţi ucis doi americani.

— Unul era lacom. Celălalt, isteţ. Dar, după cum ştii, în acest domeniu astfel de mişcări sunt banale. Eu am o sarcină de îndeplinit, iar spaţiul de manevră este extrem de limitat.

— Vreţi să-l ucideţi şi pe Ian Dunne. Nu! Nu e corect! De fapt trebuie să-l ucideţi.

— O altă circumstanţă nefericită.

Trebuia să plece de acolo. Cu fiecare secundă întârziată, riscul pe care deja şi-l asumase creştea.

— Ai idee de ce te-a implicat Antrim? întrebă Mathews.

Bărbatul mai în vârstă stătea drept şi ţinea bastonul lui emblematic în mâna dreaptă. Malone îşi aminti ceva legat de nişte probleme la şold, care se înrăutăţiseră treptat, cu vârsta, fapt care dusese la necesitatea bastonului.

— Mi-a cerut să-l găsesc pe Ian Dunne. Asta-i tot.

Pe chipul lui Mathews apăru o expresie de curiozitate.

— Nu la asta m-am referit. De ce afli aici, în Londra?

— Am făcut o favoare.

Din nou expresia de curiozitate pe faţa celuilalt.

— Tu chiar nu ştii.

Malone aşteptă.

— Antrim te-a manipulat ca să-l escortezi pe Ian Dunne înapoi din Statele Unite. Băiatul a fost prins în Florida, apoi transportat în Atlanta ca să vă întâlniţi. De ce a fost nevoie de aşa ceva? Nu există agenţi în Florida care să-l fi escortat pe băiat înapoi spre casă? în schimb, Antrim a cerut în mod special ca tu să faci asta, punându-şi şeful să o sune pe Stephanie Nelle.

— De unde dracului ştii toate astea?

— Cotton, fac meseria asta de multă vreme. Am mulţi prieteni. Multe surse de informaţii. Îţi dai seama că Gary a

fost luat de oameni plătiţi de Antrim?

Nu, nu-şi dădea seama.

— Toată tărăşenia a fost un spectacol pus în scenă pentru tine.

Pe Malone îl încerca o senzaţie oribilă, ca şi cum s-ar fi aflat cu trei paşi în spatele tuturor.

Iar asta însemna, de obicei, necazuri.

Îşi găsi telefonul, îl porni şi îl sună pe Antrim. Niciun răspuns. Niciun fel de mesaj de căsuţă vocală. Doar sunet de apel. Care continuă la nesfârşit.

Iar asta însemna alte necazuri, închise telefonul şi zise:

— Trebuie să plec.

— Nu pot permite aşa ceva.

Continua să ţină arma în mână.

— Eu nu sunt Antrim.

Auzi un zgomot şi văzu doi bărbaţi intrând pe teren pe una dintre uşile care duceau către lojile de urmărire a partidelor de tenis ce se înşirau de-a lungul zidurilor.

Ambii erau înarmaţi.

Kathleen închise uşa camerei în care cei doi agenţi rămăseseră întinşi pe jos. Se apropie de uşa care ducea către terenul de tenis, înarmată şi furioasă. Nu văzu pe nimeni pe coridorul îngust care înconjura terenul pe două dintre laturi. Însă prin geamul de sticlă care separa coridorul de lojile pentru spectatori zări patru bărbaţi. Doi erau indivizii înarmaţi care fuseseră în grădină. Al treilea era Thomas Mathews. Şi Cotton Malone – înarmat, dar în mod cert în dificultate. Ce căuta Malone acolo? Ar fi trebuit să fi fost de mult plecat.

— Te rog să laşi arma jos, îi ceru Mathews lui Malone.

Kathleen se găsea în capătul terenului, pe latura scurtă, unde niciunul din ceilalţi nu o putea vedea.

O uşă stătea deschisă la câţiva metri depărtare.

Se ghemui sub nivelul geamului şi se furişă spre uşă, după care se strecură într-una dintre loji. Înăuntru se vedeau trei rânduri de scaune, paralele. Rămase ghemuită şi se apropie de o altă uşă care dădea spre teren.

Venise vremea să plătească o datorie.

Patruzeci şi nouă

Ian o urmă pe domnişoara Mary în tren.

Cunoştea perfect reţeaua metroului londonez, după ce explorase de multe ori zone cu acces public limitat. Mai multe tuneluri ofereau adăpost fie faţă de frigul iernii, fie faţă de arşiţa verii; erau locuri unde el putea sta în siguranţă, câtă vreme nu dădea peste el vreun poliţist sau vreun lucrător. Nu mai fusese prin acele locuri de ceva vreme, de când domnişoara Mary îi îngăduise să-i păzească noaptea magazinul. Îi era recunoscător pentru asta, mai mult decât ar fi putut exprima vreodată în cuvinte, şi era bucuros că ea era acum cu el.

Se aşezară pe două locuri goale.

— Nu ştiu ce părere ai tu, şopti ea. Dar eu sunt nerăbdătoare să citesc mai mult din ce a scris Robert Cecil.

Ian era de acord cu ea.

Domnişoara Mary scoase telefonul şi deschise din nou mesajul electronic pe care ea însăşi şi-l trimisese, după care accesă ataşamentul din locul unde rămăseseră.

Mi-am început serviciul în slujba reginei pe 4 august 1598. Deşi nu ştiam pe atunci, abia dacă mai erau de parcurs cinci ani din domnia ei. Regina a discutat cu mine despre înşelătorie doar de şase ori. Patru dintre aceste ocazii au fost în ultimele ei luni de viaţă. Prima dată a fost memorabilă.

— Întreabă-ne ce vrei, mi-a spus regina.

Stăteam înăuntrul odăii ei de noapte de la Nonsuch. Henric al VIII-lea construise palatul ca pe un loc al fanteziilor. Spre deosebire de prima lui fiică, Maria, acestei regine îi plăcuse locul.

— Tatăl dumitale ne-a fost de mare ajutor, zise regina. Succesul şi longevitatea noastră i se datorează. Nutrim speranţa că şi dumneata ne vei aduce noroc.

— Este singura mea dorinţă.

— Atunci întreabă ce doreşti şi să încheiem acest subiect.

Am vorbit timp de aproape două ore. Povestea era una de uimitoare fapte şi îndrăzneli. Era nepotul lui Henric al VIII-lea, tatăl lui fiind copilul din flori al lui Elisabeth Blount, deci un Howard după mamă, fiica unui mare lord. Trăise în obscuritate, crescut de familia Howard, iar existenţa lui rămăsese necunoscută Tudorilor. Nu împlinise treisprezece ani, era inocent, cultivat şi învăţat de la naştere că era special. Însă pentru el nu exista altă şansă decât aceea de a fi fiul unui bastard regal. Toate titlurile şi privilegiile de care se bucurase tatăl lui luau sfârşit odată cu moartea acestuia. La niciun an după aceea, Jane Seymour i-a dăruit regelui un fiu legitim, aşa că niciunui Tudor nu i-a mai păsat vreo clipă de Henry FitzRoy sau de vreun copil al acestuia. Însă odată cu moartea neaşteptată a prinţesei Elisabeta şi apariţia lui Thomas Parry cu un plan de substituire a fiicei legitime cu nepotul, Mary Howard a întrezărit o oportunitate.

În acele vremuri, băiatul purta părul roşcat în şuviţe lungi, avea oase şi muşchi subţiri, feminini. De fapt, se socotise mereu prins în capcana unui trup nepotrivit. Avea un trup de bărbat, dar o minte de femeie. Acest conflict îl măcina de când se ştia pe lume. Ocazia oferită de maică-sa putea pune capăt acestui conflict. Avea să devină femeie, însuşindu-şi identitatea prinţesei Elisabeta în toate modurile cu putinţă.

Asta se întâmpla în 1546. Nimeni nu credea la acea

vreme că el ar putea deveni într-o zi regină. Ideea fusese doar aceea de a-l păcăli pe Henric şi de a salva vieţile lui Kate Ashley şi Thomas Parry. În drumul către tron se găseau multe obstacole. Eduard încă trăia, la fel şi Maria. În cel mai bun caz, Elisabeta era a treia la rând, însă doar dacă fratele vitreg şi sora mureau fără să lase moştenitori. Cu toate astea, subterfugiul a funcţionat şi, pe măsură ce au trecut anii, nepotul a înflorit în spatele machiajului strident, al perucilor şi al rochiilor ample care au devenit emblema lui. Lady Ashley se ocupa de orice nevoie a lui, la fel ca şi Thomas Parry; şi nimeni nu bănuia vreo înşelătorie. Au trecut aşa doisprezece ani şi atât Eduard, cât şi Maria au murit fără să lase moştenitori. A murit şi mama lui, Mary Howard. Nepotul rămăsese singur; fără nicio identitate, în afară de cea creată pentru el, aceea de prinţesa Elisabeta. Apoi, la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, el a devenit regină. Când am întrebat cum a fost menţinută înşelătoria după încoronare, l-au apucat toanele. M-a asigurat că atâta vreme cât exista prudenţă şi hotărâre, nimeni nu trebuia să se teamă de vreo dezvăluire. Lady Ashley a slujit-o pe regină până în 1565, când a murit.

— Una dintre cele mai triste zile din viaţa noastră, mi-a spus el, cu ochii înroşiţi, deşi trecuseră 33 de ani de atunci.

Thomas Parry a murit în 1560, la doar doi ani după urcarea lui pe tron. Nu fusese niciodată un om prea iubit la curte şi mulţi au spus că a părăsit această lume de inimă rea. Evident, cum el concepuse înşelătoria, a rămas mereu apropiat de regină. Făcut cavaler, a slujit drept controlor al averilor regale. Tatăl meu mi-a spus că regina a plătit înmormântarea lui în Westminster, faptă pe care n-o înţelesesem niciodată, până în acea zi de la Nonsuch.

După moartea lui Lady Ashley, Blanche Parry a devenit prima dintre doamnele de onoare ale apartamentelor intime ale reginei şi a slujit în această calitate până în 1590. Deşi nu a recunoscut niciodată, cu siguranţă Lady Parry avea habar de înşelătorie. Regina a tratat-o ca pe o

baroneasă, oferindu-i două domenii în Yorkshire şi Wales, şi îngropând-o după moarte în Capela St. Margaret din Westminster, cu toate onorurile acordate persoanelor de rang regal.

— Câtă vreme facem anumite lucruri doar în cadru strict privat mi-a explicat regina, nimeni nu are cum să afle.

Fapt care explica multe dintre obiceiurile ei. Se îmbrăca ascunsă vederilor şi făcea baie doar în prezenţa lui Lady Ashley sau a lui Parry. Deţinea optzeci de peruci şi insista să poarte haine care îi ascundeau pieptul şi formele de la mijloc în jos. Purta un machiaj gros şi alb pe faţă, ca un semn de puritate pe care îl remarcau mulţi observatori ai vieţii de la curte, dar care permitea ascunderea trăsăturilor feţei, întotdeauna cu latura feminină mai pronunţată decât cea masculină, el nu prea avea păr pe corp, inclusiv pe cap, căci moştenise tendinţa de chelire a Tudorilor. Doctorii aveau voie să-l trateze, dar nu puteau niciodată examina altceva decât ochii, gura şi gâtul. Nimeni nu-i putea atinge restul corpului şi puţini au îndrăznit vreodată.

Am plecat de la întâlnirea din acea zi simţindu-mă speriat, dar şi satisfăcut. Acest bărbat, care conducea cu înţelepciune Anglia de treizeci şi nouă de ani, poate mai bine decât oricare alt monarh înaintea lui, era un impostor. Nu avea niciun drept la tron şi totuşi stătea pe acesta, cu atâta putere şi îndreptăţire ca şi cum Elisabeta însăşi ar fi supravieţuit. Poporul îl iubea, iar popularitatea reginei nu fusese niciodată pusă la îndoială. Tatăl meu m-a făcut să jur că-l voi sluji şi eu m-am conformat, până în ziua în care regina a murit, în 1603. Vigilent ca întotdeauna, el a lăsat instrucţiuni speciale să nu se efectueze niciun fel de autopsie, aşa că nu s-a efectuat aşa ceva. Regina mi-a spus ce să fac cu trupul ei, iar eu am urmat instrucţiunile doar într-o oarecare măsură cu exactitate.

— Se pare că Robert Cecil s-a ridicat la înălţimea poreclei dobândite, spuse domnişoara Mary. Vulpea.

Ian era curios.

— Ce înseamnă expresia aia, *în oarecare măsură cu exactitate?*

— Înseamnă că a ales singur ce vrea să respecte şi a ignorat restul. Fapt care explică existenţa jurnalului scris de el. Pare să fi dorit ca oamenii să afle adevărul.

Trenul se opri într-o staţie.

Ian şi domnişoara Mary coborâră, apoi îşi croiră drum către o altă linie de legătură, ce avea să-i ducă la hotelul Goring.

Odată urcaţi în noua garnitură de metrou, Ian întrebă:

— Putem citi în continuare?

Domnişoara Mary îi răspunse, cu zâmbetul ei cald:

— Bineînţeles. Sunt la fel de curioasă ca şi tine.

Câtă vreme tatăl meu a slujit-o pe regină, eu, la fel ca mulţi alţii, m-am întrebat de ce aceasta nu s-a căsătorit niciodată. Regele Henric era obsedat de dorinţa de a-şi asigura un moştenitor de sex masculin. La fel regina Mary a încercat şi a eşuat în încercarea de a naşte un băiat. Au venit multe oferte de căsătorie la adresa reginei Elisabeta, atât din ţară, cât şi din afară. Lordul Robert Dudley părea favoritul însă tatăl meu îl dispreţuia în mod public, iar regina s-a înclinat în faţa dorinţei lui şi nu s-a măritat cu Dudley. De asemenea, regina i-a respins pe Filip al II-lea al Spaniei, pe arhiducele Carol al Austriei şi pe doi prinţi francezi. Când parlamentul a cerut imperativ ca ea să se mărite sau să numească un moştenitor; regina a refuzat să se supună. De vreme ce tatăl meu cunoştea adevărul înţelegea foarte bine de ce toate astea erau imposibile. Însă fiecare ofertă, fiecare insistenţă şi fiecare cerinţă imperativă parlamentară au fost exagerate în scopul obţinerii de avantaje politice. Regina le-a spus celor din Camera Comunelor că „în cele din urmă, va fi suficient ca pe o piatră de marmură să rămână scris că regina, după ce a domnit atâta vreme, a trăit şi a murit virgină”.

Pentru poeţi ea a devenit regina fecioară, căsătorită cu regatul ei, sub divina protecţie a cerurilor. „Soţii mei, bunii mei supuşi”, au fost cuvintele folosite în mai multe ocazii. Însă regina nu îşi nesocotea datoria de a asigura supravieţuirea regatului. Teama de război civil era imensă. Aşa s-a făcut că mi-a cerut imperativ să port corespondenţă cu Iacob, regele Scoţiei, fiul Mariei, regina scoţienilor; pe care el o executase pentru trădare. În semn de iertare a acelui act inevitabil, trebuia să-i ofer lui Iacob preluarea tronului Angliei după moartea reginei. În schimb, Iacob avea să înceteze orice opoziţie şi orice ameninţări la adresa coroanei engleze. Scoţianul nutrea resentimente profunde pentru ceea ce se întâmplase cu mama lui, însă perspectiva urcării pe tron i-a domolit mânia. Era un om superficial, cu principii puţine şi uşor de întors din drum. Aşa că, după moartea reginei, succesiunea la tron s-a petrecut fără a se vărsa vreo picătură de sânge.

Am ajuns să admir şi să respect impostorul. A guvernat cu grijă şi înţelepciune. Şi tatăl meu nutrea o mare stimă pentru el. Mă întreb adesea dacă adevărata Elisabeta s-ar fi descurcat mai bine sau mai prost. Anglia a primit un monarh care a domnit patruzeci şi cinci de ani şi care i-a dat o mult dorită stabilitate. Spre deosebire de strămoşii lui Tudor, impostorul era binecuvântat cu o rezistenţă care i-a oferit viaţă lungă şi o sănătate satisfăcătoare. În cealaltă ocazie când am discutat despre substituţie, mi-a povestit despre mama şi tatăl lui.

— Draga noastră mamă a murit înainte ca noi să devenim regină. Regretăm că n-a trăit ca să ştie asta. Nu ne-am mai văzut niciodată după ce Thomas Parry ne-a dus înapoi la Overcourt, unde am devenit prinţesă.

— Dar au trecut doisprezece ani până ce aţi ajuns pe tron.

— Aşa e. Mama mea a trăit unsprezece dintre ei. Lady Ashley şi Parry mă ţineau la curent cu viaţa şi sănătatea ei. Mi s-a spus că era mulţumită de cele întâmplate. L-a iubit

mult pe tatăl meu, dar l-a urât pe bunicul meu, regele Henric. În ziua în care Parry m-a dus la Overcourt, mi-a spus că era drept şi just ca toate astea să se petreacă, în cele din urmă aveam să devin un Tudor, din toate punctele de vedere. Dorinţa ei era să devin într-o bună zi regină. Gândul mă speria.

Însă de atunci m-am obişnuit cu datoria mea şi mă simt confortabil cu sarcinile mele.

Am observat că atunci când a vorbit, pentru prima dată, despre sine nu a folosit „noi” sau „al nostru, ci „al meu’ şi „eu”. În faţa mea se afla un bărbat, un fiu, care nu ceruse niciodată să i se întâmple ceea ce i se întâmplase, dar care nu eşuase în niciuna dintre îndatoririle lui.

— Sunteţi conducătorul acestei naţiuni. Cuvântul dumneavoastră este poruncă, i-am spus eu.

— Cu excepţia unui lucru, dragă Robert. Un lucru care ar putea deveni copleşitor într-o bună zi.

Ştiam la ce se referea de vreme ce şi eu mă gândisem la asta. Cum el nu era prinţesa Elisabeta, nu era nici conducătorul de fapt şi de drept al Angliei. Orice document emis în numele lui era nul ab initio, încă de la început, ca fiind fraudulos.

Ca şi cum n-ar fi existat niciodată.

Cincizeci

Gary se folosi de mulţime ca să-şi croiască drum spre ieşire, aflându-se încă la treizeci de metri depărtare de Antrim. Deşi în mod clar conştientiza prezenţa femeii şi a bărbatului din spatele lui, Antrim încă nu-i observase pe cei doi bărbaţi de la poarta de ieşire. Dacă ar fi făcut-o, de ce ar fi continuat să meargă drept spre ei?

Câtă vreme Antrim se aflase înăuntrul Casei Bijuteriilor, Gary se plimbase pe alei, admirând Turnul Alb care se înălţa în dreapta lui. Ascultase gărzile îmbrăcate în hainele lor colorate oferind explicaţii grupurilor de turişti care veneau în acel loc unul după altul. Tot ce se găsea acolo părea ataşat nu prezentului, ci trecutului. Lui Gary nu-i plăcuse istoria la şcoală, dar acum istoria îl înconjura de pretutindeni. Ce diferenţă faţă de cuvintele din texte sau de imaginile dintr-un material video! Îl înconjura una dintre cele mai vechi fortăreţe din Anglia, unde muriseră oameni apărând zidurile, şi ceva se petrecea.

Chiar atunci.

Chiar acolo.

Se concentră din nou asupra lui Antrim, care îşi continua drumul grăbit spre ieşire. Cei doi bărbaţi continuau să stea postaţi lângă poartă. Gary îl văzu pe unul din ei vârându-şi mâna la spatele hainei. Surprinse luciul unei teci de pistol în dreptul umărului, similară cu cea pe care o avea tatăl lui, şi

îşi dădu seama ce se ascundea acolo. Nu se ivi nicio armă, însă mâna rămase ascunsă pe sub haină. Pregătită.

Antrim continua să se apropie.

Gary se găsea acum la cincisprezece metri depărtare, încă în mijlocul mulţimii.

Nu-l observase nimeni.

Antrim se opri, cu privirea aţintită înainte, spre cei doi bărbaţi. Pe chip îi apăru o expresie de surprindere şi îngrijorare.

Femeia şi celălalt bărbat se apropiau din spate.

Sosise momentul acţiunii.

Antrim îşi dădu seama că n-avea încotro s-o ia. Singura ieşire posibilă era blocată de doi bărbaţi. Orice retragere l-ar fi dus drept spre Denise. Încheiase un pact cu diavolul şi acum Societatea Daedalus hotărâse că şi el reprezenta o verigă slabă. Adevărat, deţinea câteva milioane din dolarii lor în contul lui, dar niciun ban nu-l mai putea ajuta acum. Era furios pe sine însuşi pentru toate greşelile pe care se părea că le comisese. Această operaţiune, pe care el o socotise drept salvarea lui, se transformase într-un coşmar.

Mai rău de atât, părea să fi fost un coşmar încă de la început.

Ideea fusese de a găsi ceva care putea fi folosit pentru a forţa guvernul britanic să-i oprească pe scoţieni de la eliberarea unui terorist condamnat. O evaluare internă CIA a potenţialului operaţiunii King's Deception arătase că, dacă înregistra succes, informaţiile acumulate se puteau dovedi suficiente. Britanicii se mândreau cu respectarea legii. Dreptul public se născuse în Marea Britanie, după care fusese exportat în întreaga lume. Loialitatea britanicilor faţă de lege fusese utilizată de mai multe ori pentru a şantaja un rege, pentru a extinde Parlamentul sau pentru a supune o colonie.

Operaţiunea King's Deception fusese concepută pentru a întoarce acea loialitate împotriva lor. Dacă totul s-ar fi desfăşurat conform planului, guvernul din Downing Street n-ar fi avut altă scăpare în afara intervenţiei pe lângă scoţieni. Washingtonul nu dorea altceva decât păstrarea unui ucigaş în închisoare. În schimb, nimeni n-avea să afle ce se întâmplase cu patru sute de ani înainte.

Însă Societatea Daedalus se amestecase în tot acest joc.

Antrim şi-ar fi dorit să cunoască mai multe despre această organizaţie, dar nu avusese timp să cerceteze, iar orice efort în acest sens ar fi atras atenţia celor din Langley.

Acum singurul lucru la care se gândea era să iasă naibii de acolo întreg. Oare l-ar fi împuşcat pe loc? Cu atâţia oameni în jur? Cine ştie! Oamenii ăia erau fanatici, iar fanaticii erau imprevizibili.

Ideea fusese ca ei să-l ucidă pe Cotton Malone.

Dar situaţia se schimbase.

Acum el se găsea în bătaia puştii.

Gary se furişă înainte, folosind drept acoperire un grup de turişti japonezi. Şase metri îl separau pe Antrim de cei doi bărbaţi de la poartă, după ce femeia şi celălalt bărbat se opriseră la circa zece metri de locul unde se afla Antrim. Între ei se deplasau încoace şi încolo mulţimi de oameni.

Tatăl lui natural avea nevoie de el, iar el n-avea de gând să dea bir cu fugiţii.

Cei doi bărbaţi de la poartă încă nu-şi dădeau seama de prezenţa lui Gary, atenţia lor fiind concentrată asupra lui Antrim.

Gary se apropia din dreapta lor şi, în afara cazului că aveau ochi pe părţile laterale ale capetelor…

Ţâşni din mulţime, arcuindu-şi corpul în aer şi rostogolindu-se în lateral în vreme ce-i izbi cu toată lungimea corpului pe cei doi bărbaţi.

Aceştia căzură pe asfalt. Corpurile lor amortizară căderea băiatului.

Auzi un geamăt, apoi un pocnet sec când capetele lor loviră piatra dură.

Ambii bărbaţi rămaseră pe jos, ameţiţi şi şocaţi.

Gary sări în picioare.

Antrim îşi dădu imediat seama ce se întâmplase.

Unul din indivizii care îl aşteptau se prăbuşi pe asfalt, iar în cursul acţiunii mâna pe care o ţinea la spate îi apăru la vedere, cu o armă în ea. Omul dădu drumul armei când se lovi cu capul de piatra de jos.

Antrim ţâşni înainte şi înşfacă arma. Privirea lui o întâlni pe cea a lui Gary.

— Trebuie să plecăm!

— Ştiu. Am văzut-o pe femeia din spate.

Antrim se întrebă dacă Gary avea habar de identitatea lui Denise, dar acum nu era momentul să întrebe.

Degetul apăsă pe trăgaciul armei.

Se răsuci pe călcâie şi aţinti arma drept spre Denise. Cineva strigă:

— Armă!

Din pricina oamenilor care intrau şi ieşeau pe poartă, dură câteva secunde până ce lumea conştientiză ce se întâmpla. Două gărzi regale flancau părţile laterale ale porţii. Amândoi soldaţii îşi abandonară posturile, luând-o la fugă spre Antrim.

Denise coti repede către un petic de iarbă din stânga ei, dincolo de alee.

Antrim o urmări cu arma şi trase o dată.

Zgomotul stârni agitaţie intensă în rândul mulţimii. Oamenii blocară calea gărzilor care se îndreptau spre Antrim. Acesta se întoarse, îl văzu pe Gary şi îi făcu semn băiatului să plece, strecurând, în acelaşi timp, arma în

buzunarul pantalonilor. Totul se petrecu în câteva secunde. Următoarele secunde aveau să fie critice, aşa că Antrim se forţă să se calmeze, să se piardă în mulţime, să folosească haosul în avantajul lui.

Îl prinse cu blândeţe pe Gary de braţ.

— Încet şi fără mişcări bruşte. Nu atrage atenţia nimănui.

Gary dădu din cap. Cotiră la dreapta când ajunseră la fluviu, apoi urmară aleea de beton cât mai departe de Turn. În spatele lor se auzeau voci zgomotoase şi forfotă. O mulţime de oameni emoţionaţi acţiona ca un soi de albie, păzind zonele din lateralul lor de orice posibilă intercepţie.

Antrim îşi simţea inima bătând nebuneşte.

Îşi continuară drumul înapoi către strada aglomerată, unde Antrim făcu semn unui taxi.

Se urcară în maşină, care demară în trombă.

Antrim atrase atenţia şoferului.

— Du-ne la orice staţie de metrou aflată la câteva străzi depărtare de aici.

Metroul reprezenta cea mai sigură şi mai rapidă cale înapoi către depozit. O staţie de metrou se afla la mai puţin de un kilometru depărtare de depozit. Deşi cei din Daedalus ştiau unde se afla depozitul, acolo se aflau lucrurile de care avea nevoie Antrim.

Cum era jurnalul lui Cecil.

Dacă se mişca repede, putea obţine un avans considerabil.

— A fost un act de mare curaj ce ai făcut acolo, zise el.

— Aveai nevoie de ajutor. Femeia aia venea în urma ta.

— De unde ai ştiut?

— Am intrat în Casa Bijuteriilor şi te-am văzut vorbind cu ea.

Oare ce altceva mai văzuse sau auzise? Probabil foarte puţine. Nimeni nu fusese în apropierea lor cât el discutase cu Denise. Şi nu-l văzuse pe Gary înăuntru.

Trebuia să lase lucrurile să treacă.

Îl prinse cu blândeţe pe Gary pe după umeri.

— Mi-ai păzit spatele.
Băiatul zâmbi.
— Şi tu ai fi făcut la fel pentru mine.

Cincizeci şi unu

Kathleen rămase ghemuită şi îşi croi drum către o uşă care se deschidea dinspre lojă către terenul de tenis. Privirea ei se muta între scena din faţa ei şi ceea ce putea apărea din spate. Se îndoia că indivizii din camera de relaxare aveau să se trezească prea curând. Amândoi urmau să aibă nevoie de un doctor. Simţea un fior obişnuit de adrenalină curgându-i prin vene. Un fior care îi producea plăcere. Sau cel puţin asta îi spusese psihoterapeutul, iar ea nu negase. În acest moment, acel flux de adrenalină o ajuta să gândească, să ia decizii de care putea depinde viaţa ei.

Însă ei îi plăcea asta.

Să se bazeze pe ea însăşi.

Cotton Malone era prins la înghesuială. Thomas Mathews reuşise să-l încolţească. Şi chiar dacă avea o armă, Malone nu prea avea ce face cu ea.

— Şi acum ce urmează? întrebă Malone, cu privirea aţintită asupra celor doi bărbaţi înarmaţi, aflaţi la zece metri distanţă.

Mathews stătea în stânga lui Malone, între acesta şi locul unde se ascundea Kathleen.

— Se pare, spuse Mathews, că doi dintre voi veţi cădea pradă gloanţelor, iar al treilea va scăpa nevătămat.

Bătrânul avea dreptate. În cel mai bun caz, Malone putea spera să doboare un om.

— Ce sens au toate astea? întrebă Malone, continuând să se gândească la problema lui.

— Nu e vorba de ceva personal, Cotton. Doar de o afacere. Sunt sigur că poţi înţelege asta.

— Nu-mi pasă decât de siguranţa băiatului meu. Restul poveştii e porcăria ta, nu a mea.

— Ai habar că Blake Antrim a făcut un test ADN pentru el şi pentru băiat?

Malone era şocat de ceea ce auzise.

— Ce naiba tot spui acolo?

— De fapt, chiar cunosc rezultatele acelui test.

Oare auzea bine?

— Ţi-am spus că Antrim a manipulat de la bun început implicarea ta în cazul Ian Dunne. Vă dorea pe tine şi pe fiul tău în Londra. Odată ajunşi aici, a reuşit să te trimită în căutarea lui Dunne în vreme ce el l-a supravegheat pe fiul tău.

— L-a găsit pe Gary, după ce acesta fusese răpit.

— Totul a fost o înscenare.

— De ce?

— Testul ADN a demonstrat că Antrim este tatăl natural al lui Gary.

— N-am timp pentru porcăriile tale.

— Te asigur, Cotton, că spun adevărul.

Ceva îi spunea lui Malone că lucrurile chiar aşa stăteau.

— Nu am avut habar de situaţia ta personală, până de curând, continuă Mathews, fiul tău nu e al tău, biologic vorbind. Un fapt pe care nici tu nu l-ai cunoscut până acum câteva luni.

— Cum e posibil să ştii asta?

— Antrim a supravegheat-o pe fosta ta soţie timp de câteva luni. Noi am monitorizat apelurile pe care le-a efectuat către o persoană din Georgia angajată pentru

supraveghere.

— Şi de ce ar fi făcut asta?

— Se pare că fosta ta soţie îl dispreţuieşte. I-a refuzat orice contact cu băiatul. Ca atare, a decis să-şi creeze singur ocazia să îl întâlnească pe Gary.

Realitatea îl izbi pe Malone ca un ciocan în moalele capului.

Tatăl natural al lui Gary se afla aici?

— Gary ştie toate astea? întrebă el.

Mathews încuviinţă.

— Mă tem că da.

— Trebuie să plec.

— Nu pot îngădui aşa ceva, zise Mathews.

Kathleen ascultă conversaţia. Se părea că exista o legătură directă între Blake Antrim şi fiul lui Malone.

Una despre care, în mod cert, Malone nu avusese habar.

Cunoscându-l pe Antrim, nu era deloc surprinsă. Antrim era tatăl unui copil? Iar mama îl ura? Probabil deoarece o bătuse şi pe ea cândva.

Cei doi bărbaţi înarmaţi continuau să-şi ţină armele îndreptate către Malone.

Kathleen decise să echilibreze şansele, aşa că ţâşni din loja întunecoasă şi trase, doborându-l pe unul din bărbaţii înarmaţi cu un glonţ în coapsă.

Celălalt individ reacţionă firesc la atac şi îşi îndreptă ţinta.

Înspre ea.

Malone auzi focul de armă şi observă rezultatul. Privirea i se furişă spre stânga, de unde se ivise Kathleen Richards. Aceasta trăsese într-unul din bărbaţii înarmaţi, iar celălalt îşi rotea acum arma spre ea. Malone luă exemplul ei şi îl împuşcă pe cel de-al doilea individ în coapsă. Omul se prăbuşi. Richards continuă să alerge şi culese ambele arme

ale răniţilor de pe jos. Cei doi indivizi se zvârcoleau de durere, cu sângele şiroind din răni şi pătând suprafaţa terenului de tenis.

— Plecăm, îi zise Malone lui Mathews.

— O greşeală.

Malone se apropie de şeful spionilor.

— Mă duc să am grijă de băiatul meu.

Cuplate cu faptul că nu putea da de Antrim, informaţiile abia aflate însemnau necazuri mari.

— Să nu mi te pui în cale.

— S-ar putea să nu-ţi placă ce descoperi.

— Mă descurc.

Însă în sinea lui se îndoia.

— Ai patru agenţi care o să aibă nevoie de îngrijiri medicale, spuse Kathleen, cu arma aţintită spre Mathews.

Mathews clătină din cap.

— Eşti mare figură!

— I-am făcut omului tău de colo o mare favoare rănindu-l în picior. Data viitoare nu voi mai fi la fel de generoasă.

— Nici eu, adăugă Malone.

— Eşti dispus să-ţi rişti viaţa pentru toată povestea asta? îl întrebă Mathews.

— Întrebarea corectă e alta: *Tu* eşti?

Malone îi făcu semn lui Richards şi ieşiră amândoi în fugă din clădire în soarele de după-amiază. Nu se vedeau alţi agenţi prin preajmă. Alergară spre stânga, trecură de faimoasa grădină-labirint, spre o stradă pe care o urmară până în faţa palatului. La marginea trotuarului stăteau înşirate taxiuri. Făcură semn unuia, se urcară în el şi părăsiră zona palatului.

— Apreciez intervenţia, îi spuse Malone femeii de lângă el.

— Măcar atât să fac şi eu.

Mintea lui Malone lucra cu febrilitate.

Mâna lui găsi telefonul, încercă din nou numărul lui Antrim. Niciun răspuns.

— Nu poţi da de el? întrebă Richards.

Malone clătină din cap.

— Încotro? întrebă şoferul aflat de cealaltă parte a geamului despărţitor din plexiglas.

— Hotelul Goring.

— Am auzit ce a spus Mathews despre băiatul tău.

Malone se uită la Richards.

— Trebuie să îmi spui tot ce ştii despre Blake Antrim.

Cincizeci şi doi

Regina a murit liniştită în patul ei, după ce căzuse într-un somn lung, din care nu s-a mai trezit. Mă umplea tristeţea. Nu m-am gândit niciodată la impostor altfel decât ca la suveranul meu. A întărit monarhia şi naţiunea, dar s-a ferit de datoria regală de a se căsători şi de a face copii. Regele Henric va fi întotdeauna ţinut minte pentru trăsnăile lui. Elisabeta va fi ţinută minte pentru realizările ei.

Regina a lăsat instrucţiuni precise în legătură cu cele ce trebuiau făcute după moartea ei. În ziua dinaintea morţii sale, impostorul a dat afară pe toată lumea şi m-a chemat pe mine.

— Ascultă, a zis el, cu o horcăială ca o şoaptă.

A vorbit neîntrerupt câteva minute, iar gestul l-a stors de ultimele picături de energie. Mi-a spus despre regina Katherine Parr, într-un moment anume, la scurtă vreme după înfăptuirea înşelătoriei, când regele Henric era mort şi el a fost trimis să locuiască în reşedinţa reginei văduve.

— Ea a descoperit înşelătoria, mi-a zis el. Ştia că nu sunt prinţesa.

Ceea ce avea sens, deoarece regina petrecuse multă vreme împreună cu prinţesele Maria şi Elisabeta, în vreme ce regele Henric era în viaţă.

— Însă nu m-a dat de gol. În schimb, a socotit totul ca pe o ironie a sorţii, ca pe un act de dreptate, care îl sfida pe soţul ei plecat dintre cei vii. Nu era admiratoarea lui Henric.

Nu dorise să se mărite cu el, dar fusese obligată să o facă. Îi păsa prea puţin de el, socotind atitudinea lui de îmbufnare ca pe una de tiran. Se achita de datoria ei de regină fără bucurie şi tânjea doar să fie liberă, dorinţă pe care moartea regelui i-a îndeplinit-o în cele din urmă.

Însă regina văduvă şi-a ales prost cel de-al patrulea soţ. Thomas Seymour era un manipulator viclean. Dorinţa lui fusese aceea de a se însura cu prinţesa Elisabeta şi încercase toate căile de a realiza asta cu orice ocazie. Regina văduvă i-a urmărit avansurile în direcţia tinerei prinţese cu mare amuzament, ştiind că n-avea să iasă nimic din ele. Când a devenit evident că soţul ei nu avea de gând să înceteze cu nebunia lui, ca să evite un scandal şi posibilitatea de a se descoperi adevărul, l-a îndepărtat pe impostor din casa lor.

— Nu m-am aşteptat la avansurile pe care mi le-a făcut Seymour. Rămâne singura perioadă din viaţa mea când secretul a fost pus în pericol. Însă regina văduvă m-a protejat şi a fost tristă când am plecat. Am vorbit în ziua plecării, în privat, şi mi-a spus să fiu mereu cu băgare de seamă. Dorea să ştiu că marea înşelăciune era în siguranţă cu ea. A murit patru luni mai târziu, dar nu înainte de a-mi scrie o epistolă, care a ajuns după moartea ei şi în care îmi spunea că într-o bună zi voi ajunge regină.

Mi-a dat epistola.

— Îngroap-o odată cu mine.

Am dat din cap, acceptând sarcina.

— În timpul acelei ultime discuţii, regina Katherine mi-a mai povestit ceva ce îi spusese bunicul ei. Un secret. Unul menit doar Tudorilor de sânge regal. Însă nu mai există aşa ceva. Aşa că ascultă-mă cu atenţie, bunule Robert, şi urmează-mi instrucţiunile fără greş.

Am dat din nou din cap.

— Regele Henric a chemat-o pe regina văduvă la căpătâiul lui, aşa cum te-am chemat şi eu. Înainte de asta, bunicul meu fusese chemat la căpătâiul tatălui său. De

fiecare dată s-a transmis secretul mai departe. Regele Henric dorea ca regina văduvă să-i transmită secretul fiului său, Eduard. Însă ea nu l-a transmis. În schimb, mi l-a spus mie şi a avut încredere că eu voi face ce e mai bine cu acea informaţie.

Am ascultat cu o intensitate care mă surprindea.

— Există un loc, cunoscut doar unui număr de patru suflete. Trei dintre acestea sunt acum moarte, aşa cum voi şi eu în curând. Tu vei fi al cincilea suflet care va şti. În acest loc am depus multă bogăţie, aşa cum au făcut şi bunicul şi străbunicul meu. Tot acolo am depus şi trupul prinţesei Elisabeta. Cu multă vreme în urmă, Thomas Parry a scos-o din mormântul de la Overlook şi a dus-o acolo. Pe mine nu mă poţi înmormânta într-un mormânt regal. Nu există garanţii că într-o bună zi mormântul nu va fi deschis. În afara cazului că aşa ceva s-ar petrece în vremuri în care rămăşiţele mele s-au transformat în praf şi pulbere, secretul meu, pe care l-am păzit cu atâta străşnicie în timpul vieţii, ar fi dezvăluit. Pune-o pe prinţesa Elisabeta în mormântul meu şi pe mine în al ei. Aşa ciclul va fi completat şi totul va fi în siguranţă. Vreau să juri, sub ameninţarea cu pedeapsa Domnului, că aşa vei face.

Am jurat, iar asta apărut să-l mulţumească.

Şi-a lăsat o mână tremurândă peste mâna mea.

— Bogăţia strânsă acolo ar trebui să fie pentru Iacob. Spune-i să se folosească de ea cu mare cumpătare şi să domnească peste această naţiune cu înţelepciune şi dreptate.

Au fost ultimele vorbe rostite de el.

Moartea reginei a fost întâmpinată cu mare jale în lumea întreagă. A căzut în sarcina mea să găsesc locul de odihnă veşnică. Am supravegheat personal pregătirea trupului. După aceea, impostorul a fost aşezat să se odihnească alături de străbunicul lui, Henric al VII-lea, în capela Tudorilor, în vreme ce i se construia un mormânt pe potrivă. A fost nevoie de trei ani pentru asta. În tot acest

timp, trupul tinerei prinţese, Elisabeta, găsit în locul care mi-a fost descris, a fost schimbat cu trupul impostorului. Am îndeplinit personal această sarcină, fără nici un fel de ajutor. Am decis să le aşez împreună pe regina Maria şi pe prinţesa Elisabeta, surori în timpul vieţii, împreună în moarte, cu rămăşiţele lor într-un singur mormânt, amestecate. Mi s-a părut o cale potrivită ca să continui ascunderea adevărului. Când trupurile au fost în cele din urmă îngropate în cavoul de marmură, am compus epitaful care avea să definească viaţa impostorului.

> Pentru sacră ţinere minte: Religia readusă la puritatea ei primitivă, pacea întronată, banii readuşi la justa lor valoare, răzmeriţele interne potolite, Franţa eliberată atunci când s-a confruntat cu diviziuni interne; Olanda sprijinită; Armada spaniolă, spulberată; Irlanda aproape pierdută de către rebeli, fapt uşurat de devierea spaniarzilor; veniturile ambelor universităţi mult extinse printr-o Lege a Provizionării; şi, în ultimul rând, întreaga Anglie îmbogăţită. Elisabeta, un guvernator al treburilor ţării de mare prudenţă timp de 45 de ani, o Regină victorioasă şi triumfătoare, extrem de religioasă, foarte fericită, după o moarte calmă şi resemnată în cel de-al șaptezecilea an de viaţă, şi-a părăsit rămăşiţele pământeşti, până ce, după Cuvântul lui Hristos, acestea se vor ridica spre imortalitate, ca să fie depuse în Biserica înfiinţată şi ultim fondată de ea. A murit la 24 ale lunii martie, Anno 1603, în al 45-lea an de domnie şi în al 70-lea an de viaţă.

Mi-am încălcat jurământul faţă de regină din două puncte de vedere. Mai întâi, am păstrat scrisoarea pe care Katherine Parr i-o trimisese impostorului. Mi s-a părut că este ultima bucăţică de dovadă fizică existentă. Însă am ars scrisoarea odată cu scrierea acestui jurnal. În al doilea

rând, nu am spus nimănui despre averea acumulată în camera secretă. Regele Iacob nu a fost un om onorabil. Am nutrit prea puţin respect şi admiraţie pentru acest prim exemplar din familia Stuart. Dacă el ar însemna un preludiu a ceea ce urmează să vină, îndrăznesc să afirm că monarhia ar putea fi condamnată.

Se apropie acum clipa propriei mele morţi. Dacă acest jurnal ajunge să fie citit înseamnă că o persoană de mare intelect şi perseverenţă a descoperit piatra pe care am comandat-o pentru Palatul Nonsuch. Ciudata îmbinare de litere părea să se potrivească universului plin de toane al reşedinţei regale. Ce ar fi un secret dacă nu poate fi dezvăluit? Având grijă ca mijloacele dezlegării lui să se afle la vedere. Acest jurnal va rămâne printre hârtiile mele, păzit de moştenitorii mei. Dacă într-o bună zi cineva va descoperi legătura dintre el şi piatră, atunci fie ca adevărul să fie spus. Pentru acel suflet întreprinzător, dacă vei cuteza, caută locul pe care Tudorii şi l-au creat pentru ei înşişi. Dar fii atent. Te vor aştepta acolo noi provocări. Dacă te îndoieşti încă de această relatare, ţi-am lăsat un alt indiciu. O pictură a reginei, comandată de mine însumi şi menţionată în testamentul meu ca să împodobească Hatfield House câtă vreme moştenitorii mei vor deţine acea proprietate. Studiază pictura cu mare grijă. A fi ţinut minte înseamnă un lucru bun. Amintirea tatălui meu este una legată de onoare şi respect. Poate că şi a mea va fi la fel.

Ian îşi ridică privirea de pe ecranul computerului.

El şi domnişoara Mary găsiseră hotelul Goring din Belgravia, un cartier select şi scump în spatele Palatului Buckingham, chiar în inima oraşului. Ian era surprins de Tanya, sora domnişoarei Mary. Erau gemene identice, nu doar ca aspect, ci şi ca maniere şi voce, deşi Tanya părea mai condusă de sentimente şi un pic mai nerăbdătoare. Aceasta închiriase un spaţiu la etajul al treilea al hotelului, un apartament spaţios mobilat cu fotolii moi şi canapele

adânci, şi cu ferestre mari care dădeau spre o stradă liniştită. Administraţia hotelului îi dăduse Tanyei un laptop, pe care îl folosiseră ca să acceseze contul de e-mail al domnişoarei Mary şi să poată citi mai multe din cele scrise de Robert Cecil cu patru sute de ani în urmă.

— Povestea asta e uluitoare, exclamă Tanya. Ce viaţă a avut şi impostorul ăla!

— Cum de nu a ştiut nimeni? întrebă Ian.

— Deoarece Anglia elisabetană nu era ca azi. Nu existau televiziuni sau ziare care să invadeze intimitatea omului. Dacă încălcai eticheta regală, îţi puteai pierde viaţa şi mulţi chiar şi-au pierdut-o. Jurnalul arată clar că oamenii cei mai apropiaţi de regină – lady Ashley, Thomas Parry şi cei doi Cecil – ştiau întreaga poveste. Ceea ce cu siguranţă a ajutat.

Ian avea nevoie să ştie:

— Şi de ce au procedat ei aşa?

Tanya zâmbi.

— Din cel mai elementar motiv. Rămâneau cu toţii pentru totdeauna în preajma puterii, iar a fi în preajma Coroanei era obiectivul tuturor curtenilor. Impostorul în mod cert ştia că avea nevoie de ajutor şi şi-a ales complicii cu înţelepciune. Remarcabil! Legenda băiatului din Bisley e adevărată.

— Tot nu-mi dau seama cum de a fost posibil să păcăleşti oamenii atâţia ani, insistă Ian.

Tanya zâmbi din nou.

— În realitate, nu prea avem idee cum arăta, de fapt, Elisabeta. Toate portretele care au supravieţuit sunt suspecte. Iar ea în mod cert era o persoană cu obiceiuri ciudate. Aşa cum notează Robert Cecil, purta peruci, era machiată intens şi purta haine otova. Din toate relatările reiese că nu era o femeie drăguţă, folosea un limbaj vulgar şi avea maniere brutale. Îşi controla total viaţa şi universul care o înconjura. Nimeni nu putea şi nu dorea să pună deciziile ei la îndoială. Ca atare, este foarte posibil ca o

astfel de scamatorie să fi funcţionat.

Ian observă că domnişoara Mary rămăsese tăcută.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Îmi fac griji în privinţa lui Gary. Poate că nu ar fi trebuit să plecăm din depozitul acela.

Cincizeci şi trei

Însoţit de Gary, Antrim se apropie de depozit. Zona din jur părea liniştită, cartierul fiind înţesat cu magazii, unul dintre motivele pentru care Antrim o şi alesese ca sediu operaţional. Chiar şi aşa, se apropie cu prudenţă de uşa principală şi o împinse uşor ca să se deschidă, înăuntru lumina era aprinsă, mesele cu artefacte păreau neatinse, însă proprietăreasa librăriei şi Ian Dunne nu se vedeau nicăieri.

— Unde sunt? întrebă Gary.

Antrim auzi îngrijorarea din glasul băiatului.

— Le-am spus să stea aici. Verifică baia.

Gary o luă la fugă în jurul pereţilor de sticlă care formau biroul interior, iar Antrim auzi uşa metalică deschizându-se.

Băiatul reapăru şi clătină din cap.

— Nu-s aici.

Cealaltă ieşire, din capătul îndepărtat al depozitului, era închisă şi asigurată de o încuietoare digitală. Oare *unde* dispăruseră? Îi răpise cineva? Nu conta. Dispariţia lor îl scotea pe el de neplăcerea de a-i ucide. Intră în birou şi îşi zări telefonul mobil pe biroul de metal.

Cum ajunsese acolo?

Atunci îşi dădu seama.

Când Ian Dunne se izbise de el. Delincventul ăla mititel îi furase din buzunare.

Era singura explicaţie care avea sens.

Înşfăcă aparatul şi văzu că primise un singur mesaj electronic. De la individul care încerca să scoată informaţii de pe hard diskul lui Farrow Curry. Citi mesajul scurt, care îl anunţă de succes şi avea ataşat fişierul protejat de parolă, descifrat.

Antrim deschise ataşamentul şi citi printre rânduri textul.

— Ce e? întrebă Gary.

Antrim continuă să citească, apoi zise:

— Ceva ce aşteptam să vină.

Luă o nouă decizie. Ceea ce păruse la început o idee bună devenea acum o problemă. Trebuia să facă de unul singur anumite lucruri. La naiba cu Societatea Daedalus! Deţinea deja jumătate din suma care îi fusese promisă, iar asta trebuia să-i ajungă. Din puţinul care îl citise din jurnalul lui Robert Cecil, întreaga poveste se putea dovedi mult mai importantă decât crezuse el vreodată. Avocaţii ăia irlandezi de acum patruzeci de ani dăduseră de ceva care putea valora de o sută de ori mai mult decât suma de cinci milioane de lire sterline. Îşi aminti cât de emoţionat fusese Farrow Curry în acea zi, iar sursa emoţiilor lui ar fi putut fi informaţii din paginile jurnalului lui Cecil, pe care acum şi el trebuia să-l parcurgă cu atenţie.

Nimic din toate astea nu se putea face cu Gary Malone stând lângă el.

Antrim nu avusese niciodată copii. Poate că lucrurile ar fi trebuit să rămână aşa. Putea să fie nevoit să dispară, să fugă atât de Daedalus, cât şi de CIA. Aşa ceva s-ar fi putut dovedi aproape imposibil cu un băiat în preajma lui. Mai ales cu unul a cărui mamă îl ura şi al cărui tată era un fost agent cu conştiinţă.

Malone scăpase de Daedalus.

Era improbabil să mai existe şi alte ocazii să îl lichideze.

Venise vremea să plece naibii de acolo.

Dar ce să facă cu Gary?

În primul rând, trebuia să securizeze mesajul electronic. Fusese trimis contului pe care el i-l dăduse analistului.

Locurile mai sigure le păstra doar pentru el. Ca atare, înaintă mesajul şi ataşamentul către o adresă unde cele două aveau să rămână în siguranţă în spatele unor firewall-uri multiple. Apoi şterse mesajul şi ataşamentul din telefon.

— Trebuie să-i găsim pe domnişoara Mary şi pe Ian, zise Gary.

Antrim îl ignoră pe băiat şi continuă să se gândească la ce avea de făcut.

— Pot folosi telefonul ăla ca să-l sun pe tatăl meu? întrebă Gary.

Antrim vru să refuze, dar atenţia îi fu atrasă de un zgomot înfundat venind de afară. Motoare de maşini. Care opreau. Apoi portiere care se deschid şi se închid. Antrim se răsuci către singura fereastră şi zări două vehicule.

Doi bărbaţi se dădură jos din maşina din frunte.

Aceleaşi mutre de la Turn.

Denise coborî din cealaltă maşină.

Erau cu toţii înarmaţi.

Se furişă până la birou şi trase de sertar. Nicio armă înăuntru, îşi aduse aminte că o scosese de acolo noaptea trecută şi o lăsase în camera de hotel. De ce ar fi avut nevoie de armă azi? De dimineaţă socotise ziua ca fiind una de curăţenie generală, nimic mai mult. După care dispariţia, ca să se bucure de bani şi să înceapă o relaţie cu fiul lui, pe care apoi să i-o arunce în faţă lui Pam Malone.

Nimic din toate astea nu mai conta.

Cu excepţia banilor.

Ca să se bucure de ei, însă, trebuia să scape întreg din acel depozit.

Atunci îi veni ideea.

— Vino, îi spuse el lui Gary.

O luară la fugă spre interiorul depozitului, către mese şi artefactele de pe ele. Antrim presupunea că înainte de a se avânta înăuntru, Denise şi însoţitorii ei aveau să cerceteze împrejurimile.

Ceea ce le oferea lor câteva clipe de răgaz.

Zări cutia de plastic care se odihnea pe podeaua de beton şi o ridică pe masă. Smulse capacul şi dădu la iveală opt bucăţi de lut gri-deschis, resturile rămase din explozivele cu percuţie, substanţa care fusese folosită ca să profaneze mormântul lui Henric al VII-lea din interiorul castelului Windsor.

Urâtă chestie!

Şi periculoasă!

Înăuntru se găseau opt detonatoare. Antrim înfipse câte unul în patru din bucăţile de lut, după care le activă. Înşfăcă o telecomandă mică şi rămase cu degetul mare deasupra singurului buton de pe dispozitiv. Înghesui restul de patru bucăţi de lut şi detonatoare într-un rucsac pe care îl luă de pe una dintre mese. Înainte de a pune capacul la loc pe cutie, aruncă telefonul mobil înăuntru. Nu mai avea nevoie de el.

Arătă în direcţia din spatele lor.

— Uşa de colo este încuiată pe dinăuntru cu o încuietoare digitală. Du-te s-o deschizi. Codul e 35.7.46.

Gary dădu din cap şi o luă la fugă.

Antrim scoase jurnalul lui Cecil de sub cupola protectoare de sticlă şi îl strecură în rucsac.

În acea clipă uşa principală a depozitului se deschise cu zgomot.

Denise îşi făcu apariţia în faţa celor doi bărbaţi, cu arma scoasă la vedere. Antrim îşi azvârli rucsacul pe umăr şi porni în fugă spre locul unde se afla Gary, în dreptul celeilalte uşi, la aproape treizeci de metri depărtare.

— Stai, o auzi el pe Denise ţipând.

Continuă să alerge.

Un pocnet.

Un glonţ ricoşă din podeaua de beton în apropiere de piciorul lui drept.

Încremeni pe loc.

Denise şi cei doi bărbaţi stăteau în cealaltă parte a depozitului, fiecare cu pistoalele scoase şi aţintite spre el.

Antrim ascunse cu grijă telecomanda de detonare în palma mâinii drepte, ferită de degetele împreunate, cu degetul mare atingând butonul de declanşare.

— *Deschide uşa*, îi spuse el lui Gary din vârful buzelor, înainte de a se răsuci pe călcâie.

— Mâinile sus, porunci unul din bărbaţi. Ţine-le undeva unde să le putem vedea.

Antrim îşi ridică încet mâinile, însă îşi ţinu mâna dreaptă cu palma întoarsă, cu patru degete în sus şi al cincilea, cel mare, controlând declanşatorul.

— Analistul tău de computer ne-a spus că ţi-a trimis ce a descifrat Farrow Curry, spuse Denise cu voce tare.

— Aşa e. Dar n-am avut ocazia să citesc înainte de apariţia voastră.

Denise se apropie de mese şi admiră cărţile şi documentele furate.

— Un secret vechi de cinci sute de ani, zise ea. Iar astea sunt cheile de descifrare a lui.

Antrim ura expresia de înfumurare de pe faţa ei. Denise se socotea atât de deşteaptă! Atât de capabilă să controleze situaţiile! Îl ardeau încă afronturile ei, atât cel de la Bruxelles, cât şi cel din Turn. Antrim ura totul la femeile înfumurate, mai ales acea aroganţă izvorâtă din conştientizarea faptului că arătau bine, că erau bogate, că deţineau puterea şi că erau încrezătoare în forţele proprii. Denise poseda cel puţin trei astfel de caracteristici şi o ştia prea bine.

Femeia se apropie de geamul de protecţie sub care nu se mai afla nimic.

— Unde e jurnalul lui Robert Cecil?

— A dispărut.

Denise încă nu apucase să acorde atenţie cutiei de plastic.

— Nu e bine, Blake!

— Ştii ce scrie acolo? o întrebă el.

— O, da. Omul tău a vorbit pe larg. A fost aproape mult

prea uşor de convins. Deţinem copiile discurilor şi întreaga traducere.

Cei doi bărbaţi stăteau în spatele femeii, mai aproape acum de mese, cu armele încă aţintite asupra lui Antrim. Acesta îşi menţinu braţele ridicate şi mâinile nemişcate. Explozibilele cu percuţie reprezentau ultima noutate în materie. Emanau o căldură imensă, un impact controlabil şi minimum de zgomot. Efectul produs de ele provenea de pe urma căldurii ţintite asupra unui punct focal, fapt care putea provoca daune mult mai mari în cazul anumitor suprafeţe.

Aşa cum erau cele din piatră.

În cazul căreia căldura intensă îi slăbea structura.

Aici nu era vorba de niciun fel de obstacol.

Multe hârtii, plastic, sticlă şi carne omenească.

— Avem nevoie de jurnal, Blake.

Antrim se afla la peste cincisprezece metri depărtare.

Ceea ce trebuia să fie suficient.

— Să putrezeşti în iad, Denise!

Apăsă butonul cu degetul mare.

Sări înapoi, înspre Gary, aruncându-se la sol şi acoperindu-şi capul cu palmele.

Gary îl zărise cu uşurinţă pe Antrim ţinând declanşatorul în mâna dreaptă, ascuns vederii celor trei oameni din partea cealaltă a depozitului. Se întrebase ce puteau face bucăţile alea de lut.

Acum văzu.

Antrim se aruncă la podea exact în clipa în care o flacără imensă erupse dinspre mese şi un val de căldură năucitoare se repezi în direcţia lui. Reuşise să descuie uşa înainte ca Antrim să fie oprit din drum de cei trei, iar uşa era uşor întredeschisă. În urma exploziei, Gary se trezi afară, cu uşa metalică lipindu-se de zidul exterior al depozitului, cu trupul

aruncat la sol. Căldura ţâşni cu putere în urma lui, după care se ridică spre cer. Gary se holbă înapoi prin uşa deschisă. Flacăra dispăruse. Însă mesele erau înnegrite şi totul din jurul lor vaporizat. Femeia şi cei doi bărbaţi zăceau pe podeaua depozitului, cu trupurile înnegrite fumegânde.

Gary nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

Antrim se ridică în picioare.

Se aflase suficient de departe ca să scape de măcel şi de căldura intensă, care durase doar câteva secunde.

Denise şi însoţitorii ei zăceau morţi.

Călătorie sprâncenată!

Totul din jur era redus la cenuşă. Doar bucata de piatră rămăsese întreagă, zăcând pe podea, înnegrită şi inutilă.

La naiba cu Societatea Daedalus!

Trei agenţi morţi aproape că echilibra scorul, îşi puse din nou rucsacul pe umăr şi ieşi în grabă pe uşă, ca să-l găsească pe Gary zăcând pe beton.

— Eşti bine? întrebă el.

Băiatul încuviinţă.

— Îmi pare rău că a trebuit să vezi aşa ceva. Dar trebuia.

Gary se ridică.

Puteau exista şi alte necazuri în apropiere, aşa că Antrim zise:

— Trebuie să plecăm de aici!

Cincizeci şi patru

Malone o ascultă pe Kathleen Richards povestindu-i despre Blake Antrim şi nu-i plăcu deloc ce află. Ea şi Antrim avuseseră o relaţie cu zece ani în urmă, iar despărţirea dintre ei se produsese în mod violent. Kathleen îi zugrăvi o imagine de individ narcisist, care nu putea accepta niciodată eşecul, mai ales atunci când era vorba de relaţii personale. Înregistra succes cu femeile, dar în cele din urmă era trădat de propriul fel de a fi, iar el ura respingerile. Malone îşi aminti ceea ce spusese Mathews pe terenul de tenis. Pam îl ura pe Antrim. Îi refuzase orice fel de contact cu Gary. Richards îi povesti despre ultima lor întâlnire şi îşi dădu cu părerea că era foarte posibil ca un incident similar să fi survenit în cazul lui Pam. Fapt care explica de ce refuzase ea să-i dezvăluie lui Gary identitatea tatălui natural.

Însă Gary ştia acum.

Sau cel puţin asta spusese Mathews.

Se îndreptau cu taxiul înapoi spre Londra şi spre hotelul Goring, unde ar fi trebuit să-i aştepte Tanya Carlton. Malone avusese încredere că femeia mai în vârstă avea să-i dea stickul de memorie. Oricum păruse singura variantă posibilă la acel moment. Acum avea nevoie de informaţiile de pe acel stick.

— Ea doua oară că mi-ai sărit în ajutor, zise Richards.

Femeia de lângă el avea încredere în propriile capacităţi

şi cu siguranţă era competentă, ambele fiind calităţi atrăgătoare. După divorţ, Malone avusese relaţii cu câteva femei asemănătoare cu Richards. Părea să fie atras de inteligenţă şi curaj. Însă simţea nevoia să ştie.

— De ce ai dus foile alea de hârtie la Hampton Court şi ai plecat?

— Credeam că îmi fac treaba. Sir Thomas îşi dorea acel stick de memorie. A spus că în joc era securitatea naţională. Am crezut că măcar o dată fac şi eu ce trebuie fără să pun întrebări.

Avea sens.

O parte a creierului lui Malone îşi făcea griji pentru Gary, cealaltă analiza situaţia curentă. De ce conta că Elisabeta I ar fi fost o impostoare? De ce dorea CIA să afle aşa ceva, iar guvernul britanic să suprime un astfel de adevăr? Din vanitate? Din raţiuni de istorie? Din mândrie naţională? Nu. Era vorba de mai mult de atât.

Trecu în revistă câteva scenarii şi unul dintre acestea îi reveni constant în atenţie. Aşa că îşi pescui telefonul şi o sună pe Stephanie Nelle la Washington.

— E un dezastru, îi spuse Stephanie. Am aflat cu puţină vreme în urmă că un agent CIA a fost ucis ieri în catedrala St. Paul, chiar atunci când ai ajuns tu acolo. Făcea parte din echipa lui Antrim şi din operaţiunea King's Deception.

— Iar eu ştiu cine l-a ucis.

Îi spuse.

Thomas Mathews.

— Lucrurile scapă de sub control, zise Stephanie. Abia ce am aflat această informaţie printr-o sursă la mâna a doua. Cei din Langley, care m-au sunat în privinţa ta, au uitat să o menţioneze.

Nicio surpriză aici. Onestitatea nu reprezenta o prioritate în universul serviciilor de spionaj, iar cu cât mincinosul era situat mai sus pe scara ierarhică, cu atât mai multe minciuni spunea. Asta apreciase el întotdeauna la Stephanie Nelle. Era cinstită. Desigur, francheţea o vâra

uneori în probleme de natură politică, însă Stephanie supravieţuise mai multor administraţii de la Casa Albă, inclusiv celei curente, sub conducerea preşedintelui Danny Daniels.

Malone îi povesti despre provocarea cu care se confrunta Gary.

— Îmi pare rău să aud asta, zise Stephanie. Chiar îmi pare. Eu te-am băgat în povestea asta.

— Nu chiar. Am fost cu toţii păcăliţi. În acest moment, trebuie să-l găsesc pe Antrim.

— O să văd ce pot rezolva cu şefii lui din Langley.

— Fă-o! Însă spune-le că e posibil să aibă aici un agent extrem de supărat, care nu mai are absolut nimic de pierdut.

Malone ştia foarte bine că aşa ceva le atrăgea atenţia la maximum celor din Langley.

— Cum rămâne cu Mathews? întrebă Stephanie. A călcat în picioare toate protocoalele. Mă îndoiesc că vor exista pe aici oameni dispuşi să treacă cu vederea uciderea a doi agenţi.

— Păstrează chestia asta pentru tine. Mai întâi, trebuie să-l ştiu în siguranţă pe Gary.

— S-a făcut.

Malone puse capăt convorbirii.

— Nu cred că Blake i-ar face vreun rău băiatului, zise Richards.

Însă vorbele ei nu-l ajutau deloc pe Malone. Îl lăsase pe Gary în grija lui Antrim. El alesese să facă asta. *El* îl pusese pe băiat într-o asemenea situaţie. Evident, dacă Pam ar fi fost sinceră şi i-ar fi dezvăluit numele bărbatului cu care avusese o relaţie, atunci el ar fi ştiut mai bine ce să facă. Dacă ar fi fost deschisă faţă de Gary, atunci ar fi ştiut amândoi. Iar dacă Malone nu ar fi fost un dobitoc cu şaisprezece ani în urmă şi nu şi-ar fi înşelat nevasta, atunci era posibil ca nimic din toate astea să nu se fi petrecut.

Dacă... dacă... dacă...

Îşi porunci propriului creier să înceteze.
Se mai găsise în situaţii-limită şi înainte.
Însă niciodată ca acum.

Antrim trebuia să afle conţinutul acelui mesaj electronic trimis mai departe de analist. Denise murise încercând să securizeze acea informaţie, însă el îi dăduse o lecţie. Contrar a ceea ce credeau cei din Societatea Daedalus, nu era deloc un ageamiu. Se putea descurca foarte bine chiar.

El şi Gary părăsiseră depozitul, alergând câteva străzi până la cea mai apropiată staţie de metrou şi urcându-se în primul tren care se ivise în staţie. Antrim decise să acţioneze după una dintre metodele lui Malone şi să găsească o cafenea cu acces la internet. De acolo îşi putea accesa contul securizat ca să afle ce era atât de important.

— De ce a trebuit să-i omori pe oamenii ăia? îl întrebă Gary în vreme ce coborau din tren într-o staţie din apropiere de Marble Arch.

Antrim intrase într-un regim de supravieţuire, iar prezenţa unui puşti curios de cincisprezece ani complica serios lucrurile. Însă acum dorea să răspundă la o asemenea întrebare.

— În orice operaţiune există băieţi buni şi băieţi răi. Ăia erau tipii răi.

— I-ai aruncat în aer. N-au avut nicio şansă.

— Şi ce s-ar fi întâmplat dacă nu aş fi făcut-o? Acum am fi fost amândoi fie morţi, fie închişi undeva. N-am avut chef ca aşa ceva să se întâmple.

Antrim rostise cuvintele cu voce tăioasă şi încordată.

Se îndreptară către indicatoarele de IEŞIRE şi către strada de deasupra. Gary rămase tăcut. Antrim decise că nu era cazul să-l înstrăineze şi mai mult pe băiat. Odată ce se termina întreaga poveste şi lucrurile se calmau, poate că reuşeau să reia relaţia de unde o abandonaseră. În plus,

ideea că Pam Malone ar fi putut învinge în această bătălie de la distanţă îl irita enorm. Cotton Malone era încă în viaţă, undeva. Dacă Gary ajungea la el teafăr şi nevătămat, chiar dacă Antrim nu era prin preajmă la momentul reuniunii, atunci era foarte posibil să scape de urmărirea pe vecie din partea acelui buldog.

Se opri.

— Ascultă! N-am avut nicio intenţie să mă răţoiesc la tine. Se petrec multe în clipa asta şi sunt un pic încordat.

Gary dădu din cap.

— E-n regulă. Am priceput.

Kathleen îl urmă pe Malone în hotelul Goring. Cunoştea acel loc. Cu o sută de ani înainte, un individ pe nume Goring îl convinsese pe ducele de Westminster să-i vândă o bucată de pământ în spatele palatului Buckingham. Acolo construise ultimul mare hotel al epocii eduardiene, fiecare cameră fiind un apartament cu încălzire centralizată, ceea ce, pentru acea epocă, însemnase o realizare remarcabilă. Într-o după-amiază, Kathleen se bucurase pe terasa hotelului să ia un ceai însoţit de biscuiţi şi de o frişcă extraordinar de gustoasă.

Acum nu era vremea pentru astfel de delicatese.

Malone avea în mod clar necazuri. Încercase de încă două ori să-l apeleze pe Blake Antrim, dar fără succes. Empatiza cu starea lui sufletească, deşi îşi putea doar imagina chinul prin care trecea el. Insigna ei SOCA se dovedi utilă la obţinerea numărului camerei în care se afla Tanya Carlton. Găsiră numărul la etajul al treilea. Uşa le fu deschisă de Ian Dunne, care păru bucuros să-i revadă pe amândoi.

— De ce voi doi nu sunteţi cu Gary? întrebă imediat Malone.

Kathleen sesiză nuanţa de îngrijorare din vocea lui Malone.

— Ar fi trebuit să staţi împreună.

Tanya Carlton şedea la un mic birou, iar sora ei geamănă stătea în picioare în spatele ei. În faţa lor era deschis un laptop.

— Gary a plecat cu Antrim, zise Ian. Noi n-am vrut ca el să plece, dar s-a dus oricum.

— Aşa că am decis că ar trebui să plecăm şi noi, spuse domnişoara Mary. Era clar că Antrim nu mai avea nevoie de noi. Aveam un presentiment rău în legătură cu locul ăla.

— Care loc? întrebă Malone.

Domnişoara Mary le povesti despre depozitul din apropiere de fluviu.

— Vreo idee încotro s-au dus Antrim şi Gary? întrebă Malone.

Domnişoara Mary clătină din cap.

— N-a spus. A zis doar că se vor întoarce curând. Însă ceva îmi spunea că asta n-avea să se întâmple, aşa că am plecat. Înainte de asta, însă, Ian a reuşit să fure telefonul mobil al domnului Antrim. Ceea ce s-a dovedit un lucru bun.

— Cum adică? se miră Malone. Am încercat să iau legătura cu Antrim pe acel număr.

— L-am lăsat în depozit, zise Ian.

Fapt care însemna că fie Antrim şi Gary nu se întorseseră ca să-l găsească acolo, fie se petrecuse altceva.

Tanya arătă spre laptop.

— Am descoperit tâlcul poveştii ăsteia.

Malone dădu din cap.

— Şi eu.

Cincizeci şi cinci

De-a lungul acestor pagini am dezvăluit un secret monumental care ar naşte repercusiuni profunde dacă ar fi dezvăluit vreodată. Nutresc speranţa ca, la momentul descifrării acestor cuvinte, faptul că Majestatea Sa, Elisabeta I, nu a fost cine a părut să fie, nu va reprezenta nimic mai mult decât o curiozitate istorică. Tatăl meu m-a învăţat că adevărul este versatil, că înţelesul lui este fluid, depinzând de timp şi circumstanţe. Nu există un exemplu mai măreţ care să ilustreze o asemenea perlă de înţelepciune decât ceea ce a fost scris aici. Cititorul, sunt convins, nu a uitat ce au transmis mai departe cei doi regi Henric şi ce i-a spus Katherine Parr impostorului. Recompensa ta pentru descifrarea acestui jurnal înseamnă ocazia de a vedea ceea ce doar membrii familiei regale au avut dreptul de a vedea. Acolo am lăsat averea Tudorilor. De asemenea, acolo zace impostorul, ferit de toţi ochii iscoditori, dormindu-şi paşnic somnul de veci. Anglia a avut noroc să-l aibă ca monarh, indiferent că acest monarh a fost ilegitim din toate punctele legale de vedere. Însă gata cu remuşcările! A trecut vremea lor. Eu plec spre mormântul meu fără regrete, bucuros că nu voi fi aici ca să fiu martorul prăbuşirii a tot ce a avut valoare pentru familia mea. Mă tem că s-a comis o mare greşeală prin întronarea Stuarzilor. Monarhia înseamnă mai mult decât o coroană.

Odată m-am gândit să-i povestesc lui Iacob ceea ce ştiu. Asta a fost înainte de a-mi da seama că el era complet nepotrivit să fie rege. Nu ştie nimic, după cum nu ştie nimeni altcineva. Eu sunt ultimul care ştie. Tu, cititorule, eşti acum primul care ştie. Fă ce crezi de cuviință cu ceea ce ai aflat. Singura mea speranţă este ca tu să dai dovadă de înţelepciunea pe care buna regină Elisabeta a demonstrat-o în cei patruzeci şi cinci de ani petrecuţi pe tron.

Ceea ce cauţi poate fi găsit sub fosta Abaţie Blackfriars. Totul a fost depus acolo cu mult înainte ca abaţia să existe şi să fie înfiinţată de unul dintre călugări în timpul domniei lui Richard al III-lea. Accesul se face prin ceea ce odinioară era crama de vinuri, deschiderea din podeaua acesteia fiind mascată de unul dintre butoaie. Pe butoi este săpată de călugări o veche rugăciune. „Cel care bea vin doarme bine. Cel care doarme bine nu poate păcătui. Cel care nu păcătuieşte se duce în rai.”

Antrim termină de citit povestea lui Robert Cecil.

Se găsea într-o cafenea cu acces la internet, în faţa unui computer pentru clienţi. Gary stătea în picioare alături de el.

— Unde e abaţia Blackfriars? întrebă băiatul.

Bună întrebare!

Antrim avea habar de acea denumire. Un loc în interiorul Inns of Court, în perimetrul City, pe malurile Tamisei, numai că nu se găsea nicio abaţie acolo. Exista doar o staţie de metrou cu acel nume. Tastă BLACKFRIARS pe Google şi citi ce descoperi pe un site web.

ÎN ANUL 1276, CĂLUGĂRII DOMINICANI ŞI-AU MUTAT ABAŢIA DIN HOLBORN PE UN LOC ÎN APROPIERE DE FLUVIUL TAMISA ŞI LUDGATE HILL. ACOLO AU CONSTRUIT O ABAŢIE, CARE ŞI-A

DOBÂNDIT NUMELE DE *BLACKFRIARS*[10] , DATORITĂ ROBELOR NEGRE PURTATE DE CĂLUGĂRI. ABAŢIA A DEVENIT DESTUL DE CUNOSCUTĂ, GĂZDUIND ÎN MOD REGULAT ŞEDINŢELE PARLAMENTULUI ŞI ALE CONSILIULUI PRIVAT. ÎN ANUL 1529, ACOLO S-AU ŢINUT AUDIERILE LEGATE DE DIVORŢUL DINTRE HENRIC AL VIII-LEA ŞI CATERINA DE ARAGON. HENRIC AL VIII-LEA A ÎNCHIS MĂNĂSTIREA ÎN 1538, ÎN CADRUL ACŢIUNII SALE DE DIZOLVARE A MĂNĂSTIRILOR. TEATRUL GLOBE, AL LUI SHAKESPEARE, SE GĂSEA EXACT ÎN PARTEA OPUSĂ A FLUVIULUI, AŞA CĂ UN GRUP DE ACTORI Ă OBŢINUT DREPTUL DE A ÎNCHIRIA O PARTE DIN CLĂDIRI ŞI A ÎNFIINŢAT ACOLO UN TEATRU CONCURENT. ÎN CELE DIN URMĂ, SOCIETATEA FARMACIŞTILOR A OCUPAT O ALTĂ CLĂDIRE ÎN 1632. ACEA CLĂDIRE A ARS ÎN MARELE INCENDIU DIN 1666, DAR SALA FARMACIŞTILOR EXISTĂ ŞI ASTĂZI. ACTUALMENTE, ÎN ACEL LOC SE AFLĂ STAŢIA DE METROU BLACKFRIARS, ÎMPREUNĂ CU UN STOP PE CERC ŞI LINII DE DEMARCAŢIE PENTRU METROUL LONDONEZ.

— Nu mai există, rosti Antrim. Abaţia s-a dus.

Se simţi copleşit de un sentiment de înfrângere.

Ce avea acum de făcut?

— Priveşte, exclamă Gary. Pe ecran.

Antrim îşi întoarse privirea asupra monitorului. În contul lui securizat apăruse un nou mesaj. Citi de la cine era mesajul. THOMAS MATHEWS. Apoi subiectul: VIAŢA TA.

— Aşteaptă mai încolo, îi ceru el lui Gary.

În privirea băiatului se citea sfidarea.

— Aici e vorba de treburi CIA. Aşteaptă mai încolo!

Gary se retrase în cealaltă parte a încăperii.

Antrim deschise mesajul şi îl citi.

---

[10] Călugării negrii (n. tr.)

Isteaţă fuga ta din calea Societăţii Daedalus! Trei dintre agenţii lor sunt morţi. Nu vor fi deloc bucuroşi. Sunt la curent cu operaţiunea King's Deception, după cum ţi-ai dat deja seama. De asemenea, sunt la curent cu faptul că ai aflat de locul unde se află sanctuarul Tudorilor din traducerea făcută de Farrow Curry. Trebuie să discutăm între patru ochi. De ce ai face aşa ceva? Deoarece, domnule Antrim, dacă nu o faci, următoarea mea comunicare va fi către Statele Unite şi cu siguranţă că îţi dai seama care va fi subiectul acelei conversaţii. Ştiu de banii plătiţi de Societatea Daedalus.

De fapt, dumneata şi cu mine ne dorim acum acelaşi lucru. Ca atare, intenţiile noastre sunt similare. Dacă mai vrei să vezi ce ai căutat, atunci urmează indicaţiile de mai jos. Vreau să fii acolo în următoarea jumătate de oră. Dacă nu, atunci te las în grija superiorilor, care nu vor fi deloc mulţumiţi să afle ce ai făcut.

Antrim îşi luă privirea de la ecran.

Şi MI6 era la curent cu toate acţiunile lui.

Ce opţiuni mai avea?

Citi indicaţiile. Locul nu era departe. Putea ajunge acolo în termenul cerut. Rucsacul pe care îl luase din depozit se odihnea la picioarele lui. Înăuntru se găseau jurnalul original al lui Cecil şi explozibilele rămase. Ar fi trebuit să ia o armă de la unul dintre cadavrele din depozit, însă principala lui grijă atunci fusese să plece naibii de acolo.

Aruncă o privire în cealaltă parte a încăperii, la Gary, care se uita fix printr-una din vitrinele de la stradă ale cafenelei.

Mathews nu menţionase nimic despre el. Poate că Gary putea fi folosit, în avantajul lui.

Gary era nedumerit.

Omul acesta, care era tatăl lui natural, era atât de diferit de tatăl care îl crescuse! Avea toane. Era emotiv. Avea

limba ascuţită. Însă el era băiat mare şi se putea descurca cu aşa ceva, deşi toate prin care trecea reprezentau o experienţă nouă pentru el.

De asemenea, văzuse cu ochii lui cum acest individ incinerase trei oameni, după care nu arătase nici urmă de remuşcare. Femeia în mod clar îl cunoscuse pe Antrim, de vreme ce îi spusese de două ori pe numele mic, iar el o luase în derâdere, chiar înainte de a declanşa explozia. *Să putrezeşti în iad, Denise!*

Tatăl lui vorbise o singură dată despre omorârea oamenilor. Se întâmplase cu o lună în urmă, când erau toţi trei, el, taică-său şi maică-sa, în Copenhaga. *Nu e ceva ce-ţi place să faci, dar e ceva ce uneori trebuie să faci*. Gary înţelegea ceva.

Blake Antrim părea să aibă o altă abordare. Însă asta nu îl făcea să pară că greşeşte. Sau că e rău. Doar diferit.

Antrim era acum agitat. Supărat. Îngrijorat.

Dispăruse încrederea în sine din ziua precedentă, când îi dezvăluise că el e bărbatul cu care fusese mama lui Gary.

Lucrurile se schimbaseră.

Gary se uită cum Antrim ridică rucsacul de pe podea şi vine spre el.

— Trebuie să plecăm.

— Încotro?

— Către locul menţionat în jurnal. Ştiu unde este.

— Şi cum rămâne cu tatăl meu?

— N-am cum să iau legătura cu el. Hai să rezolvăm chestia asta, după care o să găsim o cale de a da de el.

Avea logică.

— Dar o să am nevoie să faci ceva pentru mine.

Cincizeci şi şase

Malone era gata să facă ceva. Orice. Cu toate astea, avea mari ezitări legate de ceea ce ar fi trebuit să facă. N-avea cum să ia legătura cu Blake Antrim şi n-avea cum să-l găsească pe Gary. Era furios pe el însuşi pentru că luase o groază de decizii proaste, iar fiul său se afla acum în pericol din pricina neglijenţei lui. Domnişoara Mary şi Tanya îi arătaseră traducerea după jurnalul lui Robert Cecil, pe care el şi Kathleen Richards o citiseră acum în întregime.

— Abaţia Blackfriars nu mai există, îi spuse Tanya. Nu mai există de multă vreme.

Încă o veste proastă, pe care Malone o adăugă la desaga tot mai grea cu astfel de veşti.

— Acum acolo se află o staţie de metrou, adăugă Tanya. În prezent e închisă, pentru renovare completă.

Malone le ascultă pe cele două surori povestindu-i despre staţie, care exista în acel loc încă din secolul al XIX-lea. În acel punct convergeau atât linii de metrou, cât şi linii de cale ferată. Cu un an în urmă, vechea staţie fusese demolată şi în locul ei se construia acum o clădire modernă cu pereţi de sticlă, care tocmai începea să prindă contur. Trenurile nu mai opreau acolo de mai bine de un an. Însă metroul continua să treacă pe dedesubt.

— Locul ăla e o harababură, îi spuse domnişoara Mary. Sunt şantiere peste tot. Trotuarele sunt închise de jur împrejur. Staţia aia se află pe malul fluviului, lângă o stradă

aglomerată.

— Ce spui tu, de fapt, este că şarada asta veche de patru sute de ani a ajuns într-o fundătură.

— Atunci de ce sunt serviciile speciale atât de interesate de ea? întrebă Richards. Dacă nu mai este nimic de găsit acolo, de ce i-ar mai păsa lui Thomas Mathews?

Malone ştia răspunsul.

— Pentru că mai e ceva de găsit.

Trecu repede în revistă opţiunile pe care le avea la dispoziţie şi ajunse la concluzia că acestea se reduseseră la doar câteva. Să nu facă nimic? Niciodată. Să o sune din nou pe Stephanie Nelle? Poate, dar intervalul scurs până la întreprinderea unei acţiuni ar fi putut reprezenta o problemă. Să încerce să-l găsească pe Antrim pe cont propriu? Imposibil! Londra era un oraş imens.

Părea să existe o singură opţiune viabilă.

Se întoarse spre Richards.

— Poţi lua legătura cu Mathews?

Kathleen încuviinţă.

— Am un număr.

Malone arătă spre telefonul din cameră.

— Formează-l.

Kathleen îl iertă pe Malone pentru atitudine. Cine l-ar fi putut învinui? Se găsea în corzi şi singura scăpare posibilă venea de la un individ care tocmai încercase să-i omoare pe amândoi. Afacerile de spionaj erau atât de diferite de treburile cu care se ocupa ea zilnic! Situaţia părea să se schimbe de la un minut la altul, fără niciun fel de avertisment şi cu foarte puţin timp de reacţie la dispoziţie. De fapt, chestia asta chiar îi plăcea. Totuşi, era frustrant să nu ştii cine de ce parte a baricadei se găseşte şi unde e locul tău în peisaj.

Însă cel puţin era încă în viaţă.

Era încă în joc.

Iar asta însemna ceva.

Formă numărul de pe biletul pe care Mathews i-l dăduse mai devreme.

Două apeluri.

Apoi o voce.

— Am presupus că vei suna mai devreme decât mai târziu, spuse Mathews în urechea ei.

Fără o vorbă, Kathleen întinse receptorul.

Malone înşfacă receptorul şi zise:

— Ascultă-mă bine! Dumnezeu ştie unde e fiul meu. N-a cerut el să fie amestecat în toată…

— Nu. A fost manipulat.

— Iar tu ai permis ca asta să se întâmple. Eu n-am ştiut. Tu ai ştiut. M-ai folosit şi ai folosit-o şi pe Richards.

— Tocmai ce am discutat cu Blake Antrim.

Asta dorea şi Malone să audă.

— Gary e cu el?

— Da. Sunt în mişcare. Antrim mi-a omorât trei agenţi.

— Cum?

— I-a aruncat în aer, crezând că sunt duşmanul lui.

— Şi Gary?

— Era acolo. Dar n-a păţit nimic.

Nu era deloc bine. Venise vremea pentru asul din mânecă.

— Am stickul la mine. Conţine o traducere completă a jurnalului lui Robert Cecil. Am citit-o. Ceea ce înseamnă că nu o uit.

— Acum am şi eu acea traducere.

— Mai ştiu despre ce e vorba.

O pauză.

— Irlanda.

Tăcere la celălalt capăt, ceea ce îi confirma bănuiala.

— Ce doreşti? întrebă Mathews într-un târziu.
— Îmi vreau fiul şi vreau să plec de aici.
— Şi cum rămâne cu ceea ce ştii?
— E poliţa mea de asigurare că te vei comporta bine. Pot trimite conţinutul stickului prin e-mail către Stephanie Nelle cu o singură apăsare de buton. De fapt, conţinutul se încarcă chiar acum. Ţi-ar plăcea să i-l trimit? Probabil că băieţii de la CIA ar fi încântaţi să afle că urmăreau o poveste adevărată. Le-ar mai face mare plăcere să afle şi că le-ai ucis doi oameni. Poate că te vor răsplăti dezvăluind totul întregii lumi, doar ca să-i facă în ciudă guvernului britanic.
Mathews chicoti.
— Ştim amândoi că, odată ce faci aşa ceva, mie nu-mi mai rămâne nimic de câştigat. Tu, pe de altă parte, mai ai încă ceva de pierdut. Pe fiul tău.
— Ai dreptate, nenorocitule! Aşa că lasă tâmpeniile şi hai să încheiem o înţelegere.
— Ştiu încotro se îndreaptă Antrim. Şi el are traducerea după Cecil.
— Abaţia Blackfriars nu mai există.
— Văd că ştii. Şi ai dreptate, a dispărut. Însă sanctuarul Tudorilor este încă la locul lui. Dacă ţi-l dau pe Antrim, îmi dai stickul?
— Încă mai pot povesti totul celor de la Washington.
— Poţi, dar n-o vei face. Chestia asta nu mai e o afacere, a devenit personală. Miza o constituie fiul tău. Pentru mine, este exact invers.
Malone ştia mai bine care era adevărul, dar rosti ceea ce era de aşteptat:
— De acord.
— Atunci trebuie să ajungi acolo.

Cum tăcerea devenise mormântală în camera de hotel,

Ian auzi întreaga conversaţie. Şi cele trei femei ascultau cu atenţie. Malone îl juca pe degete pe bătrân, controlându-şi furia şi păstrându-şi calmul prin folosirea la maximum a puterilor creierului. Ian înţelegea prea bine o astfel de atitudine. Supravieţuise pe străzi procedând exact la fel. Însă îl deranja faptul că multe din cele întâmplate păreau să se fi petrecut din vina lui. El furase stickul de memorie. Apoi folosise spray lacrimogen asupra bătrânului. El fugise în America. Şi evadase din acel grajd.

Dar se întorsese.

Şi furase telefonul lui Antrim. Fapt care le oferise tuturor traducerea.

Fără asta, Malone nu ar fi avut cu ce să negocieze.

Aşa că fusese şi de ajutor.

Însă continua să se simtă responsabil pentru supărarea lui Malone.

Şi dorea să ajute.

Malone puse capăt convorbirii.

Se răsuci pe călcâie şi o văzu pe Kathleen Richards uitându-se fix la el. Îşi dădu seama că auziseră cu toţii spusele lui Mathews.

— Nu se poate avea încredere în el, rosti Richards.

— Ca şi cum nu aş şti asta.

Mintea lui lucra cu febrilitate.

Trebuia să mai dea un telefon.

Ridică receptorul şi formă numărul de dincolo de Ocean al lui Stephanie Nelle.

— Sunt pe cale să mă confrunt cu Thomas Mathews, spuse el în receptor.

După care îi povesti lui Stephanie cele petrecute.

— Am nevoie de un răspuns cinstit, îi zise el. Fără tâmpenii. CIA ţi-a explicat în ce consta operaţiunea King's Deception?

— Faptul că pui această întrebare înseamnă că ştii deja răspunsul. Aşa era.

— E vorba de Irlanda. Corect?

Atunci Stephanie îi explică.

Problemele în epoca contemporană au început în 1966 şi au durat până în 2003. Violenţele înregistrate au dus la pierderea unui număr de 3 703 vieţi. Aproape 40 000 de oameni au fost răniţi. Un nivel şocant al dezastrului considerând faptul că doar circa 900 000 de protestanţi şi 600 000 de catolici locuiau în Irlanda de Nord în acele vremuri. Timp de trei decenii, violenţele, neîncrederea, teama şi ura au marcat acea ţară, iar în cele din urmă au fost exportate în Anglia şi în Europa.

Seminţele acelui conflict, însă, fuseseră sădite cu mult mai multă vreme înainte.

Unii experţi indică invazia anglo-normandă a Irlandei, poruncită de regele Henric al II-lea în anul 1169, ca reprezentând începutul, în termeni mai realişti, totul a început cu dinastia Tudorilor. Henric al VIII-lea a fost primul monarh interesat de Irlanda, dovedind asta prin invadarea şi controlarea regiunii din jurul Dublinului, apoi extinzându-şi treptat interesul către regiunile adiacente şi folosind ca arme de supunere a mai-marilor locali concilierea şi inovaţia. Henric a repurtat un succes atât de mare, încât un document emis de Parlamentul irlandez în anul 1541 îl proclama rege al Irlandei. Însă revoltele au devenit o ameninţare constantă. Din când în când, contra rebelilor erau trimise trupe armate. Ca lucrurile să devină şi mai complicate, Irlanda era în mod covârşitor loială Romei şi papei, în vreme ce Henric pretindea supunere faţă de noua lui religie protestantă.

Ca atare, în societate a apărut o falie spirituală imensă. Catolicii irlandezi locali versus nou-veniţii protestanţi

englezi.

Irlanda a rămas relativ neimportantă în cursul scurtelor domnii ale următorilor doi monarhi din familia Tudor; Eduard al VI-lea şi Maria.

Însă odată cu urcarea reginei Elisabeta I pe tron, situaţia s-a schimbat dramatic.

Elisabeta a văzut insula ca pe o imensă sălbăticie şi a preferat să o ignore. Însă o serie de revolte, care au pus în discuţie întreaga ei politică externă, au forţat-o să treacă la acţiune. A fost trimisă acolo o mare armată, care a zdrobit rebelii, iar drept consecinţă pentru actul de sfidare, pământurile irlandeze au fost confiscate. Astfel a luat sfârşit influenţa clanurilor de origine galică (celtă) şi cea a dinastiilor de origine anglo-normandă, care existau în acele locuri de sute de ani. Titlurile de proprietate pentru toate pământurile confiscate au revenit Coroanei. Elisabeta a început să acorde proprietăţi, drepturi de chirie şi licenţe de folosire coloniştilor englezi, care au înfiinţat acolo plantaţii. Această confiscare de pământuri a început în vremea lui Henric al VIII-lea şi a continuat, mai rar, în vremea lui Eduard şi apoi a Mariei, dar s-a accelerat în timpul Elisabetei, după care a atins apogeul în vremea succesorului ei, Iacob I. Ca să lucreze noile pământuri rechiziţionate, mulţi englezi, scoţieni şi galezi au emigrat în Irlanda. Ideea de încurajare a coloniştilor şi a înfiinţării de plantaţii a fost aceea a cuceririi Irlandei dinăuntru, prin popularea ţării cu englezi loiali, credincioşi Coroanei. De asemenea, a fost importată limba engleză, ca şi credinţele şi obiceiurile englezeşti. Cultura irlandeză trebuia eradicată.

Toate aceste fapte au pus bazele unui conflict cultural şi religios crâncen, un conflict care avea să dureze secole la rând. Naţionalişti irlandezi catolici versus unionişti englezi protestanţi.

În anii 1640, la conducerea Angliei a apărut Cromwell, care a masacrat mii de irlandezi. Marea Rebeliune Unită Irlandeză din anii 1790 a fost şi ea suprimată cu brutalitate.

Foametea din perioada anilor 1840 aproape că a dus la dispariţia oamenilor. La sfârşitul secolului al XIX-lea şi începutul secolului al XX-lea a fost testată o modalitate de administrare locală, în cadrul căreia Parlamentul de la Dublin guverna Irlanda, însă continua să dea socoteală Londrei. S-a dovedit o farsă, care a dus doar la adâncirea prăpastiei. Societatea irlandeză a devenit treptat tot mai militantă şi mai radicală. Un scurt război de independenţă, purtat în anul 1919 între Armata Republicană Irlandeză (IRA) şi britanici, s-a încheiat cu o soluţie pe care niciuna din părţi nu a dorit-o. Irlanda a fost împărţită, redusă de la 32 la 26 de ţinuturi, toate în sud, unde naţionaliştii catolici erau dominanţi. Restul de şase ţinuturi, toate în nord, unde unioniştii protestanţi formau majoritatea, a devenit o ţară separată, Irlanda de Nord.

Violenţele au început imediat.

Au apărut pe scena politico-socială tot felul de facţiuni, fiecare cu o agendă radicală proprie. Răscoalele au devenit un fapt banal. Catolicii minoritari din Irlanda de Nord au început să se simtă ameninţaţi şi au declanşat revoltele, după care unioniştii au ripostat, astfel stabilindu-se un cerc vicios al atacurilor şi contraatacurilor. Au fost încercate guverne de coaliţie. Toate au eşuat. Irlandezii din sud şi naţionaliştii din nord îi doreau pe englezii protestanţi plecaţi definitiv din acele locuri. Unioniştii protestanţi doreau ca drepturile şi pământurile lor să fie protejate de Londra, de vreme ce Coroana Britanică le oferise iniţial acele lucruri. Cele şase ţinuturi ale Irlandei de Nord au fost iniţial înregistrate şi cartografiate de Elisabeta I din pământuri irlandeze confiscate şi toţi proprietarii de pământuri de acolo îşi puteau trasa titlurile deţinute până la momentul în care acestea le fuseseră acordate de Coroană. Unioniştii susţineau sus şi tare că Londra era obligată să le protejeze drepturile legale.

Iar Londra s-a conformat cerinţelor.

Trimiţând trupe care să-i suprime pe naţionalişti.

În cele din urmă, la apogeul marilor tulburări, naţionaliştii au exportat conflictul către Londra şi Europa, iar atentatele cu bombă au devenit un fapt banal pe întregul continent. În anul 1998, s-a încheiat un tratat de pace nesigur, care a fost respectat până acum. Însă ambele tabere continuă să se suspecteze reciproc, acceptând cu mari ezitări să lucreze împreună pentru a evita noi vărsări de sânge.

Niciuna dintre cauzele acestui conflict nu a fost rezolvată.

Aceeaşi dezbatere care a început cu atâta vreme în urmă continuă şi la ora actuală.

Resentimentele rămân în picioare.

Naţionaliştii vor o Irlandă unită, guvernată de irlandezi.

Unioniştii vor ca Irlanda de Nord să continue ca parte a Marii Britanii.

Ian îi ascultase pe cei patru adulţi discutând. Malone îşi încheiase apelul telefonic şi le spusese celorlalţi că fosta lui şefă, o femeie pe nume Stephanie Nelle, îi confirmase că Antrim primise însărcinări legate de Irlanda de Nord – Ian tocmai ascultase istoria acestei ţări povestită – şi de un terorist arab anume, care era pe punctul de a fi eliberat dintr-o închisoare scoţiană. Americanii doreau ca britanicii să oprească procesul de eliberare, iar ca să reuşească asta, intenţionau să găsească dovezi că Elisabeta I nu fusese cine pretinsese a fi, punând astfel sub semnul întrebării întreaga ei domnie şi aruncând în aer întreaga legitimitate a Irlandei de Nord.

— Ce schemă nebunească, zise Malone.

— Şi ce periculoasă, adăugă Richards. Îmi dau seama de ce este Mathews atât de îngrijorat. N-ar dura multă vreme până la reaprinderea unor violenţe majore în Irlanda de Nord. Din când în când se mai petrec atacuri ici şi colo, comise de ambele tabere. În mod cert războiul nu s-a încheiat. I s-a pus doar căluş, fiecare tabără aşteptând doar

un pretext bun ca să reia luptele împotriva celeilalte.

— Pacea s-a încheiat, interveni Tanya, deoarece la acel moment era singura acţiune posibilă. Britanicii sunt acolo, în Irlanda de Nord. Şi nu au de gând să plece. Iar uciderile de oameni nu au dus la nimic bun.

— Gândiţi-vă ce s-ar petrece dacă s-ar cunoaşte adevărul, spuse încet domnişoara Mary. Dacă Elisabeta I a fost cu adevărat o impostoare. Asta înseamnă că tot ce s-a petrecut sub domnia ei a reprezentat o fraudă. Ceva ilegal. Nul de drept.

— Incluzând aici fiecare metru pătrat de teren şi fiecare acordare de proprietate din Irlanda de Nord, replică Malone. Nimic nu ar mai avea efecte legale. Cele şase ţinuturi care formează acea ţară au fost toate confiscate de Elisabeta I.

— Ar mai conta? întrebă Tanya. După cinci sute de ani?

— În mod cert, răspunse Malone. E ca şi cum v-aş fi vândut casa şi aţi fi locuit acolo zeci de ani. Apoi, într-o bună zi, apare cineva cu dovada că actul pe care vi l-am dat eu e fals. În primul rând, nu aveam dreptul să vă transfer titlul de proprietate. Conform celor mai elementare drepturi de proprietate, actul ar fi nul. Fără efecte legale. Orice instanţă de aici sau din America ar trebui să respecte adevăratul titlu de proprietate asupra acelei proprietăţi, nu documentul de transfer fraudulos emis de mine.

— O bătălie care s-ar duce în instanţe, zise Richards.

— Dar una în care irlandezii ar învinge, adăugă Malone.

— Şi totuşi, ar fi şi mai rău, replică Richards. Adevărul singur ar fi mai mult decât suficient ca unioniştii şi naţionaliştii să genereze din nou tulburări mari. Doar că de această dată lupta ar avea temei legal. Aproape că îi şi aud pe naţionalişti. Ei încearcă de cinci sute de ani să-i determine pe britanici să plece. Acum ar urla: *Falsa voastră regină ne-a invadat ţara şi ne-a furat pământurile. Cel mai bun lucru pe care l-aţi putea face ar fi să daţi înapoi ce aţi furat şi să plecaţi.* Însă aşa ceva nu se va întâmpla. Londra ar opune rezistenţă. Ar fi obligată la asta. Londra nu i-a

abandonat niciodată pe unioniştii din Irlanda de Nord şi nu va începe să o facă acum. Sunt miliarde de lire sterline investite acolo. Londra va trebui să ia poziţie şi să lupte. Indiferent că bătălia se va da în instanţă sau pe străzi. Ar fi un război total. Nicio tabără nu ar ceda.

— Bineînţeles, interveni Malone, că, dacă guvernul vostru ar opri pur şi simplu Edinburgh-ul să predea înapoi un ucigaş Libiei, n-ar mai exista nicio problemă.

— Nu-mi place chestia asta aşa cum nu-ţi place nici ţie. Însă asta nu scuză o asemenea tactică lipsită de scrupule. Ai idee câte mii de oameni ar muri din aşa ceva?

— Tocmai de aceea am să-i dau stickul de memorie lui Mathews, zise Malone.

— Şi cum rămâne cu Ian? întrebă Richards.

— Bună întrebare! Cum rămâne cu mine?

Malone se întoarse spre el.

— Ştii că Mathews te vrea mort.

Băiatul dădu din cap.

— Întrebarea e cât de departe este el dispus să meargă ca să facă curăţenie în porcăria asta? reluă Malone. Mai ales acum, că o mulţime de oameni au habar de poveste. Are mai multe găuri de astupat. Aşa că o să am grijă şi de asta.

Malone se uită la Richards.

— Trebuie să plecăm.

— Sir Thomas nu a menţionat nimic despre mine.

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Vin şi eu, rosti Ian.

— Pe naiba! Mathews n-a zis nimic de tine la telefon. Asta înseamnă una din două. Fie nu ştie unde eşti, fie aşteaptă plecarea noastră ca să facă o mişcare. Eu aş zice că prima variantă e cea valabilă. S-au întâmplat prea multe lucruri şi prea repede ca el să mai ştie ceva. Dacă ar fi ştiut, ar fi acţionat deja. De asemenea, am nevoie ca tu să nu-mi stai în cale, ca să îţi pot negocia siguranţa. Dacă pune mâna pe tine, nu mai am nicio putere de negociere.

Malone se uită la surorile gemene.

— Staţi închise aici, cu Ian, până ce vă voi da eu de ştire.

— Şi ce se întâmplă dacă nu mai auzim nimic niciodată din partea dumitale? întrebă domnişoara Mary.

— Veţi auzi.

Cincizeci şi şapte

Antrim se apropie de şantier, cu Gary mergând alături de el. Vechea staţie de metrou Blackfriars fusese demolată şi înlocuită de o clădire sclipitoare, cu pereţi copertină de sticlă, ce părea gata pe jumătate. Un perete de rigips separa şantierul de trotuar, iar Tamisa se vedea la mai puţin de o sută de metri depărtare. Un pod de cale ferată nou, construit în stil victorian, se întindea de-a latul fluviului, iar pe el se ridica o staţie modernă de cale ferată. Antrim citise undeva că acela era primul centru de transport londonez construit vreodată deasupra apei.

Printr-o spărtură din peretele de rigips, văzu că şantierul era pustiu. Deşi era o zi de sâmbătă, măcar câţiva muncitori ar fi trebuit să fie la lucru. Mathews îi spusese să se îndrepte spre acest colţ al şantierului. În dreapta lui, maşinile treceau pe o şosea aglomerată care se îndrepta spre sud, peste Tamisa. Antrim continua să care rucsacul cu explozibili, singura armă pe care o mai poseda, şi n-avea nicio intenţie să păşească într-o asemenea capcană neînarmat.

O mulţime de echipamente grele zăceau împrăştiate pe sol. Înspre fluviu se înşirau mai multe gropi adânci, late de mai mulţi metri şi săpate în profunzime. Pe fundul lor erau aşezate şine de tren, ca nişte linii drepte care dispăreau în interiorul noii staţii de pe pod, îndreptându-se către malul sudic al fluviului. Antrim îşi amintea de acest loc din

tinereţea lui. O gară aglomerată. Mulţimi de oameni care intrau şi ieşeau zilnic. Însă nu şi azi. Azi locul era pustiu.

Exact aşa cum şi-ar fi dorit Thomas Mathews.

Până în acel moment, Antrim urmase instrucţiuni.

Venise clipa unor improvizaţii.

Malone se găsea într-o garnitură de metrou care mergea de la staţia Belgravia în est, către o staţie din apropierea Inns of Court, la mică distanţă de Blackfriars. Lângă el şedea Kathleen Richards. Malone încă mai auzea în urechi ceea ce îi spusese Stephanie Nelle la telefon cu o jumătate de oră în urmă.

— Este vorba de tentativa CIA de a salva situaţia, îi spuse ea. Cu patruzeci de ani în urmă, un grup de avocaţi irlandezi chiar a încercat să dovedească faptul că Elisabeta I a fost o impostoare. Se numeşte legenda băiatului din Bisley...

— La fel cum a spus Bram Stoker în cartea lui.

— Ca să fim corecţi, avocaţii încercau să găsească o cale legală, nonviolentă, de a-i forţa pe britanici să părăsească Irlanda de Nord. La acea vreme, Marile Tulburări ajunseseră la apogeu. Zilnic mureau oameni. La orizont nu se întrezărea nici un fel de sfârşit. Dacă avocaţii ar fi putut dovedi în instanţă că toate pretenţiile britanicilor asupra pământurilor lor erau false, atunci se putea folosi un precedent legal pentru reunirea Irlandei.

— Inteligentă mutare! Şi poate că ar fi fost o idee bună pe atunci, dar nu şi acum.

— De acord. Cea mai mică provocare ar putea aprinde din nou violenţele. Însă CIA era disperată. Agenţii săi au depus eforturi imense ca să-l găsească pe al-Megrahi, apoi să-l aducă în faţa tribunalului. Ideea de a-l vedea acum părăsind puşcăria era de nesuportat. Casa Albă dorea ceva.

Orice, doar ca acţiunea să fie oprită. Ca atare, cei de la Langley au socotit că un mic şantaj ar putea funcţiona. Din nefericire, au uitat că preşedintele de acum nu e genul care să facă aşa ceva, mai ales unui aliat.

Asupra acestui punct Malone era de acord.

— Am avut personal o discuţie aprinsă cu directorul CIA, continuase ea. În acest moment Casa Albă nu are habar de ceea ce a întreprins agenţia, iar cei de acolo ar vrea să păstreze lucrurile aşa. Mai ales după eşuarea întregii operaţiuni. Însă odată cu implicarea serviciilor secrete britanice, întreaga poveste ar putea deveni o sursă de maximă stânjeneală pentru toată lumea.

— Iar ei vor ca eu să fac curăţenie.

— Ceva de genul ăsta. Din păcate, transferul prizonierului va avea loc. Obiectivul acum este împiedicarea amplificării nenorocirii printr-un dezastru mediatic de talie internaţională. Se pare că britanicii ştiu totul despre operaţiunea King's Deception. Singurul avantaj pe care îl avem este acela că ei nu vor ca restul lumii să afle.

— Nu-mi pasă de asta.

la Antrim. Iar cei din Langley habar n-au ce înseamnă asta, adică despre ce loc este vorba.

Motiv pentru care Malone îl sunase pe Mathews.

Şi era pe punctul de a cădea într-o capcană.

— Ce vrei să fac eu? întrebă Richards.

Malone se întoarse spre ea.

— De ce ai fost suspendată din funcţie?

Richards era surprinsă că el ştia, Malone sesiză asta.

— Am provocat o mulţime de belele încercând să arestez nişte oameni. Însă aici nu e vorba de nimic nou pentru mine.

— Bine. Pentru că am nevoie de ceva belele. Ba chiar de multe belele, de fapt.

Lui Ian nu-i plăcuse deloc refuzul lui Malone de a-i însoţi. Nu era obişnuit ca oamenii să-i spună ce să facă. Lua singur

deciziile. Nici măcar domnişoara Mary nu-i dădea ordine.

— Totul este atât de incredibil, zise Tanya. Atât de incredibil! Imaginaţi-vă implicaţiile istorice.

Însă lui Ian nu-i păsa de aşa ceva.

El dorea să se afle acolo unde se petreceau lucrurile.

Iar asta însemna staţia Blackfriars.

Se aşeză pe unul dintre scaunele din camera de hotel.

— Ţi-e foame? îl întrebă domnişoara Mary.

Ian dădu din cap.

— Îţi pot comanda ceva.

Se duse în cealaltă parte a încăperii, la telefon. Sora ei şedea la birou, în faţa laptopului. Ian ţâşni spre uşă şi o zbughi pe coridor. Scările păreau cea mai bună cale de coborâre, aşa că porni spre indicatorul luminos.

Auzi uşa deschizându-se în spatele lui şi se întoarse.

Domnişoara Mary se uita fix la el, cu o expresie de îngrijorare pe chip.

El se opri şi o privi.

Domnişoara Mary nu avea nevoie să scoată nicio vorbă. Lucirea apoasă din ochii ei îi dezvăluiau băiatului tot ceea ce-i trecea prin cap.

Anume că el n-ar trebui să plece.

Însă tot în ochii ei se citea clar că n-avea cum să-l oprească.

— Ai mare grijă, zise ea. Ai mare, mare grijă!

Gary îl urmă pe Antrim către şantier. Îşi croiră drum printre echipamentele grele aruncate pe solul golaş, ferindu-se de bălţile rămase după ploaia din ziua precedentă. O carcasă masivă de beton zăcea înăuntrul uneia dintre gropile deschise, la şase metri adâncime, pereţii ei umezi fiind uscaţi de soarele de după-amiază. În cele din urmă, întreaga structură avea să fie acoperită cu pământ. Deocamdată însă, părţile laterale, acoperişul,

ţevile şi cablurile erau expuse privirilor. Paralelipipedul se întindea pe o distanţă de cincizeci de metri către fluviu, apoi dispărea în sol, sub o porţiune de stradă închisă circulaţiei.

Coborâră în groapa umedă, folosindu-se de una dintre scările de lemn, şi îşi croiră drum către o deschizătură din pământ care ducea spre un hău întunecat. Gary clipi ca să-şi acomodeze privirea cu lumina slabă de acolo. În stânga lui se ridica un zid de beton, în dreapta se vedea pământ golaş, iar poteca pe care mergeau era clar circulată intens, căci solul de acolo părea uscat şi compact sub tălpile încălţămintei lui.

Antrim se opri şi îi făcu semn să nu scoată niciun sunet.

Gary nu auzea nimic, cu excepţia zgomotului produs de traficul din apropiere.

În faţă se putea vedea o deschidere în zid.

Antrim se apropie de ea, aruncă o privire înăuntru, apoi îi făcu semn lui Gary să-l urmeze. Intrară şi văzură că structura expusă vederilor adăpostea o linie ferată, bucăţile de şină zăcând dezasamblate în aşteptarea cimentului care să le susţină. Becurile cu incandescenţă străluceau, iluminând acel spaţiu lipsit de ferestre. Gary se întrebă de unde ştia Antrim încotro să meargă, însă presupuse că mesajul primit mai devreme în cafenea îi oferise instrucţiunile necesare.

Antrim sări pe un alt nivel de pe o movilă de pământ din jurul şinelor. Continuară să se furişeze mai adânc înăuntru. Aerul răcoros mirosea a noroi umed şi ciment uscat. Drumul era luminat de alte trepiede pe care se odihneau lămpi cu halogen. Gary estimă că se aflau la cel puţin şase metri sub nivelul solului, sub clădirea de sticlă de deasupra. Ajunseră la un spaţiu deschis, care se îngusta în tuneluri ce se afundau şi mai mult în sol.

— Aici vor coborî pasagerii de sus, ca să-şi croiască drum către şinele de tren.

Gary aruncă o privire într-unul din tuneluri. Următorul

nivel se vedea la circa cincisprezece metri sub. El. Nu se zăreau scări sau lifturi. Dedesubt ardeau alte lumini. O altă scară de lemn, una dintre cele câteva proptite în tunel, permiteau coborârea.

— Acolo trebuie să ajungem, anunţă Antrim.

Kathleen îl urmă pe Malone afară din staţia de metrou. Domul catedralei St. Paul se înălţa nu departe, iar Tamisa curgea la mai puţin de cincizeci de metri în dreapta lor. Staţia Blackfriars se găsea chiar în faţa lor. Amândoi continuau să poarte armele la ei. Malone tăcuse după ce îi explicase ce doreşte de la ea. Kathleen nu ripostase. Se îndreptau către o capcană în mod cert. A intra nepregătit în ea ar fi fost o imensă prostie.

Şi chiar dacă Thomas Mathews deţinea poziţia de forţă – de vreme ce părea să ştie exact unde se va găsi Blake Antrim – Malone ceruse, înţelept, dovezi legate de prezenţa lui Gary.

Aşa că aşteptaseră.

Telefonul lui Malone vibră, semnalând un mesaj electronic. Malone deschise mesajul, care avea un ataşament video.

Se uitară pe ecran cum Blake Antrim şi Gary străbat ceea ce părea a fi un şantier. Se găseau în interiorul unui spaţiu lipsit de ferestre, iar Antrim se apucă de o scară şi dispăru în jos.

Apoi Gary se urcă pe treptele scării şi dispăru din raza vizuală.

Mesajul conţinut în e-mail era scurt şi concis.

DOVADA E SUFICIENTĂ?

Kathleen citi îngrijorarea de pe chipul lui Malone. Citi însă şi frustrarea, deoarece nu putea şti de unde provenea mesajul video.

Cea mai bună opţiune?

Staţia Blackfriar. Cam la un kilometru depărtare. Se găseau alături de Inns of Court.

Acolo unde începuse totul cu o zi în urmă.

— Fă ce ţi-am cerut, zise Malone.

După care plecă de acolo.

Cincizeci şi opt

Antrim sări de pe scară şi constată că stătea pe ceea ce avea să devină într-un final un peron de gară. Şinele erau acolo, la un metru şi jumătate sub beton, ieşind dintr-un tunel şi intrând în altul. Observă că luminile indicau faptul că şinele erau active, deoarece se vedeau semnale care avertizau asupra pericolului electrocutării. Liniile Circle şi District treceau drept prin Blackfriars. Erau două dintre rutele principale est-vest de metrou ale Londrei. Milioane de pasageri călătoreau pe acele magistrale în fiecare săptămână. Aceste milioane de oameni nu puteau fi oprite să circule. Ca atare, trenurile continuau să treacă pe acolo, înainte şi înapoi, deşi niciunul nu oprea în staţie.

Gary îşi încheie coborârea şi veni lângă el.

Alte lumini instalate pe trepiede luminau spaţiul de lucru.

Pe ziduri era aplicată gresie de o culoare veselă, în model de mozaic. Întregul peron era renovat şi materiale de construcţie se vedeau pretutindeni.

— Domnule Antrim!

Vocea profundă îl surprinse.

Antrim se întoarse şi îl văzu pe Sir Thomas Mathews stând la cincisprezece metri depărtare, fără bastonul lui emblematic.

Bărbatul mai în vârstă îi făcu un semn.

— Pe aici.

Malone pătrunse în Inns of Court şi trecu în revistă mental instrucţiunile lui Thomas Mathews. Pe sub solul pe care mergea el curgea râul Fleet. Izvoarele acestuia se găseau la vreo şase kilometri spre nord, iar pe vremuri râul fusese o sursă importantă de apă pentru Londra. Însă în Evul Mediu populaţia în creştere a oraşului ajunsese să polueze complet cursul de apă, care emana miasme atât de urâte încât inginerii din epoca victoriană deciseseră să îl astupe, transformând astfel râul Fleet în cel mai mare curs subteran al oraşului. Malone citise despre labirintul de încăperi şi tuneluri care traversa Holborn, canalizând apa râului către Tamisa.

— Mergi până la Inns, îi spuse Mathews. La nord de Temple Church, lângă casa maestrului, este clădirea Aurăriei. În pivniţa acesteia vei găsi o uşă de acces. Va fi deschisă şi te va aştepta.

— Şi de acolo încotro?

— Ia-te după cablurile electrice.

Se răsuci spre dreapta şi porni pe aleea King's Bench. Pătrunse în curtea bisericii, plină cu vizitatori de weekend, şi trecu de Temple Round. Zări clădirea de cărămidă cunoscută drept AURĂRIA şi o luă pe intrarea principală, închizând uşa în urma lui. La capătul unui coridor scurt se vedea o scară. Coborî către o pivniţă cu ziduri din pietre necimentate. De tavanul scund atârnau două becuri chioare cu incandescenţă. Vizavi de baza scării, în podea, se căsca, deschisă, o uşă de fier.

Malone se duse acolo şi privi în jos.

O scară de metal cobora trei metri către o podea din pământ.

Era drumul spre Gary.

Sau, în orice caz, era singurul drum la îndemâna lui.

Gary sări de pe peronul de beton şi îl urmă pe bărbatul mai în vârstă, elegant îmbrăcat, într-un tunel de tren.

Becuri prinse de zidurile de beton luminau calea la fiecare cincisprezece metri. Auzi un muget şi simţi un şuvoi de aer. Bărbatul mai în vârstă se opri şi se răsuci pe călcâie, făcându-le semn spre spatele lor.

— Pe şinele astea trenurile încă circulă. Staţi lipiţi de zid, dar fiţi cu băgare de seamă. Curentul electric care trece prin şine poate ucide.

Gary zări o lumină la ieşirea din tunel, dincolo de noul peron al staţiei, şi desluşi o altă intrare de tunel în capătul îndepărtat. Strălucirea creştea în intensitate, la fel ca şi vibraţiile solului. Pe şine îşi făcu brusc apariţia un tren, gonind spre ei şi deplasându-se cu un muget asurzitor, cu vagoanele pline cu oameni. Cei trei se lipiră de zid. În câteva secunde, trenul dispăru, mugetul se estompă şi aerul redeveni nemişcat. Bărbatul mai în vârstă reîncepu să meargă. În faţa lor, Gary zări un alt bărbat, aşteptând lângă o uşă metalică.

Se apropiară de bărbat şi se opriră.

— Băiatul nu merge mai departe, zise bărbatul mai în vârstă.

— E cu mine, replică Antrim.

— Atunci nici tu nu mergi mai departe.

Antrim nu mai zise nimic.

— Tatăl tău te aşteaptă la catedrala St. Paul, îi zise bărbatul mai vârstnic lui Gary. Acest domn te va duce acolo.

— De unde îl cunoaşteţi pe tatăl meu?

— Îl cunosc de mulţi ani. I-am spus că i te voi livra.

— Du-te, îi spuse Antrim.

— Dar…

— Fă-o!

Gary nu citi nimic liniştitor în ochii lui Antrim.

— Te prind din urmă în Copenhaga, reluă Antrim. O să avem atunci discuţia aia cu tatăl tău.

Însă ceva îi spunea lui Gary că afirmaţia fusese făcută de complezenţă şi că Antrim n-avea nici cea mai mică intenţie

să o respecte.

Cel de-al treilea bărbat se apropie şi dădu jos rucsacul de pe umerii lui Antrim, apoi desfăcu rucsacul şi arătă conţinutul acestuia bărbatului mai vârstnic, care zise:

— Explozibili cu percuţie. Nu m-aş fi aşteptat la mai puţin de la tine. Au fost folosiţi ca să spargă mormântul lui Henric al VIII-lea?

— Şi ca să ucidă trei agenţi Daedalus.

Bărbatul mai în vârstă se uită lung la Antrim.

— Atunci ia-le cu dumneata. S-ar putea să ai nevoie de ele.

Antrim se întoarse spre Gary.

— Dă-mi telecomanda.

Ideea fusese ca Antrim să monteze explozibilii, cu detonatoarele activate şi la locul lor, în vreme ce Gary ţinea telecomanda, în speranţa că nimeni n-avea să-l percheziţioneze pe băiat de arme.

Însă situaţia părea să se fi schimbat radical.

— Vreau să rămân, zise Gary.

— Nu se poate, replică bărbatul în vârstă, făcându-i un semn celui de-al treilea bărbat, care îl luă pe Gary de acolo.

Băiatul se smulse din mâna individului.

— N-am nevoie de ajutor ca să merg.

Antrim şi bărbatul mai în vârstă pătrunseră pe uşa metalică.

— Încotro dă uşa aia? întrebă Gary.

Nu primi însă niciun răspuns.

Ian se simţea mândru. Reuşise să fure rapid un card de călătorie şi folosise metroul ca să străbată Londra până la o staţie la est de Blackfriars. Evitase staţia Temple deoarece pe acolo ar fi ieşit Malone şi Richards, chiar lângă Inns of Court. În schimb, Ian avea să se apropie de Blackfriars din direcţia opusă. Pe drumul într-acolo se gândise la ceea ce

avea să facă odată ajuns, nefiind deloc sigur în privinţa asta, dar cel puţin nu mai era obligat să aştepte, neputincios, într-o cameră de hotel.

Se ura pentru că o rănise pe domnişoara Mary. Văzuse expresia de pe chipul ei şi ştiuse ca femeia nu voia ca el să plece. Poate că venise vremea să o asculte şi să aibă încredere în judecata ei.

Zări şantierul de construcţii. Traficul era aglomerat în ambele sensuri pe bulevardul care mărginea şantierul pe două laturi. În dreapta lui se înălţa domul catedralei St. Paul. Un perete de rigips forma o barieră improvizată în jurul şantierului, însă Ian reuşi să se strecoare printr-o deschizătură şi trecu printr-un pâlc des de arbuşti plini cu gunoaie lăsate de muncitori. Nu văzu pe nimeni, aşa că îşi croi drum printre maşini şi grămezile de moloz, atent să nu stea prea mult în spaţiu deschis.

Intră în clădirea principală şi se furişă mai adânc înăuntru. Pietrişul îi scârţâia sub tălpi.

Auzi voci.

Nişte schele se înălţau în dreapta lui, lângă un maldăr de cutii.

Se furişă într-acolo şi îşi căută adăpost în spatele lor.

Kathleen intră pe şantierul din staţia Blackfriars dinspre vest, croindu-şi drum către noua gară. Îşi ţinea arma la vedere, pregătită să tragă. Malone nu dorise ca ea să îl însoţească. Mathews îi spusese limpede să vină singur. În loc de asta, Malone îi ceruse să verifice şantierul şi să fie gata de acţiune în orice clipă. Mathews spusese că Antrim se îndrepta sub staţia Blackfriars, iar materialul video pe care îl urmăriseră confirma faptul că Antrim şi Gary Malone se aflau pe un şantier. Era logic ca acesta să fie locul cu pricina, aşa că Malone îi ceruse lui Kathleen să meargă în recunoaştere. După aceea, aşa cum îi spusese el, trebuia să

improvizeze.

Kathleen înaintă cu mare prudenţă şi intră în şantier, croindu-şi drum printr-o serie de peroane şi coridoare. Lumini atârnate de trepiede erau aprinse, iar Kathleen se îndoia că fuseseră lăsate să ardă întreg weekendul. Din tot ce citise despre proiect, era o lucrare la care se muncea non-stop, timpul de realizare fiind esenţial. Ca atare, unde erau muncitorii? în mod cert serviciile secrete avuseseră grijă să le dea liber pentru restul zilei.

Zări ceva cunoscut înăuntrul noii gări care se construia.

Ceva din materialul video.

Se uită printr-o deschizătură din sol către un alt nivel, unde se vedeau şinele metroului. Scări montate permiteau accesul până acolo, aşa cum ea şi Malone văzuseră în imagini.

Auzi un zgomot.

În dreapta ei.

La nivelul ei.

Se îndreptă spre sursa lui.

Ian îl văzu pe Gary Malone cum era condus de un alt bărbat, înalt. Tânăr. Un copoi, fără îndoială.

— Nu vreau să plec, zise Gary.

— Nu depinde de tine. Continuă să mergi.

— Mă minţiţi. Tatăl meu nu este la St. Paul.

— Ba da. Să mergem.

Gary se opri şi se întoarse spre cel care îl ţinea.

— Eu mă întorc.

Bărbatul îşi vârî o mână pe sub poalele hainei, scoase o armă şi o îndreptă direct către Gary.

— Continuă să mergi.

— O să mă împuşti?

Curajos! Trebuia să recunoască asta la Gary. Însă Ian nu părea la fel de sigur de răspuns precum părea să fie Gary.

Mintea îi lucra cu febrilitate.

Ce era de făcut?

Atunci îi veni o idee. La fel cum îi venise cu o lună în urmă, în maşina aia. Cu Mathews şi celălalt individ care doreau să-l omoare. Ian îşi lăsase sacoşa de plastic cu toate comorile personale la librăria-anticariat a domnişoarei Mary, însă scosese de acolo cuţitul şi spray-ul lacrimogen.

Care se găseau acum în buzunarele lui.

Zâmbi.

Funcționase o dată.

De ce n-ar fi funcţionat din nou?

Gary se propti bine pe picioare şi îl sfidă pe individ să apese pe trăgaci. Până şi el era surprins de tupeul pe care îl avusese, dar era mai îngrijorat din pricina lui taică-său decât de propria persoană. Şi pe urmă mai era şi Antrim, care îl gonise.

Iar asta îl durea.

Surprinse o mişcare cu coada ochiului şi se răsuci ca să-l vadă pe Ian venind spre ei.

Ce naiba căuta *el* acolo?

Îl văzuse şi individul cu arma.

— Accesul în locul ăsta este interzis.

— Mă plimb mereu pe aici, spuse Ian, continuând să se apropie.

Bărbatul păru să-şi dea seama că ţine în mână o armă pe care o putea vedea oricine, aşa că o coborî. Fapt care confirmă băieţilor că n-avea de gând să tragă.

— Eşti copoi? întrebă Ian.

— Corect. Iar tu nu ai ce căuta aici.

Ian se apropie mai mult şi se opri. Mâna lui dreaptă ţâşni în sus şi Gary auzi şuieratul spray-ului. Individul cu arma urlă de durere şi îşi duse ambele mâini la ochi. Ian îşi ridică piciorul şi îl lovi pe individ cu vârful pantofului în abdomen,

făcându-l pe acesta să se prăbuşească pe beton.

Ambii băieţi o zbughiră în secunda următoare.

— Am auzit ce ţi-a spus, zise Ian. Tatăl tău nu e în St. Paul. E aici.

Cincizeci şi nouă

Antrim se lăsă în jos ca să poată să treacă prin pasajul îngust. Pe sub tavanul boltit treceau cabluri de tensiune, iar din douăzeci şi cinci de metri în douăzeci şi cinci de metri ardeau lumini în cuşti de sârmă, emanând o strălucire aproape orbitoare.

— Am dat peste aceste tuneluri în anii 1970, când staţia Blackfriars a fost pentru prima dată reconstruită, zise Mathews. În noua staţie a fost incorporată o intrare de acces către ele, pe care o controlăm. Am electrificat zona, iar acum vei afla de ce.

Mathews era mai scund şi, ca atare, nu avea nevoie să fie atent la cap. Bărbatul mai în vârstă doar păşea cu atenţie pe solul uscat ca în deşert.

— Mi-am zis că v-ar plăcea să vedeţi ceea ce căutaţi, continuă Mathews. În definitiv, aţi depus mari eforturi pentru asta.

— Este reală?

— O, Doamne, domnule Antrim. Este cea mai reală.

— Cine a construit aceste tuneluri?

— Noi credem că au fost săpate iniţial de normanzi ca rute de evadare. Apoi templierii le-au modificat, adăugându-le zidurile de cărămidă. Nu ne aflăm departe de Inns of Court, fostul lor sediu central, presupun deci că aceste poteci au slujit multora din interesele multiple ale cavalerilor.

Antrim auzi un muget crescând în intensitate şi se întrebă dacă era vorba de un alt tren care trecea printr-un tunel învecinat.

— Râul Fleet, explică Mathews. E chiar în faţă.

Dădură de o poartă deschisă din capătul tunelului, unde acesta traversa perpendicular o altă construcţie, de această dată una înaltă, lată, care zăgăzuia un curs de apă. Ajunseră pe un pod metalic care se ridica la trei metri deasupra apei.

— Acest pod a fost adăugat după descoperirea tunelului pe care tocmai l-am parcurs, zise Mathews. Cu sute de ani în urmă, când a fost închis râul Fleet, cursul lui a fost blocat din neştiinţă. În acest moment are nivel scăzut din pricina refluxului, dar situaţia se va schimba în curând. La momentele de flux maxim, apa se va ridica până aproape de locul unde stăm acum.

— Bănuiesc că nu este prea plăcut să fii acolo jos când se întâmplă asta.

— Nu, domnule Antrim, cu siguranţă că nu.

Malone urmări parcursul tunelului, cu apa ajungându-i la glezne şi ridicându-se constant. Punctul de acces din aurărie îl dusese către acest pasaj lat de şase metri şi ceva şi înalt de cinci, cu zidurile de cărămidă bine cimentuite şi cu o suprafaţă netedă precum sticla, îşi dădea seama că în mod cert stătea chiar în mijlocul râului Fleet. Mizeria din cursul de apă dispăruse demult, iar apa era rece, însă aerul umed avea un iz neplăcut. Malone citise odată o carte despre multele râuri subterane ale Londrei – cu nume precum Westbourne, Walbrook, Effra, Falcon, Peck, Neckinger –, iar Fleet şi Tyburn erau cele mai mari dintre ele. Îşi amintea că reţeaua de ape subterane ajungea la circa o sută de kilometri lungime, iar oraşul stătea în echilibru deasupra lor ca un obiect masiv pe un pat de apă.

Tavanul de deasupra era străpuns din loc în loc de puţuri de ventilaţie, care duceau spre grătare metalice prin care pătrundeau lumina şi aerul. Malone remarcase câteva dintre aceste grătare metalice pe străzi. Acum se găsea în subteran, în interiorul unei impresionante creaţii din epoca victoriană, iar râul Fleet curgea pe lângă el cu o viteză impresionantă. Senzaţia lui normală de claustrofobie era atenuată de spaţiul generos şi tavanul înalt. De asemenea, de faptul că Gary se găsea acolo. Undeva.

Iar asta însemna că trebuia să meargă mai departe.

Mathews îi spusese să se ia după cablurile electrice. Cel care se întindea de la punctul de intrare din Inns of Court, era prins de tavan deasupra lui, mai sus de orice indicator de nivel crescut al apelor, dispărând înainte în semiîntuneric. Malone continua să-şi ţină arma lipită de şira spinării, sub haină. Era condus. Fără îndoială. Dar nu era pentru prima dată când se petrecea aşa ceva. Slujba lui de la Magellan Billet consta în asumarea unor astfel de riscuri. Ştia ce făcea. Ce nu ştia era ce se întâmplase între Antrim şi Gary. Oare Antrim îl cucerise pe băiat? Îi făcuse rău în vreun fel? Un străin pătrunsese în familia lor şi se interpusese între el şi fiul lui. Mai rău, acest străin nu era un om de încredere şi fusese plătit cu milioane de dolari ca să-şi vândă ţara. Oare morţile celor doi agenţi americani apăsau pe umerii lui Antrim? Aşa trebuia să fie. Iar acum acest trădător îl ţinea pe Gary în ghearele lui.

Ce porcărie!

Şi totul din pricina unor greşeli comise cu atâta vreme în urmă.

Kathleen descoperi sursa agitaţiei şi îl urmări pe Ian Dunne dând cu spray în faţa individului. Cel mai probabil era vorba de spray lacrimogen, având în vedere reacţia. În mod clar Ian desconsiderase instrucţiunile primite de la

Malone de a rămâne la hotel. Kathleen stătea ascunsă în spatele unui malaxor de beton, ale cărui margini exterioare erau acoperite de amestecul cenuşiu. Se uită cum cei doi băieţi o iau la fugă şi îşi dădu seama că băiatul celălalt era fiul lui Malone, Gary. Îl auzi pe Ian explicându-i că Malone se găseşte în apropiere şi pe Gary spunând că ştie unde anume. Decise să rămână ascunsă, cel puţin deocamdată, aşa că se feri din calea celor doi şi le permise să treacă de ea.

Se luă după ei, urmărindu-i de la distanţă.

Toate maşinile şi resturile de moloz din acel loc îi ofereau o mulţime de ascunzişuri posibile. Îi văzu pe cei doi descoperind scara din materialul video trimis şi primit, apoi coborând pe ea. Se apropie la rândul ei, nu văzu pe nimeni şi se grăbi să coboare. Ajunsă jos, aruncă o privire rapidă în dreapta şi îl zări pe Gary Malone dispărând într-un tunel.

Un şuvoi de aer veni dinspre tunelul aflat în stânga ei.

Câteva secunde mai târziu, o garnitură de metrou trecu huruind pe acolo şi intră în tunelul în care dispăruseră băieţii. Kathleen porni în grabă, aşteptă trecerea vagoanelor, apoi se zgâi în beznă.

Cei doi băieţi se lipiseră de zidul de beton şi acum mergeau grăbiţi înainte. Găsiră o uşă de acces, prin care intrară.

Antrim coborî un şir de trepte de marmură într-o încăpere luminată. Aceasta era boltită, avea formă ovală, iar tavanul se sprijinea pe opt stâlpi de susţinere aflaţi la distanţă egală unul faţă de celălalt, în cea mai mare parte, zidurile erau săpate, iar nişele astfel create erau împărţite de pilaştri sculptaţi. Se vedeau acolo pocale, sfeşnice, candelabre, lămpi, castroane, porţelanuri, cupe, căni mari şi halbe.

— Vesela regală, zise Mathews. Parte din avuţia

Tudorilor. Obiectele astea erau de mare valoare acum cinci sute de ani.

Antrim păşi către centrul încăperii ovale, uitându-se la decoraţiunile care ornamentau coloanele de susţinere. Deasupra fiecărui capitel de sprijin erau pictaţi îngeri, iar în arcadele superioare se vedeau alte picturi încărcate de culoare.

— Aşa a fost descoperit, rosti Mathews. Din fericire, primii care au pătruns aici au fost agenţii SIS, iar încăperea a rămas sigilată din anii 1970.

La zece metri depărtare se vedea un sarcofag de piatră.

Antrim se apropie şi văzu că de pe sarcofag dispăruse capacul.

Îi aruncă o privire lui Mathews.

— Fireşte, rosti bătrânul. Priveşte înăuntru!

Malone continuă să urmărească traseul cablurilor electrice, care în cele din urmă ieşi din zona canalului de îndiguire a râului pentru a străbate un alt tunel îngust, săpat în sol. Nu pe o distanţă mare. Poate pe o lungime de şase metri. Malone observă că, pe măsură ce râul creştea, apele lui aveau să se strecoare în acel tunel. Din fericire, mulţumită unei pante de înclinare, însă nu pe toată lungimea lui.

Tunelul ajungea la o arcadă fără uşă.

Dincolo de asta, Malone zări o cameră întunecoasă, lată de circa zece metri, şi o altă uşă de acces, puternic iluminată.

Auzi voci cunoscute.

Mathews şi Antrim.

Îşi găsi arma şi pătrunse în prima încăpere, atent la paşii făcuţi, furişându-se către cea de-a doua uşă.

Tavanul acelui spaţiu rectangular pustiu se sprijinea pe trei stâlpi de susţinere, care îi ofereau lui Malone un

oarecare ascunziş. Se lipi de zid şi respiră scurt de câteva ori.

Apoi aruncă o privire înăuntru.

Ian deschidea drumul prin tunel, cu Gary pe urmele lui. Urmau traseul cablurilor electrice şi al luminilor, căci aşa îi spusese Mathews.

Lui Malone să procedeze în timpul conversaţiei telefonice de la hotelul Goring. Gary îl dusese pe Ian la uşa metalică, descriindu-l pe bărbatul în vârstă care aşteptase acolo mai devreme.

Şi pe care Ian îl cunoştea.

Thomas Mathews.

Auzi un zgomot de apă, care creştea în intensitate, şi descoperi sursa zgomotului chiar dincolo de locul unde o uşă metalică era deschisă. Ştia despre râul Fleet care curgea pe sub Londra şi chiar explorase tunelurile de acolo de câteva ori în trecut. Îşi aminti de un avertisment postat undeva. Fluxul venea repede şi inunda încăperile, aşa că riscul de înec era mare. Acum Ian se găsea pe un pod de fier care traversa cursul de apă, cu apa izbindu-se de suporţii podului şi ridicându-şi rapid nivelul în interiorul tunelului de ghidaj. Şuvoiul năvalnic făcea ca metalul podului să îi tremure sub picioare.

— Trebuie să ne ferim de asta, zise Gary.

Ian era de acord.

Merseră mai departe, pătrunzând sub o altă arcadă, cu uşa metalică lăsată deschisă, şi urmară luminile către o încăpere mică. Cablurile electrice şerpuiau prinse de zid, după care traversau încăperea către o alta.

Auziră voci.

Gary se strecură într-o parte a uşii îndepărtate.

Ian veni lângă el.

Ascultară amândoi.

Antrim se uită cu atenţie în sarcofag. Exteriorul nu era împodobit cu niciun fel de ornament. Niciun fel de inscripţii, niciun fel de lucrări de artă. Doar piatră simplă.

Iar înăuntru, doar praf şi oase.

— Oasele aparţin unui bărbat care a atins vârsta de şaptezeci şi ceva de ani, anunţă Mathews. Analizele anatomo-patologice au confirmat asta. Mulţumită faptului că dumneata ai profanat mormântul lui Henric al VIII-lea, am obţinut o mostră de analizat de la marele rege însuşi.

— Mă bucur că am putut să fiu de ajutor.

Lui Mathews nu păru să-i placă prea mult remarca sarcastică.

— Analiza ADN-ului de la rămăşiţele de aici şi de acolo au arătat că acest bărbat avea o legătură genetică pe linie paternă cu Henric al VIII-lea.

— Aşadar, asta e ceea ce a mai rămas din fiul lui Henry FitzRoy. Impostorul. Bărbatul care a fost Elisabeta I.

— Nu mai există îndoială acum. Legenda este adevărată. Ceea ce odinioară a fost o legendă frumoasă pentru locuitorii din Bisley şi din jur s-a transformat acum în fapt. Evident, legenda nu a provocat daune prea mari…

— Până la apariţia mea în peisaj.

Mathews dădu din cap.

— Ceva de genul ăsta.

Deci cele scrise de Robert Cecil erau adevărate. Impostorul fusese într-adevăr îngropat sub mănăstirea Blackfriars, iar decedata Elisabeta, o biată copilă de doisprezece ani, fusese mutată la Westminster şi depusă acolo ca să se odihnească pe vecie alături de sora ei.

Incredibil!

— Când a fost descoperită, încăperea asta mai conţinea şi cufere cu monede de aur şi argint, continuă Mathews. Valorând miliarde de lire sterline. Am topit metalele şi le-

am depus în trezoreria statului, unde le era locul.

— N-aţi păstrat nimic şi pentru dumneavoastră?

— Nu prea.

Antrim surprinse indignarea din vocea celuilalt.

— Şi acum, dacă vreţi să-mi daţi jurnalul lui Robert Cecil, vă rog.

Antrim îşi dădu jos rucsacul şi îi înmână jurnalul bătrânului.

— L-am văzut mai devreme, zise Mathews.

— Nu am vrut ca Daedalus să pună mâna pe el. Apropo, cum rămâne cu oamenii ăştia? Vor fi o problemă?

Mathews clătină din cap.

— Mă descurc.

Antrim era curios.

— Ce veţi face cu locul ăsta?

— Odată distrus acest jurnal, locul devine doar un alt sit arheologic interesant. Semnificaţia lui nu va fi însă dezvăluită niciodată.

— Operaţiunea King's Deception a avut succes.

— Din nefericire, domnule Antrim, aveţi dreptate. Nu am putea permite niciodată să se afle adevărul despre Elisabeta.

Antrim fu mulţumit să afle că avusese dreptate.

— Am o întrebare, zise Mathews. L-aţi manipulat pe Cotton Malone să vină la Londra, cu fiul lui, cu un scop anume. Am reuşit să aflu acel scop. Băiatul vă este fiu natural. Ce intenţionaţi să faceţi în privinţa asta?

— De unde ştiţi aşa ceva?

— Cincizeci de ani petrecuţi în lumea secretelor.

Antrim decise să fie sincer.

— Am hotărât că a avea un fiu înseamnă o mare belea.

— Copiii pot fi dificili. Cu toate astea, este fiul dumitale.

— Numai că milioanele de dolari pe care Daedalus mi le-a plătit reprezintă o compensaţie mai mult decât suficientă pentru o asemenea pierdere.

Mathews făcu un gest cu jurnalul.

— Vă daţi seama că era o imensă nebunie ceea ce aţi plănuit să realizaţi cu chestia asta.

— Zău? Mi s-a părut că v-a atras atenţia.

— Este limpede că nu înţelegeţi Irlanda de Nord. Am cunoscut bărbaţi şi femei care au murit acolo în timpul Marilor Tulburări. Mi-am pierdut agenţi acolo. Au murit şi mii de civili. Există sute de grupuri de obsedaţi care pur şi simplu aşteaptă un motiv bun ca să reînceapă să se ucidă între ei. Unii vor ca Anglia să plece definitiv de acolo. Alţii vor ca noi să rămânem. Ambele grupuri sunt dispuse să măcelărească mii de oameni ca să-şi dovedească punctul de vedere. Dezvăluirea acestui secret i-ar costa viaţa pe mulţi.

— Tot ce aveaţi de făcut era să le spuneţi scoţienilor să nu-l elibereze pe libian.

— Ce modalitate interesantă de a vă trata un aliat!

— Şi noi spunem la fel despre voi.

— Chestia asta nu priveşte America. Atentatul asupra acelui avion s-a petrecut pe teritoriu scoţian. Judecători scoţieni l-au judecat şi condamnat pe al-Megrahi. Decizia legată de ceea ce au de făcut cu deţinutul le aparţine în întregime.

— Nu ştiu ce v-a promis Libia vouă sau lor, dar trebuie să fie vorba de ceva substanţial.

— Îmi faceţi morală cumva? întrebă Mathews. Morală din partea unui om care şi-a trădat ţara, cariera şi fiul pentru câteva milioane de dolari?

Antrim nu spuse nimic. Nu simţea nevoia să se explice.

Gata cu explicaţiile!

— L-aţi manipulat pe Cotton Malone, reluă Mathews. Pe fiul lui, pe fosta lui soţie, pe cei din CIA, pe cei din Daedalus. Aţi încercat să manipulaţi şi guvernul meu, dar apoi aţi decis că sunteţi mai important decât oricine altcineva. Cum vă simţiţi, domnule Antrim, ca trădător?

Antrim auzise destule.

Îşi scoase rucsacul de pe umeri şi îl lăsă să cadă la baza

unuia dintre stâlpii centrali.

Detonatoarele erau la locul lor, armate, gata de declanşare.

— Ce urmează acum? întrebă el.

Mathews zâmbi.

— Un pic de dreptate, domnule Antrim.

Şaizeci

Malone ascultă conversaţia dintre Antrim şi Mathews, devenind tot mai furios cu fiecare secundă. Lui Antrim nu-i păsa de nimeni în afară de propria persoană. Gary nu avea nicio importanţă. Dar unde era Gary? Ar fi trebuit să fie cu Antrim. Strânse bine arma în palmă, cu degetul pe trăgaci, apoi ieşi din ascunziş în lumină.

Mathews stătea cu spatele. Antrim îl putea vedea însă iar şi surpriza i se întipări pe chip.

— Ce dracu caută ăsta aici?

Mathews se întoarse încet.

— Eu l-am invitat. Presupun că ai ascultat?

— Fiecare cuvânt.

— Mi-am zis că voi doi aveţi nevoie de un loc intim, unde să vă rezolvaţi diferendele. Aşa că v-am adus pe amândoi aici.

Mathews se duse înspre trepte şi cealaltă uşă de ieşire.

— Vă las să vă rezolvaţi disputa.

— Unde e Gary? întrebă Malone.

Mathews se opri şi se întoarse spre el.

— E la mine. E în siguranţă. Şi acum ocupă-te de domnul Antrim.

Gary auzi ce spusese Mathews.

O minciună.

Dădu să iasă din ascunzătoare.

Tatăl lui trebuia să afle că era acolo.

Ian îl prinse de umăr şi îi şopti:

— Nu se poate! Individul ăla e parşiv rău. Vrea să mă omoare pe mine şi probabil că şi pe tine.

Gary se uită în ochii lui Ian şi văzu că acesta spunea adevărul.

— Stai pe loc, şopti Ian. Aşteaptă un pic! Lasă-l pe tatăl tău să se ocupe de situaţie.

Malone se uită la Mathews şi Antrim, cu arma pregătită.

Mathews zâmbi.

— Fii serios, Cotton! Ştim amândoi că nu poţi sau, şi mai bine zis, nu vrei să mă împuşti. Întreg, acest fiasco a fost generat de Washington. Eu n-am făcut altceva decât să apăr securitatea ţării mele. Înţelegi cât de gravă este miza jocului. Poţi da vina pe mine acum? Am făcut exact ce ai fi făcut şi tu dacă rolurile ar fi fost inversate. Prim-ministrul însuşi are habar de ceea ce se petrece aici. Mă poţi ucide, dar transferarea deţinutului tot va avea loc, iar moartea mea nu va face altceva decât să transforme situaţia proastă în care se găseşte Washingtonul într-una dezastruoasă.

Malone ştia că bătrânul avea dreptate.

— De fapt, problema asta este creaţia lui, rosti Mathews, arătând spre Antrim. Şi, ca să fiu sincer, sper să-l faci să sufere. Mi-a ucis trei agenţi.

— Ce dracu tot spui acolo? se răţoi Antrim. N-am ucis pe nimeni care să lucreze pentru dumneata.

Mathews clătină dezgustat din cap.

— Dobitocule! Eu am creat Daedalus. Oamenii cu care te-ai întâlnit erau agenţii mei. Banii care ţi-au fost plătiţi veneau de la mine. Totul a fost regizat. Nu eşti singura persoană care îi poate manipula pe alţii.

Antrim rămase tăcut, părând să absoarbă informaţiile, apoi zise:

— Mi-ai omorât doi oameni. Iar cei trei agenţi ai tăi au venit să mă ucidă. M-am apărat doar.

— Ceea ce, ca să fiu sincer, m-a şocat. Eşti un neghiob incompetent. Rămâne un mister modul în care ai fost capabil să rezolvi această şaradă. Secretul a rămas ascuns multă vreme. Incredibil, însă tu ai dat cumva peste soluţie! Aşa că n-am avut de ales. Tu nu mi-ai dat de ales.

— Mi-am făcut treaba.

— Chiar aşa? Şi cu prima ocazie care ţi s-a oferit ţi-ai vândut ţara. Pentru câteva milioane de dolari erai dispus să treci totul sub uitare, inclusiv doi agenţi americani morţi.

Antrim nu replică.

— Numele tău. Întotdeauna mi s-a părut o ironie. Există şase ţinuturi în Irlanda de Nord. Armagh, Down, Fermanagh, Londonderry, Tyrone şi Mathews făcu o pauză… Antrim. Este un loc străvechi. Poate că undeva în arborele tău genealogic există sânge irlandez.

— Ce mai contează? ripostă Antrim.

— Asta e şi ideea. Nimic nu contează cu adevărat, cu excepţia ta. Acum vă las pe amândoi să vă rezolvaţi disputele.

După care Mathews începu să urce treptele de piatră.

Gary urmase sfatul lui Ian şi rămăsese ascuns. De când maică-sa îi spusese despre tatăl lui natural, Gary încercase să-şi imagineze cum era acel om. Acum ştia. Un mincinos, trădător şi asasin. Cineva cu totul diferit de persoana pe care o spera el.

Auzi tălpi de pantofi târşâiţi pe piatră.

Apropiindu-se.

— Vine cineva, şopti Ian.

Zona în care se aflau era de mici dimensiuni. Nu existau alte ieşiri în afara celei pe care veniseră ei şi de uşa către cealaltă încăpere. Un bec cu incandescenţă montat într-o

cuşcă de sârmă alunga întunericul, dar nu complet. În dreapta lor, aproape de zidul îndepărtat, umbra rămânea deasă. Gary şi Ian fugiră într-acolo şi se ghemuiră într-un colţ, aşteptând să vadă cine apare în cadrul uşii.

Bătrânul.

Individul pătrunse în încăpere şi se îndreptă spre a doua ieşire.

După care se opri.

Şi se întoarse.

Privirea lui se îndreptă spre locul unde se aflau ei.

— E impresionant că aţi ajuns amândoi aici, rosti el cu o voce joasă, guturală. Poate că e mai bine aşa. Veţi vedea amândoi ce e pe cale să se întâmple.

Nici Gary şi nici Ian nu se mişcară din loc.

Inima lui Gary bătea cu putere.

— N-aveţi nimic de spus?

Niciunul din băieţi nu scoase vreo vorbă.

În cele din urmă, Ian vorbi:

— Mi-ai dorit moartea.

— Aşa e. Ai habar de lucruri despre care n-ar trebui să ştii nimic.

Bătrânul ţinea într-o mână o carte, pe care Gary o recunoscu.

— Ăla e jurnalul lui Cecil.

— Într-adevăr. Se pare că şi tu ai habar de lucruri despre care nu ar trebui să ştii nimic.

După care bătrânul plecă.

Intră în tunelul care ducea spre pod şi spre şantier.

Băieţii ezitară, vrând să se asigure că individul plecase.

După care se dădură înapoi, apropiindu-se de uşă.

Lui Antrim nu-i plăcea deloc situaţia. Mathews îl adusese aici pentru o confruntare cu Malone, care se uita fix la el cu o armă în mână. Rucsacul cu explozibili zăcea sprijinit de

una dintre coloane. Malone nu-i acordase atenţie. Telecomanda era ascunsă în buzunarul lui. Antrim nici măcar n-avea nevoie să o acţioneze cu degetul. Dacă îşi lovea simplu coapsa cu palma, explozia se declanşa.

Dar nu încă.

Antrim se găsea mult prea aproape.

Iar Mathews nu spusese nimic despre explozibili. Niciun fel de avertisment adresat lui Malone. Ca şi cum şi-ar fi dorit ca Antrim să le folosească. Ce spusese bătrânul? *Adu-le şi pe ele. E posibil să ai nevoie.*

Malone se afla între Antrim şi scara care ducea spre uşa prin care trecuse Mathews la plecare. Însă pe Antrim îl atrăgea cea de-a doua ieşire, cea prin care intrase Malone.

Aia era calea.

Opusă celei pe care o luase Mathews.

Antrim trebuia să pună capăt poveştii, să iasă la lumină şi să se bucure de bani.

— Eşti un tip dur cu arma aia aţintită spre mine, îi spuse el lui Malone. Eu nu sunt înarmat.

Malone aruncă arma.

Aceasta căzu cu zgomot pe podea.

Provocarea fusese acceptată.

Kathleen se luase după Ian şi Gary prin tunelul luminat, ţinând arma aţintită înainte. Rămăsese la distanţă, vrând să vadă încotro duce drumul şi îngrijorată în privinţa celor doi băieţi, dar pregătită să-i înfrunte. Zgomotul curgerii apei crescuse în intensitate. Ajunse la un pod metalic care traversa un şuvoi întunecat şi vijelios de apă.

Râul Fleet.

Mai fusese prin acele tuneluri de două ori înainte, o dată în urmărirea unui evadat, a doua oară în căutarea unui cadavru. Drumurile acelea subterane însemnau şiruri aproape nesfârşite de tuneluri, înalte de cel puţin zece

metri, apa ajungând acum la aproape jumătate din acea înălţime, chiar pe sub pod.

O mişcare din cealaltă parte a podului îi atrase atenţia.

Se retrase la adăpostul întunericului.

Pe pod îşi făcu apariţia Thomas Mathews, care se întoarse şi închise uşa din spatele lui. Kathleen se uită cum Mathews introduce o cheie în încuietoare şi apoi o răsuceşte, blocând uşa. Înainte de a pleca de acolo, Mathews îşi vârî mâna sub haină şi scoase o mică staţie radio.

Kathleen păşi pe pod.

Nici urmă de surpriză pe chipul bătrânului.

— Mă întrebam când o să apari şi tu, zise el.

Mathews se apropie, oprindu-se la doi metri distanţă de ea.

Kathleen continua să ţină arma îndreptată spre el.

— Unde sunt cei doi băieţi?

— Dincolo de uşa aia încuiată.

Acum Kathleen ştia.

— I-ai atras pe toţi aici.

— Doar pe Antrim şi pe Malone. Însă Ian Dunne a însemnat o bonificaţie neaşteptată. Şi el, împreună cu fiul lui Malone, e acum acolo.

Ce se petrecea dincolo de uşa aia?

În acea clipă Kathleen observă şi ce altceva mai ţinea ascuns Mathews. O carte veche, legată în piele şi ţinută strâns în mână.

— Ce e aia? întrebă ea.

— Ceea ce căutam. Ceea ce, în ultimă instanţă, trebuia să descoperi tu pentru mine.

Kathleen îşi dădu seama.

— Jurnalul lui Robert Cecil.

— Eşti cu adevărat o agentă excelentă. Foarte perspicace. Ce păcat că o asemenea aptitudine nu este însoţită şi de disciplină!

— Îmi dau seama ce este în joc, îi spuse Kathleen lui

Mathews cu o voce mai presus de mugetul apei. Ştiu ce poate izbucni din nou în Irlanda de Nord. Nu sunt de acord cu amestecul americanilor în treburile noastre, dar înţeleg şi de ce au făcut ei ceea ce au făcut. Nenorocitul ăla de terorist ar trebui să putrezească în închisoare. Aţi gestionat cu toţii prost întreaga poveste.

— Cam dură critica de la o agentă căzută în dizgraţie.

Kathleen înghiţi insulta.

— O agentă căzută în dizgraţie, căreia îi pasă de doi copii intraţi în bucluc.

— Ian Dunne este martor la un asasinat SIS. Unul petrecut aici, pe pământ britanic. Fapt care, aşa cum ai observat la Queens College, încalcă legea.

— Ce mai scandal pentru dumneata şi prim-ministru! Spune-mi, el ştie ce ai făcut?

Tăcerea lui însemna răspunsul aşteptat.

— Să spunem că mă ocup de toate astea, domnişoară Richards. Şarada însă trebuie să înceteze acum. Pentru binele întregii naţiuni.

— Şi pentru binele dumitale.

Kathleen auzise destule.

— Daţi-mi cheia de la uşa aceea.

Şaizeci şi unu

Malone îşi simţea nervii pe punctul de a exploda din pricina furiei. Privirea lui urmărea fiecare gest al lui Antrim.

— A meritat povestea?

— Cu vârf şi îndesat. Am acum o mulţime de bani. Iar peste câteva minute tu vei fi mort.

— Eşti aşa sigur de tine!

— Mă ocup de astfel de chestii de multă vreme, Malone.

— Eu nu sunt una dintre fostele tale amante. S-ar putea să descoperi că e mai greu să mă baţi.

Antrim se deplasă puţin spre dreapta, mai aproape de sarcofagul descoperit. Arma zăcea la trei metri depărtare de amândoi, dar Antrim părea neinteresat de ea, deplasându-se în direcţie opusă.

— Despre ce e vorba aici? întrebă Antrim. Despre apărarea onoarei fostei tale soţii? Acum şaisprezece ani nu părea să-ţi pese prea tare de ea.

Malone refuză să muşte din momeală.

— Îţi place să baţi femeile?

Antrim ridică din umeri.

— Pe a ta nu a părut să o deranjeze.

Vorbele îl ardeau pe Malone, dar el reuşi să-şi păstreze cumpătul.

— Dacă te linişteşte cu ceva, Malone, băiatul nu înseamnă nimic pentru mine. Am vrut doar să văd dacă se poate face treaba. Pam m-a scos din sărite cu câteva luni în

urmă. Credea că poate ea să-mi spună mie ce să fac. Este una dintre regulile după care trăiesc. Niciodată să nu laşi o femeie să deţină controlul.

Gary auzi o bună parte din cele spuse de Antrim.

Înăuntrul lui începu să clocotească un val de greaţă şi furie.

Vru să ţâşnească în încăpere, dar Ian îl prinse bine şi clătină din cap.

— Lasă-l pe tatăl tău să se ocupe de situaţie, şopti Ian. În clipa asta este lupta lui.

Ian avea dreptate. Nu era momentul oportun. Apariţia lui bruscă n-ar fi făcut decât să complice lucrurile. Mai bine ca tatăl lui să gestioneze situaţia.

— Eşti bine? şopti Ian.

Gary dădu din cap.

Însă nu se simţea deloc bine.

Antrim îl tachina pe Malone, folosind toate punctele de presiune posibile ca să determine o reacţie. Însă nici nu minţea. Nu în legătură cu Pam sau Gary. Niciunul din ei nu mai conta. El trebuia să-l doboare pe Malone, apoi să-şi ia zborul pe cealaltă ieşire, detonând explozibilii la plecare. Cincizeci de paşi distanţă însemnau o protecţie mai mult decât suficientă, luând în considerare zidurile care îl înconjurau. Cu siguranţă că explozia şi căldura rezultată aveau să crape piatra şi să ducă la implozia încăperii, ceea ce ar fi dus la un mormânt adecvat pentru fostul agent Magellan Billet pe nume Cotton Malone. Iar pentru asta Antrim nu avea de făcut altceva decât să iasă prin uşa aflată la trei metri depărtare.

Asta însemna imobilizarea lui Malone preţ de câteva

secunde.

Suficient ca el să ţâşnească şi să apese telecomanda de detonare din buzunar.

Trebuia să fie atent însă.

Nu se putea angaja în acţiuni prea bruşte, căci nu dorea ca butonul acela să fie atins din greşeală.

Însă era capabil să gestioneze situaţia.

Malone sări şi îl prinse cu braţele de mijloc pe Antrim.

El şi Antrim se prăbuşiră pe podeaua de piatră.

Malone se ţinu tare.

Ian auzi zgomot de trupuri care se prăbuşesc şi un geamăt scos de unul dintre oameni. Riscă să arunce o privire şi îi văzu pe cei doi luptându-se, cu Antrim respingându-l pe Malone şi sărind în picioare. Malone sări şi el în picioare şi izbi cu pumnul în stomacul celuilalt.

Gary se uită şi el.

Privirea lui Ian măsură încăperea şi descoperi arma de foc, în dreapta intrării, la baza treptelor.

— Trebuie să punem mâna pe arma aia, zise el.

Însă Gary se concentra asupra luptei.

— Antrim are explozibili la el.

Gary observă surprinderea lui Ian la cele auzite.

— În rucsacul ăla de pe podea. Telecomanda de declanşare se află în buzunarul lui.

— Şi îmi spui asta abia acum?

Gary văzuse ce pot face acele bucăţi de lut corpurilor umane.

Chestii speciale, îi spusese Antrim.

Îşi aduse aminte că Antrim se găsise la circa cincisprezece metri depărtare de măcelul din depozit şi

scăpase nevătămat. Dacă Gary reuşea să arunce rucsacul pe uşa din cealaltă parte a încăperii, atunci problema putea fi rezolvată. Se îndoia că Antrim ar fi fost capabil să declanşeze ceva câtă vreme era aproape de locul exploziei.

Problema telecomenzii.

În buzunarul lui Antrim.

Putea fi acţionată accidental în timpul luptei.

Tatăl lui avea mari probleme.

— Tu ia arma, îi spuse el lui Ian. Eu o să arunc rucsacul ăla.

Malone se feri de o directă de dreapta şi contraatacă dur, lovindu-l pe Antrim în plină faţă. Adversarul lui se împletici înapoi până ce ajunse cu spatele de zid, după care atacă la rândul lui.

Începu un alt schimb de lovituri.

Una dintre ele îl izbi pe Malone în buză. Gura i se umplu de un gust sărat. Sânge. Ripostă cu alţi pumni îndreptaţi spre cap şi piept, însă, înainte de a mai putea lovi din nou, Antrim întinse mâna după unul dintre obiectele metalice de pe nişele săpate în zid şi îl aruncă spre Malone.

Acesta se feri.

Antrim sări asupra lui Malone, izbindu-l cu ceva dur la baza gâtului. Lovitura îl duru groaznic. Malone se forţă să stea calm şi îşi împreună mâinile, ridicându-şi simultan braţele, şi reuşi să îl lovească pe Antrim cu un astfel de pumn dublu sub bărbie.

Un obiect de bronz căzu cu zgomot pe podea.

Capul i se învârtea, iar durerea pulsândă din tâmplă ameninţa să-l orbească.

O lovitură primită în picior îl răsuci pe loc.

Se întoarse, se prefăcu că-şi pierduse răsuflarea şi se pregăti de un nou atac.

În acea clipă Ian ţâşni în încăpere, sărind treptele de

piatră şi ducându-se drept spre arma de foc.

Apoi apăru Gary.

Ce naiba?

Apariţia lor îl descumpăni pe moment.

Ian se aplecă după armă, însă Antrim se repezi la el, îi smulse pistolul din mână, apoi îl plesni pe băiat cu dosul palmei peste faţă.

Gary apucă rucsacul de jos şi îl aruncă în bezna din cealaltă încăpere.

Antrim găsi trăgaciul şi îndreptă arma spre adversar.

— Destul!

Malone părea ameţit, iar băieţii se holbau la el.

Ian îşi freca faţa din pricina loviturii încasate.

Simţea că e cuprins de frică. Îşi simţea sudoarea emanând un iz dulce rânced.

O idee i se înfiripă în minte.

Pleacă. Acum.

— Voi, toţi, treceţi acolo, lângă scară!

Ochiul stâng i se umflase din pricina pumnului încasat de la Malone, iar bărbia, tâmpla şi sprânceana îl dureau. Antrim se retrase către cea de-a doua uşă, simţindu-şi inima bătând nebuneşte în piept.

Malone se mişca încet, aşa că aţinti arma drept spre Gary şi strigă:

— Preferi să-l împuşc? Treci acolo!

Malone se îndreptă şi păşi înapoi, cu Ian şi Gary venind după el.

— Eşti bine? îl întrebă Malone pe Ian.

— O să fiu bine.

Gary păşi în faţă.

— M-ai împuşca pe mine? Propriul tău fiu?

Nu era momentul pentru sentimentalisme.

— Ascultă, timp de cincisprezece ani nu am ştiut unul de

altul. Nu-i cazul să începem acum. Aşa că, da, aş face-o. Acum taci dracului din gură!

— Deci totul s-a petrecut doar pentru că ai vrut să o răneşti pe mama?

— Ai ascultat ce am zis? Foarte bine. Aşa nu trebuie să mai repet ce am spus.

Malone îşi lăsă mâna pe umărul lui Gary şi îl trase mai aproape de el, însă privirea băiatului continua să rămână aţintită asupra lui Antrim.

Acesta găsi ieşirea şi aruncă o privire într-acolo pentru a se asigura că în încăperea din spate nu era nimeni. Bezna de acolo era deasă, dar din camera unde se afla acum ajungea lumină suficientă ca el să discearnă conturul unei alte ieşiri la circa zece metri depărtare.

Îşi vârî mâna în buzunar şi dădu peste telecomandă.

— Stai pe loc, îi spuse el lui Malone.

Ieşi cu spatele din încăpere, ţinând în continuare arma îndreptată spre cei trei.

Şaizeci şi doi

Kathleen îndreptă arma spre Thomas Mathews. Nu-şi imaginase niciodată că va ajunge să se confrunte direct cu spionul-şef al Marii Britanii. Însă exact asta se petrecuse în ultimele două zile.

— Dă-mi cheia de la uşă, îi ceru ea din nou.

— Şi ce o să faci?

— O să-i ajut.

Mathews chicoti.

— Şi dacă nu au nevoie de ajutorul tău?

— Toate problemele tale se găsesc acolo, nu? Frumos şi curat. Izolate şi la distanţă.

— Planificarea bună şi pregătirea minuţioasă au făcut posibil un astfel de rezultat.

Dar de unde ştia Mathews că toate problemele lui aveau să se rezolve? Aşa că întrebă:

— Ce te face să spui asta?

— În mod obişnuit, nu aş răspunde la o asemenea întrebare. Dar sper ca asta să-ţi fie învăţătură de minte. Blake Antrim al tău a adus cu el explozibili cu percuţie. De acelaşi tip cu încărcăturile folosite în capela St. George.

Totul avea semn acum.

— Iar tu vrei să detoneze încărcătura.

Mathews ridică din umeri.

— Nu contează cum se termină. Cu intenţie. Accidental. Câtă vreme se termină.

— Şi dacă Antrim reuşeşte să scape după ce aruncă pe toată lumea în aer?

— Va fi ucis.

Kathleen îşi dădu seama că Mathews trăgea de timp, ca să permită evenimentelor ce se petreceau dincolo de uşa încuiată să ajungă la final.

Asta însemna că timpul era extrem de preţios.

Iar acolo se găseau cei doi puşti.

— Dă-mi cheia!

Mathews i-o arătă în mâna dreaptă, cea cu care ţinea staţia radio. După care îşi duse braţul peste balustrada podului.

— N-o face, zise ea.

Mathews lăsă cheia să cadă.

Aceasta dispăru în torentul de apă.

— Facem ce trebuie să facem, îi zise el, cu o faţă la fel de animată precum o mască mortuară. Patria mea e pe primul loc, aşa cum bănuiesc că e şi cazul tău.

— Patria pe primul loc înseamnă uciderea unor copii?

— În acest caz, da.

Kathleen se ura că nu-i oprise mai devreme pe Ian şi pe Gary. Din vina ei băieţii se găseau acum în spatele acelei uşi încuiate.

— Nu eşti deloc diferit de Antrim.

— O, ba da. De fapt, sunt foarte diferit. Eu nu sunt un trădător.

— Te voi ucide.

Mathews zâmbi.

— Eu cred că nu. S-a terminat, domnişoară Richards! Uită tot! Kathleen observă că degetele lui pornesc un comutator de pe staţie. Cu siguranţă că în apropiere se găseau oameni de-ai lui, ceea ce însemna că în scurt timp ei doi aveau să nu mai fie singuri. Auzise de clipe în care întreaga existenţă a unei persoane se derulase prin faţa ochilor acesteia. Momente când erau luate sau evitate decizii care puteau schimba totul. Momente de cotitură, cum erau numite de

unii. Se apropiase şi ea de câteva ori de astfel de clipe, când viaţa ei fusese în joc.

Dar niciodată ca acum.

În esenţă, Sir Thomas Mathews spunea că era prea slabă ca să întreprindă ceva.

Lăsase cheia să cadă în apă şi o sfidase.

Viaţa ei profesională luase sfârşit.

Eşuase.

Însă asta nu însemna că trebuia să eşueze şi ca persoană.

Malone şi cei doi puşti aveau probleme mari.

Iar în calea ei stătea un bătrân.

Mathews îşi duse staţia radio către gură.

— Ei trebuie să moară, domnişoară Richards. E singura cale ca povestea să ia sfârşit.

Nu, nu era.

Dumnezeu să o ierte pentru ceea ce urma să facă.

Îl împuşcă pe Mathews drept în piept.

Acesta se împletici către balustrada podului.

Jurnalul căzu la picioarele lui.

Pe chip i se întipări o expresie de stupoare.

Kathleen se apropie de el.

— Nu ai întotdeauna dreptate!

După care îl împinse pe bătrân peste balustradă.

Mathews căzu în apă, ieşi la suprafaţă, icni după aer, dând disperat din braţe. După aceea puterile îl lăsară şi el se scufundă, iar curentul de apă duse cadavrul în întuneric către Tamisa.

Kathleen nu dispunea de răgazul necesar pentru a se gândi la consecinţele faptei ei. În schimb, se grăbi spre uşa metalică şi studie încuietoarea. Alamă. Nouă. Uşa în sine era în întregime metalică.

Lovi în ea cu piciorul de câteva ori.

Solidă. Se deschidea către ea, ceea ce însemna că era nevoie de o presiune suplimentară.

Exista o singură cale.

Se dădu înapoi, aţinti arma spre încuietoare şi goli încărcătorul de cartuşe în aceasta.

Gary privea fix.

Totul se petrecuse atât de rapid, încât se îndoia că Antrim îşi dăduse seama de dispariţia rucsacului. Atenţia acestuia se îndreptase asupra lui Ian şi a armei. Antrim continua să meargă cu spatele către întunericul din încăperea alăturată, cu arma încă aţintită spre ei. Nu se mai vedea, însă, graţie luminilor, ei trei continuau să fie vizibili pentru el.

Şi tatăl lui privea cu atenţie.

Malone auzi vorbele rostite de Gary.

— Ce a luat? întrebă el cu voce slabă, continuând să privească spre cadrul întunecat al uşii din cealaltă parte a încăperii.

— Nişte explozibili răi, mormăi Gary. Superfierbinţi. Ard oameni. I-a adus cu el în rucsac.

Ce-i spusese Mathews în Hampton Court? Ceva despre Antrim şi mormântul lui Henric al VIII-lea? *A folosit explozibili cu percuţie ca să spargă dalele de marmură de deasupra rămăşiţelor*. Malone ştia de ce sunt în stare asemenea arme. După cum le cunoştea şi limitele.

Privirea lui căută prin încăpere şi confirmă cele văzute cu câteva clipe înainte.

— Lasă-l să plece, şopti Gary, abia mişcându-şi buzele.

Rucsacul dispăruse.

— Lasă-l să plece, şopti Gary din nou.

Antrim ţinea strâns telecomanda în mâna dreaptă. Era în siguranţă în cea de-a doua încăpere. Îi vedea pe Malone şi pe cei doi băieţi prin cadrul uşii celeilalte camere. Între el şi explozibili se întindea un spaţiu de protecţie suficient. Continua să ţină arma aţintită spre cei trei, iar Malone părea să respecte acest lucru, căci niciunul dintre ei nu se mişcase din loc. Aruncă iute o privire înapoi şi văzu conturul întunecat al celeilalte ieşiri la doar câteva zeci de centimetri depărtare. Habar n-avea unde ducea aceasta, dar în mod cert era o cale de a pleca de acolo, preferabilă aceleia de a porni în direcţia în care o luase Thomas Mathews. Ochii lui erau încă obişnuiţi cu lumina, aşa că îşi permise câteva clipe de răgaz ca să-şi lase pupilele să se dilate, pregătindu-se pentru beznă. Nu avea nicio lanternă la el, dar nici Malone nu avea, ceea ce însemna că drumul de ieşire era uşor de urmat. Trebuia doar să-şi ţină ochii feriţi în timpul exploziei.

Thomas Mathews dorise ca el să-l omoare pe Malone. Băieţii? Victime colaterale. Doi martori mai puţini la tot ceea ce transpirase.

Gary?

Nu conta.

El nu era tată.

Ultimele douăzeci şi patru de ore îi demonstraseră asta.

Îi era mai bine singur.

Şi singur avea să rămână.

Se lăsă jos pe podea şi se pregăti de impact.

Atinse telecomanda.

Şi apăsă pe buton.

O scânteie apăru la trei metri distanţă.

Chiar acolo, în acea încăpere.

Întunericul se dizolvă într-o lumină orbitoare portocalie, apoi galbenă şi în cele din urmă albastră.

Antrim urlă.

Malone zări o lucire ca un fulger, auzi un geamăt îngrozit şi îşi imagină chipul lui Antrim, ca un studiu mental al groazei legate de conştientizarea celor ce urmau să se petreacă. Se aruncă în stânga şi îi trase pe Gary şi pe Ian în jos cu el. Căzură toţi trei pe podea, iar Malone îi acoperi pe băieţi cu trupul protejându-i de explozia din cealaltă încăpere, de căldura intensă şi de lumina orbitoare care ţâşnise în sus şi învăluia tavanul. Între ei şi cealaltă ieşire se găsea sarcofagul de piatră, care atenua mult din efectele exploziei. Slavă Domnului că erau explozibili cu percuţie, şi nu convenţionali, deoarece în acest caz valul de presiune generat ar fi distrus ambele încăperi.

Însă valul de căldură făcea ravagii.

Cablurile electrice se topiră, iar becurile cu incandescenţă explodară în mingi de scântei albastre. Explozibilii se consumară în câteva secunde. Ca prin magie, încăperea se cufundă într-o beznă totală. Malone se uită în sus şi adulmecă izul amărui de carbon ars. Aerul răcoros din încăpere ajunse cald ca în miezul zilei.

— Sunteţi bine? îi întrebă el pe băieţi.

Ambii îi răspunseră afirmativ.

Auziseră cu toţii urletul.

— Ai făcut ce trebuia să faci, îi spuse Malone lui Gary.

— Ne-ar fi omorât, adăugă Ian.

Însă Gary rămase tăcut.

Un zgomot ca o pârâitură sparse liniştea din încăpere. Ca şi cum ar fi crăpat un lemn, doar că mai tare, cu un zgomot mai pronunţat. Apoi un alt zgomot similar. Urmat de altele. Malone se încordă din pricina unui sentiment de anticipaţie care creştea în intensitate înăuntrul lui. Ştia ce se întâmplă. Cărămizile vechi de sute de ani care alcătuiau zidurile şi tavanul încăperii alăturate tocmai fuseseră supuse unei călduri suficient de intense ca să crape. Acest lucru, cuplat cu presiunile acumulate în sute de ani de susţinere a

tonelor de pământ de deasupra, era suficient ca întreaga structură să înceapă să cedeze.

Ceva pocni în cealaltă încăpere.

Un zgomot dur şi înfundat.

Urmat de un alt zgomot suficient de puternic ca să zgâlţâie podeaua.

Tavanul de piatră începea să se surpe. Încăperea lor era în regulă, deocamdată. Dar trebuiau să plece de acolo.

Exista o problemă.

Erau înconjuraţi de o beznă totală.

Malone nu-şi putea vedea nici măcar mâna în faţa ochilor.

Habar n-avea încotro să o ia.

Şi nu prea avea timp la dispoziţie ca să afle.

Kathleen aruncă arma pe podeţ şi apucă uşa metalică. Trăsese patru cartuşe în încuietoare, anihilând-o. Fusese un gest riscant, având în vedere schijele de metal, dar nu avusese de ales. Uşa nu avea mâner sau broască, ci doar încuietoarea care o ţinea închisă, cu cheia care desfăcea ivărele şi permitea deschiderea uşii.

Numai că ea nu avea nicio cheie.

Încă o lovitură cu piciorul şi cadrul metalic slăbi suficient ca ea să îşi strecoare degetele pe după el şi să tragă de uşă în afară. Cele două ivăre solide şi încuietoarea distrusă cedară şi uşa se deschise larg.

Simţi imediat izul. De carbon ars. La fel ca la mormântul lui Henric al VIII-lea din Windsor. Explozibili cu percuţie.

Ceva se întâmplase.

În faţa ei se întindea un coridor învăluit în întuneric dens. Singura rază de lumină provenea dinspre tunelul care ajungea la râu, acesta abia desluşindu-se datorită grătarelor de aerisire din tavan.

Auzi o bubuitură.

Ceva greu căzând cu putere.
N-avea de ales.
— Ian? Gary? Malone?

Malone o auzi pe Kathleen Richards.
Reuşise să ajungă la ei.
În sufletul lui se amestecară uşurarea şi panica.
Strigătele femeii fură acoperite de alte pietre care cădeau în cascadă. Apoi ceva se făcu bucăţi la doar câţiva paşi depărtare. Măcelul se extindea şi un nor toxic de praf începea să avanseze către ei. Devenea tot mai dificil să respire.
Trebuiau să plece.
— Suntem aici, strigă el. Continuă să vorbeşti.

Şi Ian o auzi pe Richards, undeva departe, probabil în tunelul care se lega de pod.
— Vine pe unde am venit noi, îi zise el lui Malone.
La câţiva paşi depărtare, alte pietre se transformară în moloz.
— Toată lumea sus, rosti Malone. Ţineţi-vă de mâini!
Simţi mâna lui Gary în mâna lui.
— Suntem într-o încăpere, rosti tare Malone. Dincolo de tunelul unde eşti tu.
— O să încep să număr, anunţă Richards. Ghidaţi-vă după voce.

Gary îi ţinea de mâini pe tatăl lui şi pe Ian.
Încăperea se prăbuşea, iar cea în care murise Antrim probabil dispăruse deja. Aerul era înăbuşitor. Toţi trei se

luptau cu nevoia de a tuşi, dar le era aproape imposibil să nu inspire praf.

Tatăl lui era în frunte. Găsiră scara.

O piatră grea căzu pe podea în apropiere şi tatăl lui îl smuci pe trepte în sus. Gary se ţinu bine şi îl ghidă pe Ian după el.

Auzea o femeie numărând invers de la o sută.

Înapoi.

Malone se concentră asupra vocii femeii, în vreme ce urca treptele. Cu mâna dreaptă pipăia aerul din faţa lui, căutând uşa pe care îşi amintea că o văzuse şi ascultând numerele.

— 87. 86. 85.

Se mişcă în dreapta.

Vocea deveni mai slabă.

Înapoi în stânga. Alţi bolovani se transformară în moloz în urma lor, pe măsură ce construcţia veche de secole ceda în faţa forţei gravitaţiei.

— 83. 82. 81. 80.

Mâna lui descoperi cadrul uşii. Ieşi afară.

Aerul era mai bun acolo şi se putea respira mai uşor.

Şi nimic nu cădea de sus.

— Am ieşit, strigă el în întuneric.

— Sunt aici, răspunse Richards.

Drept înainte.

Nu departe.

Malone continuă să meargă, prudent la fiecare pas.

— Aici nu e nimic, zise Gary. Doar o cameră pustie.

Era bine de ştiut.

— Continuă să numeri, îi ceru Malone lui Richards.

Aceasta reîncepu să numere. Malone continuă să-i ghideze pe băieţi către voce, pipăind prin întuneric şi descoperind cu mâna dreaptă conturul cunoscut al unui zid.

Curbate ca o gheară, degetele lui deschideau drumul.

Încăperea din care tocmai ieşiseră părea să facă implozie, căci zgomotele prăbuşirilor deveneau tot mai intense.

Dădu cu mâna de aer gol.

Şi de Richards.

Ea îl prinse şi îl trase într-un alt tunel, conducându-i mai departe. Încă două curbe şi Malone zări un licăr slab. Albăstrui. Ca un luciu palid de lumină a lunii.

Trecură printr-o ieşire.

Malone observă uşa, cu încuietoarea distrusă. Ajunseră pe un pod deasupra unei alte porţiuni a tunelului prin care se aventurase el mai devreme. Fluxul ridicase între timp un zid de apă, inundând pasajul şi ridicând nivelul râului cu peste doi-trei metri. Din fericire, podeţul îl traversa la o înălţime de peste un metru deasupra apei.

Malone verifică starea băieţilor.

Erau amândoi bine.

Se întoarse spre Richards.

— Mulţumesc. Aveam nevoie de asta.

Observă ceva zăcând jos, pe pod, în spatele ei.

Jurnalul lui Robert Cecil.

Apoi văzu arma.

Şi îşi dădu seama.

Ridică arma şi scoase încărcătorul.

Gol.

— Ai dat de Mathews?

Kathleen dădu din cap.

— Bătrânul ştia că Antrim are explozibilii ăia, zise Gary. I-a spus că i-ar putea fi de folos.

Malone înţelese. În mod clar, Mathews dorise că Antrim să-l omoare. Probabil că spera ca Antrim să moară şi el. Dacă nu, atunci cu siguranţă că serviciile secrete l-ar fi eliminat. Antrim fusese fie prea prost, fie prea nerăbdător ca să îşi dea seama că nu poate câştiga.

— Mathews mai ştia şi că Gary şi Ian sunt înăuntru, zise

Richards.

— Ne-a văzut, replică Ian. Când a plecat.

Malone cunoştea procedura. Fără martori.

Nemernicul!

Se apropie de Kathleen, continuând să ţină arma în mână, şi zări adevărul în ochii ei. Ea îl ucisese pe şeful serviciului secret.

Mai bine să nu scoată nicio vorbă.

Aceeaşi procedură.

Fără martori.

Însă dorea ca ea să ştie ceva anume.

Ca atare, se uită fix în ochii ei şi îi transmise un mesaj cu privirea.

Bună treabă!

Şaizeci şi trei

HATFIELD HOUSE
DUMINICĂ, 23 NOIEMBRIE
9.45 AM

Malone intră în reşedinţa situată la treizeci de kilometri nord de Londra. Luase trenul, însoţit de Kathleen Richards, Ian, Gary, Tanya şi domnişoara Mary, către gara aflată imediat în vecinătatea proprietăţii. Ziua începuse în mod tipic englezesc pentru sfârşitul toamnei – soare ocazional, averse bruşte de ploaie. Malone reuşise să doarmă câteva ore fără niciun fel de coşmaruri. Făcuseră cu toţii duş, îşi schimbaseră hainele şi luaseră micul dejun. Oroarea zilei precedente se încheiase şi toată lumea era uşurată, însă nu pe deplin liniştită. Mai multe apeluri telefonice lungi efectuate în cursul nopţii dăduseră în fine rezultate.

Washingtonul şi Londra ajunseseră la un acord de pace chinuit.

Un acord în cadrul căruia niciuna din părţi nu era mulţumită.

Washingtonul era supărat deoarece transferul deţinutului libian urma să aibă loc. Londra rămânea furioasă din pricina a ceea ce ea considera o invazie brutală a intimităţii sale istorice de către un aliat. În cele din urmă, ambele tabere căzuseră de acord să meargă mai departe şi să dea uitării chestiunea cu pricina. Transferul deţinutului urma să aibă

loc şi ambele părţi aveau să renunţe la orice idee de răzbunare pentru operaţiunea King's Deception.

Acordul avea să fie parafat acolo, la Hatfield House, străvechiul cămin al familiei Cecil, aflat în proprietatea celei de-a şaptea familii de marchizi de Salisbury, nişte rude îndepărtate ale lui William şi Robert Cecil. În anul 1607, regele Iacob I îi dăduse proprietatea lui Robert Cecil, care ulterior construise pe ea o masivă reşedinţă de cărămidă în formă de E – două aripi unite de un bloc central – într-un amestec de stiluri iacobin şi Tudor. Tanya îi spusese lui Malone că exteriorul suferise puţine schimbări din vremea lui Robert Cecil încoace.

— Este un loc încărcat de istorie, spusese ea. Mulţi regi şi multe regine au venit aici.

Interiorul era spaţios şi luxos, cu mobilierul simplu, dar de mare efect. Aerul mirosea a chimicale de la lemnul lustruit, ceara cu care se lustruiau podelele şi resturile focurilor care arseseră în cămine.

— Am fost aici de câteva ori încă de când eram tinere, zise domnişoara Mary. Şi întotdeauna a mirosit la fel.

Stăteau în Sala de Marmură, o minunăţie în stil iacobin care se întindea în sus pe două etaje şi pe toată lungimea reşedinţei. Ferestrele bovindou lăsau razele aurii ale soarelui să lumineze zidurile lambrisate cu lemn. Malone admiră balconul interior, tapiseriile de pe pereţi şi podeaua de marmură în stil tablă de şah. Un foc ardea vesel într-un şemineu în faţa unui şir de mese de stejar şi bănci care erau socotite a fi mobilierul original al încăperii.

Cu câteva ore înainte, cadavrul lui Thomas Mathews fusese pescuit din Tamisa, cu o gaură de glonţ în piept. Autopsia preliminară descoperise apă în plămâni, ceea ce însemna că Mathews de fapt se înecase. Lui Stephanie Nelle nu i se spusese nimic despre faptul că Kathleen Richards îl omorâse pe Mathews. Arma fusese aruncată în râul Fleet şi probabil că acum era dispărută pe vecie. Doar Malone şi Richards cunoşteau adevărul, iar tragedia fusese

oficial catalogată ca o consecinţă nefericită a unei operaţiuni de contraspionaj care mersese prost. O parte a acordului încheiat prevedea ca morţile lui Mathews, Antrim şi ale celorlalţi cinci agenţi să rămână neexplicate public.

Stephanie îi relatase lui Malone că serviciul secret britanic încercase să pătrundă în încăperile subterane unde se petrecuse totul, însă ambele dispăruseră. Agenţii folosiseră camere miniaturale de luat vederi, de genul celor folosite în operaţiunile de salvare în caz de cutremur, care localizaseră rămăşiţe umane carbonizate amestecate cu mormane de pietre şi artefacte făcute ţăndări, astfel confirmându-se scoaterea din scenă a lui Antrim.

Operaţiunea King's Deception luase sfârşit.

Mai rămânea un singur lucru de făcut.

Din cealaltă parte a sălii intră o femeie. Înaltă, zveltă, impozantă, cu părul de culoarea mierii pieptănat foarte precis în bucle ordonate. Femeia veni spre ei cu un pas măsurat. Ţăcănitul ascuţit al tocurilor era absorbit de lambriurile de pe pereţi. Lui Malone i se spusese că femeia se numeşte Elisabeth McGuire. Secretar de stat al Ministerului de Interne. Însărcinată cu toate problemele care ţineau de securitatea naţională, inclusiv supravegherea SIS. Thomas Mathews lucrase pentru ea.

Femeia se opri în faţa lui Malone.

— Am să rog pe toată lumea să ne scuze pe noi doi. Eu şi domnul Malone trebuie să discutăm între patru ochi.

Malone le făcu semn celorlalţi că situaţia era sub control.

— Faceţi un tur al clădirii, zise McGuire. Înăuntru nu e nimeni altcineva în afara noastră.

Malone se uită cum Richards şi gemenele îi duc pe băieţi afară din sală.

După plecarea lor, McGuire zise:

— Aţi stârnit o adevărată agitaţie.

— Este un dar al meu, replică el.

— Chestia asta vă amuză?

În mod cert, femeia din faţa lui nu venise pentru un

schimb de amabilităţi sau de anecdote.

— De fapt, întreaga tărăşenie a fost de o stupiditate incredibilă. Pentru ambele tabere.

— Aici suntem de acord. Dar, ca să fiu clară, americanii au pornit totul.

— Zău? A noastră a fost ideea de a face profit de pe urma unui terorist asasin?

Malone dorea ca ea să ştie de ce parte a baricadei se află el.

Chipul femeii se mai înmuie.

— Stephanie Nelle mi-e prietenă apropiată. Mi-a spus că odinioară aţi fost cel mai bun agent al ei.

— O plătesc ca să le spună oamenilor asta.

— Cred că am fost amândouă şocate de cele întâmplate. În special în privinţa lui Ian Dunne. Şi a fiului dumitale. Punerea unor adolescenţi în pericol nu-şi găseşte nicio scuză.

— Cu toate astea, voi continuaţi să obţineţi ce doriţi, replică Malone. Libianul se duce acasă şi Marea Britanie obţine concesiile promise de Libia.

— Aşa se procedează peste tot în lume. Statele Unite încheie astfel de târguri în fiecare zi. Aşa că nu e nevoie să devenim critici din cale afară. Facem ceea ce trebuie să facem. Femeia făcu o pauză. În anumite limite.

În aparenţă, indicatorul de depăşire a acestor limite se situa undeva departe, însă nu era momentul acum pentru o dispută pe această temă.

Femeia îi făcu un semn către capătul sălii şi îl conduse pe Malone într-acolo.

— Am ales Hatfield House pentru întâlnirea noastră din pricina acestui portret.

Malone observase deja pictura care atârna în mijlocul unui perete lambrisat, cu arcade deschise de o parte şi de cealaltă a ei, flancată fiind de două imagini mai mici în ulei, una înfăţişându-l pe Richard al III-lea, cealaltă pe Henric al VI-lea. Sub picturi se găsea un cufăr din stejar sculptat,

lemnul vechi al cufărului fiind străbătut de vinişoare aurii şi argintii.

— Portretul Curcubeu, spuse McGuire.

Malone îşi aminti menţionarea lui în însemnările lui Farrow Curry şi în jurnalul lui Robert Cecil. Chipul aparţinea unei femei tinere, deşi pictura, aşa cum îi explică McGuire, fusese creată atunci când Elisabeta avea şaptezeci de ani.

— E un portret încărcat de simbolism, zise ea.

Malone ascultă explicaţiile.

Rochia era brodată cu flori de primăvară – panseluţe, ciuboţica cucului şi azalee – ca aluzie la acest anotimp. Mantia portocalie, înţesată cu imagini de ochi şi urechi, demonstra că Elisabeta vede şi aude totul. Mâneca stângă era împodobită de un şarpe, din a cărui gură deschisă atârna o inimă, simbolizând pasiunea şi înţelepciunea.

— Curcubeul, ţinut în mâna ei dreaptă, este cel care dă numele portretului.

Malone observă lipsa de culori a acestuia.

— Elisabeta şi-a ales întotdeauna cu atenţie portretele. Acesta a fost finalizat însă după moartea ei, aşa că artistul a avut mână liberă.

Malone trebuia să recunoască faptul că era un tablou impresionant.

— Ultimul spectacol din cadrul domniei reginei Elisabeta I s-a consumat în această încăpere, continuă McGuire. Regina l-a vizitat pe Robert Cecil în decembrie 1602. Vizita s-a desfăşurat cu mare ceremonie şi cu multe distracţii. Un final glorios pentru o domnie îndelungată. Trei luni mai târziu ea murea.

Malone surprinse folosirea intenţionată a pronumelui ea.

De asemenea, observase fraza înscrisă vizibil pe partea stângă a portretului.

NON SINE SOLE IRIS.

Malone înţelegea latina, ca şi alte câteva limbi, ca un

efect colateral al memoriei sale eidetice.

NICIUN CURCUBEU FĂRĂ SOARE.

Arătă înspre cuvinte.

— Istoricii au filosofat mult în legătură cu semnificaţia acelui motto, zise McGuire. Se presupune că Elisabeta era soarele, a cărui prezenţă singură aduce pacea în regat şi culoare curcubeului.

— Şi totuşi, curcubeul nu are culori.

— Exact. Alţii au spus că pictura are un înţeles subversiv. Nu străluceşte curcubeul deoarece nu e soare. Strălucirea ei este presupus falsă. Femeia făcu o pauză. Nu e prea departe de adevăr, nu-i aşa?

— Şi mai există un alt înţeles, rosti Malone. Luând expresia drept ceea ce spune şi schimbând-o puţin. *Niciun curcubeu fără fiu* [11]. F-i-u. Însemnând că n-ar fi putut exista nimic fără el.

— Destul de corect. Am citit traducerea jurnalului lui Cecil. Nutrea un respect imens pentru impostor. Îmi imaginez că a studiat adesea imaginea asta.

— Şi acum? întrebă Malone.

— Bună întrebare. M-am gândit la ea tot timpul de noaptea trecută încoace. Din nefericire, Thomas Mathews nu a supravieţuit ca să mă ajute la analiza mea. Îmi puteţi spune ce s-a întâmplat cu el?

Malone nu avea de gând să cadă într-o capcană atât de grosolană.

— Lucra într-un domeniu plin de riscuri, unde chestii neplăcute se petrec des.

— Evident că, dacă ni s-ar permite să vă interogăm, poate că am afla ceva relevant.

O parte a acordului încheiat se referea la faptul că nimeni

---

[11] *No rainbow without the son*, în original - joc de cuvinte - *sun*-soare în engleză, *son* - fiu în engleză (n.tr.)

nu discuta cu nimeni despre nimic.

Malone ridică din umeri.

— Va rămâne pur şi simplu un mister. La fel ca şi morţile celor doi agenţi americani.

— Şi alţi trei morţi din tabăra noastră.

Touché. Însă femeia nu era idioată. Ştia că el sau Richards îl ucisese pe Mathews. Însă nu putea face nimic în privinţa asta. Aşa că Malone limpezi lucrurile:

— Fiul meu a fost pus în primejdie. Şi, aşa cum aţi spus, la fel a fost şi cu Ian Dunne. Ei nu sunt jucători. N-au fost niciodată. Şi nici nu vor fi vreodată. S-a mers prea departe în jocul ăsta şi un preţ a trebuit plătit.

— Am acceptat faţă de Stephanie că ambele tabere au mers prea departe. Şapte morţi înseamnă mai mult decât suficient pentru ca noi toţi să învăţăm o lecţie.

Malone era de acord.

Femeia făcu un semn spre obiectul pe care el îl ţinea. Jurnalul lui Robert Cecil. Stephanie îi ceruse să-l aducă la întâlnire. Acordul includea returnarea lui.

Femeia luă jurnalul, răsfoi paginile lui codificate, apoi se uită la Malone.

— M-aţi întrebat ce urmează?

McGuire se duse spre cămin şi aruncă jurnalul în foc. Flăcările cuprinseră imediat cartea legată în piele. Fumul umplu căminul înainte de a fi aspirat pe coş. În câteva secunde, jurnalul dispăru.

Malone zise:

— Presupun că istoria nu prea contează pe aici.

— Dimpotrivă, contează enorm. De fapt, istoria este cea care ar fi dat naştere la dezastru. Elisabeta I a fost o impostoare, aşa că tot ce s-a făcut în timpul domniei ei ar fi fost lovit de nulitate. În cel mai bun caz, privit cu suspiciune. E adevărat că au trecut patru sute de ani de atunci. Însă dumneavoastră sunteţi avocat, domnule Malone! Cunoaşteţi principiile dreptului de proprietate imobiliară. Arborele titlurilor acordate este foarte important.

Elisabeta a confiscat pământ irlandez şi a acordat titluri multor protestanţi britanici. Toate aceste lanţuri de titluri ar fi puse la îndoială, dacă nu cumva ar fi anulate din start.

— Iar voi, britanicii, vă mândriţi cu domnia legii.

— De fapt, chiar da. Ceea ce face un asemenea scenariu cu atât mai înspăimântător.

— Ca atare, dacă Antrim nu ar fi trădat şi ar fi descifrat jurnalul, chestia asta ar fi putut opri transferul deţinutului?

McGuire îi aruncă o privire calculată.

— Nu vom cunoaşte niciodată răspunsul la întrebarea asta.

Însă Malone tocmai îl aflase.

— Mai există un aspect la întreaga poveste, reluă ea. Elisabeta a fost singură responsabilă pentru aducerea lui Iacob I pe tron. Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă nu ar fi existat impostorul. Mama lui Iacob a fost Maria, regina scoţienilor, strănepoata lui Henric al VIII-lea, bunica ei fiind sora lui Henric. Testamentul lăsat de Henric al VIII-lea excludea în mod specific acea ramură a familiei de la moştenirea tronului. Se poate pune la îndoială faptul că adevărata Elisabeta ar fi acţionat împotriva dorinţelor tatălui ei. Impostorul a fost şiret, asta trebuie să admit. Nu putea da naştere unor moştenitori, aşa că a ales ca să-i succeadă la tron singura persoană respinsă în mod explicit de bunicul lui. Poate că a făcut asta în semn de respect pentru mama lui, care îl ura pe Henric al VIII-lea şi întreaga familie a Tudorilor. Aşa că vedeţi dumneavoastră, domnule Malone, istoria chiar contează. Istoria este singurul motiv real pentru care s-au întâmplat toate astea.

Malone arătă spre cămin.

— Dar acum totul s-a dus. Nu mai există dovezi.

— Şi traducerile au dispărut, zise McGuire. Aşa cum a dispărut şi mesajul pe care proprietara librăriei şi l-a trimis sieşi.

Telefonul domnişoarei Mary fusese confiscat în noaptea precedentă.

— Cred că la dumneavoastră se găseşte ultima versiune.

Malone scoase stickul de memorie din buzunar şi i-l dădu lui McGuire.

Femeia îl aruncă în foc.

Malone găsi pe toată lumea afară, în grădină. Elisabeth McGuire plecase după ce afacerile lor se încheiaseră. Femeia se asigurase că jurnalul şi stickul de memorie erau distruse. Era adevărat că Ian, Richards, Tanya şi domnişoara Mary cunoşteau secretul. Toţi puteau vorbi despre el. Însă nu mai exista nimic în sprijinul vorbelor lor. Doar un basm nebunesc. Nimic altceva. La fel ca şi legenda băiatului din Bisley şi relatarea veche de o sută de ani a lui Bram Stoker.

— A venit vremea să plecăm, îi spuse el lui Gary.

Băieţii îşi luaseră la revedere. Ian se întoarse spre el.

— Poate că o să vă vizitez într-o zi în Danemarca.

— Mi-ar plăcea. Chiar mi-ar plăcea.

Îşi strânseră mâinile.

Domnişoara Mary stătea lângă Ian, cu braţul pe umărul băiatului. Malone văzu mândria pe chipul ei şi îşi dădu seama că poate acum, în fine, ea avea un fiu.

Iar Ian avea o mamă.

Malone zise:

— Poate că a venit vremea ca zilele petrecute de tine pe străzi să ia sfârşit.

Ian dădu din cap.

— Cred că ai dreptate. Domnişoara Mary vrea să locuiesc la ea.

— E o idee excelentă.

Tanya se apropie şi îl îmbrăţişă.

— Mă bucur că v-am cunoscut domnule Malone. Ne-aţi oferit o aventură pe cinste.

— Dacă veţi mai dori vreodată o slujbă în serviciile

secrete, folosiţi-mă drept referinţă. V-aţi descurcat bine.

— Mi-a plăcut experienţa. Ceva ce nu voi uita prea curând.

Gary îşi luă la revedere de la surori, în vreme ce Malone o conduse pe Kathleen Richards ceva mai departe de grup.

— Ce s-a întâmplat acolo? întrebă ea cu voce joasă.

— Jurnalul a fost distrus, la fel ca toate traducerile. Oficial, povestea asta nu s-a întâmplat.

Malone nu-i povestise prea mult din conversaţiile pe care le avusese noaptea precedentă cu Stephanie, dar confirmarea venise ceva mai devreme.

— Ţi-ai primit înapoi slujba de la SOCA. E ordin venit de sus. Totul a fost dat uitării.

Kathleen îi aruncă un zâmbet de recunoştinţă.

— Chiar mă întrebam din ce am să trăiesc.

— Apreciez ce ai făcut acolo, jos. Suntem în viaţă datorită ţie.

— Ai fi procedat la fel.

— Îmi faci o favoare?

— Orice.

— Nu înceta să fii tu însăţi. Urmează-ţi instinctele. Până la capăt şi la dracu cu regulile!

— Mă tem că doar respectând regulile îmi pot face treaba.

— Asta vreau să aud.

— Însă l-am omorât pe Mathews. L-aş fi putut împuşca în picior. L-aş fi putut neutraliza.

— Ştim amândoi că n-ar fi funcţionat. Spionul ăla merita să moară şi, dacă aş fi avut ocazia, aş fi procedat la fel.

Kathleen îl măsură din priviri.

— Cred că ai fi făcut-o.

Malone îşi aminti de ultima ocazie când se întâlnise cu Thomas Mathews.

— I-am spus odată, cu şapte ani în urmă, că într-o zi va merge prea departe cu cineva. Acum a mers prea departe.

Ea îi mulţumi pentru tot ce făcuse.

— Poate că o să vin într-o zi în Copenhaga şi o să te vizitez şi pe tine.

În ochii ei se citea promisiunea pentru mai mult de atât.

— Oricând, zise el. Doar dă-mi de ştire.

Se întoarseră amândoi către ceilalţi.

— Am alcătuit o echipă pe cinste, le zise Malone tuturor. Vă mulţumesc tuturor pentru ajutorul acordat.

Se uită cum ceilalţi pleacă, îndreptându-se către gară pentru drumul înapoi spre Londra. El şi Gary se duceau direct la aeroportul Heathrow, o maşină aşteptându-i la intrarea principală, graţie intervenţiei lui Stephanie Nelle.

— Eşti bine? îl întrebă el pe Gary.

Ei doi nu apucaseră să discute despre cele petrecute în ziua precedentă. Şi chiar dacă nu Gary îl ucisese în mod direct pe Antrim, cu siguranţă că el permisese moartea acestuia.

— Era un om rău, zise Gary.

— Din toate punctele de vedere.

Lumea era plină de ticăloşi, mincinoşi şi trădători. Părinţii luptau cum puteau ca să-şi protejeze copiii de asemenea specimene umane. Însă acum adevărul trebuia privit în faţă. Malone trebuia să spună ceva.

— Eşti fiul meu, Gary. Din toate punctele de vedere. Vei fi întotdeauna. Nimic nu a schimbat şi nu va schimba asta.

— Şi tu eşti tatăl meu. Nimic nu va schimba nici asta.

Malone se simţi cuprins de un fior rece.

— Ai avut o zi ciudată ieri, zise el.

— Aveam nevoie să aud asta. Aia a fost realitatea. Mama a ţinut-o ascunsă de mine multă vreme. Însă în cele din urmă adevărul m-a găsit pe mine.

— Acum ştim de ce mama ta a păstrat pentru sine povestea cu Antrim.

Gary încuviinţă.

— Îi datorez scuze.

— O să le aprecieze. Eu şi ea am comis o tonă de greşeli cu multă vreme în urmă. E bine de ştiut că aceste greşeli

au fost corectate acum. Sau cel puţin sper că aşa sunt.

— Nu mă vei mai auzi vorbind vreodată despre asta. S-a terminat.

— Aşa şi trebuie. Însă mai e un lucru de decis. Hai să păstrăm ce s-a petrecut aici ca un secret al nostru.

Gary zâmbi.

— Ca mama să nu te omoare?

— Ceva de genul ăsta.

Între ei se lăsă tăcerea în vreme ce admirau grădinile. Păsările ţopăiau pe iarbă în căutare de hrană. Trunchiurile groase ale copacilor aruncau o imagine paşnică asupra întregului peisaj. Malone îşi aminti o poveste despre stejarul îndoit pe care îl putea vedea în depărtare. Acolo unde, în noiembrie 1558, un impostor în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, îmbrăcat în straiele prinţesei Elisabeta, rol pe care până în acea zi îl jucase timp de doisprezece ani, aflase de moartea reginei Maria. Impostorul citea o carte şi îşi ridicase privirea de pe pagina pe care o citea la auzul veştii că era acum conducătorul Angliei.

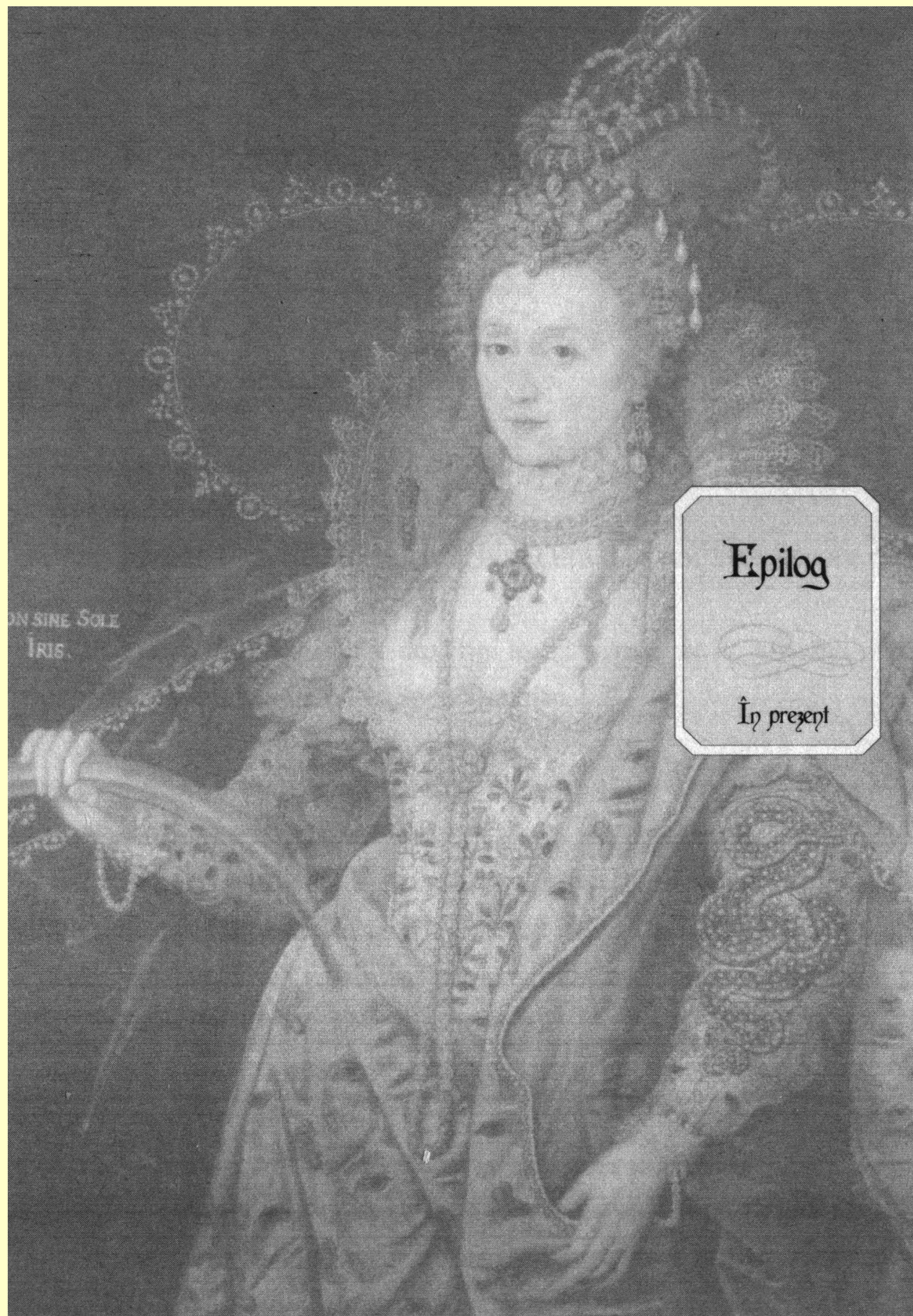
Cuvintele lui se dovediseră profetice.

Este voia Domnului şi e o minune în ochii noştri.

În mintea lui Malone, ultimele două zile se derulau cu calm. Se întâmplaseră multe. Se încheiase o mare parte din poveste. Dar, ca şi în cazul impostorului în acea zi, în grădină, atât de multe lucruri se aşterneau în faţa lui!

Îşi cuprinse fiul cu braţul pe după umeri.

— Hai să mergem acasă.

Epilog

În prezent

Epilog

Malone îşi termină de spus povestea.

Trecuse o oră.

Pam şezuse la masă, în bucătăria tăcută, şi ascultase fiecare cuvânt, cu ochii umeziţi de lacrimi.

— M-am întrebat de ce n-am mai auzit nimic de la Antrim. Am trăit zilnic cu teama că îşi va face apariţia.

Malone îşi dorea de ceva vreme să-i spună întreaga poveste. Pam ar fi trebuit să ştie adevărul. Însă el şi Gary căzuseră de acord să ţină totul pentru ei.

— Am aflat de ce te-ai decis brusc să-mi spui adevărul în privinţa lui Gary, îi zise el. Antrim te-a înfruntat în mallul ăla. Cu siguranţă te-a ameninţat că-mi va spune adevărul chiar el. N-aveai de ales.

O vreme, Pam nu scoase nicio vorbă.

— În ziua aia, la mine în birou, lucrurile au mers rău. Mi-a spus limpede că n-are de gând să dispară. Atunci am ştiut că trebuie ca amândoi să aflaţi adevărul. Aşa că ţi-am spus mai întâi ţie.

Fusese un apel telefonic pe care el n-avea să-l uite niciodată.

— Gary a fost atât de diferit când s-a întors de la tine cu ocazia acelei Zile a Recunoştinţei, rosti ea. Şi-a cerut scuze pentru felul în care se purtase. A spus că totul e-n regulă. Mi-a spus că tu şi el aţi rezolvat totul. Eram atât de uşurată, încât n-am pus nimic la îndoială. Eram doar recunoscătoare

că el era bine.

— Doar că acea „rezolvare” era să ne coste totul.

Expresia de îngrijorare de pe chipul ei îi confirmă lui Malone că înţelegea la ce se referea el. Vieţile amândurora fuseseră puse în pericol.

— Blake a fost un om îngrozitor, zise ea. Când am fost împreună, în Germania, am vrut doar să te rănesc. Să îţi plătesc cu aceeaşi monedă. Să te fac să simţi durerea resimţită de mine prin trădarea ta. Putea fi vorba de oricine. Însă proasta de mine l-a ales pe el.

— Aş putea înţelege asta, în afară de faptul că nu mi-ai spus niciodată că ai avut o relaţie. Deci cum eram eu rănit? În schimb, te-ai rănit pe tine însăţi, apoi ai trăit cu toate consecinţele în sufletul tău.

Ştiau amândoi de ce se întâmplase asta. Ea nu fusese niciodată în stare să treacă peste faptul că el călcase strâmb. Pe dinafară, îl iertase. Pe dinăuntru, şocul trădării lui o măcinase ca un cancer. Din când în când, monstrul dinăuntru îşi scotea la iveală capul în timpul unei certe. În cele din urmă, lipsa ei de încredere îi distrusese pe amândoi. Poate că o confesiune din partea ei la momentul respectiv privind faptul că îi plătise cu aceeaşi monedă ar fi schimbat situaţia. Poate că mariajul lor s-ar fi sfârşit chiar atunci.

Sau poate că nu s-ar fi sfârşit deloc.

— Furia din mine era atât de puternică, zise ea. Însă nu m-am dovedit decât o mincinoasă şi o ipocrită. Privind în urmă, n-am avut cu adevărat vreo şansă de a rămâne împreună.

Nu, nu avuseseră.

— Când l-am văzut pe Antrim în acea zi la mall, mi-am adus aminte de tot. Trecutul a ajuns în fine să reclame ceea ce pierduse.

Făcu o pauză.

— Pe Gary.

Rămaseră amândoi tăcuţi.

Acolo se găsea o femeie pe care Malone o iubise cândva – şi pe care, din anumite puncte de vedere, încă o iubea. Doar că acum erau ceva mai puţin decât iubiţi şi ceva mai mult decât prieteni, fiecare cunoscând punctele tari şi punctele slabe ale celuilalt. Să fie asta intimitate? Probabil. Cel puţin parţial. Pe de o parte, aducea un soi de confort. Pe de alta, un soi de teamă.

— Blake m-a atacat în ziua în care am rupt-o cu el, reluă ea. Fusese mereu agresiv. Era coleric. Însă în acea zi a fost violent şi ceea ce m-a speriat cu adevărat a fost expresia din ochii lui. Ca şi cum nu se putea abţine.

— La fel l-a descris şi Kathleen Richards.

Richards îl sunase la câteva luni după evenimente şi petrecuse la Copenhaga nişte zile memorabile. Mai făcuseră schimb de mesaje după aceea de câteva ori, apoi pierduseră contactul. Uneori Malone se întreba ce se întâmplase cu ea.

— Niciodată nu mi-am dorit ca Gary să-l cunoască pe acel om. Niciodată. N-a însemnat nimic pentru mine şi am vrut ca lucrurile să rămână aşa.

— Gary a văzut cu ochii lui ce era important pentru Blake Antrim. A auzit ce credea cu adevărat Antrim despre el. Ştiu că l-a durut, dar a fost bine că a auzit. Acum înţelegem amândoi de ce ai păstrat totul pentru tine.

— E fiul tău în întregime, zise ea. N-a lăsat niciodată să-i scape că ar şti ceva despre tatăl lui natural.

Malone zâmbi.

— O să fie un agent secret pe cinste într-o bună zi. Să sperăm că nu va fi interesat de o astfel de muncă.

— O parte din mine se urăşte pentru faptul că Gary a văzut cum este Antrim în realitate. N-aş vrea să se întrebe toată viaţa dacă va ajunge şi el aşa.

— Noi doi am discutat asta după evenimente, când ne-am întors în Copenhaga. Nu cred că îşi face asemenea griji. Aşa cum ai spus şi tu, este un Malone. Din toate punctele de vedere care contează.

— Blake este încă acolo, în încăperea aia subterană?

Malone dădu din cap.

— Mormântul lui.

Stephanie îi spusese că pe zidul din Langley nu avea să fie adăugată niciun fel de stea aurie. O astfel de onoare revenea doar eroilor.

— Şi adevărul despre Elisabeta I rămâne un secret?

— Aşa şi trebuie. Lumea nu este pregătită pentru o astfel de istorie. Malone urmări cum ea se gândeşte la gravitatea celor petrecute.

El aflase mai multe despre povestea completă după ce discutase cu Gary, apoi cu Stephanie, câteva săptămâni mai târziu. O anchetă confidenţială, desfăşurată prin cooperarea dintre Departamentul de Justiţie american şi Ministerul de Interne britanic dăduse la iveală toate detaliile activităţilor depuse de Antrim şi Mathews.

O aventură pe cinste în urma îndeplinirii unei simple favori.

— Zborul meu către Danemarca decolează peste trei ore.

Malone ajunsese în State cu treburi legate de achiziţionarea de cărţi şi se oprise în Atlanta câteva zile ca să-l viziteze pe Gary. Nu anticipase niciun moment că va avea discuţia pe care tocmai o avusese, însă acum era bucuros că lucrurile ieşiseră la suprafaţă, între ei nu mai existau secrete.

— Ai putea înceta să te torturezi singură, îi spuse el. Lucrurile s-au încheiat definitiv de multă vreme.

Pam începu să plângă.

Ceea ce era neobişnuit.

Pam era o fiinţă dură. Asta era şi problema ei – era prea dură. Combinată cu incapacitatea lui de a gestiona emoţiile, o astfel de duritate le pusese cuplul la mari încercări. Căsătoria lor, care avusese parte de multe momente de fericire, în cele din urmă eşuase. Iar acum, în fine, după atâţia ani, păreau amândoi să-şi dea seama că învinovăţirile contau prea puţin. Singurul care conta era

Gary. Se ridicară amândoi de la masă.

Pam se duse la tejgheaua barului şi trase câteva şerveţele de hârtie ca îşi şteargă lacrimile.

— Îmi pare aşa de rău, Cotton! Aşa de rău pentru toate astea! Ar fi trebuit să fiu sinceră cu tine cu multă vreme în urmă.

Era adevărat. Dar şi asta aparţinea trecutului.

— Aproape că te-am omorât. La naiba, aproape că l-am omorât pe Gary.

Malone îşi puse pe umăr geanta de voiaj şi porni către uşă.

— Ce-ar fi să spunem că suntem chit?

Ea îi aruncă o privire perplexă.

— Cum ar putea să fie posibil?

Dacă i s-ar fi pus întrebarea cu trei ani înainte, Malone nu ar fi avut un răspuns. Însă se petrecuseră multe de când el părăsise Georgia şi se mutase în Danemarca. Viaţa lui era atât de diferită, iar priorităţile i se schimbaseră. A o urî pe fosta lui soţie era nu doar lipsit de sens, ci şi contraproductiv. În plus, ajunsese să-şi dea seama că purta jumătate din vină pentru întreaga durere.

Mai bine să lase totul în urmă şi să meargă mai departe.

Aşa că îi zâmbi şi îi răspunse:

— De fapt, suntem mai mult decât chit. Tu mi l-ai dat pe Gary.

Nota autorului

În vederea scrierii acestui roman au fost efectuate două călătorii în Anglia, una din ele fiind memorabilă, deoarece a avut loc atunci când erupţia vulcanului din Islanda a oprit toate avioanele la sol. Aceste trei zile suplimentare au fost însă bine folosite, deoarece eu şi soţia mea, Elisabeth, am cercetat alte locuri, care, în cele din urmă, şi-au găsit rostul în roman. Dacă este interesat de un supliment interesant al romanului, cititorul este invitat să citească nuvela mea intitulată The Tudor Plot, a cărei acţiune se petrece cu şapte ani înainte de The King's Deception.

Şi acum a venit momentul separării faptelor de ficţiune.

Scena morţii lui Henric al VIII-lea (prolog) a avut loc şi cele mai multe vorbe rostite de Henric sunt luate din relatări istorice. Regele a murit în absenţa copiilor lui, dar nu se ştie dacă a fost vizitat de Katherine Parr în ultimele zile de viaţă. În mod evident, transferul unui important secret al Tudorilor de la Henric spre ultima lui regină a fost invenţia mea. În manieră similară, moartea lui Henric al VII-lea, survenită la palatul Richmond (capitolul 10) este serios documentată, cu excepţia faptului că am adăugat o presupusă vizită a moştenitorului. M-a ajutat enorm descrierea efectuată de Sir Thomas Wriothesly celor petrecute în acea zi.

Mulţi se referă la Poliţia Metropolitană londoneză ca la Scotland Yard, dar eu am decis să folosesc numele ei

adecvat, „the Met”. Acelaşi lucru este valabil şi în cazul Secret Intelligence Service, a cărui denumire populară este MI6 (şi e responsabil de ameninţările internaţionale). Agenţia de Luptă contra Crimei Organizate Grave (SOCA) (capitolul 3) este o agenţie internă de aplicare a legii, versiunea FBI din Marea Britanie.

Castelul Windsor şi capela St. George sunt ambele magnifice. Henric al VIII-lea este îngropat acolo, sub dala de marmură prezentată detaliat în capitolul 3. Epitaful citat este corect, la fel şi faptul că mormântul regelui a fost deschis în anul 1813.

Fleet şi City Street (capitolul 9) sunt corect descrise, la fel ca şi Inns of Court. Acolo unde se află acum Middle şi Inner Temple se găsea pe vremuri o importantă fortăreaţă templieră. Acordarea de terenuri de către Henric al VIII-lea şi Iacob I către avocaţi a avut loc (capitolul 13). Şi Pump Court este acolo, la fel ca şi Aurăria (capitolul 58), deşi am modificat puţin prezentarea celei din urmă. Povestea amintită în capitolul 10, despre modul cum s-ar fi putut declanşa Războiul Rozelor, într-o grădină, este considerată adevărată. Însă nimeni nu ştie cu certitudine. Inns-urile sunt administrate de avocaţi şi conduse de trezorier (capitolul 26) şi acţionează ca o asociaţie de instruire şi administrare pentru avocaţii membri – similar rolului pe care asociaţiile barourilor statale îl joacă în Statele Unite. Middle Hall, menţionat în capitolul 10, este, probabil, clădirea încărcată cel mai mult de istorie din cadrul Inns-urilor, însă cel mai uşor de recunoscut este biserica Temple (capitolele 9 şi 10). Celula-închisoare (capitolul 12) din interiorul bisericii poate fi vizitată. Inns of Court au obligaţia, prin decret regal, să menţină biserica Templului ca loc de rugăciune (capitolul 13).

Societatea Daedalus nu este doar creaţia lui Thomas Mathews, ci şi creaţia mea. Însă povestea lui Daedalus (capitolul 12) este luată din mitologie. Palatul Nonsuch a existat pe vremuri (capitolul 25) şi modul în care a dispărut

este şi el adevărat. Simbolurile despre care se presupune că au fost acolo (capitolul 25) nu au existat niciodată, dar se bazează pe Cifrul Copiale (o imagine care apare în capitolul 15). Eu doar am adaptat manuscrisul german de 75 000 de caractere la această poveste britanică. Şirul de simboluri abstracte, amestecate cu litere greceşti şi romane, a fost descifrat pe deplin abia recent.

În carte sunt menţionate multe locuri. Bruxelles, cu al său Manneken Pis (capitolul 2); Oxford şi multe colegii de acolo (capitolele 16 şi 20); Portman Square şi hotelul Churchill (capitolul 35); Picadilly Circus şi districtul teatrelor din Londra (capitolul 25); Little Venice cu bărcile şi canalele ei (capitolul 4); Catedrala St. Paul şi Galeria Şoaptelor (capitolul 5); Westminster Abbey şi capela lui Henric al VII-lea (capitolul 36); Oxford Circus (capitolul 8) şi hotelul Goring (capitolul 54). De asemenea, Turnul Londrei este un loc uimitor (capitolul 17), care include Royal Jewel House (capitolele 45 şi 48). Londra stă, într-adevăr, pe 160 de kilometri de râuri subterane, fiecare îndiguit în interiorul unui labirint de tuneluri, iar râul Fleet este cel mai mare şi mai cunoscut (capitolele 58 şi 59) încăperea subterană descrisă în capitolul 59 este în întregime creaţia mea, deşi tuneluri şi încăperi similare sunt mereu descoperite sub oraş.

Averea Tudorilor descrisă în capitolul 15 a existat. Henric al VII-lea a strâns cantităţi imense de aur şi argint, pe care Henric al VIII-lea le-a mărit prin interzicerea mănăstirilor şi confiscarea averilor acestora. Dispariţia acestei averi în vremea regenţei regelui-copil Eduard al VI-lea rămâne şi astăzi un mister.

Colegiul Jesus din Oxford a fost înfiinţat în vremea reginei Elisabeta I (capitolul 16). Holul mare arată aşa cum a fost descris, incluzând portretul reginei, care încă atârnă pe perete. Capela (capitolul 18) este şi ea fidel descrisă.

William şi Robert Cecil (capitolul 16) sunt personaje istorice. Relaţia strânsă a lui William cu Elisabeta I, inclusiv

protejarea ei în timpul domniei sângeroase a surorii sale, Maria, este bine documentată.

William a slujit-o pe Elisabeta ca secretar de stat până la moarte. I-a succedat fiul lui, Robert. Amândoi au jucat roluri integrale în timpul lungii domnii a reginei. Cu toate astea, popularitatea şi eficienţa lui Robert s-au diminuat considerabil către sfârşitul vieţii. Versurile ironice citate în capitolul 36, împreună cu porecla lui, „Vulpea”, sunt reale. Jurnalul lui Robert Cecil, menţionat pentru prima dată în capitolul 15, a izvorât din imaginaţia mea, însă mare parte din informaţiile istorice conţinute în el sunt adevărate (capitolele 47 şi 49). Robert Cecil personal a supervizat funeraliile reginei şi construcţia ulterioară a mormântului ei la Westminster (capitolul 52). Îngroparea reginei Elisabeta alături de sora ei, Maria, a fost ideea lui, după cum tot el a compus ciudatele inscripţii care apar pe exteriorul mormântului (capitolul 36).

În centrul acestei poveşti se găseşte drama mult prea adevărată, din nefericire, în care a fost implicat Abdelbaset al-Megrahi (capitolele 37 şi 46), un fost ofiţer de spionaj, condamnat în 270 de capete de acuzare pentru atentatul cu bombă comis în 1988 asupra zborului Pan Am 103 deasupra localităţii Lockerbie, Scoţia. Bolnav de cancer, al-Megrahi a fost trimis înapoi în Libia în 2009, unde a şi murit, în 2012. Datele au fost ajustate ca să se potrivească mai bine cu universul fictiv al lui Malone. Aşa-numitul act umanitar a generat multe controverse, englezii jucând un rol-cheie prin neinterferenţa în treburile guvernului scoţian. Statele Unite s-au opus cu tărie acestei acţiuni şi nici în ziua de azi nimeni nu ştie cu adevărat care a fost motivul real din spatele gestului de clemenţă. Operaţiunea King’s Deception reprezintă în întregime o ficţiune, dar ideea că Statele Unite ar fi în stare să caute informaţii sensibile ca să forţeze mâna unui aliat nu este chiar imposibilă.

Hampton Court este un loc spectaculos şi toate scenele care se petrec aici (capitolele 37, 38 şi 39) respectă locul

real. Galeria Bântuită există, la fel ca şi portretele Tudorilor descrise în capitolul 38. Apartamentul Cumberland, grădinile, docurile, bucătăriile, terenul de golf şi tunelurile de dedesubt (capitolul 42) sunt toate acolo. Singură uşa de la crama de vinuri, care duce spre fosta canalizare, este invenţia mea.

Abaţia Blackfriars a dispărut demult, însă staţia de metrou descrisă în capitolele 56 şi 57 este acolo. La momentul când are loc acţiunea din acest roman (cu doi ani în urmă) staţia de metrou era reconstruită, însă acum este gata. Din câte ştiu eu, explozibilii cu percuţie, aşa cum sunt descrişi în capitolele 3,53 şi 62, nu există. Eu i-am creat, prin combinarea caracteristicilor fizice ale mai multor tipuri diferite de reactivi chimici.

Elisabeta I a fost o persoană minunat de complexă. Nu s-a măritat niciodată şi a refuzat public să-şi îndeplinească datoria de a furniza un moştenitor regal, iar aceste două lucruri au generat întrebări interesante. Era o persoană subţire, lipsită de frumuseţe, singuratică, plină de energie, total opusă rudelor ei de sânge. Idiosincraziile scoase în evidenţă în capitolul 49 (şi în alte locuri din cuprinsul romanului) sunt luate din relatări istorice. Elisabeta refuza ca doctorii să o examineze, a ordonat ca nicio autopsie să nu fie efectuată după moartea ei, purta întotdeauna un machiaj gros pe faţă şi peruci, se îmbrăca cu haine care îi ascundeau complet formele şi permitea unui număr extrem de restrâns de oameni să stea în preajma ei. Printre aceştia se numărau Kate Ashley, Thomas Parry, Cecil tatăl şi fiul, şi Blanche Parry. Dacă a existat vreodată vreo conspiraţie, aceste cinci persoane s-ar fi găsit în mijlocul ei.

Masca Tinereţii (capitolul 16) a existat, aşa că fiecare portret al reginei ar trebui pus la îndoială. În cadrul romanului sunt prezentate cinci imagini. Pe pagina cu Partea întâi se găseşte un portret creat în 1546, când Elisabeta avea 13 ani. Datând, aşadar, cam din vremea când ea se presupune că a murit. Este o imagine faimoasă,

una dintre puţinele care există şi care o prezintă pe prinţesă la o vârstă mai mică de 25 de ani. Nimeni nu ştie însă dacă imaginea o descrie cu exactitate. Pagina cu Partea a doua prezintă Portretul Clopton din 1560. Elisabeta avea 27 de ani la acel moment, preluase domnia de doi ani şi nu arătase niciodată mai puţin regină şi mai puţin neîncrezătoare în ea însăşi. Pe pagina de la Partea a treia este prezentat Portretul Ermine, realizat în 1585. Este un exemplu excelent al Măştii Tinereţii. La momentul realizării tabloului, regina avea 52 de ani, însă chipul este acela al unei persoane mult mai tinere. Acelaşi lucru se poate spune despre pagina de titlu cu Portretul Curcubeu, unde Elisabeta avea 70 de ani, dar pare mult mai tânără, în fine, pe pagina cu Partea a patra este prezentat Portretul Darnley, pictat în 1575. Interesant aici este faptul că sceptrul şi coroana sunt puse pe o masă laterală, nu ţinute în mână, acest lucru sugerând că obiectele ajunseseră mai degrabă poveri decât simboluri ale puterii. Din nou, prea puţin din chipul care apare este feminin. Concluziile sunt inevitabile. Pur şi simplu habar n-avem cum arăta Elisabeta I.

Suverana a dorit ca vărul ei scoţian, Iacob, că-i succeadă la tron. Unirea Coroanelor, supervizată de Robert Cecil (capitolul 16) reprezintă un fapt istoric. Vorbele rostite de Elisabeta – *Nu voi lăsa un şacal să-mi succeadă, şi cine să-mi succeadă dacă nu un rege* – este adesea citat ca reprezentând porunca legată de dorinţele ei. Însă frazarea piezişă este ciudată. De ce să nu fi numit pur şi simplu un succesor? Dar dacă se ia în considerare posibilitatea ca ea să fi fost o impostoare, atunci ciudata frază începe să capete sens. Nu se ştie dacă Elisabeta a avut habar de planul de succesiune întocmit de Robert Cecil împreună cu Iacob. Însă cei mai mulţi istorici sunt de acord că Cecil nu ar fi deschis negocierile fără binecuvântarea ei. Scena de la patul de moarte, descrisă în capitolul 16, unde se presupune că ea şi-a exprimat clar dorinţele legate de

succesiune, s-a petrecut în realitate, iar în anul 1603 coroana engleză a trecut de la Tudori la Stuarţi fără obiecţii.

Povestea celor petrecute în vreme ce tânăra prinţesă locuia alături de Katherine Parr şi Thomas Seymour (capitolul 21), incluzând avansurile greu de crezut făcute de Seymour, a reprezentat un adevărat scandal. Parr a trimis-o în cele din urmă pe prinţesă de acolo şi i-a scris o scrisoare, care a ajuns la Elisabeta la câteva luni după moartea înainte de vreme a lui Parr (capitolul 21). Eu am modificat evenimentele ca să se potrivească poveştii de faţă. Cu toate astea, Parr putea fi singura persoană (în afara conspiratorilor) care să descopere înşelătoria. Spre deosebire de Henric al VIII-lea, Parr a trăit multă vreme alături de tânăra Elisabeta (capitolul 52). Fosta regină nutrea, de asemenea, resentimente profunde faţă de oricine şi orice avea legătură cu soţul ei decedat, Henric al VIII-lea. Ca atare, este improbabil ca ea să fi dezvăluit cuiva ceva din ceea ce ştia.

Henry FitzRoy a fost primul fiu nelegitim al lui Henric al VIII-lea (capitolul 40). Toate amănuntele relatate despre FitzRoy, inclusiv căsătoria lui cu Mary Howard, sunt corecte. Nu se ştie dacă FitzRoy a conceput un copil înainte de a muri, la vârsta de 16 ani. Cu toţii sunt însă de acord că FitzRoy semăna fizic cu Tudorii, deci e logic ca un copil procreat de el să-i semene. Aşa cum se detaliază în capitolul 38, doar cea de-a doua născută a lui Henric al VIII-lea, Maria, a trăit până la patruzeci de ani. Toate celelalte progenituri cunoscute ale lui Henric au murit înainte de a împlini vârsta de douăzeci de ani. Cu toate astea, Elisabeta a trăit până la şaptezeci de ani, chiar supravieţuind unei epidemii de varicelă la începutul domniei ei (capitolul 38), fapt extrem de neobişnuit pentru un copil al lui Henric al VIII-lea.

Cartea lui Bram Stoker, *Impostori celebri*, publicată în 1910 (capitolele 25 şi 26), este prima relatare tipărită a legendei băiatului din Bisley. Textul marcat cu italice de la

capitolul 27 este citat direct din cartea lui Stoker. De asemenea, părerea ziarului *New York Times* despre carte – *idioţenie* – este şi ea corect citată (capitolul 38).

Eu am auzit legenda băiatului din Bisley atunci când am vizitat satul Ely, la nord de Londra. Stoker a fost primul care a scris despre legătura dintre legendă şi Henry FitzRoy. Nu vom şti niciodată dacă povestea este adevărată sau o ficţiune. Se ştie însă că, timp de secole, locuitorii din Bisley organizează de 1 mai, în fiecare an, o paradă care are în frunte un băieţel îmbrăcat în costum elisabetan (capitolul 27).

De ce ar face aşa ceva?

Nimeni nu ştie.

Însă mormântul din Westminster în care odihnesc Elisabeta şi sora ei vitregă, Maria, n-a fost niciodată deschis. Dacă înăuntru se află rămăşiţele tinerei prinţese, care este posibil să fi murit la vârsta de 13 ani, mijloacele ştiinţei moderne ar putea rezolva uşor acest mister.

Cercetările în vederea scrierii acestui roman au însemnat studierea unui număr de aproximativ 300 de cărţi legate de Elisabeta I. Multe erau pline de afirmaţii inexplicabile, cum este cea citată în capitolul 38, reprezentând o mostră luată ad litteram dintr-un volum american din anul 1929, *Regina Elisabeta*, scris de Katherine Anthony. Cu siguranţă că ultima frază surprinde. S-a dus în mormânt cu secretul ei intact. Autoarea nu a furnizat dezvăluiri sau explicaţii legate de vreun secret, lăsând cititorul să se întrebe despre ce putea fi vorba.

La fel se pune problema şi în cazul Portretului Curcubeu (pagina de titlu şi capitolul 63).

Robert Cecil a comandat tabloul, care nu a fost terminat decât după moartea reginei, în 1603. Portretul continuă să atârne în Hatfield House, încărcat de simbolismul explicat în capitolul 63. Expresia în latină de pe portret – NON SINE SOLE IRIS – NICIUN CURCUBEU FĂRĂ SOARE – devine cu atât mai interesantă în lumina legendei băiatului din Bisley.

Dacă Elisabeta I nu a fost, într-adevăr, cine ar fi trebuit să fie, realitatea juridică spune că tot ce s-a făcut în timpul acelei lungi domnii ar deveni nul de drept (capitolele 49, 56 şi 63). Asta ar include toate confiscările masive de terenuri petrecute în Irlanda, multe dintre acestea formând în cele din urmă ţara numită Irlanda de Nord (capitolul 56). Mii de imigranţi protestanţi au primit titluri de proprietate de la Elisabeta şi fiecare dintre acestea ar fi pus sub semnul întrebării. Marile Tulburări au avut loc (capitolele 56, 57 şi 59). Mii de oameni au murit după decenii de violenţe, înainte de 1970, alte zeci de mii de oameni au murit în conflictul dintre unionişti şi naţionalişti, conflict care duce înapoi în timp direct la Elisabeta I. Cei mai mulţi observatori sunt de acord că sentimentele de ură din interiorul Irlandei de Nord nu au dispărut. Acestea au fost doar înăbuşite, ambele tabere aşteptând doar un motiv ca să reînceapă luptele.

Ce alt motiv mai bun decât acela că întreaga prezenţă engleză de acolo se bazează pe o minciună?

În capitolul 63, Elisabeth McGuire îi spune limpede lui Cotton Malone că istoria contează.

Avea dreptate.

Mulţumiri

Pentru a douăsprezecea oară adresez mulţumirile mele sincere Ginei Centrello, lui Libby McGuire, Kim Hovey, Cindy Murray, Scott Shannon, Debbie Aroff, Carole Lowenstein, Matt Schwartz şi tuturor celor de la Promovare şi Vânzări. Este o onoare pentru mine să fac parte din echipa Ballantine Books şi Random House Publishing Group.

Mă înclin în mod special în faţa lui Mark Tavani, care are un fel special de a scoate imposibilul din scriitori.

Şi faţă de Simon Lipskar, care a reuşit să scape de câini şi continuă să trăiască, oferind sfaturi tot mai preţioase.

Câteva menţiuni speciale: Nick Sayers, absolvent de Oxford, un gentleman în toată regula şi un editor de excepţie, care m-a ajutat cu unele detalii ţinând de istoria Marii Britanii (deşi erorile îmi aparţin în totalitate); Ian Williamson, un extraordinar reprezentant al cărţii britanice, care ne-a prezentat Oxfordshire; Meryl Moss şi echipa ei de publicitate, Deb Zipf şi JeriAnn Geller, cei mai buni în domeniul lor de activitate.

Ca întotdeauna, mulţumiri speciale soţiei mele, Elizabeth, pentru mine o muză dincolo de cuvinte.

În cărţile mele recente am adresat, de asemenea, mulţumiri Jessicăi Johns şi lui Esther Garver. Împreună, ele menţin Steve Berry Enterprises pe linia de plutire şi mă scapă pe mine de o mulţime de greutăţi.

Jessica is Esther, cartea asta vă este dedicată!